

Nguyễn nhật Ánh

Kính vạn hoa

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Nguyễn nhật Ánh

Kính vạn hoa

Phần 1- Chương 1 Nhà Ảo Thuật

Tháng tư bao giờ cũng bắt đầu bằng những ngày oi bức khó chịu. Hằng năm, vào mùa này mọi cư dân trong thành phố thường trần trọc khó ngủ. Dù nhà mở toang cửa sổ, suốt đêm cũng chỉ đón được dăm ba làn gió nhẹ thoảng qua và cứ đến gần sáng là mọi người thiếp đi trong giấc ngủ mê mết.

Quý ròm dĩ nhiên không thể là một ngoại lệ, nhất là tối hôm qua nó thức khuya lơ khuya lắc ráng đọc cho xong cuốn "Toán học ứng dụng trong đời sống" mà nó vừa mua được chiều hôm trước.

Như thường lệ, đúng sáu giờ rưỡi sáng, chuông báo thức đổ hồi. Nhưng Quý ròm không buồn nhóm dậy. Nó cựa quậy và lăn một vòng trên giường trong khi mắt vẫn nhắm tịt.

Đang mơ mơ màng màng, Quý ròm cảm thấy có ai đó đang nắm lấy chân nó. Rồi tiếng bà gọi khẽ:

- Nào, dậy đi cháu!

Quý ròm không trả lời, thậm chí không cả nhúc nhích. Tất nhiên nó không dại gì hé môi để bà biết là nó đã thức.

- Dậy đi! Cháu cứ nằm ườn ra như thế này không khéo trễ học mất!

Lần này không chỉ lay, bà còn cù vào cả lòng bàn chân nó.

Quý ròm lim dim mắt, cố chịu đựng. Nhưng cuối cùng nhột quá, nó đành phải thét lên:

- Bà ơi, để yên cho cháu ngủ! Hôm nay cháu được nghỉ học!

- Hôm nay là thứ tư kia mà!

- Nhưng trường cháu đóng cửa một tuần. Vì thế chúng cháu được nghỉ.

Bà tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao trường cháu cho nghỉ lâu thế? Đã đến hè đâu?

Quý ròm quên mất ý định ngủ nán ban đầu. Nó ngồi bật dậy, vung tay hăm hở giải thích:

- Cái nhà máy quý quái kế bên trường cháu mấy hôm nay cứ nhà khói thải sang. Tụi học trò ho rũ rượi. Thế là nhà trường phải đóng cửa, chờ cho nhà máy dờ đi!

- Thế bao giờ họ mới dờ đi? - Bà hỏi, giọng quan tâm.

- Cháu cũng chẳng biết! - Quý ròm nhún vai hết người lớn - Hiện nay ban giám hiệu nhà trường đang kiện lên thành phố, chắc ít hôm nữa là họ phải dờ đi thôi.

Nói xong, thấy bà trầm ngâm nghĩ ngợi, Quý ròm sè sẹ ngả lưng xuống giường. Nhưng bà đã kịp nhìn thấy. Bà đập lên chân nó nói:

- Dậy đi cháu! Dù có không đi học thì cũng phải dậy sớm! Cháu không chịu tập thể dục, người cứ còm nhom thế kia!

Biết không thể nằm lì mãi được, Quý ròm đành leo ra khỏi giường. Nó vừa đi ra cửa vừa làu bàu:

- Chính phải cứ dậy sớm như thế này cháu mới còm nhom đấy! Cứ để cho cháu ngủ sướt mắt, chẳng mấy chốc cháu sẽ to đùng như thằng Tiểu Long cho bà xem!

- Này, này, cháu đừng có nói lếu láo như thế chứ! - Bà gọi với theo, vẻ phật ý - Thằng Tiểu Long to khỏe thế kia, chắc chắn nó phải là đứa siêng năng dậy sớm và ham tập thể dục hơn cháu nhiều!

Tối đây thì Quý ròm làm thỉnh. Thoạt đầu nó định bảo với bà là thằng Tiểu Long cũng ham cái trò nướng trên giường không thua gì nó, sáng nào cũng đợi hai ông anh mỗi người nắm một bên tai xách lên mới chịu lồm cồm bò dậy nhưng cuối cùng cảm thấy bịa chuyện nói xấu bạn để bào chữa cho mình là một hành động chẳng hay ho gì, nó bèn tặc lưỡi lặng lẽ bỏ đi.

Lúc Quý ròm lò dò ra tới phòng ngoài, bốn bề đã vắng tanh. Mọi người đã rời khỏi nhà từ lâu.

Ba đi dạy. Mẹ đến cửa hàng. Anh Vũ và nhỏ Diệp đi học. Nhỏ Diệp học ở trường Hòa Mi, chỗ ba dạy. Lúc này, trong căn nhà trống trải này chỉ còn bà với nó.

Sự tĩnh lặng khác thường đem lại cho Quý ròm một cảm giác thích thú khó tả. Nó cảm thấy mọi vật chung quanh đột nhiên trở nên lạ lẫm và mới mẻ như thể trước nay chúng vẫn mang một bộ mặt giả và bây giờ thì chúng mới chịu phô bộ mặt thật ra.

Quý ròm đi lui đi tới, nghiêng ngó một hồi rồi chợt nhớ ra một việc quan trọng, liền vội vã chui tọt vào phòng học riêng của mình.

Sáng nay, Quý ròm cần phải bắt tay vào thí nghiệm một trò chơi mới: trò phun nước kỳ bí. Nước khi ở bầu bên này thì có màu đỏ, khi phun qua bầu bên kia lại biến thành màu xanh. Trò này mà đem ra biểu diễn, tui bạn sẽ lác mắt! Quý ròm nhủ bụng và lui cui lôi hai chai bầu trên giá xuống.

Các chất hỗn hợp amôni clorua và natri hđrôxyt dùng cho cuộc thí nghiệm, Quý ròm đã kiểm được từ lâu. Riêng hai chai bầu thì cho đến sáng hôm qua nó mới mượn được trong phòng thí nghiệm của nhà trường. Là một học sinh cực kỳ xuất sắc về các môn khoa học tự nhiên, là niềm tự hào của nhà trường trong các kỳ thi toán, lý, hóa toàn thành, Quý ròm thường được các thầy cô cho hưởng những biệt lệ, chẳng hạn được mượn đem về nhà một số dụng cụ nhất định trong phòng thí nghiệm để tiến hành những "nghiên cứu khoa học" có tính chất cá nhân. Tất nhiên, vì những cuộc thí nghiệm bên ngoài khuôn viên nhà trường là những cuộc thí nghiệm không thể kiểm soát được, Quý ròm thường xuyên nhận được những lời khuyên cáo. Thật ra các thầy cô chỉ lưu ý nó không nên sử dụng những hoá chất nguy hiểm, đặc biệt là lân tinh, còn thì chẳng ai cấm cản hay ngăn trở gì những trò tọc mạch của nó.

Nếu có kẻ ngăn cản thì đó là người khác. Cái người khác đó lúc này đang thò đầu vào phòng đảo mắt nhìn lướt qua đồng chai lọ nó đang bày linh kính trên nền nhà, tặc tặc lưỡi:

- Cháu lại bày trò gì nữa đây?

Nghe tiếng bà, Quý ròm chợt dạ ngẩng lên:

- Dạ, cháu đang làm thí nghiệm khoa học bà ạ!

Quý ròm cố tình nhấn mạnh bốn chữ "thí nghiệm khoa học" để mong bà thấy được tầm quan trọng của công việc nó đang làm mà đừng can thiệp.

Nhưng bà chẳng rơi vào bẫy của nó. Bà nghiêm mặt:

- Những chuyện này sao cháu không đem vào trường mà làm? Ở trường cháu hẳn có chỗ để cháu làm những chuyện này chứ?

- Tất nhiên là có! - Quý ròm khịt khịt mũi - Nhưng đây không phải là bài học...

- Ra là thế! - Bà gật gù - Thì ra vẫn là những trò nghịch phá!

Bà làm Quý ròm tự ái quá chừng. Nó gân cổ:

- Đây không phải là trò nghịch phá bà ạ! Cháu chỉ làm thí nghiệm khoa học thôi!

Bà hừ giọng:

- Cháu còn chống chế nữa hả? Thế cháu không nhớ có lần cháu suýt làm nổ sập nhà với những trò táy máy này của cháy hay sao?

Nghe bà nhắc chuyện cũ, Quý ròm chỉ biết nhăn nhó thở dài. Lần □□ó, nó định nghiên cứu chế tạo một loại súng đại bác cực mạnh với bột natri cacbonat và dấm chua. Mải say sưa với công việc, Quý ròm lơ đãng để nòng "đại bác" chĩa ngay vào tấm kính mỏng ngăn giữa phòng học với phòng ăn. Khi tiếng nổ phát ra, chiếc nút bị áp suất khí đẩy văng ra khỏi ống thủy tinh, bắn thẳng vào tấm kính đang được gắn một cách lỏng lẻo trên vách kia khiến nó rớt

xuống nền nhà vỡ loảng xoảng.

Lúc đó là buổi chiều, ngoài nó ra chỉ có bà và nhỏ Diệp ở nhà. Đang rửa rau đằng sau bếp, nghe trong nhà có tiếng nổ và tiếng kính vỡ, bà hốt hoảng ném đại rổ rau xuống đất, ba chân bốn cẳng chạy vụt vào, mặt mày xanh lè xanh lét.

Bà bắt gặp nhỏ Diệp đang ngồi co rúm trên bàn ăn, hai tay ôm chặt lấy đầu, bà càng hốt hoảng.

- Cái gì vậy? Cái gì vậy? - Bà ôm lấy nhỏ Diệp, hốt hải kêu.

Và khi thấy Quý ròm lấm lét thò đầu ra khỏi phòng, bà chạy lại níu lấy tay nó:

- Cái gì nổ điếc tai vậy cháu?

- Chẳng có gì đâu ạ! - Quý ròm cố làm ra vẻ thản nhiên - Chẳng qua là... chẳng qua là...

Thấy Quý ròm cứ ấp a ấp úng, bà sốt ruột:

- Chẳng qua là sao? Làm gì mà cháu ăn nói lồi thoi như cá trôi sỏ ruột thế?

Quý ròm gãi đầu:

- Chẳng qua là cháu đang thử một... loại súng mới ấy mà!

- Lạy chúa! - Bà ngao ngán lắc đầu - Tổ mẹ mày, súng với chả súng! Mày mà không banh xác cả lũ!

Hôm đó, Quý ròm phải năn nỉ bà và nhỏ Diệp đến ráo cả nước bọt, cả hai mới chịu ém nhẹm chuyện đó cho. Cũng may, khi ba bà cháu vừa dọn xong chỗ kính vỡ thì ba mẹ cũng vừa về tới. Và tất nhiên khi mọi người phát hiện ra sự biến mất của tấm kính, chính bà là người nai lưng ra gánh chịu mọi chuyện giùm cho Quý ròm. Bà bảo trong khi lau kính, bà bất cẩn để nó rơi xuống đất. Thế là ba mẹ chẳng buồn chất vấn hay truy cứu nữa!

Bây giờ nghe bà nhắc lại chuyện đó, Quý ròm vẫn còn hoảng vía. Nếu nó cứ bướng bỉnh không chịu nghe lời bà, bà nổi sùng đem chuyện đó kể lại với ba mẹ thì nó cứ gọi là nát đất.

Nghĩ lợi nghĩ hại một hồi, Quý ròm lặng lẽ cất các chai lọ vào lại trên giá. Những gói hóa chất thì nó nhét vào hộp các tông. Xong xuôi đâu đó, nó co giò phóng ra khỏi nhà.

- Này, này, cháu đi đâu đó? - Tiếng bà gọi giật.

- Cháu lại nhà thằng Tiểu Long!

Quý ròm đáp mà không quay đầu lại. Hai cẳng chân khăng khiu

của nó phi như ngựa. Nó nghe tiếng bà lo lắng vọng theo:

- Đi chậm chậm thôi, cháu ơi! Không khéo vấp ngã u đầu bây giờ!

Mặc bà dặn, Quý ròm vẫn không giảm tốc độ. Nó vừa chạy vừa cười thầm "Bà thật lắm cẩm! Mình chứ đâu phải nhỏ Diệp!".

Quý ròm nghĩ chưa dứt câu, chân bỗng trượt phải một vỏ chuối ai ném giữa đường, ngã một cái "oách", đau lịm cả người.

Nó lồm cồm ngồi dậy và vội vàng ngoảnh cổ nhìn ra phía sau. Hú vía, chỗ này nhờ có bụi cây che khuất nên bà không nhìn thấy mình! Quý ròm mừng rỡ nhủ bụng và sau khi phủi bụi đất bám trên người, nó nghiêng răng cà nhấc đi tiếp.

Kính vạn hoa

Chương 2 Nhà Ảo Thuật

Nhà Tiểu Long rất nghèo. Ba nó là thợ hồ. Mẹ nó bán những thứ linh tinh như thuốc lá, nước ngọt, mì gói và những mặt hàng lặt vặt khác, toàn bộ "gia tài" chất trên một chiếc xe đẩy nhỏ.

Tiểu Long có hai ông anh sinh đôi là anh Tuấn với anh Tú. Cả hai đều đã nghỉ học từ cuối năm lớp chín để đi làm phụ giúp gia đình. Anh Tuấn làm bảo vệ ở một xí nghiệp may. Còn anh Tú là công nhân trong một nhà máy sản xuất giày dép.

Tiểu Long còn một đứa em gái là nhỏ Oanh. Nhỏ Oanh cùng tuổi và học cùng lớp cùng trường với nhỏ Diệp, em Quý ròm. Con bé tuy nhỏ tuổi nhưng nom chừng chạc ra phết, chả bù với tính nhõng nhẽo của nhỏ Diệp.

Nhà Tiểu Long nằm cuối một con hẻm cụt. Mẹ nó ngồi bán ở ngay đầu hẻm, sáng đẩy xe ra tới đầu xe vào.

Lúc Quý ròm tới, mẹ Tiểu Long đang bán mấy bịch kẹo xanh xanh đỏ đỏ cho một thằng nhóc trong hẻm.

Vừa nhắc thấy Quý ròm, không đợi nó kịp hỏi, bà đã niềm nở:

- Cháu vào chơi đi! Tiểu Long có ở nhà đấy!

Cũng như nhà Quý ròm, nhà Tiểu Long vào giờ này vắng tanh vắng ngắt. Mọi người đã đi làm, đi học cả. Ngay cả Tiểu Long cũng không thấy đâu.

Nhưng Quý ròm không hề ngạc nhiên. Như một kẻ quá quen thuộc với những góc ngách trong nhà, nó xăm xăm đi thẳng ra mảnh sân nhỏ phía sau nhà.

Quả nhiên, vừa bước qua khỏi góc bếp, Quý ròm đã nhìn thấy Tiểu Long. Nhưng trái với sự hình dung của nó, Tiểu Long đang ngồi thừ ra trên chiếc ghế gỗ cuối vườn chứ không bay nhảy đấm đá như mọi ngày.

Không hiểu sao anh em Tiểu Long người nào cũng mê võ nghệ.

Anh Tuấn học Karaté, anh Tú theo Vovinam. Noi gương hai anh, cách đây mấy năm, Tiểu Long lò dò đến trung tâm võ thuật quận đăng ký học Taekwondo. Bây giờ nó đã là võ sinh huyền đai đệ nhị đẳng.

Bà của Quý ròm không biết Tiểu Long học võ nhưng bà nói trúng phóc. Bà bảo cứ trông tướng tá của thằng Tiểu Long biết ngay nó là đứa ham tập thể dục, thật chả bù với thằng cháu lười hoạt động, chân cẳng cứ như que sậy của bà!

Tất nhiên Tiểu Long không chỉ tập thể dục suông. Mảnh sân nhỏ phía sau nhà nó treo lủng lẳng toàn những bao cát. Đó chính là "luyện võ đường" của anh em nhà nó.

Hằng ngày, vào những giờ rảnh rỗi, Tiểu Long thường ra đây ôn quyền luyện cước. Lần nào bắt gặp Tiểu Long ở phía sau nhà, Quý ròm cũng thấy nó tay đầm chân đá huỳnh huých vào các bao cát, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Vậy mà hôm nay Tiểu Long lại ngồi im ru trên ghế, dáng điệu rù rù như con gà chết, lạ thật!

Chắc là nó đang bí bài tập toán thầy Hiếu mới cho về nhà hôm trước! Quý ròm nhủ bụng và rảo bước tiến lại.

Nghe tiếng động, Tiểu Long giật mình quay đầu lại. Quý ròm vừa mở miệng định hỏi, Tiểu Long đã nhanh nhẩu hỏi trước. Nó nhìn tướng đi khập khiễng của Quý ròm, mắt trố lên:

- Chân mày sao vậy?

Quý ròm tắc lưỡi:

- Tao vừa mới đánh nhau!

- Đánh nhau?

Vẻ nghi hoặc của Tiểu Long khiến Quý ròm đâm tự ái. Nó khịt mũi:

- Chẳng lẽ chỉ có mày mới biết đánh nhau?

- Tao đâu nghĩ vậy! - Tiểu Long hạ giọng - Nhưng mày đánh nhau với ai?

Quý ròm không trả lời thẳng. Nó "nhập đề" theo kiểu "lung khởi":

- Trên đường đến nhà mày, tao gặp một con chó!

Tiểu Long gục gặc đầu:

- Tao hiểu rồi! Và mày đánh nhau với nó!

- Ừ.

- Và đó là một con chó... con!

- Đẹp mày đi! - Quý ròm sầm mặt - Một con béc-giê giống Đức đang hoang! Nó bay vào người tao. Thế là tao lập tức bay...

-...lên lè! - Tiểu Long bắt thần chen ngang.

Quý ròm nghiêng răng trèo treo:

- Bậy! Tao cũng bay vào người nó! "Àm" một cái, con chó lăn quay, xương cổ gãy nghe răng rắc!

Tiểu Long mỉm cười:

- Nó gãy cổ, còn mày thì gãy chân!

Quý ròm rung rung chân:

- Chân tao dễ gì gãy! Chỉ trầy trụa sơ sơ thôi! Tao đá bằng thế võ của mày mà lại!

- Thế võ của tao ? - Tiểu Long đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác - Thế gì vậy?

- Tao quên rồi! Để tao nhớ lại đã! - Quý ròm nhíu mày cố nghĩ đến một cái tên nước ngoài - À, à, hình như thế võ này có tên là Oshin thì phải!

Thế võ của Quý ròm khiến Tiểu Long ôm bụng cười bò:

- Làm gì có thế võ nào tên là Oshin! Chỉ có phim Oshin đang chiếu trên ti-vi thì có!

Biết mình bị hớ, Quý ròm đỏ bừng mặt. Nhưng nó vẫn cố vớt vát:

- Có thể võ này mà! Mày nhớ kỹ lại đi!

Tiểu Long quệt nước mắt:

- Hay là mày muốn nói đến thế Osoto-Otoshi?

Mắt Quý ròm sáng rỡ:

- Có thể võ này hả? Vậy thì đúng rồi! Khi này tao dùng chính thế này để hạ con bé béc-giê hung dữ đó!

Tiểu Long nhún vai:

- Nhưng tao đâu có biết sử dụng thế võ này! Đây là đòn thế của nhu đạo, không phải của Taekwondo!

Quý ròm phẩy tay:

- Nhu đạo hay Taekwondo gì cũng vậy! Hể thế võ nào hay là tao dùng!

Nói xong, Quý ròm ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh tỏ vẻ muốn kết thúc câu chuyện về chiến công tưởng tượng của mình. Nó biết nếu cứ kéo dài thêm, sớm muộn gì nó cũng sẽ thòi ra một vài câu bá láp. Và lúc đó thì tha hồ cho Tiểu Long chọc ghẹo.

Thật ra Tiểu Long làm gì mà chẳng biết bạn mình đang bịa chuyện. Ngừ như Quý ròm, trời sinh ra không phải để đánh nhau, càng không phải để đánh nhau với chó béc-giê Đức. Quý ròm có thể trở thành nhà bác học hay nhà ảo thuật lừng danh thế giới, nhưng trở thành võ sĩ thì không đời nào, dù là võ sĩ hạng tép trong phường. Nhưng khổ nỗi, thói đời là khi không có cái gì, con người ta lại thích khoe khoang về cái đó. Anh em Tiểu Long võ nghệ kinh người nhưng chả bao giờ nói đến chuyện đánh nhau. Còn còm nhòm còm nhom như Quý ròm hễ mở miệng ra là kể toàn chuyện đánh với đám, làm như ngày nào nó cũng phải "kịch chiến" với những người chung quanh chừng vài chục trận vậy. Mà những trận đánh của Quý ròm đâu phải là xoàng, trận nào cũng có "xương cốt gãy răng rắc", "xương sườn gãy rào rào", toàn cảnh máu chảy thây phơi nghe phát ớn!

Thấy Tiểu Long tùm tùm ngồi cười một mình, Quý ròm đâm chột dạ:

- Mày cười gì vậy?

- Thích thì cười chơi vậy thôi! - Tiểu Long chôi phất.

Quý ròm không tin. Nó hừ giọng:

- Xạo đi mày! Khi nãy ngồi như con gà rù, bây giờ lại tự nhiên thích cười!

- Ủ, tính tao vậy đó!

Nói xong, mặt Tiểu Long lại xịu xuống.

Lúc này, nghe Quý ròm gân cổ ba hoa chuyện đánh nhau với chó béc-giê, nó buồn cười quá cỡ, vì vậy nó quên bém mắt nổi phiền muộn trong lòng. Bây giờ, Quý ròm đột nhiên nhắc tới chuyện đó khiến lòng nó đang vui bỗng chùng hẫ xuống.

Quý ròm nhìn đăm đăm vào bộ mặt râu rĩ của bạn:

- Mày có chuyện gì buồn hả?

- Ủ.

- Chuyện gì vậy? Kể tao nghe được không? - Vừa hỏi Quý ròm

vừa xích ghế gần lại.

Tiểu Long có vẻ lưỡng lự. Nó không biết có nên thổ lộ tâm sự với bạn mình hay không.

Quý ròm lại xích ghế sát hơn nữa:

- Máy bài tập đại số hóc búa của thầy Hiếu làm mày "hết muốn sống" phải không?

Ở lớp, Tiểu Long thuộc loại học sinh bị xếp hạng trung bình yếu.

Và trong các môn, nó yếu nhất là môn Toán. Kể cũng lạ, trong khi thằng bạn chí thân của nó là Quý ròm được xưng tụng là thần đồng toán học thì nó cứ trông thấy các con số và các hình vẽ vuông vuông tròn tròn là sợ vãi cả mặt.

"Cứ thấy cuốn sách toán là tao... hết muốn sống!", câu nói nổi tiếng này của Tiểu Long lâu lâu lại bị Quý ròm lôi ra giễu cợt và những lúc như vậy, Tiểu Long chỉ biết nhe răng cười trừ.

Nhưng hôm nay Tiểu Long không cười. Nó hờ hững nhếch mép:

- Lớp mình còn nghỉ cả tuần nữa mà sợ gì!

- Vậy thì mày buồn chuyện gì? - Lần này thì quả tình Quý ròm không hiểu được điều gì đang xảy đến với thằng bạn của nó.

Sau một thoáng ngập ngừng, Tiểu Long tặc lưỡi:

- Tao cần tiền!

- Tiền? - Quý ròm chung hững, nó không hề nghĩ nỗi buồn của Tiểu Long lại liên quan đến những tờ giấy bạc - Mày cần bao nhiêu?

- Một trăm ngàn! - Tiểu Long buông thõng.

- Một trăm ngàn? - Quý ròm bất giác buột miệng lặp lại, con số quá lớn làm miệng nó há hốc.

Quý ròm sững sốt là phải, một phần vì số tiền lớn ngoài sức tưởng tượng của nó, phần khác "nỗi buồn tiền bạc" này có vẻ gì đó lạ lẫm so với tâm tính thường ngày của thằng bạn nó.

Xưa nay Tiểu Long nổi tiếng là một đứa tiết kiệm, chi tiêu dè sẻn.

Ý thức được sự khó khăn của gia đình, Tiểu Long luôn biết cách tự hài lòng với những gì mình có. Từ chuyện ăn mặc, tóc tai cho đến vui chơi, giải trí, nó không bao giờ đua đòi, bắt chước bạn bè.

Nói chung, Tiểu Long hầu như ít khi sử dụng đến tiền bạc. Chạy đủ ăn từng bữa, đối với nó đã là một chuyện nhiều khê. Vì vậy, nó

không muốn ba mẹ và các anh phải lo nghĩ thêm về những nhu cầu riêng tư của họ.

Vậy mà bây giờ cái đứa không bao giờ đụng đến tiền bạc đó lại đâm ra thần thờ vì cần tới những một trăm ngàn một lúc, bảo Quý ròm không kinh ngạc sao được!

- Mày cần tiền chi vậy? - Cuối cùng không nhịn được, Quý ròm buột miệng hỏi.

Tiểu Long bùi ngùi :

- Tao thương em tao!

Câu trả lời không ăn nhập đâu vào đâu của Tiểu Long khiến Quý ròm ngơ ngác mất một lúc mới lờ mờ đoán ra:

- Bộ nhỏ Oanh không có tiền đóng học phí hả?

Tiểu Long lắc đầu:

- Học phí đóng rồi!

- Hay nó thiếu tiền mua sách vở?

Tiểu Long vẫn lắc đầu.

Quý ròm gãi đầu:

- Hay nó hết quần áo mặc?

Lần này Tiểu Long không lắc đầu nữa. Mà thở dài:

- Nó thích một con gấu bông!

- Gấu bông? - Quý ròm tròn xoe mắt.

- Ừ! - Giọng Tiểu Long buồn buồn - Nó thích con gấu bông bày trong tủ kính ở cửa hàng Sao Mai!

Quý ròm chớp mắt:

- Nhỏ Oanh bảo với mày vậy hả?

- Nó không bảo. Nhưng ngày nào tao đi học về, nó cũng lo lắng hỏi tao đã có ai mua con gấu bông đó chưa. Khi nghe tao bảo con gấu vẫn còn nằm trong tủ kính, nó mừng lắm, mặc dù nó biết chẳng bao giờ nó mua được con gấu đó!

Trong khi Quý ròm đang im lặng buồn lây nỗi buồn của bạn, giọng Tiểu Long vẫn trầm trầm:

- Tôi nào cũng thấy nó ôm chiếc gối, nựng nịu "Ngủ đi, gấu bông ngoan của chị", tao buồn không chịu được. Vì vậy tao quyết tâm kiếm tiền mua con gấu cho nó, càng sớm càng tốt. Tao sợ nhớ một ngày nào đó, con gấu bị ai mua đi mất, lúc đó...

Tiểu Long bỏ lửng câu nói, thay vào đó là những tiếng tặc lưỡi đơm về bốn chôn.

Quý ròm ngồi ngây người bên cạnh. Nó chẳng biết phải an ủi bạn bằng cách nào. Nó cũng chẳng nghĩ ra cách gì giúp bạn. Một trăm ngàn là số tiền quá khủng khiếp so với bọn học trò như nó và Tiểu Long. Khổ nỗi, những chuyện gay cần như vậy Tiểu Long lại không thể thổ lộ với ba mẹ và cách anh được. Mặc dù nhỏ Oanh là con gái út, được cưng nhất trong nhà, nhưng bỏ một khoản tiền lớn ra mua một món đồ chơi xa xỉ như gấu bông kia thì quả là một ý tưởng điên rồ đối với những người quen sống chật bó, tằn tiện lâu nay!

Nhưng với Quý ròm thì mơ ước của Tiểu Long chẳng có một chút xiu gì gọi là điên rồ. Nó có một đứa em gái, vì vậy nó biết lòng thương em là thế nào. Nhỏ Diệp em nó có cuộc sống tương đối đầy đủ, vậy mà nó còn thương. Huống hồ gì Tiểu Long. Em nó lúc nào cũng thiếu thốn. Nhỏ Oanh lại là một đứa em ngoan. Cũng như Tiểu Long, chẳng bao giờ nó vờ vĩnh ba mẹ một điều gì. Chỉ khi nào thèm khát quá mức một cái gì đó, nó mới rụt rè tâm sự với Tiểu Long. Như chuyện con gấu bông này chẳng hạn. Tội nghiệp nó ghê!

Quý ròm ngồi rầu rầu. Tiểu Long ngồi rầu rầu. Hai đứa như hai pho tượng, thần thờ theo đuổi những ý nghĩ lằng đằng trong đầu. Chợt Quý ròm vỗ đùi đánh đét:

- Chậc, tao nghĩ ra cách rồi!

Tiểu Long giật mình ngược lên, giọng mừng rỡ xen lẫn ngờ vực:

- Cách kiếm tiền hả?

Quý ròm mạnh bạo:

- Ừ! Cách này chắc ăn như bấp!

Rồi không đợi Tiểu Long kịp phản ứng, nó đứng bật dậy nắm tay bạn kéo đi:

- Đi! Đi theo tao!

Tiểu Long nhăn nhó:

- Nhưng mà đi đâu?

- Tới nhà tao! - Quý ròm hăm hở - Tới đó mày sẽ biết!

Rồi bất chấp cái chân đau, nó cầm tay Tiểu Long lôi một mạch

khiến thằng này không có cách nào khác là co giò lính quỳnh chạy theo.

Kính vạn hoa

Chương 3

Thấy Quý ròm xồng xộc bước vào, bà kêu:

- Sao về sớm thế cháu?

Rồi nhác thấy Tiểu Long lẻo đẹo đi sau, bà mỉm cười vui vẻ:

- Ô, Tiểu Long đây hả? Cháu vào nhà chơi đi!

Tiểu Long dạ lí nhí trong miệng rồi lật đật theo Quý ròm vào phòng học.

Vừa ngồi xuống ghế, Tiểu Long đã nôn nóng hỏi ngay:

- Sao? Cách gì, bây giờ mà nói tao nghe đi!

Quý ròm lấy vẻ trịnh trọng:

- Tao sẽ làm trò ảo thuật!

- Tưởng gì! Mà lúc nào mà chả thích làm trò ảo thuật! - Giọng Tiểu Long đượm thất vọng.

Quý ròm đập đập hai tay vào nhau:

- Nhưng lần này khác! Lần này tao sẽ bán vé!

- Bán vé? - Tiểu Long thô lỗ mắt - Bán cho ai?

- Bán cho bọn trẻ trong xóm. Và mình sẽ có khối tiền! - Quý ròm nói với vẻ tự tin.

Nhưng Tiểu Long nhún vai tỏ ý nghi ngờ:

- Chắc gì tụi nó chịu mua vé!

- Mà đừng lo! - Quý ròm trấn an bạn - Vấn đề là mình phải biết quảng cáo cho rôm rả! Lát nữa trong khi ta chuẩn bị sân khấu thì mà viết một tấm áp-phích dán ngay trước cổng. Nhớ ghi rõ: Ảo thuật gia Elvis Quý sẽ trình diễn những màn ảo thuật ly kỳ hấp dẫn, không thể nào tin được như biến nước thành lửa, lấy máu vẽ tranh... Giá bình dân 2000 đồng/vé. Ai chậm chân coi như chết nửa đời người...

- Giá bình dân gì mà tới 2000 đồng? - Tiểu Long phản đối.

- Mà chả biết gì cả! - Quý ròm khịt khịt mũi - Hôm trước, ảo thuật gia Elvis Công về biểu diễn ở Nhà hát Thành phố bán tới cả

trăm ngàn đồng một vé lận. Tao bán có hai ngàn đồng, ăn nhằm gì!
Tiểu Long vẫn chưa yên tâm:

- Nhưng tụi nhóc đào đâu ra tiền mà mua vé?

- Hai ngàn đồng thì đưa nào chả có! - Quý ròm nhún vai - Nếu không có, chúng sẽ xin anh chị! Bằng một chai nước ngọt Tribeco chứ mấy!

Nghe Quý ròm thuyết một hồi, Tiểu Long bắt đầu cảm thấy bùi tai. Nhưng nó sực nhớ tới một vấn đề nan giải khác:

- Biết lấy gì làm vé bây giờ?

Quý ròm chỉ tay ra sau bếp:

- Mà chạy ra đằng sau nhặt củ khoai đem lên đây, rồi lấy dao khắc! Chỉ khắc giá tiền thôi! Xong lấy phẩm đỏ bôi vào rồi in lên giấy! Mà sẽ có hàng trăm vé trong nháy mắt!

Tới đây thì Tiểu Long không thắc mắc nữa. Nó lặng lẽ rảo xuống bếp. Nó cũng không hỏi xem liệu lát nữa đây Quý ròm có sẽ thực hiện được những trò ảo thuật "không thể tin được" như những gì nó sắp phải ghi trên tờ áp-phích quảng cáo hay không.

Về khoản này, Tiểu Long rất tin bạn. Xưa nay, nó đã thấy Quý ròm làm trò nhiều lần, cả lúc ở nhà lẫn khi liên hoan văn nghệ trên lớp. Trước đám đông, những tiết mục đặc sắc của Quý ròm bao giờ cũng được hoan nghênh nhiệt liệt. Tiểu Long chẳng lo chuyện đó. Nó chỉ lo chẳng biết chốc nữa bọn nhóc có mặn mà gì với chuyện bỏ tiền mua vé vào xem nhà ảo thuật "cây nhà lá vườn" biểu diễn hay không.

Trong khi Tiểu Long đang lui cui in vé và trình bày áp-phích quảng cáo thì Quý ròm bận rộn chuẩn bị sân khấu, phong màn. Những trò ảo thuật này Quý ròm đã từng thực hiện qua nhiều lần nên nó không cần phải dợt lại nữa. Bây giờ nó chỉ cốt làm sao cho khung cảnh trong phòng thật nổi bật để tăng hiệu quả biểu diễn. Lần đầu tiên biểu diễn có bán vé, Quý ròm không tránh khỏi cảm giác hồi hộp. Diễn không khéo hoặc "bể đĩa" nửa chừng, bọn nhóc nhao nhao lên phản đối hoặc đòi tiền lại thì khôn. Lúc ấy coi như chẳng cần phải mơ tưởng gì đến con gấu bông cho nhỏ Oanh nữa. Quý ròm vừa làm vừa loay hoay tính toán. Nó khệ nệ khuân chiếc bàn ra giữa phòng, lót một tấm ni-lông lên trên rồi thận trọng sắp

xếp lên đó các loại chai lọ cùng các túi hóa chất đã được sửa soạn sẵn.

Khi kéo rèm cửa sổ, Quý ròm thấy cần phải căng thêm lên bức vách phía sau một tấm màn trắng để làm nổi rõ màu sắc của các loại dung dịch cũng như các thứ khói lửa sẽ lần lượt xuất hiện trong cuộc trình diễn.

Nhưng biết tìm đâu ra một bức màn trắng bây giờ? Ngẫm nghĩ một hồi, Quý ròm chợt sáng mắt lên khi nhớ tới những tấm drap trải giường. Nhưng khổ nỗi, tấm drap của nó lại may bằng thứ vải in bông. Tấm drap của nhỏ Diệp cũng màu mè sắc sỡ. Chỉ có tấm drap trải giường của anh Vũ là drap trắng.

Nghĩ đến chuyện tháo tấm drap của anh Vũ để căng màn, Quý ròm thốt rùng mình. Cũng như bà, anh Vũ rất nghiêm khắc với nó trong những chuyện như thế này. Anh thường bừa bãi chê bai nó, bảo những "thí nghiệm khoa học" của nó chỉ là trò trẻ con. Mỗi lần thấy nó loay hoay với đồng chai lọ, anh thường nhún vai "Mày chỉ tổ làm rác nhà!". Đối với anh Vũ, để có thể trở thành người chứng chạc, phải biết vứt những thứ linh kinh đó đi. Người chứng chạc là người phải biết suy tư mơ mộng, phải biết ngồi vắn vơ hàng giờ bên cửa sổ, ngắm mưa rơi lất phất bên ngoài để rồi sau đó ngồi vắn vơ bên cửa sổ thêm hàng giờ nữa để cặm cụi viết những vắn thơ không bao giờ đăng báo, hay nói chính xác hơn là không báo nào chịu đăng. Giống như trường hợp của anh.

Quý ròm đã thấy anh Vũ làm từng tập, từng tập thơ, chi chít hết cuốn sổ này đến cuốn sổ khác. Nhưng dường như những sáng tác của anh chẳng có báo nào tiêu thụ. Chỉ đến khi anh quen với chị Ngân, lần đầu tiên Quý ròm mới thấy có người chịu đọc thơ anh và đó cũng là người độc giả duy nhất thường hỏi mượn những tập thơ của anh để đem về nhà, nhưng đem về có phải để đọc hay không thì Quý ròm không biết.

Nói chung, Quý ròm chẳng ác cảm gì với "món" thơ văn của anh Vũ. Nó cũng chẳng hề châm chọc anh, mặc dù đôi lúc nó thấy buồn cười. Vậy mà chẳng hiểu sao anh Vũ lại có vẻ như không chịu đựng nổi cái "món" khoa học của nó. Có lẽ là do trong khi tiến hành những cuộc thí nghiệm triền miên của mình, vì thiếu

thôn dụng cụ, nó hay đụng đến đồ đạc của anh, khi thì "chớp" cái bật lửa, lúc lại "cuồn" con dao cái kéo và sau đó nếu không thất lạc thì những món này cũng sút cán gãy gọng hoặc long đỉnh tuộc ốc. Có lần tức quá, anh Vũ đe "Mày mà còn làm hỏng đến đồ của tao lần nữa, tao sẽ vứt toàn bộ những thứ lóc cóc leng keng của mày vào hố rác cho xem!".

Bây giờ nhớ lại gương mặt đỏ bừng của anh lúc đó, Quý ròm hãy còn hãi. Nhưng nếu không có tấm drap trắng của anh thì màn biểu diễn chốc nữa đây trông sẽ chẳng ra sao. Thí nghiệm một mình thì chả cần gì ba thứ đó, nhưng trở tài trước một đám đông khán giả, lại có bán vé thu tiền hẳn hoi thì lại là chuyện khác, đâu thể qua loa sơ sài được!

Đắn đo cân nhắc một hồi, Quý ròm quyết định liều. Nó nhủ "Anh Vũ sẽ chẳng biết đâu! Mình sẽ giữ gìn tấm drap cẩn thận, đến lúc anh đi học về thì mọi thứ đã đâu vào đấy!". Nghĩ là làm, Quý ròm rón rén bước qua phòng ngủ.

Nhưng đến khi nó tháo được tấm drap giường, xếp lại kẹp vào nách chuẩn bị đi ra thì bà trông thấy.

- Này, này, cháu lại định nghịch ngợm gì đấy? - Bà hót hải kê.

Quý ròm giật bắn người. Nãy giờ mãi lo đến sự thành bại của buổi diễn, nó quên hẳn mất sự có mặt của bà ở nhà. Thế này thì gay go to! Quý ròm quay người lại, giấu tấm drap ra sau lưng, giọng hiền khô:

- Dạ, cháu có định làm gì đâu ạ!

Bà nheo nheo mắt:

- Thế cháu giấu cái gì sau lưng đấy?

- Cái này ấy à? - Quý ròm lúng túng - Đây là chiếc áo bẩn, cháu định đem đi giặt!

- Cháu mà giặt đồ? - Bà tròn tròn mắt, như không tin vào tai mình. Trong nhà, Quý ròm là chúa lười. Ngoài niềm say mê học tập, nó chỉ biết vui đầu vào đóng chai lọ, chả để tâm gì đến chuyện chung quanh. Việc nhà việc cửa, nó phó hết cho bà và nhỏ Diệp. Vì vậy, bảo Quý ròm tự giặt đồ cũng hoang đường như bảo đức vua tự thổi cơm ăn! Nhìn vẻ mặt sừng sốt của bà, Quý ròm biết ngay là mình bị hớ. Nó vội vàng chữa:

- Cháu có bảo là cháu tự giặt đồ đâu! Cháu chỉ định đem bỏ vào thau thôi mà!

- Nhưng đây không phải là chiếc áo! - Bà vẫn nhìn lom lom vào mặt Quý ròm, giọng đe dọa.

Quý ròm liếm môi:

- Bà thật lạ! Chả là áo chứ là gì?

Bà chìa tay ra:

- Là gì cháu cứ đưa đây là biết ngay!

Tới nước này thì Quý ròm biết là không thể giấu giếm bà được. Nó buột miệng:

- Là tấm drap giường!

Tuy vậy, nó vẫn thủ tay sau lưng.

Nhưng bà chẳng buồn nhìn nó. Bà đảo mắt nhìn quanh phòng ngủ một vòng rồi thở thốt kêu:

- Trời đất, sao cháu dám lấy tấm drap của anh Vũ để làm đồ chơi! Cháu không sợ anh Vũ sẽ xé xác cháu hay sao?

Quý ròm khịt khịt mũi:

- Chỉ khi nào bà nói thì anh Vũ mới biết thôi!

Quý ròm tưởng nói vậy bà sẽ không làm khó dễ cho nó. Nào ngờ bà nghiêm mặt lại:

- Bà sẽ nói! Bà không muốn cháu nghịch phá đồ đạc của người khác!

Thái độ cương quyết của bà khiến Quý ròm nhăn nhó:

- Cháu đã nói với bà bao nhiêu lần rồi! Đây không phải là trò nghịch phá!

Bà lắc đầu:

- Là "thí nghiệm khoa học" thì cũng thế thôi!

- Cũng không phải là thí nghiệm khoa học nữa! - Cuối cùng không nén được, Quý ròm kêu lên - Đây là cháu giúp bạn!

Câu nói của Quý ròm làm bà ngẩn ngơ:

- Giúp bạn là sao?

- Nghĩa là cháu muốn giúp Tiểu Long ấy mà! Nghĩa là như thế này này...

Vừa nói Quý ròm vừa ngồi xuống ghế. Nó không giấu tấm drap sau lưng nữa, mà đặt lên đùi. Rồi nó búi người thuật lại cho bà nghe

nó đã bắt gặp Tiểu Long ngồi thần thờ ngoài sân như thế nào và Tiểu Long đã tâm sự với nó ra sao...

Quý ròm không giấu giếm điều gì. Nó kể cả chuyện nó định bán vé cho bọn nhóc vào xem nó biểu diễn. Tất nhiên khi thú nhận đoạn này, nó có liếc trộm bà mấy lần để xem bà phản ứng ra sao. Nhưng nó chẳng thấy gì đặc biệt cả. Bà vẫn ngồi im nghe nó nói, mặt mày nghiêm nghị một cách khác thường.

Mãi đến khi nó nói xong, bà mới trầm ngâm bảo:

- Vậy thì cháu đem tấm drap đi đi! Nhưng nhớ đừng làm bẩn đấy! Bà nói ngắn gọn, đơn giản nhưng rõ ràng. Quý ròm tưởng như có ai vừa nhấc một tảng đá ra khỏi ngực mình. Mặt tươi hơn hớn, nó bật đứng dậy phóng vụt ra cửa.

Có tiếng bà vói theo:

- Làm gì thì làm nhưng chớ có giờ trò súng ống đi đoàn ra nữa đấy nhé!

Kính vạn hoa

Chương 4

Tất nhiên lần này Quý ròm chả dại gì gây ra tiếng nổ. Nó chỉ làm trò lửa cháy thôi. Nhưng lửa cháy trong phòng, lại bùng lên rồi tắt ngay, hẳn là bà không thấy.

Bây giờ chỉ còn mỗi chuyện trang phục. Quý ròm vừa căng tấm drap lên tường vừa cố nhớ xem trong tủ có bộ quần áo nào giống giống với bộ cánh mà các nhà ảo thuật thường mặc hay không, nhưng nó chẳng nhớ ra một bộ nào như vậy cả.

Rốt cuộc, sau một hồi lục lục lợi lợi, Quý ròm đành tạm bằng lòng với chiếc áo ghi-lê màu tím thẫm, loại áo khoác bên ngoài sơ-mi mà lâu nay nó rất ít đụng tới.

Đang đứng sẫm soi ngắm nghía trước gương, Quý ròm chợt thấy Tiểu Long thò đầu vào.

- Sao, mày đã dán tờ quảng cáo lên cổng chưa? - Quý ròm quay lại hỏi.

- Rồi! Tụi nhóc bu đông như kiến!

Quý ròm sung sướng:

- Tụi nó có nói gì không?

- Có.

- Tụi nó nói sao?

Quý ròm hỏi dồn khiến Tiểu Long đâm rụt rè. Nó ngắc ngứ một hồi rồi mới đáp:

- Tụi nó bảo mày xạo!

Quý ròm sầm mặt:

- Đứa nào nói vậy, mày cứ gõ bẹp đầu! Bảo tụi nó, nếu tao xạo, cho tụi nó dẫn ba mẹ tới đòi tiền lại!

Tiểu Long quay ra một lát lại quay vào. Lần này mặt mày nó trông hí hửng:

- Tao bán được ba vé rồi!

Quý ròm cau mặt:

- Ba vé thì ăn nhằm gì! Ra bán tiếp đi!

Tiểu Long chớp mắt:

- Tụi nó hỏi chừng nào mới bắt đầu biểu diễn!

- Mày cứ nói là mười lăm phút nữa!

Tiểu Long lại quay ra. Nhưng cứ chốc chốc nó lại thò đầu vào, thông báo:

- Được năm vé rồi!

- Được tám vé!

- Mười hai vé!

Quý ròm vuốt vuốt cổ áo:

- Mười hai vé mới được hăm bốn ngàn, chưa ăn thua gì cả!

Nhưng Tiểu Long chẳng thể làm hơn được nữa. Nó bán tới vé thứ mười lăm thì những đứa đã mua vé sốt ruột lắm rồi. Chúng nhao nhao:

- Diễn đi chứ! Mười lăm phút sao lâu quá vậy?

- Mở màn lẹ đi! Tao còn phải chạy đi mua dầu cho mẹ tao!

- Không diễn là ông trả vé lại à!

Tiểu Long nhăn nhó nhìn Quý ròm:

- Giờ sao mày?

- Đành phải bắt đầu chứ sao! - Quý ròm nhún vai, rồi nó tặc lưỡi an ủi bạn - Được ba chục ngàn cũng khá lắm rồi! Mày cứ yên chí, rồi mình sẽ nghĩ ra cách để xoay tiếp!

Nói xong, nó lẩn ngay vào phòng.

Khi Tiểu Long dẫn khán giả vào thì Quý ròm đã ung dung đứng trước chiếc bàn ngổn ngang chai lọ, mặt mày lạnh lẽo không thua gì David Copperfield lúc sắp sửa đi xuyên qua bức tường của Vạn lý trường thành.

Rèm cửa buông kín và những chiếc bóng đèn được Quý ròm phủ một lớp giấy bóng đang tỏa ra thứ ánh sáng nhờ nhờ càng làm tăng thêm vẻ nghiêm trang, huyền bí.

Nhưng khung cảnh âm u hồi hộp đó đã nhanh chóng bị phá vỡ bởi đám khán giả ồn ào, lăm miệng. Tiếng một đứa oang oang:

- Ngồi ở đâu đây? Rạp xiếc gì chả có ghế ghiếc gì hết vậy?

Khi nghe Tiểu Long bảo phải ngồi xếp bằng dưới đất, bọn nhóc lại la rân:

- Trời đất! Ông bỏ tới hai ngàn mua vé mà vào đây bắt ông ngồi dưới đất!

- Tao chẳng chịu đâu! Ngồi dơ quần lát về mẹ tao đánh cho bết dít!

Giữa những tiếng la chí chóe của đám trẻ bát nháo, bộ tịch Tiểu Long nom đến tội. Nó cứ xoay hết bên này đến bên kia, nhân cơ được ông nhóc này ngồi xuống thì ông nhóc khác lại nhồm lên, cứ hệt như một chị nhà quê đang cuống cuống đuổi bắt đàn vịt sống giữa chợ.

Quý ròm nhìn quang cảnh trước mặt, vừa tức vừa buồn cười. Cuối cùng, thấy Tiểu Long cứ loay hoay mãi vẫn không dẹp được bọn lỏi tì, nó liền cầm lên chiếc đĩa thủy tinh gỗ "coong coong" vào chiếc bình trước mặt.

- Yên lặng! Yên lặng! Màn ảo thuật thứ nhất bắt đầu!

Muru kế của Quý ròm quả nhiên hiệu nghiệm như thần. Nó vừa cất tiếng, bọn nhóc lập tức im bật, mắt đưa nào đưa nấy thò lỏ nhìn về phía nó.

Đến bây giờ bọn nhóc mới để ý đến chiếc áo khoác lưng trên người Quý ròm và chiếc mũ đen Quý ròm đang đội. Ừ, thằng này nom cũng có vẻ ảo thuật gia ra phết! Nhiều đứa nghĩ, và vì thế chúng ngồi im trở mắt xem thử Quý ròm định làm trò gì, quên băng mắt nổi lo dơ quần dơ áo.

Thấy bọn nhóc đã bắt đầu tập trung chú ý đến mình, Quý ròm buông chiếc đĩa thủy tinh xuống và từ từ nhắc hai chiếc bình trước

mặt lên, giọng trịnh trọng:

- Thưa các bạn! Thưa quý ông quý bà!

Quý ròm mới nói đến đây đã nghe phía dưới có tiếng cười hí hí, nhưng nó phớt lờ, tiếp:

- Màn ảo thuật lạ lùng mà tôi sắp trình diễn với quý ông quý bà đây có liên quan đến một vụ án thời xưa...

Nói đến đây, Quý ròm cố ý ngưng một chút, cốt tạo sự hồi hộp cho khán giả. Quả nhiên, nghe nói có "vụ án", bọn nhóc há hốc mồm, lắng tai chờ nghe tiếp:

- Cái vụ án đó là như thế này! - Quý ròm hắng giọng kể - Ngày xưa có một tay nhà giàu nọ muốn cướp vợ của một người hàng xóm nghèo, bèn lập kế gọi người hàng xóm đó đến xay gạo giùm, rồi vu cho anh ta tội ăn cắp vàng bạc của gia chủ. Vụ án lập tức được báo lên quan. Quan ăn của đút của tay nhà giàu từ trước nên mặc cho người hàng xóm kêu oan như bông, vẫn đồ riệt tội trạng lên đầu anh ta và kêu án đầy biệt xử. May thay lúc ấy có một người thuật sĩ đi ngang qua, nghe chuyện, liền xin vào ra mắt. Sau khi hỏi han đầu đuôi tự sự, người thuật sĩ biết vụ án có nhiều oan khuất, bèn đứng ra minh oan cho anh hàng xóm nghèo và vạch trần âm mưu đổi trắng thay đen của tên nhà giàu quỷ quyệt. Lý lẽ vững chắc của người thuật sĩ khiến quan cứng họng không cãi lại được tiếng nào. Tức mình, quan bèn đập bàn hét "Trắng là trắng, đen là đen! Đổi trắng thay đen thế nào được mà nhà ngươi cứ cãi nhãi mãi thế!". Trước trận lôi đình của quan, người thuật sĩ vẫn bình tĩnh đáp "Thưa ngài, đổi trắng thay đen là chuyện thường tình ở đời. Ngay cả thứ nước màu trắng trong chiếc bình trước mặt ngài đây, tôi cũng có thể biến nó thành màu đen trong chớp mắt, huống gì những chuyện xa xôi!"...

Kể đến đây, Quý ròm lắc lắc hai chiếc bình đang cầm trên tay rồi

nhẹ nhàng đặt xuống, giọng nghiêm nghị:

- Đó chính là hai chiếc bình này đây!

Bọn nhóc lập tức chen nhau chồm tới trước để nhìn cho rõ hai chiếc bình.

Một đứa hỏi:

- Như vậy là người thuật sĩ có cả thấy mấy chiếc bình? Hai chiếc hay một chiếc?

Quý ròm khịt mũi:

- Tất nhiên là hai chiếc!

- Sao khi nãy mày bảo chỉ có một chiếc? - Thằng nhóc cãi lại.

- Tao chả bảo gì cả! - Quý ròm nổi quạu - Một chiếc hay hai chiếc cũng vậy thôi!

Một đứa khác tỏ ý nghi ngờ:

- Nhưng chắc gì đây là hai chiếc bình của người thuật sĩ nọ?

Quý ròm găm gù:

- Chắc hay không gì thì đang ra rồi mày sẽ biết!

Vừa nói Quý ròm vừa nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Long "dẹp loạn". Hiểu ý bạn, Tiểu Long vội vàng dang rộng hai cánh tay vạm vỡ lùa đám khán giả đang chồm chồm trở về chỗ cũ:

- Ngồi xuống! Ngồi xuống!

Khi bọn nhóc đã ổn định trật tự, Quý ròm liền cầm hai chiếc bình đưa qua đưa lại trước mặt:

- Quý ông quý bà nhìn kỹ đi! Trong hai chiếc bình này, một chiếc đựng nước trắng, một chiếc đựng bột trắng. Nói chung chỉ toàn màu trắng. Và người thuật sĩ đã làm như thế này đây!

Nói vừa dứt câu, Quý ròm nhanh tay đổ chất dịch lỏng trong suốt vào bình chứa bột. Xong, nó lấy chiếc đĩa thủy tinh quậy lên.

Trong thoáng chốc, trước ánh mắt ngỡ ngàng của bọn nhóc, chiếc bình thủy tinh đột ngột sẫm màu lại và bắt đầu bốc khói. Và chừng vài phút sau, một khối cứng màu đen bỗng trồi lên khỏi miệng bình đến mấy phân, nổi bật trên nền trắng của tấm drap căng phía sau và kéo theo nó những tiếng xuýt xoa thán phục:

- Chậc, chậc! Tài quá hén!

- Đúng là "đổi trắng thay đen"! Hay thật!

- Có thể mới đáng đồng tiền bát gạo chứ!

Tiểu Long ngồi lẫn trong đám nhóc, nghe khen, sượng phồng mũi, luôn miệng cười hì hì.

Quý ròm cũng khoái chí không kém, nhưng lỡ đóng vai David Copperfield, nó phải cố giữ vẻ đĩnh đạc và phớt tỉnh để xứng đáng với tầm vóc của mình.

Sau khi dẹp hai chiếc bình và đặt lên bàn một tấm bìa cứng, Quý ròm gõ gõ chiếc đĩa thủy tinh xuống bàn:

- Quý ông quý bà lưu ý! Đây là màn ảo thuật thứ hai, còn ly kỳ hấp dẫn hơn màn thứ nhất! Màn này...

- Khoan đã! MÀN khi này đã xong đâu! - Một ông nhóc bỗng chồm dậy vọt miệng chen ngang.

Đám đông đang nôn nóng chờ xem màn tiếp theo, thỉnh thoảng bị ông nhóc này làm cụt hứng, bèn nhao nhao phản đối:

- Đồ phá đám, ngồi xuống đi!

- Người ta đã đổi trắng thành đen rồi, còn xong với chưa xong gì nữa!

Ông nhóc gãi đầu:

- Nhưng còn người hàng xóm nọ...

- Người hàng xóm nào? - Có tiếng hỏi.

- Thì người hàng xóm trong câu chuyện khi này chứ người hàng xóm nào! Rồi cuộc anh ta có được tha hay không?

- Tất nhiên là được tha rồi!

- Sao mà biết?

- Sao lại không biết!

- Đừng có dốt! Câu chuyện vừa rồi đã kể hết đâu!

- Kể chưa hết cũng biết! Nếu không được tha thì chẳng ai kể làm gì!

Thấy cuộc đối đáp lạc đề này có nguy cơ kéo dài đến vô tận, Quý ròm vội vã can thiệp:

- Thôi đừng cãi nhau nữa! Tóm lại là người hàng xóm được tha, tên nhà giàu vô ngục! Bây giờ xin mời quý ông quý bà xem tiếp...

Kính vạn hoa

Chương 5

Màn biểu diễn thứ hai của Quý ròm còn rùng rợn ly kỳ hơn nữa.

- Quý ông quý bà hãy nhìn kỹ đây!

Vừa nói Quý ròm vừa chìa ngón trỏ tay phải ra phía trước.

- Có thấy gì không? - Nó hỏi.

Bọn nhóc nhìn sững vào ngón tay của nhà ảo thuật:

- Thấy.

- Thấy gì?

- Thấy... ngón tay.

Quý ròm hừ giọng:

- Thấy ngón tay thì nói làm gì! Chứ chả lẽ đó là... ngón chân?

Vẻ phật ý của Quý ròm khiến bọn nhóc ngơ ngác. Chúng chả hiểu nhà ảo thuật muốn gì.

Quý ròm lại đằng hắng:

- Quý ông quý bà cố nhìn kỹ đi! Trên ngón tay có gì không?

- Có gì là có gì? - Nhiều cái miệng nhao nhao.

Quý ròm lạnh lùng:

- Có thấy máu không?

Nghe đến máu, bọn nhóc bỗng dưng rụt cổ lại:

- Máu ư? Không, không thấy!

Quý ròm nhếch mép:

- Nhưng bây giờ thì quý ông quý bà sẽ thấy!

Nói xong, Quý ròm thò tay vào ngăn bàn lấy ra một con dao găm. Nó huơ huơ con dao trong không khí:

- Tôi sẽ dùng con dao này cắt ngón tay mình chơi!

Bọn nhóc trở mắt nhìn con dao, đứa nào đứa nấy trống ngực đập thành thịch. Một đứa run rẩy hỏi:

- Cắt đứt lìa ngón tay ra luôn ư?

- Chả cần phải cắt đứt lìa làm gì? - Quý ròm vừa đáp vừa rửa thầm

- Chỉ cắt tí xíu đủ để chảy máu thôi!

Nghe vậy, bọn nhóc đồng loạt thở phào. Mặc dù bấm bụng bỏ tiền mua vé cốt để xem những trò kỳ bí, không đứa nào muốn nhìn thấy ngón tay của nhà ảo thuật bị cắt bỏ một cách thương tâm. Nhưng dù đã được nhà ảo thuật cho biết trước là chỉ cắt một tí tẹo trên đầu ngón tay thôi, khi Quý ròm bắt đầu kê ngón tay vào lưỡi dao, mặt mày bọn nhóc cứ đuồn ra vì xúc động và vì sợ hãi. Bọn con gái thì thét lên the thé và nhắm tịt mắt lại.

Tiểu Long mở mắt thao láo, tay áp lên ngực. Nó chưa thấy bạn nó diễn trò này lần nào.

Quý ròm có vẻ thích thú trước vẻ mặt căng thẳng của bọn nhóc. Nó liếc mạnh lưỡi dao lên ngón tay kêu đánh "soẹt" một cái rồi thản nhiên giơ ngón tay lên:

- Xong rồi! Nhìn đây!

Bọn nhóc nhìn lên, đứa nào cũng cố mở căng mắt để nhìn thật rõ ngón tay của nhà ảo thuật. Quả nhiên có một vết máu trên đầu ngón tay của Quý ròm. Dưới ánh đèn nhờ nhờ, vết máu như đang thẩm lại. Không khí trong phòng bỗng chốc như đông lại. Đường như tất cả bọn nhóc đều nín thở.

Mãi một lúc, có tiếng con gái kêu lên:

- Eo ơi, kinh quá!

- Chẳng có gì gọi là kinh cả! - Quý ròm nhún vai - Bây giờ tôi sẽ dùng ngón tay này để vẽ tranh.

Dùng tay trái xoay tấm bìa cứng trên bàn lại, Quý ròm chìa ngón tay đâm máu vẽ lên đó hình con bướm. Đầu ngón tay nó vạch đến đâu, những nét đỏ thẩm hiện ra đến đó khiến bọn nhóc cứ há mồm ra và tự động nhích gần lại chiếc bàn lúc nào không hay.

Màn ảo thuật "lấy máu vẽ tranh" của Quý ròm đã thực sự hấp hồn khán giả. Bọn nhóc sững sờ đến mức khi thấy Quý ròm cất tấm bìa và đang loay hoay sắp xếp dụng cụ chuẩn bị cho màn diễn tiếp theo, ba bốn đứa đã tranh nhau nhắc nhở:

- Kiểm bông băng buộc ngón tay lại đã!

Vẻ lo lắng chân thành của tụi nhóc khiến Quý ròm dờ khóc dờ cười. Dĩ nhiên nhà ảo thuật của chúng ta đại gì cắt tay mình. Máu máu đỏ vừa rồi chẳng qua chỉ là phản ứng của sắt clorua bôi trên

ngón tay với dung dịch kali thioxynat đã được phủ trên lưỡi dao và trên tấm bìa từ trước. Nhưng để cho bọn nhóc khỏi nghi ngờ, Quý ròm vẫn quay lại phía Tiểu Long, vờ ra lệnh:

- Lấy thuốc đỏ và bông băng mau! Tao đã nghe đau đau rồi đấy!

Vừa nói nó vừa tặc lưỡi ra vẻ vết thương đã bắt đầu hành hạ.

Sau khi đã xức thuốc và quấn một cục băng trắng toát, to sụ nơi đầu ngón tay, Quý ròm bắt đầu màn trình diễn thứ ba.

Lần này, đồ nghề của nó chỉ có một cái túi treo. Trên bàn là một bình nước và một chiếc cốc.

Cũng như màn thứ nhất, trước khi vào cuộc, nhà ảo thuật đi một đường giới thiệu "đại ý" và "xuất xứ":

- Thưa quý ông quý bà, sở dĩ tôi biết được bí quyết "biến nước thành lửa" này là do một anh bạn truyền thụ lại. Anh bạn tôi là một nhà đi biển. Sau nhiều chuyến vượt đại dương thành công, một ngày kia chẳng may chiếc tàu của anh bị một cơn bão lớn đánh tan thành từng mảnh...

Quý ròm ngừng lại một vài giây đúng theo "bài bản" rồi mới đảo mắt nhìn khắp lượt khán giả, thùng thẳng tiếp:

- Khi rơi xuống biển, anh may mắn vớ được một tấm ván, nhờ vậy anh thoát chết. Nhưng anh chỉ thoát cái chết trước mắt, còn cái chết từ từ vẫn đang chờ đợi anh. Lênh đênh trên biển cả mênh mông, hằng ngày anh có thể bắt cá sống ăn cầm hơi nhưng cái lạnh ban đêm trên biển dần dần đánh quỵ anh. Cho đến khi anh không thể chịu đựng hơn được nữa, chỉ còn chờ thần chết tới rước đi, tâm linh anh tự nhiên sáng suốt và anh chợt nghĩ ra một bí quyết có thể biến nước thành lửa. Nhờ bí quyết này, từ hôm đó anh có thể nướng cá để ăn và nhất là đã có thể chống chọi lại cái lạnh chết

người giữa đại dương để bình tĩnh chờ tàu đến cứu. Sau khi thoát được về đất liền, anh tình cờ gặp tôi và chỉ cho tôi cái bí quyết thần kỳ đó. Bây giờ quý ông quý bà hãy xem đây!

Quý ròm cầm chiếc bình lên từ từ rót nước ra cốc. Và trước những cặp mắt hau háu đang chăm chú kia, nó bung cốc nước uống một hớp:

- Quý ông quý bà thấy đấy! Đây là nước! Tôi vừa mới uống!

- Cho uống một hớp coi nào! - Một ông nhóc háo hức nài nỉ.

Quý ròm hơi cau mày nhưng nó vẫn bước lại trao chiếc cốc cho tay khán giả "phá đám" kia:

- Uống một tợp nhỏ thôi đấy nhé!

Được nhà ảo thuật cho uống "nước phép" quả là một đặc ân! Ông nhóc mừng rơn, cầm chiếc cốc bằng hai tay một cách kính cẩn và rụt rè nhấp môi vào miệng cốc.

Chả biết ông nhóc đã uống được tẹo nước nào vào bụng chưa, chỉ thấy khi nó vừa chạm môi vào cốc, nhà ảo thuật đã thò tay giật phắt chiếc cốc:

- Uống thế đủ rồi! Muốn uống nữa thì về nhà mà uống!

Hành động thô bạo của Quý ròm chẳng khiến vị khán giả may mắn kia phật lòng tí ti nào. Nó chép miệng, vẻ thỏa mãn:

- Quả là nước thật! Uống cứ mát cả ruột!

Quý ròm vội vàng nắm ngay lấy cơ hội:

- Quý ông quý bà đã nghe rõ cả rồi đấy nhé! Đây là nước chứ chả

phải xăng dầu gì sắt!

Rồi vẫn cầm chiếc cốc trên tay, nó bước lại chỗ túi treo, cao giọng:

- Bây giờ thì quý ông quý bà hãy nhìn đây!

Vừa nói Quý ròm vừa từ từ giơ cao chiếc cốc.

Như bị một sức mạnh vô hình thu hút, bọn nhóc chen nhau dồn tới trước, xúm xít quanh chiếc bàn, mắt đưa nào đưa nấy căng hết cỡ.

Quý ròm lẹ làng nghiêng cốc và thoát một cái, dốc hết chỗ nước còn lại vào túi. Ngay từ khắc, từ trong túi một ngọn lửa phực lên và bốc cao gần cả thước, sáng rõ, chói lòa. Căn phòng đột ngột rực lên như bốc cháy.

Mặc dù đã đề phòng từ trước, bọn nhóc vẫn kinh hoàng. Cả bọn thét lên be be và quỳnh quít lùi lại. Trong khi nhón nháo xô đẩy nhau, chúng hất đổ cả chiếc bàn khiến chiếc bình rơi xuống đất vỡ loảng xoảng.

Trong khi Tiểu Long đang luống cuống chưa biết xoay xở ra sao thì Quý ròm đã nhảy xổ lại, gầm lên:

- Ngồi cả xuống! Tụi mày làm trò ngu ngốc gì thế?

Đang cơn điên tiết, nhà ảo thuật của chúng ta chẳng buồn gọi khán giả của mình là "quý ông quý bà" theo đúng phép lịch sự như khi nãy nữa

Nhưng mặc dù cho Quý ròm gầm thét, bọn nhóc vẫn đứng trơ ra, có vẻ như sự sợ hãi đã đóng đinh bọn chúng xuống đất. Vẻ kinh khiếp mỗi lúc một hiện rõ trên mặt bọn nhóc khiến Quý ròm rất đổi ngạc nhiên. Nó quay phắt lại và điếng người khi thấy tám drap treo trên tường đang bắt đầu bén lửa.

Hóa ra khi chiếc bàn ngã xuống, nó đã hất đổ và làm vỡ cả bình ête êtylic thừa đặt hờ hững trên thùng các-tông kế đó. Ête êtylic vốn là chất dễ gây cháy. Đó chính là chất mà Quý ròm đã đổ và túi treo cùng với kali để biểu diễn trò "biến nước thành lửa".

Vừa rồi ête văng ra, bắn vào tấm drap và lập tức bắt lửa từ túi treo.

Lúc này Tiểu Long cũng vừa phát hiện ra đốm lửa trên tấm drap. Liếc vội Quý ròm, thấy bạn mình mặt mày tái mét, nó hiểu ngay đó là cháy thật chứ không phải ảo thuật gì sất, liền nhảy chồm chồm:

- Nước, nước! Đứa nào chạy đi lấy nước, lẹ lên!

Một ông nhóc dợm chân định chạy, Quý ròm đã đưa tay cản lại:

- Không được! Tạt nước nguy hiểm lắm!

Nhà ảo thuật sợ chất kali còn rơi rớt đâu đó sẽ tỏa hydrô khi gặp nước, và như vậy chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

- Vậy thì lấy mền phủ lên! - Một đứa nói.

Quý ròm càng lúng túng. Lấy mền phủ lên chắc chắn sẽ dập tắt được lửa, nhưng đợi đến khi được tấm mền từ phòng ngủ qua đây, tấm drap của anh Vũ lúc ấy hẳn đã ra tro.

Đang bồn chồn vô kế khả thi, mắt Quý ròm chợt sáng lên. Nó "à" một tiếng và nhảy phóc tới trước, cầm tấm drap bặm môi giật mạnh.

Các mép drap tuột khỏi móc, rơi ngay xuống đất. Quý ròm cúi xuống, lẹ làng cuộn tròn tấm drap lại, "nhốt" cả ngọn lửa vừa bén vào trong rồi sắp người đè lên trên.

Cách xử trí sáng suốt và kịp thời của Quý ròm khiến cuộc hỏa hoạn vừa mới chớm đã nhanh chóng bị dập tắt. Lúc này ngọn lửa đăng túi treo cũng đã tắt ngóm.

Bọn nhóc sau khi hoàn hồn, liền cất tiếng hò reo và ủa lại tìm cách giúp đỡ Quý ròm bằng cách tranh nhau đề lên cái thân hình còm nhom của nhà ảo thuật khôn khổ.

Cuộc viện trợ muộn màng này chẳng có ý nghĩa gì thiết thực ngoài việc làm nhà ảo thuật nghệt thở đến nỗi phải gất om lên:

- Thôi, thôi! Tụi mày giải tán đi cho tao nhờ!

Trong khi bọn nhóc lục tục ngồi dậy và ngơ ngác nhìn nhau, không biết Quý ròm nói thật hay nói đùa thì ngoài cửa phòng đột ngột có tiếng hỏi:

- Cái gì ầm ầm trong này thế?

Nghe tiếng bà, Quý ròm giật mình. Nó ôm tấm drap lồm cồm ngồi dậy. Còn bọn nhóc thì không đợi giục đến lần thứ hai, nối đuôi nhau lồm lét chuồn ra cửa.

- Ôi, còn cái gì đây nữa? - Bà la lên khi nhìn thấy chiếc bàn ngã chổng kênh và các mảnh bình vỡ đang tung tóe trên nền nhà.

Lúc này bà đã bước hẳn vào phòng, đứng đối diện với Tiểu Long và Quý ròm.

Tiểu Long nhìn bà, giọng lo lắng:

- Đây là do bọn nhóc làm ngã!

Bà khẽ lắc đầu:

- Thật cứ hệt như giặc cướp mới vào nhà!

Rồi bà chép miệng bảo Tiểu Long:

- Cháu dựng chiếc bàn lên đi! Rồi lấy chổi gom những mảnh vỡ lại! Kiểu này không khéo què chân cả lũ!

Nghe vậy, Tiểu Long thở phào nhẹ nhõm. Nó bước lại dựng chiếc bàn dậy rồi lật đặt co giò phóng xuống bếp. Trong khi đó, Quý ròm vẫn đứng đực tại chỗ, tay ôm khư khư tấm drap trước bụng.

Bà chìa tay về phía nó:

- Đưa đây bà đi giặt! Còn tiếc gì mà chưa chịu buông ra!

Quý ròm vẫn không nhúc nhích. Nó ngần ngừ:

- Nhưng đây không phải là tấm drap khi nãy!

Bà hừ mũi:

- Cháu đừng có bướng! Chẳng phải tấm drap khi nãy thì là tấm drap nào?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Nó là tấm drap khi nãy, nhưng bây giờ nó khác rồi!

- Khác là sao? - Bà hỏi, chẳng hiểu cháu mình muốn nói gì.

Quý ròm chớp mắt. Nó lưỡng lự một thoáng rồi mím môi giữ mạnh tấm drap trên tay cho nó trái ra:

- Khác là như thế này này!

- Chúa ơi! - Vừa nhìn thấy cái lỗ thủng nám đen, xấu xí nằm ngay giữa tấm drap, bà sững sốt kêu lên - Cháu làm sao mà nó lại ra hình thù thế này hở cháu?

- Cháu chẳng làm sao cả! Cháu chỉ lỡ tay thôi! - Quý ròm vừa nói vừa khịt khịt mũi.

- Hừ, lỡ tay! Lỡ tay cái tổ mẹ mày!

Thỉnh thoảng bà hay nói "tổ mẹ mày". Khi đó, không phải bà giận dữ, mà bà đang lo lắng. Như lúc này, bà đang lo Quý ròm sẽ không thoát khỏi đòn trừng phạt của anh Vũ - cái thằng Vũ cộc tính, như bà vẫn nghĩ.

Thấy bà lộ vẻ dăm chiêu, Quý ròm biết ngay là bà đang tính kế gở tội cho mình. Bụng mừng rơn, nó ngậm chặt miệng, cố giữ yên lặng cho bà "làm việc".

- Thôi, được rồi, cháu cứ đưa đây! - Cuối cùng, bà nói - Bà sẽ bảo với anh Vũ của cháu là tấm drap này do bà làm cháy!

- Bà ư? - Quý ròm tròn mắt.

- Chứ chẳng lẽ lại là cháu?

- Nhưng bà làm cháy thế nào được? - Quý ròm nhìn bà ái ngại.

- Sao lại chẳng được! - Bà nhún vai- Bà sẽ bảo là bà lôi tấm drap ra ủi. Và trong lúc lơ đãng, bà quên nhấc bàn ủi lên. Thế là...

Bà ngừng lại, khẽ tặc tặc lưỡi và nhẹ nhàng đón lấy tấm drap trên tay Quý ròm rồi lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

Một lát, Tiểu Long lại xuất hiện với chiếc chổi trên tay.

- Bà mày đem tấm drap đi đâu đấy? - Nó bước lại gần Quý ròm, hỏi hộp hỏi.

- Bà tao đem đi giặt.

Tiểu Long vẫn chưa hết thấp thỏm. Nó liếm môi:

- Thế bà mày đã biết tấm drap bị cháy chưa?

- Biết rồi.

Tiểu Long nín thở:

- Thế bà mày nói sao?

- Bà tao bảo đó là chuyện vặt, ai mà chẳng có lần làm cháy drap!

Tiểu Long gật gật đầu. Bây giờ thì nó có thể hoàn toàn yên tâm nghĩ đến chuyện dọn dẹp. Nó bước ra giữa phòng, dọ dẫm từng bước một vừa cúi lom khom vừa thận trọng đưa từng nhát chổi.

Trong thoáng mắt, những mảnh chai lọ vỡ được gom lại một chỗ. Tiểu Long dồn tất cả vào chiếc ki nhựa rồi đem đổ vào thùng rác đặt trước hiên.

Đâu đó xong xuôi, nó vỗ vai Quý ròm:

- Tao về.

Rồi móc ra một xấp giấy bạc đặt lên bàn, Tiểu Long hắng giọng:

- Mày giữ đi!

- Tao giữ tiền làm gì? - Quý ròm khẽ kêu lên.

Tiểu Long điềm nhiên:

- Theo tao, mày cần phải mua lại một tấm drap mới!

- Đừng có điên! Chuyện đó đã có bà tao lo rồi!

Quý ròm gạt phắt. Vừa nói nó vừa cầm xấp tiền nhét vào túi áo bạn:

- Mày phải cất kỹ chỗ tiền này! Không phải vì mày mà vì nhỏ Oanh! Hiểu chưa, đồ ngốc!

Rồi không để Tiểu Long kịp nói tiếng nào. Quý ròm mím môi đẩy thẳng bạn to đùng ra khỏi phòng và nhanh tay đóng sập cửa lại.

Kính vạn hoa

Chương 6

Anh Vũ về.

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước, nghe tiếng xe anh dừng trước cửa, Quý ròm vẫn thấy trong bụng mình giật thon thót. Nó ngồi im trong phòng, vờ đọc sách.

Quý ròm nghe tiếng chân anh bước ngang qua cửa phòng mình. Rồi tiếng động lịch kịch ở phòng bên cạnh. Một lát, tiếng chân anh Vũ bước ra nhà sau. Quý ròm mỉm cười: Chắc là anh đang đói bụng!

Nhưng nụ cười vừa vẽ ra trên môi Quý ròm chợt tắt ngấm. Nó sực nhớ giờ này bà đang giặt tấm drap liền than thầm một tiếng và co giò chạy xuống bếp.

Quả nhiên, vừa bước tới ngạch cửa, Quý ròm đã nghe tiếng anh Vũ thắc mắc:

- Bà ơi, tấm drap của cháu mới vừa giặt hôm qua đây mà!

Quý ròm nhìn qua khe cửa, thấy bà thùng thỉnh ngược lên, tay vẫn cầm bàn chải:

- Ủ, nhưng hôm nay nó đã khác rồi cháu ạ!

Đang lo lắng, Quý ròm cũng phải cố nén để khỏi phì cười khi thấy bà bắt chước thứ "ngôn ngữ bí hiểm" của nó.

- Khác là sao hở bà? - Anh Vũ ngo ngác.

- Khác nghĩ là nó đã bị cháy mất một tẹo cháu ạ! - Bà đáp, cố làm ra vẻ thản nhiên.

- Cháy ư? - Anh Vũ lộ vẻ hốt hoảng - Đâu, bà đưa cháu xem thử nào?

Bà xoay xoay tấm drap trong tay rồi bình tĩnh chìa chỗ thủng ra:

- Cháu xem đây này! Dù sao nó cũng chỉ cháy có một chút xíu thôi mà!

- Nhưng làm sao nó lại có thể cháy được?

- Có gì đâu! - Bà tặc lưỡi - Bà đem tấm drap đi ủi rồi đăng trí để chiếc bàn ủi nằm lì một chỗ, thế là chẳng mấy chốc bà nghe có mùi khét...

Quý ròm đứng lấp ló sau kệ cửa, phập phồng theo dõi cuộc đối đáp. Đến khi nghe bà nhận tội thay mình, nó áp tay lên ngực và nhè nhẹ thở ra.

Nhưng anh Vũ đã làm nó cụt hứng. Anh nói, giọng chế giễu:

- Bà ơi, bà quên mất một điều là chẳng ai lại đi ủi một tấm drap đã được bọc vào nệm bao giờ!

Câu bắt bẻ bất ngờ của anh Vũ làm bà ngớ người ra. Cả Quý ròm cũng chưng hửng. Ừ nhỉ, người ta chỉ ủi những thứ vừa lấy từ dây phơi vào thôi! Có thể mà bà và nó cũng chẳng nghĩ ra!

- Thế nào hở bà, cháu nói có đúng không? - Anh Vũ tiếp tục trêu bà.

- Đúng cái tổ mẹ mày! - Bà sầm mặt, cau kinh vì bất lực.

- Bà đừng nổi cáu với cháu làm gì! - Anh Vũ mỉm cười - Đằng nào cháu cũng biết tấm drap này không phải do bà làm cháy kia mà!

- Chính bà làm cháy đó cháu ơi! - Bà kêu lên một cách tuyệt vọng.

Tiếng kêu đầy xúc cảm của bà khiến anh Vũ khựng lại. Anh không tìm cách ghẹo bà nữa, mà gật đầu hạ giọng:

- Thôi được, thế thì cứ coi như chính bà làm cháy vậy!

Nói xong, anh lững thững quay mình bỏ lên nhà trên.

Vừa thấy anh dợm bước, Quý ròm đã nhón gót lao vụt về phòng. Nó vừa cầm lên cuốn sách, chưa kịp ngồi yên chỗ, anh Vũ đã bước vào.

Quý ròm không dám ngẩng mặt lên. Nó chúi đầu vào trang sách đặc nghet chữ, chả trông thấy gì.

- À, lại một phương pháp đọc sách mới! - Tiếng anh Vũ vang lên sát bên tai, đầy nhạo báng.

Quý ròm gồng mình ngồi im, cố đoán xem cái ý nghĩa gây hấn trong câu nói nằm ở đâu.

Anh Vũ lại cười:

- A ha, thế ra con người ta có thể xoay ngược cuốn sách lại mà đọc đấy!

Quý ròm cảm thấy đầu mình căng thẳng. Nó vẫn chẳng hiểu anh Vũ định nói gì. Mỗi một lúc, sau vài lần chớp chớp mắt, nó mới tên tò phát giác ra nó đang cầm ngược cuốn sách.

- Em cố tình xem ngược chứ bộ! - Quý ròm lúng túng chữa thẹn.

Giọng anh Vũ thản nhiên:

- Chẳng lẽ sau khi làm cháy một cái gì đó người ta cứ phải đọc sách ngược hay sao?

- Cháy cái gì kia? - Quý ròm vờ kinh ngạc.

- Dĩ nhiên là cháy tấm drap trắng! - Anh Vũ nhún vai - Anh không nghĩ là em còn làm cháy thêm một cái gì khác nữa!

Câu nói của anh Vũ rõ ràng là có ý bắt thóp, Quý ròm nghĩ, nhưng mình nhất quyết không để bị sập bẫy! Nó định ngoác mồm phản đối, thậm chí nó còn định gào lên thảm thiết ra về ta đây vô cùng oan ức, nhưng đến phút chót nó bỗng ngán ngừ. Lu loa an vạ theo kiểu đó có cái gì không tự nhiên và nhất là không hợp với tính cách của Quý ròm. Tất nhiên Quý ròm rất muốn chạy tội, nhưng chối đây đây trước một sự việc đã rõ mười mươi là điều nó không làm được.

Vả lại trong chuyện này, Quý ròm không muốn trút gánh nặng lên vai bà. Xưa nay, bà vẫn bao che cho Quý ròm. Nói chung lần nào cũng trót lọt. Duy có lần này, bà đã nói dối một cách khổ sở, lại còn bị anh Vũ tru, thật tội cho bà quá!

Đấu tranh tư tưởng một hồi, Quý ròm đành buông một tiếng thở dài thườn thục:

- Đúng là em chỉ làm cháy mỗi tấm drap của anh thôi!

- Hay lắm! Cuối cùng thì em cũng tỏ ra là một con người dũng cảm!

Anh Vũ nói, không rõ thật lòng hay giễu cợt. Rồi anh hỏi, mắt nhìn

dầm dầm vào mặt Quý ròm khiến nó cảm thấy nóng cả người lên:

- Nhưng làm sao em có thể làm cháy một tấm drap đang ở trên giường được?

Quý ròm khịt khịt mũi, bao giờ lúng túng nó cũng khịt khịt mũi:

- Em ấy à! - Nó chẳng tỏ ra vội vàng, không phải vì thích sự khoan thai mà chính là cố tình nấn ná để có thể sắp xếp những ý nghĩ thoát hiện ra trong đầu - Em đánh rơi một cái gì đó trên giường của anh. Một cái gì nhỉ? À, em nhớ rồi, một chiếc đinh ốc! Em đánh rơi một chiếc đinh ốc, và em tìm mãi không ra. Thế là em đành phải đánh diêm lên...

- Đoạn sau thế là quá rõ! - Anh Vũ đột nhiên cắt ngang - Que diêm tuột tay rơi xuống giường và tấm drap buộc phải bén lửa, như không còn cách nào khác, đúng không?

- Thì anh cũng đoán ra rồi đấy! - Quý ròm xuôi xị - Vấn đề ở đây là lỗi tay...

- Sai rồi! - Anh Vũ phản đối, vẻ như bất đắc dĩ - Vấn đề không phải ở chỗ lỗi tay, mà ở chỗ tại sao em lấy giấy kính mờ bao hết các bóng đèn lại để căn phòng trở nên tối đến mức phải đánh diêm lên!

Quý ròm thốt nhiên rùng mình như có một làn gió lạnh thổi qua. Nó nhìn lên các bóng đèn, mặt đục ra. Lúc này, đang vội vội vàng vàng, nó chỉ lo "phi tang" dưới đất, quên bém mắt những "tang vật" trên cao.

- Ồ nhỉ, - Quý ròm tìm cách phá tan sự ngờ vực, nó nói mà miệng méo xệch - Em cũng chả rõ em bọc các bóng đèn này lại từ bao giờ!

- Có gì mà rõ với chả rõ! - Anh Vũ nheo nheo mắt - Em chỉ mới

bọc lại sáng nay thôi, lúc em làm trò ảo thuật ấy! Bao giờ làm trò ảo thuật mà người ta chả cần một khung cảnh mờ mờ!

Quý ròm bất giác thót bụng lại như tránh một lưỡi gươm vô hình. Nó cố nặn một vẻ mặt ngây thơ:

- Anh bảo trò ảo thuật nào kia?

Anh Vũ cười tươi như hoa:

- Em thật là chóng quên! Sáng nay ảo thuật gia Elvis Quý đến trình diễn ngay tại nhà ta, lại bán vé tới những hai ngàn đồng, chẳng lẽ em không nhớ một tí gì?

Suýt chút nữa thì Quý ròm đã té lăn quay ra đất. Nó chẳng hiểu bằng cách nào anh Vũ lại biết vanh vách những hành động của nó như thế. Chẳng lẽ bọn nhóc trong xóm tự nhiên lại phát khùng đến mức chặn anh lại dọc đường và kể hết mọi chuyện với anh?

- Đừng có mà trở mặt ra như thế! - Anh Vũ chậm rãi lên tiếng - Anh chả có tài phép gì đâu! Chỉ nhờ đọc tờ quảng cáo dán trước cổng, anh mới biết được sáng nay em làm gì thôi!

- Thôi rồi! - Quý ròm than trời trong bụng - Hóa ra mọi sự sở dĩ hồng bét bè be là do cái tờ giấy khốn kiếp này! Tự nhiên nó cảm thấy tay chân xụi lơ, y như sắp chết. Càng ngẫm nghĩ nó càng giận cái thói đĩnh đoảng của mình kinh khủng. Nó giận lây cả Tiểu Long. Quý tha ma bắt cái thằng to xác này đi, lúc này ra về chỉ cần giơ tay ra một cái là bóc được ngay tờ áp-phích quảng cáo trước cổng, vậy mà nó cũng chẳng chịu nhớ ra cho!

- Như vậy là không phải em đánh rớt diêm xuống giường nữa chứ?
- Anh Vũ hỏi, giọng đã thôi cười cợt.

Quý ròm không trả lời. Nó mím chặt môi, ngồi chết cứng trên ghế.

- Nghĩa là em đã tự tiện lấy tấm drap của anh để phục vụ cho những trò "thí nghiệm khoa học" dở hơi của em? - Giọng anh Vũ mỗi lúc một nghiêm khắc.

Quý ròm vẫn im lặng. Nó muốn nói một cái gì đó cho đỡ nặng nề nhưng chẳng biết phải mở miệng như thế nào. Đằng nào thì nó cũng sai quấy đứt đuôi đi rồi!

Anh Vũ hỏi nó bằng giọng của một quan tòa:

- Em có nhớ anh nói là anh sẽ làm gì nếu em còn phá hỏng đồ đạc của anh một lần nữa không?

- Nhớ! - Quý ròm khẽ cự mình trên ghế.

- Anh sẽ làm gì?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Vứt tất cả những đồ lóc cóc leng keng của em xuống hồ rác!

Khi nói đến bốn chữ "lóc cóc leng keng" mà anh Vũ thường dùng để chỉ các dụng cụ thân yêu của nó, Quý ròm tự nhiên cảm thấy cay cay nơi mũi và nó phải cố kiềm chế để không phát ra tiếng khụt khịt.

Anh Vũ vẫn chẳng tỏ vẻ gì động lòng. Anh trầm giọng:

- Thế nếu bây giờ anh thực hiện những lời anh nói thì sao?

Thoạt đầu, Quý ròm định tỏ thái độ anh hùng. Nó định đáp "Anh cứ việc!" nhưng chợt nhớ trong đồng dụng cụ của mình có cả hai chai bầu mới mượn của phòng thí nghiệm nhà trường, nó đâm chột dạ. Nếu để cho anh Vũ vứt tất cả đi thì biết nói sao với cô Kim

Anh dạy hóa học, người đỡ đầu cho nó trong những vụ "thí nghiệm khoa học" như thế này. Thật là khó xử!

Nhìn vẻ lưỡng lự của Quý ròm, anh Vũ khẽ nhếch môi:

- Thôi được, nếu em không biết phải trả lời như thế nào thì anh sẽ thôi không rút đồ của em nữa!

Quý ròm chưa kịp thở phào, anh Vũ đã nói tiếp:

- Nhưng với một điều kiện!

- Điều kiện gì? - Quý ròm hoang mang hỏi.

- Em phải chép hai mươi lần câu "Tôi không bao giờ lấy đồ của người khác để phục vụ cho những trò nhảm nhí của tôi nữa!"

Câu nói của anh Vũ làm Quý ròm nóng ran cả ngực. Đã từng nhiều lần làm hỏng đồ đạc của anh, nay buộc phải hứa "không bao giờ lấy đồ của người khác", nó chẳng có gì phải phàn nàn. Điều đó dù sao cũng hợp lẽ công bằng. Nó chỉ tự ái chuyện anh Vũ dùng các từ "dở hơi" và "nhảm nhí" để chỉ những "thí nghiệm khoa học" của nó. Không, đó không phải là trò dở hơi hay nhảm nhí như anh Vũ nghĩ, cũng không phải là trò nghịch phá như bà vẫn mắng! Đó là những trò chơi nghiêm túc! Quý ròm muốn kêu lên nhưng ngực nó cứ tức nghẹn như thể bị ai bóp chặt.

- Em không cần phải quyết định ngay bây giờ! - Tiếng anh Vũ nghe xa xăm như vọng lại đằng sau bức vách - Em có thể suy nghĩ trong vòng hai ngày. Tới ngày thứ ba em nộp những câu chép phạt cho anh!

Nói xong, anh Vũ quay mình bỏ đi, mặc Quý ròm sững người trên ghế thần thờ đưa mắt trông theo.

Kính vạn hoa

Chương 7

Anh Vũ chưa ra tới cửa phòng thì ba bất ngờ bước vào.

Khi này, mãi lo đối phó với đòn trừng phạt của anh Vũ, Quý ròm không nghe tiếng xe của ba, nên khi ba thỉnh linh xuất hiện, nó hơi hốt, nhất là nó nhìn thấy ba đang cầm tờ áp-phích quảng cáo của nó trên tay. Quý ròm phải ngồi thẳng người lên và mím môi hít một hơi rõ dài để trấn tĩnh.

Ba ve vẩy tờ quảng cáo trước mặt, cười cười:

- Tuyệt lắm! Biến nước thành lửa, lấy máu vẽ tranh, thật không thể nào tin được! Lại bán với giá bình dân nữa đây!

Quý ròm nhìn lom lom tờ quảng cáo trên tay ba, vẽ cảnh giác. Nó chưa rõ thái độ của ba nên vẫn ngồi im, án binh bất động. Tuy nhiên so với anh Vũ, ba dễ chịu hơn nhiều. Xưa nay, ba chưa bao giờ lên tiếng phê phán nó. Có vẻ như ba sẵn sàng tin những "hoạt động khoa học" của nó là những việc làm bổ ích.

Ba vẫn vui vẻ:

- Làm gì mà ngồi trơ như phỗng thế kia! Thế nào, buổi biểu diễn có thành công không?

Quý ròm liếc mắt về phía anh Vũ, khẽ hắng giọng:

- Dạ, thành công... hừm... tất nhiên... nếu như...

- Cái gì mà "tất nhiên", "nếu như" loạn cào cào lên như thế! Nếu

thành công thì có nghĩa là không thất bại chứ?

Quý ròm chưa kịp trả lời thì anh Vũ đã nhìn lên trần nhà, nói băng quơ:

- Nếu như que diêm không thành linh phát hỏa!

- Phát hỏa à? - Ba hỏi, rồi đảo mắt nhìn quanh phòng một lượt, ba lại tặc tặc lưỡi - Cũng chả sao! Nói chung là chưa đến nỗi nào! Làm trò ảo thuật tất nhiên phải có khói lửa, chỉ có điều phải thật cẩn thận mới được!

Nói xong, ba bước lại đặt tờ quảng cáo xuống trước mặt Quý ròm, neho mắt bảo:

- Nhưng lần sau có muốn biểu diễn bán vé thì phải hỏi qua ý kiến ba mẹ! Ba nghĩ con chả cần tiền đến mức phải hành động như vậy!

Quý ròm gãi gãi đầu định lên tiếng giải thích thì ba đã bước ra khỏi phòng. Cũng may là ba chưa biết chuyện mình làm cháy tấm drap! Quý ròm tự an ủi và lại nhìn về phía anh Vũ.

Bắt gặp ánh mắt của nó, anh Vũ khẽ nhún vai:

- Hai ngày nữa! Nhớ đấy!

Rồi không để Quý ròm kịp phản ứng, anh cũng bỏ ra nốt.

Trưa đó, Quý ròm ăn cơm một cách uể oải. Câu chép phạt anh Vũ đưa ra khiến lòng nó nặng trĩu. Bắt một "nhà khoa học" như nó gọi những cuộc thí nghiệm của mình là nhảm nhí cũng chẳng khác nào bắt người công nhân chê bai nhà máy hoặc buộc người nông dân dè bủ ruộng đồng, thật khó mà làm được! Anh Vũ cho nó một hạn định hai ngày, nhưng nó biết dù thời gian đó kéo dài gấp mười lần, nó cũng chẳng thể nào đi đến một quyết định dứt khoát được.

Thấy Quý ròm nhai cơm rệu rạo, biếng nhác khác hẳn thường ngày, mẹ lộ vẻ lo âu:

- Con làm sao thế? Ốm à?

- Dạ, không ạ! - Quý ròm lắc đầu.

Mẹ nhíu mày:

- Hay là hôm nay mẹ không nêm bột ngọt vào thức ăn nên con thấy nhạt miệng?

Quý ròm vẫn lắc đầu.

Nhưng ba thì gật đầu lia:

- Ồ, ờ, đúng đấy! Hèn gì anh có cảm giác món canh hôm nay nhạt nhạt thế nào! Hóa ra là em quên bỏ bột ngọt!

- Không phải là quên! - Mẹ cười - Máy hôm nay thấy báo đài bảo bột ngọt là chất độc hại nên em cố ý không dùng đó thôi!

- Độc hại ư? - Ba húp một muỗng canh - Thế bột ngọt làm bằng chất gì mà ghê gớm thế?

- Em cũng chả nhớ! - Mẹ lúng túng - Em chỉ nghe người ta bảo thế thôi!

- Đó là chất natri glutamat! - Quý ròm vọt miệng - Trước kia người ta lấy chất này từ đậu xanh, bột mì, đậu phộng khô, bây giờ người ta tổng hợp nó bằng cách lên men vi sinh vật!

- Thế nó độc hại lắm hay sao? - Ba nhìn Quý ròm, hỏi bằng giọng tin cậy.

- Con cũng chả rõ! Một số nhà khoa học cho rằng bột ngọt gây tổn thương não, làm giảm bạch cầu và tỉ lệ huyết sắc tố nhưng đến nay vẫn chưa có một kết luận chính thức nào!

Ba gật gù:

- Ủ, chứ nếu đã biết chắc là nó độc hại thì trên thế giới chả ai cho sản xuất bột ngọt làm gì! - Rồi ba quay sang mẹ, vui vẻ nháy mắt - Vậy ngày mai nhà ta tiếp tục dùng bột ngọt chứ?

Mẹ rụt cổ:

- Em vẫn thấy sờ sờ thế nào!

Bà nói:

- Dùng bột ngọt quen miệng rồi, bây giờ không có nó, cứ thấy món nao cũng nhạt thêch!

- Nếu dùng in ít thì được! - Quý ròm hắng giọng, cố làm ra vẻ chững chạc - Tổ chức Y tế Thế giới vẫn chưa có ý kiến dứt khoát về chuyện này, chỉ khuyến cáo là không nên lạm dụng, đặc biệt không nên dùng để nêm thức ăn cho trẻ em và phụ nữ đang mang thai.

Ba tặc tặc lưỡi:

- Thế thì ta cứ dùng, nhưng dùng in ít thôi! Mỗi khi ướp thịt, ta chỉ cần thêm một tí bột ngọt...

- Không được đâu, ba ơi! - Quý ròm vội vã lên tiếng - Mỗi khi ướp thịt, mẹ thường bỏ đường. Mà bột ngọt thì kỵ đường. Bột ngọt gặp đường sẽ tạo ra chất melanoidine, ăn vào khó tiêu lắm!

Ba ngẩn người ra:

- Thế thì biết nêm bột ngọt vào đâu?

Quý ròm bật cười:

- Thì nêm vào muống canh trên tay ba ấy!

Ba đưa muống canh lên miệng nhấm nháp, rồi cũng cười:

- Ủ nhỉ, phải nêm vào canh thôi!

Anh Vũ và nhỏ Diệp không tham gia vào cuộc tranh luận về đề tài bột ngọt. Nhỏ Diệp mãi say sưa tấn công đĩa thịt rán nên thờ ơ với mọi chuyện chung quanh. Anh Vũ lặng lẽ nhai cơm, nghe không sót một lời nhưng chả tỏ thái độ gì.

Mỗi lần liếc về phía anh, Quý ròm đều bắt gặp anh đang nhìn lại mình, ánh mắt có chiều khác lạ. Anh đang nghĩ gì nhỉ, Quý ròm tự hỏi, chả hiểu anh có xem những điều mình nói là nhắm nhí hay không!

Ăn trưa xong, Quý ròm không vào phòng ngủ như thường lệ. Nó không muốn "đụng đầu" anh Vũ trong lúc này. Hơn nữa, nó cũng đang muốn ở một mình.

Quý ròm lên vào phòng học, khép hờ cửa lại. Rồi lôi hai chai bầu trên giá xuống để trước mặt, nó trầm ngâm tính kế.

Nếu gặp lúc bình thường, hai ngày là khoảng thời gian quá đủ để Quý ròm đem hai chai bầu này trả lại cho phòng thí nghiệm nhà trường. Kẹt một nỗi, hiện nay trường nó đang đóng cửa chờ nhà máy bên cạnh dời đi.

Nó cũng nghĩ đến chuyện gửi tạm hai chai bầu ở nhà Tiểu Long.

Biện pháp này có thể thực hiện dễ dàng bất cứ lúc nào nhưng lại có nguy cơ mất sạch hết "oai phong". Trong mắt Tiểu Long, Quý ròm trước nay vẫn là một "siêu nhân" trong lãnh vực học tập lẫn "nghiên cứu khoa học". Mà một siêu nhân thì không thể đem đồ nghề của mình trốn chui trốn nhủi như phường đạo tặc được.

Trong lớp, ngoài Tiểu Long, Quý ròm còn chơi thân với nhỏ Hạnh cận nữa. Nhỏ Hạnh đọc sách đến mờ mắt, nhớ đủ chuyện trên trời dưới đất, được bạn bè mệnh danh là "nhà thông thái", thậm chí có đứa còn gọi nó là "bộ từ điển biết đi". Nhỏ Hạnh cũng là đứa chuyên môn lật tẩy những trò ảo thuật của Quý ròm. Nó nhớ vanh vách những nguyên tắc vật lý cũng như những phản ứng hóa học đã đọc được trong sách, chẳng có mẹo vặt nào của Quý ròm qua được mắt nó. Chỉ có điều là chúa nhát gan, nhỏ Hạnh chẳng bao giờ dám tự tay thực hành những hiểu biết của mình như Quý ròm.

Nghĩ đến nhỏ Hạnh, Quý ròm nhớ ngay đến thói quen vỗ vỗ trán và cứ chốc chốc lại đẩy gọng kiếng trên sống mũi của nó, liềm mỉm cười một mình. Ở lớp, nhỏ Hạnh học giỏi đều các môn chứ không chỉ nghiêng về các môn khoa học tự nhiên như Quý ròm nên luôn luôn đứng đầu trong bảng xếp hạng.

Tất nhiên nhỏ Hạnh chẳng bao giờ coi Quý ròm là "siêu nhân". Chính vì vậy, nếu bây giờ đem hai chai bầu đến nhờ nhỏ Hạnh giữ giùm, Quý ròm chẳng sợ "uy tín" của mình bị sụp đổ. Nó có thể thú thật hết mọi chuyện với nhỏ Hạnh và chắc chắn nhỏ Hạnh sẽ thừa thông minh để hiểu thấu và thông cảm với những khó khăn của nó.

Nhưng nhỏ Hạnh lại là chúa vụng về. Chính điều này làm Quý ròm lưỡng lự. Nhỏ Hạnh mà rửa chén dứt khoát là đập vỡ chén, rửa ly là đập vỡ ly, đổ mà tránh khỏi. Đến nhà nhỏ Hạnh chơi, lần nào Quý ròm cũng nghe bạn mình bị mẹ mắng về tội làm rơi vỡ đồ đạc như thể không làm hỏng một cái gì đó thì nó không phải là nó vậy. Giao các dụng cụ bằng thủy tinh cho một đứa như vậy cất giữ thật

chẳng khác nào giao trứng cho ác! Trong khi đó còn những bốn, năm ngày nữa nhà trường mới mở cửa trở lại. Thời gian đó đủ để cho nhỏ Hạnh đập vỡ tới hai mươi chai bầu, chứ đừng nói hai chai!

Nếu bây giờ đem hai chai bầu này gửi cho nhỏ Hạnh để năm ngày sau đến gom một đồng miếng vỡ đem đi đổ thì thà để cho anh Vũ đập ngay tại đây còn hơn! Quý ròm tặc lưỡi nghĩ thầm và sau một hồi tròng trình, nó buồn bã xách hai chai bầu đặt lại trên giá.

Kính vạn hoa

Chương 8

Vẻ lo lắng bồn chồn của Quý ròm không qua được mắt bà.

Ngày hôm sau, nhân lúc chỉ có hai bà cháu ở nhà, bà lại gần Quý ròm, nhỏ nhẹ hỏi:

- Làm gì mà buồn buồn thế cháu?
- Dạ có gì đâu ạ! - Quý ròm chối.

Bà chép miệng:

- Bà thấy cháu lo lo là!
- Không phải đâu bà ơi!

Quý ròm kêu lên. Nhưng bà không tin. Bà vẫn lặng lẽ quan sát nó, rồi lại hỏi:

- Anh Vũ đã làm gì cháu phải không?

Quý ròm lắc đầu:

- Anh Vũ có làm gì đâu!
- Bà nghĩ là có! - Giọng bà nghi ngại - Thằng Vũ là chúa cộc, lẽ nào nó lại bỏ qua cho cháu vụ tấm drap?

Biết không thể nào giấu bà, Quý ròm đưa tay gãi cổ:

- Anh Vũ chỉ bắt cháu chép phạt thôi!

Bà tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Chỉ chép phạt thôi ư?
- Dạ, - Quý ròm nhún vai - Chỉ khi nào cháu không chịu chép, lúc đó anh Vũ mới phá hỏng đồ đạc của cháu!
- Ồ, thế thì cháu chép đi! - Bà nói, giọng đã có phần nhẹ nhõm - Thế mà bà cứ lo đã xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm!
- Nhưng cháu không thể chép bà ạ!

Giọng điệu rầu rĩ của Quý ròm khiến bà ngơ ngác:

- Sao lại thế hở cháu? Chẳng lẽ cháu không muốn giữ mớ chai lọ của cháu lại hay sao?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Cháu muốn. Nhưng cháu đã nói rồi. Cháu không thể chép câu đó

được.

- Câu đó là câu gì mà cháu có vẻ bức bối thế? - Bà tò mò hỏi.

Quý ròm nhìn bà, đắn đo một thoáng rồi hắng giọng đọc lên cái câu mà anh Vũ phật nó phải chép.

Nghe xong, bà ngăn người ra:

- Câu đó thì có gì là kinh khủng đâu?

Quý ròm nhăn nhó:

- Nhưng cháu không thể gọi những thí nghiệm của cháu là trò nhảm nhí!

- Ôi dào! - Bà kêu lên - Gọi gì mà chẳng được! Miễn là mình thoát nạn thôi chứ!

Rồi bà hạ giọng nài nỉ:

- Chép đi cháu! Nghe lời bà, chép đi, đừng có bướng!

- Không được đâu bà ơi! - Quý ròm khẳng khẳng - Hồi trước ông Bruno thà bị thiêu sống trên giàn hỏa chứ không chịu thừa nhận mặt trời quay quanh trái đất đấy!

- Là sao? Cháu nói gì bà chẳng hiểu!

- Thế này này! - Quý ròm hùng hồn giải thích - Trước kia có một thời người ta cho rằng mặt trời quay chung quanh trái đất, còn trái đất thì đứng yên vì nó là trung tâm của vũ trụ. Đó cũng là quan điểm của Nhà thờ. Về sau, ông Copernicus rồi đến các ông Bruno, Galileo đều nói ngược lại, rằng mặt trời đứng yên và chính trái đất mới quay chung quanh mặt trời. Ông Bruno bị Giáo hội bắt giam tám năm và đưa ra Tòa án Tôn giáo nhưng ông thà bị hỏa thiêu chứ nhất định không chịu nói khác với suy nghĩ của mình! Thế đấy!

- Lạy chúa! - Bà trợn mắt - Sao cái ông Bruno gì gì đó điên quá vậy hử cháu? Cái nào quay quanh cái nào thì liên quan gì đến mình mà phải đưa lưng ra chịu chết? Người ta bảo sao cứ nói theo vậy có phải hơn không?

- Đâu thể nó như bà được! - Quý ròm bật cười - Người ta là nhà khoa học mà lại! Nhà khoa học thì không thể nói sai sự thật được!

- - Nhưng cháu có phải là nhà khoa học đâu! - Bà nhấp nháy mắt - Cháu cứ chép tương cái câu đó thì đã sao!

Mặc cho bà dụ dỗ, Quý ròm vẫn không nao núng. Nó nói, về kiên quyết:

- Bây giờ cháu còn đi học nhưng biết đâu sau này cháu sẽ trở thành một nhà khoa học. Vì vậy cháu cần phải học tập theo ông Bruno. Thấy không lay chuyển được đứa cháu cứng đầu, bà thở dài giận dỗi:

- Đã vậy thì mặc cháu! Nhưng mai một nhỡ có chuyện gì thì đừng có kiếm bà mà nhè đấy nhé!

- Cháu sẽ không nhè đâu! - Quý ròm nheo mắt trêu bà - Nhà khoa học ai lại nhè!

- Khoa học cái tổ mẹ mày! Có mà bết dính với thằng Vũ!

Bà nói, tức tối và tuyệt vọng. Rồi bà hậm hực bỏ đi.

Chắc bà lo lắng cho mình lắm! Quý ròm nhìn theo bà, buồn rầu nhủ bụng. Nhưng nó không thể làm theo lời khuyên của bà. Nó đã quyết định rồi. Nó sẽ không chép phạt. Hoặc giả, nếu chép nó sẽ thay chữ "trò nhảm nhí" bằng một từ ngữ khác, ý nghĩa hơn và ít báng bổ hơn. Rồi mặc anh Vũ muốn làm gì thì làm.

Quý ròm nhìn lên tấm lịch trên tường. Hôm nay đã là ngày cuối cùng. Sáng mai, theo lời hẹn, nó phải nộp tờ giấy chép phạt cho anh Vũ nếu muốn cứu mớ chai lọ linh kính của mình. Mặc dù đã quyết tâm bắt chước ông Bruno hy sinh tất cả cho khoa học nhưng mỗi lần nghĩ đến những dụng cụ và thiết bị mà mình đã cất công tom góp bấy lâu nay bỗng chốc bị ném tồm vào hồ rác, Quý ròm không khỏi xót ruột. Những lúc ấy, nó phải nghĩ đến hình ảnh ủ rũ của Tiểu Long lúc ngồi ngoài vườn để tự trấn an mình. Ủ, dù sao sự hy sinh của mình cũng không phải là vô nghĩa! Với ba chục ngàn trong túi, hiện nay Tiểu Long chưa thể mua được con gấu bông cho nhỏ Oanh tội nghiệp, nhưng ít ra nó cũng đã cất giữ được một phần ba ước mơ của em gái mình. Những ngày sắp tới, nó và Tiểu Long sẽ nghĩ ra cách kiếm thêm tiền. Chắc chắn là sẽ có cách, mặc dù đó là cách gì thì nó chưa nghĩ ngay ra được.

Trước đây, Quý ròm định bàn với Tiểu Long tổ chức thêm một buổi biểu diễn ảo thuật có bán vé ngay tại nhà bạn mình. Nó đã suy tính kỹ càng về chuyện này. Khu phố Tiểu Long ở là khu phố của dân lao động nghèo, bọn trẻ con ở đó chắc chắn sẽ không đào đâu ra hai ngàn đồng để mua vé. Quý ròm dự tính chỉ bán vé với giá năm trăm đồng. Giá vé thấp nhưng nếu bọn nhóc chen kín cả mảnh

sân phía sau nhà Tiểu Long thì số tiền kiếm được cũng không đến nỗi nào.

Nhưng kế hoạch đó chưa kịp thực hiện đã nhanh chóng bị phá sản. Nếu ngày mai Quý ròm không chịu nộp tờ chép phạt hoặc cố tình chép sai những lời anh Vũ dặn thì những dụng cụ hành nghề của nó có nguy cơ bị tan tành. Nghĩ đến đó, Quý ròm bất giác đưa mắt nhìn lên dãy chai lọ đủ kiểu đủ cỡ đang nằm im lặng xếp hàng trên giá gỗ sát tường. Ánh mắt của nó lúc này nom triu mến lạ. Có vẻ như nó đang thầm nói lời vĩnh biệt với những người bạn đã cùng mình chia buồn xẻ ngọt lâu nay!

Suốt buổi chiều hôm đó, Quý ròm cứ thấp tha thấp thỏm. Nó ở lì trong phòng học, không dám lộ mặt ra ngoài. Nó sợ gặp anh Vũ. Nó sợ anh sẽ nhắc nó về chuyện nộp phạt.

Thực ra, nếu anh Vũ muốn gặp nó thì Quý ròm chẳng trốn đi đâu được, nhưng anh Vũ chẳng có ý định đó. Và lại, nghỉ trưa một chút xíu, anh đã vùng dậy dắt xe chạy đi chơi, đến tối mịt mới về.

Trong bữa cơm, Quý ròm thỉnh thoảng lại liếc về phía anh. Nhưng nó thấy anh chẳng tỏ vẻ gì khác lạ. Anh vẫn thản nhiên nhai cơm, thậm chí không hề nhìn nó.

Ngay cả khi ba xuýt xoa khôì hài:

- Chà, bữa nay chắc là có một tí "độc hại" trong canh hay sao mà nó ngọt ác!

Cả nhà đều phì cười, duy có anh chỉ nhếch mép một tí ti. Dường như anh đang bận tâm nghĩ ngợi một chuyện gì đó. Chuyện gì nhỉ, Quý ròm tự hỏi, chẳng rõ nó có dính dáng gì đến mình không!

Quý ròm mang nỗi băn khoăn vô tới tận phòng ngủ. Ngay cả khi đã lên giường rồi, nó vẫn nhìn trộm về phía anh nhưng anh vẫn tảng lờ.

Anh Vũ bật chiếc đèn nhỏ nơi đầu giường, duỗi mình trên tấm drap bà vừa vá lại, ung dung nằm đọc sách. Có vẻ như anh đã quên bằng lời giao hẹn hôm nào với đứa em khốn khổ đang bồi hồi trần trọc đằng kia.

Kính vạn hoa

Chương 9

Sáng hôm sau, khi Quý ròm dụi mắt lần bước ra phòng khách thì anh Vũ đã đi học.

Nó xuống bếp, rón rén lại gần bà:

- Bà này!
- Gì thế cháu?
- Sáng nay ấy mà! - Quý ròm đột nhiên lúng túng.
- Sáng nay sao?
- Anh Vũ ấy mà!
- Anh Vũ sao?
- Cháu định hỏi là... sáng nay trước khi đi anh Vũ có dặn lại gì không!
- Không! Không dặn gì cả!

Bà đáp, hơi mỉm cười, có lẽ đã đoán ra nỗi lo trong mắt Quý ròm.

Bắt gặp nụ cười của bà, Quý ròm đỏ mặt lần vội lên nhà trên. Nó ngồi vào bàn ăn, nhăm nháp qua quýt mẫu bánh mì nhỏ bà chứa phần, rồi chui vào phòng học. Đó là nơi trú ẩn tuyệt vời của nó.

Xưa nay hề gặp chuyện gì rắc rối, nó đều chui tọt vào đó.

Gần suốt buổi sáng, Quý ròm chống cằm ngồi suy tư bên bàn học. Đã mấy lần bà thò đầu vào lạng lẽ quan sát, nó cũng không hay biết.

Quý ròm cứ ngồi bất động hoài như thế. Có lúc nó lôi sách ra định đọc nhưng xem lướt vài dòng thấy chẳng lọt vào đầu được chữ nào, nó lại nhét sách vào chỗ cũ.

Mãi đến gần trưa, đoán anh Vũ sắp về tới, Quý ròm mới lấy giấy ra chép chép xóa xóa. Nó xé bỏ có đến chục tờ giấy, cuối cùng mới hài lòng với câu chép phạt đã được "cải biên" lại của mình: " Tôi không bao giờ lấy đồ của người khác để phục vụ cho những hoạt động khoa học của tôi nữa!".

Quý ròm mới chép được hơn mười câu thì có tiếng thắng xe rít lên

ngoài cửa. Chết rồi, anh Vũ về! Quý ròm nhét vội tờ giấy vào ngăn kéo rồi sè sẹ bước tới chỗ cửa phòng, nhón cổ trông ra.

Không phải anh Vũ, mà là chị Ngân. Chị Ngân dựng xe trước hiên, thong thả bước vào nhà.

Sao chị Ngân lại đến vào giờ này kìa? Quý ròm hơi ngạc nhiên.

Trước nay, bao giờ chị Ngân cũng đến chơi vào buổi chiều hoặc buổi tối, đó là khoảng thời gian anh Vũ có nhà. Hầu như chưa bao giờ Quý ròm thấy chị xuất hiện vào giờ này. Vậy mà trưa nay chị đến, lạ thật!

Nhưng Quý ròm chẳng buồn nghĩ ngợi lâu. Biết không phải anh Vũ về, nó thở phào một cái rồi quay lại bàn, lôi giấy ra ngồi chép tiếp.

Quý ròm mới chép thêm được hai câu thì cửa phòng bỗng xịch mở khiến nó phải ngừng tay thẩn thờn trông ra. Và nó chột tròn xoe mắt khi thấy chị Ngân đứng ngay trước cửa.

Quý ròm lật đật đứng dậy kéo ghế mời:

- Chị ngồi chơi!

Chị Ngân không khách sáo gì. Chị bước lại ngồi xuống ghế và tươi cười hỏi:

- Phòng học của em đây hả?

- Dạ.

Quý ròm lí nhí đáp, bụng vẫn chưa hết kinh ngạc. Từ trước tới giờ mỗi khi đến nhà, chị Ngân thường ở ngoài phòng khách hoặc ngồi chơi trong phòng anh Vũ. Chưa bao giờ chị đặt chân vào phòng Quý ròm. Vậy mà không hiểu sao bữa nay chị lại "dời gót ngọc" vào đây. Chắc anh Vũ chưa về nên chị muốn kiểm nó trò chuyện trong khi chờ đợi! Nghĩ vậy nên Quý ròm liếc đồng hồ, nói:

- Anh Vũ chắc sắp về tới rồi!

Nào ngờ chị Ngân mỉm cười:

- Chị đến tìm em chứ đâu phải tìm anh Vũ!

- Tìm em? - Quý ròm như không tin vào tai mình.

- Dĩ nhiên là tìm em rồi!

Quý ròm chớp chớp mắt:

- Chị tìm em có chuyện gì không?

Chị Ngân không trả lời thẳng câu hỏi của Quý ròm. Mà hỏi lại:

- Nghe nói em giỏi môn lý hóa lắm phải không?

Không biết chị Ngân hỏi câu đó có ý gì, bụng Quý ròm giật thon thót. Nó chẳng rõ giữa câu hỏi của chị Ngân với hình phạt anh Vũ dành cho nó có liên quan gì với nhau hay không nên cứ ngồi trơ ra, quên cả trả lời:

- Sao, có phải không?

Thấy Quý ròm ngồi không nhúc nhích, chị Ngân lại hỏi.

Quý ròm hít mạnh một hơi rồi cắn môi, bẽn lẽn:

- Ai nói với chị vậy?

- Anh Vũ nói.

Câu trả lời của chị Ngân làm Quý ròm há hốc mồm:

- Anh Vũ nói với chị vậy hả?

- Ủ. Ảnh còn bảo về các môn vật lý và hóa học có khi em còn giỏi hơn ảnh và chị nữa!

- Không có đâu! Đó là ảnh nhạo em đấy thôi!

Quý ròm phủ nhận lời khen của anh Vũ nhưng giọng nó lại nhuốm vẻ xúc động. Nó không hiểu tại sao anh Vũ vốn xem những "hoạt động khoa học" của nó bằng nửa con mắt bây giờ lại "bốc" nó lên tận mây xanh như thế. Trong một thoáng, Quý ròm bỗng nhớ tới ánh mắt khác lạ của anh Vũ nhìn nó hôm nó "thuyết trình" về đề tài "bột ngọt" trong bữa cơm cách đây mấy ngày. Phải chăng kể từ giây phút đó anh Vũ đã hiểu rằng những gì mà nó say mê đeo đuổi không phải chỉ là trò trẻ con như anh tưởng?

Quý ròm nhìn chị Ngân, ngờ ngợ hỏi:

- Anh Vũ nói với chị hồi nào vậy?

- Chiều hôm qua! - Chị Ngân tủm tỉm - Khi chị nhờ ảnh giải giùm chị một câu đó có liên quan đến hiện tượng vật lý, ảnh chịu thua và bảo chị đi hỏi em!

Quý ròm vừa tò mò vừa phấp phồng. Nó sợ nếu chị Ngân nói ra, nó cũng mít đặc luôn thì thật là mắc cỡ. Nhưng cuối cùng không cưỡng được sự hiếu kỳ, nó buột miệng hỏi:

- Câu đó gì vậy chị?

Chị Ngân vuốt tóc:

- Người ta đổ tại sao điều thuốc ta hút, chỗ đầu cháy có khói màu xanh, còn khi ta thở khói ra thì nó có màu trắng vàng.

Nghe chị Ngân đọc câu đố, Quý ròm bỗng phì cười.

- Em cười gì vậy? - Chị Ngân ngơ ngác - Bộ chị đọc sai hả?

- Không phải là đọc sai! - Quý ròm cố nín cười - Nhưng em nghe chị hỏi, em cứ nghĩ là chị nghiện thuốc lá ghê lắm!

- Em đừng có mà trêu chị! - Chị Ngân làm bộ cung tay - Câu này chị đọc được trên báo chứ đâu phải do chị nghĩ ra!

- À, em biết rồi! - Quý ròm gật gù - Chị đọc trong mục "Đố vui" chứ gì?

Chị Ngân sáng mắt lên:

- Phải rồi! Như vậy là em cũng hay chơi trò giải đố trên báo lắm phải không?

Quý ròm quệt mũi:

- Trước đây thì có, nhưng bây giờ thì em hết thích rồi!

- Tại sao vậy?

Câu hỏi của chị Ngân khiến Quý ròm ngập ngừng. Nó cảm thấy lý do của nó không khiêm tốn lắm. Thực ra năm ngoái nó vẫn còn say mê trò giải câu đố trên các báo. Nhưng kể từ đầu năm nay, trò chơi đó không còn hấp dẫn nó nữa. Càng ngày những câu đố, kể cả những câu đố mẹo, càng trở nên ít kích thích trí tò mò của nó. Bây giờ Quý ròm đã có thể giải đáp hầu hết những câu đố hóc búa một cách dễ dàng. Vì vậy nó đâm chán. Tất nhiên Quý ròm không muốn nói ra sự thật. Nó không muốn chị Ngân nghĩ nó là đứa huênh hoang hay tự cao tự đại.

- Tại lúc này em bận học! - Quý ròm đáp, nó khịt khịt mũi để che giấu sự bối rối.

Chị Ngân chớp chớp mắt:

- Thế câu đố vừa rồi, em giải đáp được không?

- Dạ được! - Quý ròm liếm môi rồi lấy vẻ nghiêm trang, hắng giọng - Sở dĩ khói ở đầu điều thuốc đang cháy có màu xanh bởi vì nó có những hạt rất nhỏ, những hạt này làm khuếch tán ánh sáng và cho thấy màu xanh tức là màu ánh sáng có bước sóng ngắn. Còn màu trắng vàng vì những hạt này lúc đó đã bị hơi nước bao bọc chung quanh!

Rồi nhìn vẻ mặt đang ngẩn ra của chị Ngân, Quý ròm chép miệng nói thêm:

- Hiện tượng này cũng giống như khi ta nhìn thấy màu xanh của bầu khí quyển và màu trắng vàng của những đám mây vậy!
Nghe Quý ròm giải thích một lèo, đôi mắt chị Ngân ánh lên vẻ thán phục. Chị chặc lưỡi trầm trồ:

- Anh Vũ nói quả không ngoa! Em đúng là "siêu" thật!

Được chị Ngân khen, Quý ròm sướng phồng mũi. Ở trường, nó vẫn thường được thầy cô và bạn bè khen ngợi, thậm chí trong những cuộc thi thố cấp thành phố, nó còn được xem là niềm tự hào của toàn trường. Nhưng những điều đó từ lâu đã là chuyện bình thường đối với Quý ròm. Còn chị Ngân lại khác. Lời khen của chị có một giá trị đặc biệt.

Chị Ngân không chỉ khen Quý ròm. Chị còn nói:

- Bây giờ em đọc lại lời giải cho chị chép đi!

Đề nghị của chị khiến Quý ròm cảm thấy mình quan trọng hẳn lên. Nó sửa lại thế ngồi rồi khoanh tay trước ngực, chậm rãi đọc từng lời cho chị chép, dáng điệu rất là trịnh trọng.

Đúng lúc đó, anh Vũ về.

Anh bước vào phòng, môi mím lại để khỏi bật cười khi thấy chị Ngân đóng vai cô học trò ngoan ngoãn, còn Quý ròm thì nghiêm trang, oai vệ như một ông giáo khó tính.

- Ngân mới tới hả? – Anh hỏi, không nhìn về phía Quý ròm.

Chị Ngân ngừng tay ngược lên, giọng vui vẻ:

- Ủ, Ngân mới tới! - Rồi chị hớn hở khoe – Quý đã giải giùm Ngân được câu đó rồi!

- Vậy hả? – Anh Vũ hất đầu – Thôi, Ngân chép tiếp đi!

Từ khi anh Vũ xuất hiện, Quý ròm đánh mất ngay sự ung dung trước đó. Đang hùng hồn đọc cho chị Ngân chép, nóng bỏng im bật và thu hai tay xuống gầm bàn, chẳng để làm gì. Chỉ đến khi nghe anh Vũ giục chị Ngân, nó mới tăng hăng hai, ba cái để lấy lại bình tĩnh rồi rụt rè đọc tiếp.

Hoàn toàn không hay biết gì về mối quan hệ “gay cấn” giữa hai anh em, chép xong lời giải, chị Ngân buông bút xuống và cười cười nhìn Quý ròm:

- Chị còn một câu nữa!

Nghe chị Ngân nói vậy, anh Vũ đưa mắt nhìn Quý ròm có ý dò

hỏi. Nhưng Quý ròm lại hiểu khác. Đang bị ám ảnh bởi chuyện nộp bản chép phạt, vừa bắt gặp cái nhìn của anh, nó giật thót và lật đặt thò tay vào ngăn kéo lôi tờ giấy đã chuẩn bị sẵn ra, bụng lo ngay ngáy về việc đã đổi chữ “những trò nhảm nhí” trong nguyên văn thành “những hoạt động khoa học” một cách tự tiện và có vẻ gì đó như là thách thức.

Nhưng may mắn làm sao, thấy Quý ròm lo lắng chìa tờ giấy ra, anh Vũ đã vội vàng xua tay:

- Thôi, chuyện đó coi như xong rồi!

Thái độ của anh Vũ bất ngờ đến mức phải ngỡ người ra một hồi Quý ròm mới hiểu. Nó sung sướng thở một hơi dài, cảm thấy người tự dung nhẹ bỗng. Gánh nặng mấy ngày qua vẫn đè nặng trong tâm trí nó chợt biến mất một cách vô hình, hết như bức tượng Nữ thần Tự do ở cảng New York bị biến mất thành linh trong màn biểu diễn của nhà ảo thuật David Copperfield vậy.

Chị Ngân không hiểu ắt giáp gì, trở mặt hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Ô, có gì đâu! – Anh Vũ lấp lửng - Chỉ là chuyện vặt thôi!

- Chị bảo còn một câu nữa là câu gì vậy? - Quý ròm láu lỉnh vọt miệng chen ngang.

Quả nhiên, nghe Quý ròm hỏi, chị Ngân quên bém mắt thắc mắc.

Chị đưa tay bóp bóp trán:

- À, câu đó là như thế này. Trong một cuộc thi điền kinh, khi trọng tài bắn phát súng lệnh ra hiệu xuất phát thì giữa người khán giả ngồi trên khán đài cách chỗ trọng tài đứng khoảng 100 mét với người thính giả nghe tường thuật trực tiếp qua ra-đi-ô cách đó 1000 ki-lô-mét, ai là người nghe tiếng súng trước tiên?

Chị Ngân hỏi Quý ròm những câu đó lý thú đến nỗi anh Vũ ngồi cạnh cũng thần người ra suy nghĩ. Anh đoán là người thính giả ở xa nghe tiếng súng trước thì chẳng ai mất công đánh đó làm gì. Nhưng tại sao người ở xa nghe thấy tiếng súng trước người ở gần thì anh lại không thể giải thích suôn sẻ được vì vậy anh ngồi im đưa mắt nhìn Quý ròm.

Khác với lần trước, lần này Quý ròm nhíu mày ra vẻ băn khoăn tợn. Chị Ngân nhìn lom lom vào mặt Quý ròm, lo âu hỏi:

- Câu đó khó quá hả em?

Quý ròm lắc đầu:

- Câu đó không khó, nhưng thiếu những giả thiết cụ thể thành ra không rõ ràng!

- Không rõ ràng? - Chị Ngân ngơ ngác.

- Lẽ ra câu đó phải chỉ biết vị trí chính xác của người tường thuật viên! - Quý ròm chậm rãi giải thích - Nếu anh ta ngồi trên khán đài thì người khán giả sẽ nghe thấy tiếng súng trước. Còn nếu anh ta cầm mi-crô đứng ngay tại điểm xuất phát cuộc thi, nghĩa là đứng kế người bắn súng hiệu, thì người thính giả nghe thấy tiếng súng trước tiên!

- Làm sao mà người ở xa 1000 ki-lô-mét lại có thể nghe thấy tiếng súng trước người ở cách đó chỉ 100 mét được? - Chị Ngân kêu lên, giọng nghi hoặc.

Quý ròm mỉm cười:

- Chuyện này chẳng có gì lạ! Bởi khi trọng tài bắn phát súng lệnh thì sóng âm của tiếng nổ sẽ biến đổi thành sóng điện trường vô tuyến thông qua máy phát tại chỗ. Sóng điện trường được phát lên không trung và truyền đi trong không khí với vận tốc khoảng 300.000 ki-lô-mét/giây. Trong khi đó sóng âm truyền trong không khí chỉ đạt vận tốc khoảng 343 mét/giây. So sánh hai vận tốc, chị sẽ thấy trong khi sóng âm đi được một mét thì sóng điện trường đã đi được gần 900 ki-lô-mét. Như vậy người thính giả ở xa nghe thấy tiếng súng trước người ngồi xem trên sân là chuyện tất nhiên!

Anh Vũ ngồi bên chăm chú nghe, đầu gục gà gục gặc. Còn chị Ngân thì đợi Quý ròm dứt câu liền hớn hờ reo lên:

- Hay quá! Nếu em không cắt nghĩa rõ ràng như vậy, chị chẳng tài nào lần ra nổi!

Rồi lật vội cuốn tập trên tay, chị nhanh nhẩu giục:

- Bây giờ em nói lại lần nữa đi!

Quý ròm gãi đầu:

- Nhưng còn vị trí của người tường thuật...

- Không sao! - Chị Ngân hăm hờ - Nếu đề bài không rõ ràng thì mình cứ nêu cả hai trường hợp. Có vậy tòa báo họ mới sợ!

Nhìn bộ tịch hăng hái của chị Ngân, Quý ròm không khỏi cười

thăm. Chị cũng "hiếu thắng" hết như mình! Nó nhủ bụng và cảm thấy vui vui với điều vừa khám phá.

Ngày hôm nay quả thật là ngày vui của Quý ròm. Suốt cả buổi sáng nó cứ thấp thỏm không yên, bụng lúc nào cũng lo ngay ngáy đến số phận của đồng chai lọ bảo bối. Cứ nghĩ tất cả thế là đi tong hết, vậy mà trong phút chốc mọi sự lại đảo lộn từng phèo, thật không thể nào tin được! Chị Ngân xuất hiện như một bà tiên bước ra từ những câu chuyện cổ, kéo theo cả sự thay đổi thái độ của anh Vũ. Còn Quý ròm từ vị trí là một tên tội phạm bỗng chốc nhảy vọt lên vai trò của một vị cứu tinh vĩ đại, oai phong ra phết!

Nhưng điều hạnh phúc hơn hết là cuối cùng, trên con đường khoa học gian nan của mình, Quý ròm đã tìm được một người bạn tâm đắc là chị Ngân. Chị Ngân khoái nó đến mức sau khi chép xong lời giải cho câu đố thứ hai, liền chớp chớp mắt gạ:

- Nghe anh Vũ nói em làm trò ảo thuật hay lắm phải không? Bây giờ em biểu diễn vài trò cho chị xem với!

- Trò ảo thuật ấy à?

Không ngờ chị Ngân lại yêu cầu đột ngột như vậy, Quý ròm đâm lúng túng. Miệng nó hỏi lại mà mắt thì lăm lét nhìn anh Vũ.

Biết Quý ròm còn ngần ngại sau những chuyện vừa rồi, anh Vũ khề hăng giọng:

- Biến nước thành lửa, lấy máu vẽ tranh gì gì đó!

Anh nói, giọng cố làm ra vẻ thờ ơ nhưng rõ ràng ngụ ý trấn an Quý ròm.

Quý ròm làm gì chẳng hiểu biết điều đó. Nó còn biết vì mới trách phạt nó cách đây ba ngày nên lúc này anh Vũ không tiện cổ vũ nó một cách mạnh mẽ. Nhưng dù sao đi nữa anh Vũ ngày hôm nay đã không còn là anh Vũ của những ngày trước đó. Và Quý ròm chẳng mong gì hơn nữa.

Nhưng khi nó cúi xuống định với tay kéo thùng các-tông dưới gầm bàn ra thì bà đã thò đầu vào phòng:

- Ra ăn cơm đi các cháu!

Kính vạn hoa

Chương 10

Chị Ngân tới vào khoảng chín giờ.

Hôm qua Quý ròm hẹn với chị là sáng nay nó sẽ biểu diễn cho chị xem một vài trò lạ mắt. Chị Ngân thích lắm. Chị bảo tuần tới chị đi picnic với một đám bạn, vì vậy chị muốn có một trò hay hay nào đó để góp vui với bạn bè. Nghe chị nói vậy, Quý ròm cười cười:

- Cái đó thì chị khỏi lo! Rồi chị sẽ có khôi trò!

Tới nơi, chào bà xong, chị Ngân rào ngay lại phòng Quý ròm.

- Em chuẩn bị xong chưa? - Vừa bước vào, chị Ngân đã lật đật hỏi.

- Xong rồi! - Quý ròm tươi tỉnh chỉ tay vào chiếc thủy tinh đặt trên bàn - Chị thấy cái gì đây không?

Chị Ngân ngồi xuống ghế, tò mò nhìn chiếc thủy:

- Chiếc thủy chứ cái gì? Nước gì trong veo trong đó vậy?

Quý ròm mỉm cười:

- Nước lạnh!

Rồi nó cầm hai mảnh thủy tinh vỡ đặt sẵn trên bàn giơ lên, mặt nghiêm lại:

- Quý bà xem đây! Đây là một chiếc ly đã vỡ làm hai mảnh! Quý ông...

Đang nói, Quý ròm bỗng khựng lại. Nó sực nhớ trong phòng lúc này chỉ có chị Ngân và nó, liền đỏ mặt chữa thẹn:

- Chết rồi, em quen miệng...

Chị Ngân vui vẻ:

- Quen miệng cũng chả sao! Chỉ có điều ở đây chẳng có "quý ông" nào hết!

Quý ròm cố mím chặt môi nhưng chẳng làm sao lấy lại được vẻ trang nghiêm khi nãy. Nó đành toét miệng cười:

- Bây giờ chị xem đây! Em sẽ bỏ hai mảnh vỡ này vào chiếc thau!

Nói xong, trước cặp mắt hau háu của chị Ngân, Quý ròm từ từ hạ tay xuống và nhúng hai mảnh thủy tinh vào thau nước.

Lạ thay, mảnh thủy tinh nhúng tới đâu liền biến mất tới đó! Đến khi Quý ròm buông tay thì hai mảnh thủy tinh hoàn toàn chìm hẳn vào trong nước và tan biến không còn một dấu vết.

Chị Ngân chồm người tới trước cố nhìn cho kỹ hơn. Nhưng chị chỉ thấy trước mặt là một thau nước trong suốt. Những mảnh ly vỡ chẳng rõ đi đâu rồi.

- Chẳng lẽ chúng lại tan trong nước? - Chị nhìn Quý ròm, ngân ngơ hỏi.

Quý ròm cười bí ẩn:

- Không những chúng chỉ tan đi, mà sau khi tan chúng tự động biến thành một chiếc ly mới!

Vừa nó Quý ròm vừa thò tay vào chậu nước và nhẹ nhàng nhấc lên một chiếc ly lạnh lạnh, mới nguyên trước vẻ mặt sững sờ của chị Ngân.

Chị Ngân trở mắt nhìn chiếc ly Quý ròm vừa vớt lên có đến gần một phút. Mãi một lúc, chị mới đáp ứng:

- Làm sao có thể như thế được!

Quý ròm nhún vai:

- Thì đã bảo là ảo thuật mà lại!

Chị Ngân chìa tay ra:

- Em đưa chiếc ly cho chị xem một tí nào!

Sau khi cầm chiếc ly trong tay, chị Ngân xoay tới xoay lui, nghiêng nghiêng ngó ngó, thậm chí chị còn đưa lên tận mắt nhắm soi từng li từng tí. Xem xét một hồi, chẳng phát hiện được điều gì khả nghi, chị đành tặc lưỡi đưa trả chiếc ly cho Quý ròm:

- Hay thật! Chẳng tìm thấy chỗ giáp mí đâu cả! Cứ hệt như một chiếc ly nguyên!

Rồi chị nhìn Quý ròm, cười cầu tài:

- Em làm sao hay vậy? Nói cho chị biết đi!

Quý ròm nhăn nhó:

- Em nói ra chị sẽ hết thấy hay liền!

- Không sao đâu! Em cứ nói đi! - Chị Ngân nhanh nhẩu - Dù thế nào đi nữa chị vẫn cứ thấy trò này hay như thường!

- Thôi được! Chị hãy xem đây!

Quý ròm thở một hơi dài và lại thò tay vào chậu nước. Đến khi Quý ròm rút tay lên, chị Ngân liền bật lên một tiếng la hoảng:

- Trời đất! Ở đâu ra vậy?

Ở trong tay Quý ròm lúc này là hai mảnh ly vỡ khi nãy. Nó thả những mảnh vỡ xuống bàn, hóm hỉnh:

- Thì ở trong chậu nước ra chứ đâu!

Chị Ngân quay sang chiếc ly lành lặn:

- Thế còn chiếc ly này?

- Thì cũng ở trong chậu.

Mắt chị Ngân tròn xoe:

- Nhưng chị có nhìn thấy gì trong chậu nước đâu!

- Làm sao chị thấy được! - Quý ròm mỉm cười - Chị xem lại lần nữa nè!

Quý ròm lại cầm lên chiếc ly và nhặt hai mảnh vỡ bỏ vào chậu nước.

Cũng hết như lúc nãy, tất cả khi chìm vào nước đều biến mất tăm mất tích. Cứ như Quý ròm chưa hề bỏ một thứ gì vào chậu vậy.

- Bây giờ thì chị hiểu rồi! - Chị Ngân gật gù - Có nghĩa là em đã đặt sẵn chiếc ly kia trong chậu từ trước?

Rồi không đợi Quý ròm xác nhận, chị thắc mắc tiếp:

- Nhưng làm sao những chiếc ly có thể vô hình khi ở trong nước được?

- Thực ra đây không phải là nước lạnh! - Quý ròm khịt khịt mũi - Nước đựng ở trong thấu vôn là một thứ chất lỏng không màu được điều chế từ tétraclobenzen. Chất lỏng này có cùng chiết suất với thủy tinh, vì vậy những vật dụng bằng thủy tinh khi ngâm trong đó lập tức trở nên vô hình!

- Thì ra vậy! - Chị Ngân thở phào, thỏa mãn vì đã biết được chìa khóa của sự bí mật. Nhưng liền sau đó, chị lộ vẻ băn khoăn - Trò này hay thì hay thật nhưng không thể diễn trong buổi picnic được! Thấu lọ công kênh, dễ vỡ như thế này làm sao mà đem đi!

- Vậy để em bày cho chị trò khác! - Quý ròm nhiệt tình.

Nói xong, nó rút từ trong ngăn kéo một tấm bìa cứng đặt lên bàn.

- Trò "lấy máu vẽ tranh" hả? - Chị Ngân nhìn tấm bìa dựng đứng, hồi hồi hỏi.

- Không! - Quý ròm quệt mũi - Trò này hay hơn nhiều!

Đang hào hứng quảng cáo, sức nhớ ra một việc quan trọng, Quý ròm nhón nhác:

- Chết rồi! Chị đợi em một chút!

Rồi không để chị Ngân kịp hỏi lại, nó ba chân bốn cẳng phóng ra khỏi phòng.

Quý ròm chạy tọt ra cổng, một lát lại chạy vào. Lần này, vừa đặt chân tới cửa, nó đụng ngay phải bà.

Bà đang cúi húi quét hiên, nghe tiếng chân, liền ngược lên:

- Này, này, cháu làm gì mà chạy bỏ nháo bỏ nhào thế? Thông thả mà đi không được hay sao!

- Dạ.

Quý ròm hăm đà phi lại. Nó bước chầm chậm, mắt vẫn cảnh giác nhìn bà, một tay giấu sau lưng.

Nhưng bà đã quá quen với những "thủ đoạn" của Quý ròm. Bà đứng thẳng người lên, hất đầu hỏi:

- Cháu lại giấu cái gì nữa đấy?

- Có gì đâu ạ! - Mắt Quý ròm chớp lia chớp lịa - Cháu chỉ mua một cục kẹo thôi!

Bà có vẻ không quan tâm đến câu trả lời của Quý ròm. Bà nhìn sững phía sau lưng nó, kinh ngạc kêu lên:

- Lại có khói nữa! Cháu lại định nghịch với lửa như lần trước hay sao?

- Đây là khói chứ không phải là lửa!

Quý ròm cười khỏ, rồi như để chứng minh lời nói của mình, nó bấm bụng chìa bàn tay giấu sau lưng ra.

- Lạy chúa! - Bà sững sờ nhìn điều thuốc đang ngùn khói trên tay đứa cháu, miệng lắp bắp - Bây giờ cháu lại tập tành cái trò hút sách này nữa ư?

- Không phải là hút! - Quý ròm gãi tai - Cháu chỉ dùng nó để làm...

thí nghiệm khoa học thôi!

Lời giải thích của Quý ròm giúp bà yên tâm được một chút. Nhưng bà vẫn lầu bàu:

- Khoa học với chả khoa học! Chẳng lẽ anh Vũ của cháu chưa ném hết cái đồng chai lọ linh kính của cháu đi hay sao?

- Anh Vũ chả mắng cháu về chuyện đó nữa đâu bà ơi! - Quý ròm toét miệng cười - Anh còn bảo cháu dạy chị Ngân làm trò ảo thuật nữa cơ đấy!

Rồi trước vẻ mặt ngạc nhiên đến sững sốt của bà, Quý ròm co giò phóng vèo qua cửa sổ và sau ba cú nhảy đã đứng chễm chệ ở trong phòng.

Chị Ngân nhìn điều thuốc trên tay Quý ròm:

- Cái này để làm gì vậy?

- Để làm như thế này này!

Vừa nói Quý ròm vừa dí đầu thuốc đang cháy vào tấm bìa trên bàn.

Ngay tức khắc, tấm bìa bén lửa. Nhưng nó chỉ cháy theo những đường ngoằn ngoèo. Những phần còn lại vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Trong thoáng chốc, những con chữ dần dần hiện lên từng nét một theo đà lửa cháy và đến khi ngọn lửa cháy hết, trên tấm bìa hiện lên rõ mồn một hai chữ "Vân Ngũ".

- Hai chữ này nghĩa là gì? - Chị Ngân ngơ ngác hỏi.

- Chị không biết hai chữ này thật hả? - Quý ròm hỏi lại bằng giọng

tinh quái.

Chị Ngân vẫn thật thà:

- Làm sao chị biết được! Lạ hoắc à!

Quý ròm nheo mắt, láu lỉnh:

- "Vân Ngũ" tức là "Vũ Ngân" đấy!

- Chị cóc cho em một cái bây giờ!

Chị Ngân đỏ mặt la lên. Nhưng chị vừa chồm tới thì Quý ròm đã kịp lùi tuốt ra xa.

- Đứng, đứng! - Quý ròm xua tay rồi rít - Nếu chị không thích hai chữ này thì thôi! Em sẽ làm cho chị hai chữ khác!

- Nhớ đấy nhé! - Chị Ngân hăm he - Em mà còn giở trò nghịch tinh, chị sẽ méc anh Vũ đấy!

- Được rồi! - Quý ròm cười hì hì - Hôm nào sắp tới ngày đi pic-nic, chị báo em, em sẽ chuẩn bị sẵn cho chị một tấm bìa khác!

Chị Ngân gục gặc đầu, rồi chị tò mò hỏi:

- Nhưng em làm thế nào mà lửa cháy thành chữ thế?

- Có gì đâu! - Quý ròm nhún vai - Những con chữ cháy được là do bị oxy hóa bởi dung dịch kali nitrate. Trước đó em đã dùng kali nitrate kẻ chữ lên tấm bìa. Hễ gặp lửa là những chữ này tự độc bốc cháy!

Nghe vậy chị Ngân mừng rỡ:

- Nếu chỉ đơng giản như em nói thì trò này có thể diễn trong buổi đi chơi sắp tới được đây!

- Dĩ nhiên rồi! - Quý ròm gật gù, vẻ đắc ý - Nhưng chưa hết đâu! Em sẽ chỉ cho chị thêm một trò nữa!

- Hay bằng trò vừa rồi không? - Chị Ngân phập phồng hỏi.

- Rồi chị sẽ thấy!

Quý ròm đáp lấp lửng. Rồi thò tay vào ngăn kéo, nó lấy ra một cây kim dài và năm quả bong bóng chưa thổi đặt lên bàn.

Quý ròm chum miệng thổi một quả cho căng phồng lên rồi một tay cầm quả bóng một tay cầm cây kim, nó nheo mắt nhìn chị Ngân:

- Nếu cây kim đâm vào quả bóng thì theo chị điều gì sẽ xảy ra?

Chị Ngân chớp mắt:

- Dĩ nhiên là quả bóng sẽ nổ!

- Chưa chắc!

Vừa nói Quý ròm vừa từ từ dí sát mũi kim nhọn vào quả bóng.

Chị Ngân bất giác nhắm tịt mắt lại, còn hai tay thì bịt chặt lấy tai.

- Chị mở mắt ra chứ! - Quý ròm hắng giọng - Xem ảo thuật ai lại nhắm mắt bao giờ!

Chị Ngân khăng khăng:

- Kệ chị!

Quý ròm khẽ nhún vai. Nó lặng lẽ nhấn mạnh cây kim vào quả bóng:

- Xong rồi!

Chị Ngân không mở mắt ra ngay. Chị sợ bị Quý ròm đánh lừa. Mãi một lúc, chị mới hé hé mắt rồi từ từ mở ra. Và đến khi nhìn thấy rõ rệt cây kim đã đâm xuyên qua quả bóng mà quả bóng vẫn căng tròn như cũ, mắt chị trố lên:

- Ôi, hay quá!

Quý ròm cười khoái chí. Nó không nói gì, chỉ mỉm cười cầm chuỗi kim kéo nhẹ.

Lần này thì chị Ngân không nhắm mắt nữa. Chị nín thở nhìn sững cây kim đang được Quý ròm nhẹ nhàng rút ra khỏi quả bóng và chỉ đến khi Quý ròm đã rút hẳn cây kim ra mà quả bóng vẫn không phát nổ, chị mới thở phào reo lên:

- Thật tuyệt vời! Đúng là không thể nào tin được!

Quý ròm chìa cây kim và quả bóng về phía chị Ngân, vui vẻ:

- Chị làm thử xem!

Chị Ngân rụt cổ:

- Eo ôi, chị không dám đâu!

- Chị đừng sợ! - Quý ròm trấn an - Đây là quả bóng đặc biệt mà!

Được Quý ròm bảo đảm, chị Ngân rụt rè cầm lấy cây kim và quả bóng. Nhưng chị vẫn để cây kim xa xa, không dám đâm vào.

- Chị cứ chích mạnh vào đi! - Quý ròm động viên - Không hề gì đâu!

Chẳng biết làm sao, chị Ngân đành nhắm mắt mím môi "chích mạnh".

"Đoàng" một tiếng, quả bóng nổ tung. Còn chị Ngân thì bật lùi ra sau mấy bÃ^oóc, mặt mày tái xanh tái xám...

- Ô... ơ...

Hồn vía lên mây, chị đặt tay lên ngực, miệng kêu lên những tiếng bàng hoàng.

Quý ròm nhăn răng cười:

- Tại chị chích mạnh quá! Mạnh vừa vừa thôi!

Nó liền thối một quả bóng khác, rồi nhón lấy cây kim trên bàn tay vẫn còn run rẩy của chị Ngân, liếm môi bảo:

- Chị xem em làm đây này!

Quý ròm thận trọng đặt mũi kim sát vào quả bóng, đâm vụt một cái. Cây kim chui vào bên trong một cách gọn gàng. Nó thả tay ra, cây kim vẫn còn cắm nơi quả bóng, khẽ rung rinh.

Chị Ngân thuôn mặt nhìn, cố nhớ lấy động tác của Quý ròm.

Quý ròm lại rút cây kim ra. Nhưng lần này, nó chưa kịp đưa cho chị Ngân đã nghe đằng trước nhà có tiếng léo nhéo và trong thoáng mắt, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã tươi cười xuất hiện nơi cửa phòng.

Vừa nhác thấy cặp mắt kính lấp loáng của nhỏ Hạnh, bụng Quý ròm đã giật thon thót. Ai chứ nhỏ Hạnh thì nó biết tồng tồng tong

mọi mảnh khoe của Quý ròm. Làm trò trước mặt nó chẳng khác nào lấy vải thưa che mắt thánh. Nhưng khách tới nhà chả lẽ không tiếp, Quý ròm đành cười gượng gạo:

- Máy bạn ngồi chơi đi!

Rồi quay sang chị Ngân, nó giới thiệu:

- Đây là Hạnh và Tiểu Long, bạn em!

Chị Ngân nhìn hai đứa trẻ, miệng xuýt xoa:

- Các em ngồi xem!

- Bạn Quý ròm làm ảo thuật hay lắm đấy!

Nhỏ Hạnh nhận xét bằng giọng điệu tự nhiên nhưng Quý ròm cứ thấy nhón nhột. Nó chẳng hiểu nhỏ Hạnh nói thật lòng hay có ý giễu cợt nó.

Quý ròm phớt lờ, quay nhìn Tiểu Long vẫn đang đứng đực giữa phòng:

- Ngồi ghế đi chứ!

Tiểu Long nhe răng cười:

- Tao đứng xem cho rõ!

Lúc này chị Ngân đã đón lấy quả bóng và cây kim từ tay Quý ròm. Và bắt chước Quý ròm, chị cẩn thận đưa mũi kim sát vào quả bóng, nhấn phụp một phát. Nhưng trái với ý nghĩ của chị, quả bóng lại nổ đánh "đoàng".

Chị Ngân giật nảy người, nhưng không đến nỗi hốt hoảng thối lui

như khi này.

Nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ của chị, Quý ròm nhăn mũi:

- Tại chị làm sao ấy!

- Chị có làm sao đâu! - Chị Ngân nuốt nước bọt - Chị làm giống hệt em thôi!

- Giống hệt đâu mà giống hệt! Chị xem lại lần nữa nè!

Quý ròm thối một quả bóng khác rồi lại cầm cây kim đâm vào rút ra một cách nhẹ nhàng.

Tiểu Long đứng bên cạnh bỗng dưng cảm thấy ngứa tay:

- Mà đưa tao làm thử nào!

Quý ròm đưa cây kim và quả bóng cho Tiểu Long, kèm theo lời đe dọa:

- Coi chừng nổ đấy!

- Không nổ đâu! - Tiểu Long cố nói cứng.

Nhỏ Hạnh nãy giờ ngồi im bỗng bất thần vọt miệng:

- Nổ là cái chắc!

Nghe nhỏ Hạnh tuyên bố có vẻ dứt khoát, Tiểu Long đâm chột dạ. Nó liếc nhỏ Hạnh, tần ngần hỏi:

- Sao bạn biết?

Quý ròm tròn mắt nhìn nhỏ Hạnh tỏ ý hăm he nhưng nhỏ Hạnh

vẫn tảng lờ. Nó đẩy gọng kính trên sống mũi, thản nhiên:

- Sao lại không biết! Hể bạn đâm sai chỗ là nó nổ liền!

Trong khi Quý rờm mặt nhăn mày nhí thì Tiểu Long cúi đầu tò mò quan sát quả bóng trên tay. Chị Ngân cũng xích lại nghiêng đầu ngắm nghía.

Xoay ngang xoay dọc quả bóng một lát vẫn chẳng phát hiện ra điều gì khác lạ, Tiểu Long đang định giờ kim đâm đại thì chị Ngân bỗng la lên:

- Ôi, có cái gì sáng sáng đây nè!

- Đâu? Cái gì đâu?

Tiểu Long hấp tấp hỏi và theo tay chỉ của chị Ngân, quả nhiên nó trông thấy một vệt sáng lấp lánh trên quả bóng. Vệt này rất nhỏ, cỡ bằng móng tay út, lại cùng màu với quả bóng, mắt thường không thể thấy được. Nếu Tiểu Long không tình cờ xoay vệt này về phía ngọn đèn khiến nó phản chiếu ánh sáng thì chị Ngân có tinh mắt đến đâu cũng không tài nào phát giác ra.

Cả hai lập tức dí sát mắt vào vệt sáng khả nghi này. Nhưng sau một hồi chụm đầu "nghiên cứu", cả Tiểu Long lẫn chị Ngân vẫn chẳng đoán ra cái vệt sáng đó là thứ quái quỷ gì.

Quý rờm đứng đằng sau chiếc bàn lặng lẽ theo dõi, chẳng nói một lời. Chỉ đến khi Tiểu Long thò tay định thử cào lên vệt sáng, nó mới trầm giọng bảo:

- Khỏi cào! Đó là miếng băng keo!

- Băng keo? - Tiểu Long ngẩn người - Băng keo để làm gì?

Quý ròm chưa kịp trả lời thì nhỏ Hạnh đã cười khúc khích:

- Băng keo giúp cho quả bóng khỏi bị rách khi mũi kim đâm vào chứ để làm gì!

Lời giải thích của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long vỡ lẽ. Nó liền dí mũi kim vào ngay chỗ miếng băng keo chích mạnh một cái. Quả nhiên mũi kim xuyên qua ngọt xót mà quả bóng vẫn y nguyên.

Chị Ngân reo lên:

- Hay quá! Cho chị thử một cái nào!

Sau khi "làm thử một cái" mà quả bóng vẫn... không chịu nổ, chị Ngân mừng rơn. Chị nhìn Quý ròm, hào hứng:

- Bạn chị mà thấy chị làm như thế này, tụi nó sẽ phục lăn ra mất!

Rồi dường như đã thỏa mãn với hai màn ảo thuật vừa học được sáng nay, chị Ngân liền cáo từ ra về.

Ra tới cửa phòng, chị còn quay lại dặn Quý ròm:

- Em nhớ vụ tấm bìa cho chị đấy nhé!

- Chị yên tâm! - Quý ròm gật đầu, rồi như sực nhớ ra nó cầm hai quả bóng chưa thổi còn nằm trên bàn bước lại cúi vào tay chị - Chị cầm mấy cái này về tập cho quen tay đi!

Đợi cho chị Ngân đi khuất, Quý ròm quay lại ngoắc Tiểu Long:

- Mà với nhỏ Hạnh đi đâu đây?

- Đi chơi! - Tiểu Long vừa đáp vừa tiến lại.

- Xạo đi mày!

Tiểu Long cười hì hì chìa cuốn tập vẫn kẹp dưới nách nãy giờ ra:

- Nói đùa chứ tao định nhờ mày giảng giùm mấy bài tập đại số của thầy Hiếu!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Sao mày không nhờ nhỏ Hạnh?

Tiểu Long nhún vai:

- Tao cũng muốn tới xem mày có hề gì không!

Quý ròm trố mắt:

- Hề gì là sao?

- Vụ cháy tấm drap đó!

- Ô, không sao! - Quý ròm tươi tỉnh vỗ vai bạn - Ổn cả rồi! Thậm chí tao còn định tiếp tục tổ chức thêm một buổi biểu diễn bán vé ở nhà mày nữa kia! Mày đã có sẵn ba chục ngàn rồi, diễn thêm một buổi nữa...

- Ba chục ngàn đâu mà ba chục ngàn!

Tiểu Long thỉnh lĩnh cắt ngang khiến Quý ròm chưng hửng:

- Chứ tiền hôm trước...

Tiểu Long khụt khịt mũi, không để bạn mình nói hết câu:

- Hôm trước nhà tao thiếu tiền đóng tiền điện, tao "hỗ trợ" hết

mười ngàn rồi!

- Mày đừng lo! - Quý ròm trấn an bạn - Dù sao với hai chục ngàn còn lại...

- Hai chục ngàn cũng chẳng còn!

Một lần nữa Tiểu Long lại làm Quý ròm cụt hứng. Nó há hốc miệng:

- Mày "hỗ trợ" tiền gì nữa vậy?

Tiểu Long tắc lưỡi:

- Vừa rồi ông tổ trưởng tổ dân phố đi từng nhà quyên góp tiền ủng hộ cho đồng bào bị lũ lụt ở mấy tỉnh miền Tây. Tao xem ti-vi thấy cảnh lũ lụt tội quá, thế là...

Đến lượt Quý ròm ngắt lời bạn:

- Thôi, tao hiểu rồi! - Rồi nó gật gù hăng giọng - Nhưng mày cứ yên chí, sớm muộn gì tụi mình cũng sẽ nghĩ ra cách...

Một tiếng "xoảng" đột ngột vang lên cắt đứt câu nói của Quý ròm. Nó và Tiểu Long lập tức quay phắt người lại.

Bên cạnh chiếc bàn, nhỏ Hạnh đang bối rối đứng thộn mặt ra.

- Gì vậy Hạnh? - Tiểu Long nhón nhác hỏi.

Nhỏ Hạnh ấp úng:

- Hạnh đang cầm cúi xem chiếc thẩu không hiểu sao lại... đụng rớt cái ly!

Vừa nói nó vừa lăm lét nhìn Quý ròm. Nhưng Quý ròm lại nhoẻn miệng cười:

- Cảm ơn Hạnh nhé!

- Sao Quý lại cảm ơn Hạnh? - Nhỏ Hạnh ngơ ngác.

- Bởi nếu Hạnh cầm cúi xem chiếc ly không hiểu sao lại "đụng rớt cái đầu" thì chắc tôi phải bỏ nghề mất!

Câu nói của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh dù chưa hết thẳng thốt cũng phải phì cười.

Trong khi đó, không đợi ai nhắc nhở, Tiểu Long đã tự động phóng ra khỏi phòng đi tìm ki và chổi. Từ ngày chơi với Quý ròm, nó đã quen với công việc này rồi...

Nguyễn Nhật Ánh.

Thành phố Hồ Chí Minh 1995

Kính vạn hoa

Phần 2 - Chương 1 Những Con Gấu Bông

Tiểu Long thức dậy trước tiên.

Liếc sang hai chiếc giường bên cạnh, thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh vẫn còn ngủ say sưa, nó biếng nhác nằm ườn thêm một lát.

Ở nhà, Tiểu Long không bao giờ như thế. Hễ mở mắt là nó ngồi bật dậy, tót xuống khỏi đi-văng. Cả anh Tuấn và anh Tú cũng vậy. Tác phong con nhà võ bao giờ cũng nhanh gọn lẹ làng.

Nhưng chiều nay chiếc giường nệm nhà Quý ròm đã níu lưng nó xuống. Đến chơi nhà Quý ròm, thỉnh thoảng Tiểu Long vẫn nằm trên chiếc giường này và lần nào nó cũng cong người nhún lên nhún xuống để thích thú tận hưởng những cảm giác êm ái do những chiếc lò xo không ngừng bật nảy dưới lưng đem lại.

Sáng nay Tiểu Long và nhỏ Hạnh đến chơi nhà Quý ròm. Đúng ra chỉ có nhỏ Hạnh đi chơi. Còn nó, nó ôm cuốn bài tập đại số đến nhờ Quý ròm giảng.

Tiểu Long là học sinh trung bình kém của lớp 8A4 trường Tự Do. Nó chỉ giỏi mỗi môn thể dục. Còn ngoài ra nó yếu đều các môn, nhất là toán. Từ chỗ học kém, nó đâm mắc cái tật... sợ thầy cô. Ngồi trong lớp, bao giờ nó cũng cố thu mình rụt cổ nấp sau lưng mấy đứa bàn trên, lòng chỉ mong sao cho các thầy cô - tất nhiên là trừ thầy Đoàn dạy thể dục - quên phắt sự hiện diện của nó đi. Gặp các thầy cô trong sân trường hay ngoài đường phố, nó thường tìm cách lảng đi chỗ khác, mặt mày lăm la lăm lét như kẻ trộm.

Tiểu Long không bao giờ tin vào sức học của mình. Không hiểu nó đọc được ở đâu mà lại cho rằng cái đầu óc chậm chạp của nó thích hợp với chuyện học võ hơn là học văn. Nó đinh ninh dù cố gắng đến mấy nó cũng chẳng thể tiếp thu được đủ loại kiến thức hóc búa mà các thầy cô thay phiên nhau nhồi nhét một cách vô vọng vào cái đầu cứng như sắt của nó.

Mà cái đầu của Tiểu Long quả là cứng thật. Không hiểu phái võ Taekwondo có môn công phu "thiết đầu" này không nhưng thỉnh thoảng đến chơi nhà Tiểu Long, Quý ròm vẫn hay bắt gặp thằng bạn của mình dùng đầu húc bình bịch vào những bao cát treo lủng lẳng trong vườn. Quý ròm hỏi, Tiểu Long cười hì hì :

- Luyện môn này, đầu tao sẽ cứng như đá.

Quý ròm chép miệng :

- Đầu mày cứng như vậy hèn gì học hoài không nhét vô lấy một chữ !

Lời châm chọc của Quý ròm làm Tiểu Long cụt hứng :

- Đừng chơi quē anh em, mày !

Quý ròm nhe răng cười :

- Chứ mày luyện môn này chi vậy ?

- Sao lại chi vậy ? - Tiểu Long hào hứng giải thích - Luyện môn này, đũa nào đánh tao, tao không cần đánh lại, chỉ cần đưa đầu ra đỡ là...

-... "Rắc" một cái, cánh tay địch thủ gãy lìa ! - Quý ròm nhanh nhẩu tiếp lời.

Tiểu Long nhăn mặt :

- Mà lúc nào cũng "rắc" một cái với "rầm" một cái ! Đánh nhau gì thấy phát ghê !

Quý ròm nhún vai :

- Chứ nếu không vậy, mà tập môn này làm chi ?

Tiểu Long đưa tay quệt mũi :

- Tao chỉ muốn làm địch thủ đau tay thôi !

- Thế nhờ địch thủ không đánh bằng tay mà đánh bằng... búa thì sao ? Mà dám đưa đầu ra đỡ không ?

Câu hỏi các cơ của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn người ra.

- Búa hả ? - Nó lúng túng - Nếu là búa thì tao... rút đầu lại !

- Xi ! Đánh vậy mà cũng đánh ! - Quý ròm hừ giọng - Nếu là tao, tao sẽ xông vào quật địch thủ ngã lăn quay ra đất, cướp lấy búa. Tao sẽ dùng thế võ... chắc, chắc... thế võ gì quên mất rồi...

Tới lượt Tiểu Long châm chọc :

- Thế võ Oshin !

- Đẹp mà đi ! - Quý ròm đỏ mặt, rồi nó nhún mày - Để yên tao nhớ xem ! À, hình như đó là thế Otosho Otoca thì phải !

- Đấu võ chứ đâu phải quảng cáo xe hơi mà Ô-tô-ca ! - Tiểu Long cười hích hích - Đó là thế Osoto- Otoshi !

- Ủ đúng là thế võ này ! - Quý ròm gật gù tặc lưỡi - Hôm trước

mày có nói một lần mà tao quên bém đi mất !

Vừa đáp Quý ròm vừa ngạc nhiên nhìn Tiểu Long. Nó không hiểu sao thằng bạn của mình đầu óc vốn mít đặc, học bao nhiêu quen sạch bấy nhiêu, mà các thế võ nó lại nhớ vanh vách thế không biết. Mà các thế võ toàn tên Tây tên Tàu đọc lên nghe muốn treo quai hàm chứ đâu phải chơi !

Tiểu Long thì chẳng bao giờ quan tâm đến chuyện trái khoáy đó. Nó xem chuyện một võ sinh nhớ tên các thế võ của mọi môn phái là điều tự nhiên, không có gì phải bàn cãi. Nhất là khi võ sinh đó mơ ước sau này sẽ trở thành một diễn viên võ thuật thượng thặng cỡ Lý Tiểu Long, Thành Long hay Lý Liên Kiệt, Jean-Claude Van Damme.

Cái tên Tiểu Long của nó đâu phải vô cớ mà thành. Tên thật của nó là Nguyễn Minh Long. Nhưng sau lần nghe nó thổ lộ những mơ ước tương lai, Quý ròm liền hứng chí sửa tên nó thành... Tiểu Long. Quý ròm sửa tên nó cốt để chế diễu, nhưng tội bạn bắt chước gọi theo, riết thành quen miệng. Bây giờ thì ngoài nhỏ Hạnh ra, chẳng đứa nào chịu gọi đúng tên của nó nữa.

Tiểu Long chẳng lấy thế làm buồn phiền. Thậm chí nó còn tỏ ra thích thú với biệt danh đầy ấn tượng của mình. Nếu có buồn nó chỉ buồn một nỗi là chẳng thể kết hợp một học sinh giỏi với một võ sinh hay trong một con người. Ông bà nói "Văn ôn võ luyện". Nhưng nó chỉ khoái mỗi khoản "luyện võ", còn chuyện "ôn văn" đối với nó chẳng khác nào một cực hình. Gặp những đề bài khó, chẳng bao giờ nó đủ kiên nhẫn ngồi một mình mày mò tìm cách giải. Bao giờ nó cũng chạy đi tìm Quý ròm hoặc nhỏ Hạnh - hai đứa bạn "siêu học sinh" của nó - nhờ giải giùm. Như sáng hôm nay chẳng hạn.

Suốt cả buổi sáng, Quý ròm và nhỏ Hạnh xúm vào thay nhau chỉ cho nó cách lập một phương trình bậc nhất có một ẩn số. Gọi là

"xúm vào" cho oai chứ thực ra gần như chỉ có nhỏ Hạnh giảng tới giảng lui.

Quý ròm là chúa lười. Nó lạng qua lạng lại, chỉ chỉ trỏ trỏ và nói dăm ba câu rồi lảng tuốt ra xa đứng xăm soi nghịch ngợm với đồng chai lọ, đùn hết chuyện "dạy dỗ" Tiểu Long cho nhỏ Hạnh. Nhưng cũng chính nhờ vậy mà Tiểu Long mới "dễ thở".

Quý ròm tính tình nóng nảy, lại ưa lâu bầu. Lần nào "kèm" Tiểu Long học, nó cũng nhần nhần nhó nhó, quát tháo vang nhà. Giảng một hồi thấy Tiểu Long vẫn chưa thông, mặt nó lập tức đỏ gay như gà chọi. Nhìn bộ mặt đó, Tiểu Long đã cuống lại càng cuống, và những hiểu biết ít ỏi mà trí óc nó vừa thu nhận được lập tức bay vèo theo mây gió.

Nhỏ Hạnh dịu dàng hơn Quý ròm nhiều. Là con gái, giọng nói của nó bao giờ cũng nhỏ nhẹ ôn tồn. Hơn nữa nhỏ Hạnh còn là đứa có tính kiên trì bẩm sinh. Say mê hiểu biết, nó đã giở từ điển cặm cùi tra từng từ một để đọc cho được các bộ "Bách khoa toàn thư" bằng tiếng Anh và tiếng Pháp ba nó cất trong tủ. Ngày này qua ngày nọ, nhỏ Hạnh kiên nhẫn học hết từ này đến từ khác, bền bỉ như kiến tha mồi. Cứ thế, nó gặm dần từng cuốn "Bách khoa toàn thư" như Tiểu Long gặm... bánh. Chẳng bao lâu nhỏ Hạnh đã nhét gần hết kho kiến thức khổng lồ kia vào trong cái trí nhớ khủng khiếp của nó và tự nhiên đâm ra giỏi ngoại ngữ kinh khủng.

Cũng nhờ cái tính kiên nhẫn đó mà dù Tiểu Long ù ù cạc cạc, học mười hiểu một, nhỏ Hạnh vẫn ngồi lì bên bàn từ sáng đến trưa, loay hoay tìm mọi cách giúp bạn mình nắm vững bài học.

Nhỏ Hạnh tay chân thì vụng về nhưng đầu óc cực kỳ thông minh. Cách giảng bài dễ hiểu của nó giúp Tiểu Long "sáng ra" từng chút một. Nhưng do cách tiếp thu chậm chạp của mình, Tiểu Long mới giải được hai trong ba bài tập thầy Hiền đã cho thì bà của Quý ròm đã gọi :

- Tới giờ cơm rồi, các cháu ơi !

Ăn cơm xong, nhỏ Hạnh còn phải giảng tiếp cho Tiểu Long bài toán còn lại. Mãi đến gần hai giờ, lúc ba mẹ Quý ròm đã đi làm và anh Vũ đã đi chơi, ba đứa mới lục tục leo lên giường nằm... ngủ trưa.

Tiểu Long cứ nằm ườn trên giường nghĩ ngợi, thỉnh thoảng lại mỉm cười một mình khi nhớ tới một chi tiết thú vị nào đó. Giải xong mấy bài tập đại số hiểm hóc, lại vừa ngủ một giấc đã mất, Tiểu Long cảm thấy người mình lâng lâng.

Trong phòng lúc này chỉ có Quý ròm, nhỏ Hạnh và nó. Nhỏ Diệp em Quý ròm đã thức dậy từ đời nào và chắc đang chạy chơi loanh quanh đâu đó. Đã mấy lần Tiểu Long định đánh thức hai bạn nhưng thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh đang có vẻ mê mệt, nó dậm ra ngàn ngừ không nổi.

Tiểu Long lặng lẽ leo xuống đất. Nó định chạy ra sau nhà rửa mặt xong sẽ lên kêu hai bạn dậy nhưng vừa ngược mắt lên, chạm phải chiếc đồng hồ reo đặt trên đầu giường, thấy cây kim ngắn đang chỉ số 4, nó giật mình kêu toáng :

- Dậy đi, dậy đi ! Bốn giờ chiều rồi !

Nhỏ Hạnh nghe la, hoảng hốt choàng dậy :

- Gì vậy Long ?

Tiểu Long chỉ tay về phía đầu giường như để phân trần :

- Bốn giờ rồi !

- Bốn giờ thì bốn giờ chứ ! Làm gì mà hét cứ như cháy nhà vậy ! -

Quý ròm lâu bầu vì bị đánh thức.

- Mày bảo bốn giờ tụi mình đi Đầm Sen chơi kia mà ! - Tiểu Long cự lại.

Quý ròm vẫn bướng bỉnh :

- Bảo bốn giờ nhưng năm giờ mình đi cũng được vậy !

Nói vậy nhưng Quý ròm vẫn lồm cồm leo xuống khỏi giường. Tuy nhiên, nó vẫn chưa nguôi hậm hực, cứ ngoác miệng than vãn :

- Đang ngủ mà bị đập dậy kiểu này đúng là... hết muốn sống !

Biết Quý ròm cố tình "chọc quê" mình cho bỏ tức, Tiểu Long không nói gì. Nó chỉ nhe răng cười hì hì.

Kính vạn hoa

Chương 2 Những Con Gấu Bông

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh dung dăng dung dẻ khắp khu Đầm Sen rộng lớn đến hơn một tiếng đồng hồ.
Coi khùng long phun lửa chán, chúng thuê pédalo đạp ra giữa đầm.
Gió lồng lộng quanh người nghe mát lạnh.

Nhỏ Hạnh hỏi Tiểu Long :

- Long hết căng thẳng chưa ?
- Căng thẳng gì ?
- Máy bài đại số đó !

Tiểu Long bẽn lễn :

- Căng thẳng gì đâu !

Quý ròm "xì" một tiếng :

- Tao thấy mày ngồi học mồ hôi mồ kê nhễ nhại mà không căng thẳng ?

Bị Quý ròm "sửa gáy", Tiểu Long giả vờ quay mặt đi chỗ khác.

Bỗng nó tròn mắt kêu lên :

- Coi kìa !
- Gì vậy ?

Quý ròm và nhỏ Hạnh cùng vọt miệng hỏi. Rồi nhìn theo tay chỉ của Tiểu Long, cả hai lập tức nhận ra ngay một chiếc pédalo đang trôi trên mặt nước.

- Đạp lại gần coi ! - Quý ròm ra lệnh.

Nói xong, sức nhớ ra mình đang là "thuyền trưởng" chính, nó vội vàng kéo cần lái và nhấn mạnh bàn đạp. Bên cạnh, Tiểu Long cũng cong lưng đạp phụ.

Trên chiếc pédalo bị nạn lỗ nhố bốn, năm đũa nhóc cỡ tuổi nhỏ Diệp. Chúng đang hò hét kêu cứu inh ỏi, còn hai đũa con gái trong bọn thì sợ hãi khóc rống.

Thấy bọn Tiểu Long đến gần, tụi nhóc mừng rỡ hét âm :

- Cứu tụi em với !
 - Cho tụi em qua thuyền các anh với !
 Vừa la ồm ồm, tụi nhóc vừa đồ xô qua một bên khiến chiếc pédalo đột ngột nghiêng hẳn đi.
 Tiểu Long xanh mặt ngó Quý ròm :
 - Giờ sao mày ?
 Còn nhỏ Hạnh thì quỳnh quít níu tay áo Tiểu Long :
 - Táp vào cho tụi nhỏ qua đi !
 - Không được ! - Quý ròm gạt phắt, rồi quay sang tụi nhóc đang nhón nháo, nó cao giọng ra lệnh - Các em trở về chỗ cũ ngay đi !
 Nếu không, thuyền sẽ lật bây giờ !
 Nghe dọa, tụi nhóc hoảng hốt lủi rủi lui vào trong. Nhờ vậy, chiếc pédalo nhanh chóng lấy lại thanh bằng.
 - Nghe đây nè ! - Quý ròm tiếp tục lên tiếng trấn an - Thuyền các em không chạy được chỉ là do tuột xích thôi, chẳng phải hỏng hóc gì ghê gớm ! Không chạy được nhưng nhờ có phao hai bên, nó sẽ không bao giờ chìm, nếu các em ngồi im đừng nháo nhào chạy qua chạy lại !
 Quý ròm nói đến đây, mặt mày tụi nhóc đã lộ vẻ yên tâm. Hai đứa con gái cũng thôi khóc. Chúng bình tĩnh mở to mắt chờ "vị cứu tinh" nói tiếp.
 Khẽ liếc nhỏ Hạnh một cái, Quý ròm hắng giọng :
 - Nhưng các em cũng không thể qua bên thuyền tụi anh được !
 Chật lên đông quá, thuyền sẽ chìm ngay tức khắc !
 Quý ròm nói vừa dứt câu, tụi nhóc đã nhao nhao :
 - Chẳng lẽ tụi em ngồi hoài ở đây ?
 - Thế thì không được rồi ! Em phải về nhà, nếu không mẹ em sẽ đi tìm !
 - Hu hu !
 Một đứa con gái lo lắng bật lên tiếng khóc thút thít.
 Quý ròm lại phải nạt :
 - Tụi mày có im mồm đi không ! - Lần này nó nổi cáu, chẳng buồn "anh anh, em em" như ban đầu nữa - Ngồi yên đó, chờ tụi tao kêu thuyền cứu hộ chạy ra kéo vào !
 Rồi sợ tụi nhóc cuống lên chạy loạn, nó đe thêm :

- Đứa nào nhúc nhích, thuyền lật ráng chịu à !
Đến khi thấy tụi nhóc sợ hãi ngoan ngoãn ngồi im, Quý ròm mới
thở phào bẻ tay lái cùng Tiểu Long đạp pédalo quay vào bờ.
Sau khi nghe tụi Quý ròm thông báo sự việc, chiếc ca-nô cứu hộ
đậu sấn ven bờ vội vàng phóng ra giữa đầm.

Nhỏ Hạnh rút cổ nhìn Quý ròm :

- Ghê quá hén ?
- Ghê gì ?
- Chiếc thuyền của tụi nhỏ đó ! Suýt chút nữa là lật rồi !

Quý ròm cười :

- Nói vậy chứ dễ gì lật !
- Bây giờ sao ? - Nhỏ Hạnh lại hỏi.
- Sao là sao ?
- Mình đứng đây hay về ?

Quý ròm trố mắt :

- Đứng đây làm chi ?

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi :

- Chờ tụi nhỏ vô !

Thoạt đầu Quý ròm không hiểu bạn mình đợi tụi nhóc để làm gì,
nhưng khi nhắc thấy vẻ mặt bồn chồn của nhỏ Hạnh, nó hiểu ngay.

- Trời đất ! - Quý ròm phì cười - Không sao đâu mà ! Người ta kéo
cái "ào" là tụi nhỏ vào tới nơi liền !

Nói vậy nhưng Quý ròm vẫn đứng lại cùng Tiểu Long và nhỏ
Hạnh ngóng cổ trông ra giữa đầm. Mãi đến khi thấy chiếc ca-nô và
chiếc pédalo nối đuôi nhau lướt sóng vào gần tới bờ, nhỏ Hạnh
mới nắm tay hai bạn kéo đi.

- Hạnh này ! - Vừa rảo bước về phía công, Quý ròm vừa bốn cọt -
Năm đứa nhỏ khi nãy hoặc năm đứa còm nhóm còm nhóm như tôi
đứng lệch về một bên trên chiếc pédalo thì không sao, nhưng nếu
thay vào đó là năm đứa "gầy khảnh gầy kheo" như thằng Tiểu
Long nhà mình thì Hạnh có tưởng tượng được điều gì sẽ xảy ra
không ?

Biết Quý ròm muốn trêu Tiểu Long, nhỏ Hạnh khoái chí hưởng
ứng ngay :

- Chiếc pédalo sẽ lật nhào.

- Gì nữa ?
- Năm "thằng Tiểu Long" sẽ rơi tõm xuống đầm.
- Năm "thằng Tiểu Long" có biết bơi không ?
- Hình như là không.
- Thế thì chuyện gì sẽ xảy ra ?
- Năm tên sẽ uống căng năm bụng nước.

Quý ròm khịt mũi :

- Chỗ này thì Hạnh đoán sai rồi !
- Sai ?
- Ủ, không phải năm tên mà cả thành phố đều bị uống nước.
- Cả thành phố ?
- Chứ sao ! - Quý ròm thản nhiên - Một "thằng Tiểu Long" rơi xuống đầm là đã chí nguy, đằng này năm đứa "ôm nhách" như nó cùng rơi xuống một lúc thì chắc chắn nước sẽ tràn lên bờ và thành phố sẽ bị ngập lụt ngay tức khắc !

Lời giải thích của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh bung miệng cười khúc khích.

Nhưng nhân vật chính bị châm chọc là Tiểu Long thì chẳng thấy có một phản ứng gì.

Quý ròm thắc mắc ngoảnh cổ dòm sang và ngạc nhiên chẳng thấy Tiểu Long đâu :

- Ủa, Tiểu Long đâu rồi ?
- Long mới vừa đi bên cạnh Hạnh đây mà ! - Nhỏ Hạnh tròn xoe mắt, nó cũng chẳng rõ Tiểu Long biến đi đằng nào.

Sau khi ngoái cổ nhìn dáo dác một hồi, cả hai phát hiện bạn mình đang đứng chôn chân bên vệ đường, mắt nhìn sững vào một gian trò chơi dựng sơ sài trên bãi cỏ.

Quý ròm và nhỏ Hạnh khẽ đưa mắt nhìn nhau rồi vội vã quay ngược trở lại.

- Long đứng đây làm gì thế ? - Nhỏ Hạnh sờ tay lên vai bạn, tò mò hỏi.

Tiểu Long không trả lời. Nó cứ thẩn thờ nhìn vào gian trò chơi như thể tâm trí nó đang bị hút chặt vào đó.

- Muốn chơi thì vào chơi chứ làm gì đứng trơ như phỗng thế ! - Quý ròm bực mình xẵng giọng.

Tiếng gắt gỏng của Quý ròm làm Tiểu Long bưng tỉnh. Nó nhìn hai bạn, vẻ bẽn lẽn. Rồi quay sang Quý ròm, nó liếm môi nói khẽ :

- Mày nhìn kìa !

Quý ròm nhìn vào gian trò chơi rồi quay ra :

- Người ta đang chơi trò ném lon chứ có gì đặc biệt đâu !

- Ở quây phần thưởng ấy !

Quý ròm nhìn vào quây phần thưởng, vẫn chẳng thấy gì.

- Có gì lạ đâu ? - Nó chép miệng.

Tiểu Long chỉ vào góc quây:

- Con gấu bông kìa !

- À !

Quý ròm "à" một tiếng và lại đảo mắt nhìn vào trong. Lần này nó đã trông thấy con gấu bông trắng đốm đen nằm trong góc quây bên cạnh chiếc giá gỗ nhiều tầng chật đầy xà phòng, mì gói, kem đánh răng và các thứ linh tinh khác. Con gấu bông nằm tít trong góc, chốc chốc lại bị những bóng người qua lại che khuất, nên thoạt đầu nó không nhận ra.

Quý ròm liếc Tiểu Long :

- Nhỏ Oanh em mày thích con gấu này đây hả ?

- Con khác ! - Mắt Tiểu Long vẫn không rời quây phần thưởng -

Con kia trong cửa hàng Sao Mai ! Nhưng con này cũng tựa tựa như vậy !

- Vậy thì mình vào chơi ! - Quý ròm kéo tay bạn - Biết đâu mình chơi thắng sẽ trúng thưởng con gấu bông này !

Không đợi giục đến lần thứ hai, Tiểu Long háo hức đi theo bạn.

Nhỏ Hạnh lẻo đẻo phía sau, luôn miệng hỏi dồn :

- Vô đây chi vậy ?

Quý ròm quay lại :

- Vô chơi trò ném lon !

- Tự dưng lại chơi trò ném lon ? - Giọng nhỏ Hạnh có vẻ phật ý.

- Mình phải đem về cho bằng được con gấu bông kia ! - Rồi thấy nhỏ Hạnh vẫn ngơ ngác, Quý ròm lật đật nói thêm - Em gái của Tiểu Long thích con gấu bông này lắm !

Quý ròm giải thích qua loa nhưng nhỏ Hạnh đã hiểu ngay vấn đề. Nó không thắc mắc nữa, chỉ rào chân cố bước nhanh hơn.

Tới trước gian hàng, Quý ròm móc túi lấy ra tờ một ngàn chia về phía người đàn ông râu rậm đứng bên trong :

- Chú ơi, bán cho tui cháu mấy quả bóng !

Khi người chủ gian trò chơi bước đi, cả bọn mới phát hiện ông ta bị thọt chân. Ông cà nhắc đi lại chỗ chiếc giỏ đựng bóng, lấy ra năm quả bóng nhựa đủ màu đặt xuống thanh gỗ rộng bản trước mặt bọn trẻ :

- Này, các cháu cố ném cho trúng nhé !

Cả ba đứa trẻ không hện mà cùng đưa mắt nhìn lên mục tiêu.

Sát bức vách phía sau, một thanh gỗ dài treo lơ lửng cách mặt đất gần hai mét, trên có đặt một dãy dài các lon sữa rỗng.

Cứ hai lon đặt kế nhau lại có một lon chồng lên trên tạo thành một hình tam giác. Trên thanh gỗ cao cao kia có tất cả mười chồng lon như vậy. Chỉ cần ném quả bóng nhựa trúng chồng lon, bất cứ chồng nào, sao cho cả ba cái lon đều rơi xuống đất là thắng cuộc.

Mặc dù chưa chơi trò này lần nào nhưng sau một hồi quan sát những người chung quanh, Quý ròm đã nắm bắt ngay luật chơi. Nó quay sang Tiểu Long :

- Bây giờ ai ném trước ? Hay là ném cùng lúc ?

Tiểu Long khịt mũi :

- Mày ném trước đi !

Quý ròm đưa quả bóng ra phía sau và ngã người lấy trớn. Quả bóng nhẹ, lại hơi lớn nên nó phải bấu chặt mấy ngón tay, sợ quả bóng tuột ra.

Sau khi nheo mắt ngắm nghía cẩn thận, Quý ròm vung tay ném vút một phát. Quả bóng bay vù đi và chạm vào bức vách phía sau đánh "bộp" một cái. Những chiếc lon vẫn đứng tro tro.

Tiểu Long thở dài :

- Quả bóng bay cách mục tiêu có đến một mét là ít !

Còn nhỏ Hạnh thì bụm miệng cười hích hích :

- Ném vậy mà cũng đòi ném !

Quý ròm đỏ mặt. Nó nhặt một quả bóng khác chìa tới trước mặt nhỏ Hạnh :

- Hạnh ngon thì ném thử coi !

Không khách sáo, nhỏ Hạnh cầm lấy quả bóng. Cũng như Quý

ròm, nó nheo nheo mắt nhìn dây lon trước mặt rồi mím môi ném mạnh. Và cũng như Quý ròm, quả bóng của nhỏ Hạnh nhất định không chịu lao về phía mấy chồng lon mà bay tuốt lên cao.

Tới phiên Quý ròm chọc quê. Nó ôm bụng :

- Hạnh ném hay quá !

- Xạo đi ! - Nhỏ Hạnh nghi ngờ - Ném trật mà hay ?

- Chứ sao ? - Quý ròm cười hì hì - Hạnh ném rớt một con chim rồi kìa !

Biết Quý ròm có ý trêu mình ném quả bóng bay tuốt lên trời, nhỏ Hạnh nguýt một cái dài :

- Xí ! Quý làm như Quý giỏi lắm vậy !

Rồi quay sang Tiểu Long, nó giục :

- Long ném đi ! Ráng ném cho trúng à ghen !

Tiểu Long không nói không rằng. Nó lăm lì nhặt lên quả bóng và khẽ bóp một cái. Bàn tay của Tiểu Long to hơn tay của nhỏ Hạnh và Quý ròm nên nó cầm quả bóng rất vừa vặn.

- Trúng không mày ? - Quý ròm hỏi hột hột.

- Không biết nữa ! - Tiểu Long nhếch mép - Nhưng tao sẽ cố !

Nãy giờ Tiểu Long lặng lẽ ước lượng khoảng cách và theo dõi đường bay của quả bóng. Nó có cảm giác hai bạn mình đứng gần quá và cánh tay khi vung ra hơi bị chệch lên trên. Vì vậy nó đứng lùi ra cách bức vách ngăn phía trước chừng một mét và cố giữ tư thế thật vững chãi.

- Đứng xa vậy mày ? - Quý ròm xuýt xoa.

Tiểu Long làm như không nghe thấy. Mắt vẫn nhìn thẳng vào mục tiêu, nó nghiêng người lấy đà và vung tay ném mạnh.

Như một viên đạn đại bác vọt ra khỏi nòng, quả bóng xẹt một cái và đập "đốp" vào thanh gỗ, bắn ngược trở lại. Sức ném của Tiểu Long rất mạnh, do đó khi văng trở lại, quả bóng lao đi với một tốc độ khủng khiếp không thua gì lúc ném ra. Quý ròm và nhỏ Hạnh chỉ kịp thấy nhoáng một cái, quả bóng đã vọt qua dây đầu người lớn nhỏ, bay tuốt ra ngoài bãi cỏ.

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi tiếc rẻ :

- Long ném cao một chút xíu nữa là trúng rồi !

Quý ròm chạy theo nhặt quả bóng, lát chạy về, miệng hít hà :

- Tiếc quá, tiếc quá ! Suýt tí nữa được con gấu bông rồi !
Tiểu Long vẫn không nói gì, chỉ liếm môi. Sự khao khát chiến thắng khiến cổ nó khô lại. Tuy bề ngoài nó có vẻ thản nhiên nhưng thật ra so với hai bạn, sự thôi thúc trong lòng nó mãnh liệt hơn nhiều. Cứ mỗi lần liếc về phía con gấu bông đằng góc quây, Tiểu Long lại nhớ đến vẻ mặt thần thờ của nhỏ Oanh và bất giác nghe đầu mình nóng ran...

Kính vạn hoa

Chương 3

Cú ném thứ hai của Tiểu Long chệch một chút xiu. Quả bóng lướt sát lên trên chông lon, cách chừng nửa gang tay.

Nhỏ Hạnh dậm chân :

- Chỉ cần thấp xuống một tẹo nữa thôi !

Quý ròm không la "tiếc quá, tiếc quá" nữa. Mà chắc chắc lười, hết như vừa cần phải một quả ớt.

Tiểu Long cắn chặt môi cầm lên quả bóng cuối cùng. Lần này trước khi vung tay, nó cố kềm hơi thở lại trong lồng ngực.

Quả bóng lại lao vút đi và "păng" một tiếng, chiếc lon trên cùng bị bắn tung lên cao.

Nhỏ Hạnh nhảy căng :

- Thắng rồi ! Thắng rồi !

- Thắng đâu mà thắng ! - Quý ròm "xi" một tiếng - Phải ném rớt cả ba chiếc lon kia !

Nhỏ Hạnh cụt hứng, quay sang dòm Tiểu Long. Thấy Tiểu Long mặt mày ỉu xiu, lòng nó bất giác bỗng xiu theo.

Quý ròm liếc Tiểu Long :

- Ném nữa chứ ?

Tiểu Long nhăn nhó :

- Sao tao thấy khó ăn quá !

- Không sao đâu ! - Quý ròm trấn an bạn và cho tay vào túi lấy ra một tờ bạc mới - Bây giờ ném thêm năm lần nữa, thế nào cũng có lần thắng !

- Đúng rồi đó ! - Nhỏ Hạnh hùa theo - Hạnh thấy Long càng ném càng quen tay mà !

Lần này năm quả bóng đều được dồn hết cho Tiểu Long. Nhỏ Hạnh và Quý ròm đứng ngoài làm "cỗ động viên", phụ trách phần khua tay múa chân và hét hò ủng hộ.

Nhưng ngay từ đầu Tiểu Long đã ném trượt.

Quả thứ hai : lại trượt.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Tiểu Long, Quý ròm vội lên tiếng nhắc nhở :

- Bình tĩnh lại nào !

Tiểu Long hít mạnh một hơi để lấy tinh thần.

Quả bóng thứ ba một lần nữa bắn tung chiếc lon trên cùng. Hai chiếc lon còn lại vẫn đứng trơ trơ đầy thách thức.

Quả thứ tư Tiểu Long ném trúng chiếc lon bên dưới khiến chiếc này lẫn chiếc bên trên đều bị văng xuống đất. Chiếc lon còn lại khẽ rung rinh nhưng vẫn nằm yên trên thanh gỗ.

Quý ròm vò đầu bứt tóc :

- Thật tức chết đi được !

Nhỏ Hạnh thì không ngừng đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, không hiểu để nhìn cho rõ hay để nén hồi hộp.

Trong lúc Quý ròm và nhỏ Hạnh hoàn toàn tuyệt vọng thì kỳ tích xảy ra.

Quả bóng cuối cùng trên tay Tiểu Long lao thẳng vào điểm tiếp giáp của ba chiếc lon. Hai chiếc rơi ngay xuống đất. Còn chiếc cuối cùng có lẽ do chịu lực va chạm ít hơn nên không chịu rơi theo mà cứ quay lòng vòng trên thanh gỗ như người say rượu khiến ba đứa trẻ căng mắt ra nhìn, hồi hộp còn hơn theo dõi cảnh rượt bắt trên phim trình thám.

Mãi đến khi chiếc lon lao đảo kia quay ra tới ngoài rìa và rơi thẳng xuống đất, cả ba cái miệng mới thở phào nhẹ nhõm.

- Tuyệt quá ! - Nhỏ Hạnh hớn hở reo lên - Lần này thì thắng thật rồi !

Quý ròm áp tay lên ngực :

- Suýt chút nữa trái tim tao đã vọt tuốt ngoài !

Tiểu Long mỉm cười nhìn hai bạn, vẻ sung sướng hiện rõ trên mặt.

Người chủ gian trò chơi tươi cười bước lại, tay cầm một gói mì "hai con tôm". Ông chìa gói mì ra trước mặt Tiểu Long :

- Phần thưởng của "nhà thiện xạ" đây !

- Không, không ! - Tiểu Long lật đật xua tay - Cháu không lấy thứ này !

- Ô, hóa ra là cháu không thích ăn mì ! - Người đàn ông râu rậm

khôi hài - Vậy chắc là cháu thích cục xà phòng kia !

- Cháu cũng không thích xà phòng ! - Tiểu Long lắc đầu.

Người chủ gian trò chơi vẫn chẳng tỏ vẻ gì phật ý. Ông chỉ tay vào quầy phần thưởng, giọng dễ dãi :

- Vậy thích thứ nào, cháu cứ nói ! Kem đánh răng, hộp chi màu hay chai nước ngọt...

- Bạn cháu thích con gấu bông đang kia kìa ! - Quý ròm sốt ruột vọt miệng.

- Con gấu bông ? - Người đàn ông kêu lên kinh ngạc.

- Vâng ạ, chính con gấu bông có màu trắng đốm đen ấy đấy !

- Ôi, thế thì không được rồi các cháu ơi ! - Người đàn ông vò chòm râu rậm, vẻ khó xử.

Nhỏ Hạnh chớp mắt :

- Sao lại không được kia chú ? Chẳng phải con gấu bông đó là để thưởng cho những ai chơi thắng sao ?

- Con gấu bông không phải là phần thưởng ! - Người đàn ông nhún vai - Chú đặt nó đây cốt để trang trí cho gian hàng thôi !

Quý ròm khẽ liếc Tiểu Long, thấy bạn mình mặt mày đầy vẻ thất vọng, bèn quay sang người chủ gian trò chơi, tặc lưỡi hỏi :

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao chú ?

- Cách gì ? - Thoạt đầu người đàn ông không hiểu Quý ròm muốn nói gì, nhưng rồi ông vỡ lẽ - À, cháu muốn nói về con gấu bông ấy ư ?

- Vâng.

- Nếu vậy thì có một cách ! - Người đàn ông nheo mắt - Đó là các cháu phải bỏ tiền ra mua thôi !

Tiểu Long lật đật hỏi :

- Bao nhiêu tiền hả chú ?

Nó hy vọng con gấu bông ở đây giá sẽ rẻ hơn ở cửa hàng Sao Mai.

Nhưng câu trả lời của người đàn ông khiến nó chết đứng :

- Tám chục ngàn.

Quả là con gấu bông này rẻ hơn con gấu bông kia hai chục ngàn.

Nhưng như vậy cũng chẳng ăn thua gì. Tám chục ngàn đối với bọn học trò như nó vẫn còn là một món tiền ngoài tầm tay.

Quý ròm và nhỏ Hạnh khi nghe người đàn ông nêu lên số tiền quá

lớn như vậy cũng chỉ biết lắc đầu tuyệt vọng ngó nhau.

- Tụi cháu không thể nào có được một món tiền lớn như vậy ! -

Cuối cùng, Tiểu Long nói, nó gãi gãi cổ rồi cầm lấy gói mì trước mặt - Thôi, tụi cháu lấy gói mì này vậy ! Chào chú !

Trước khi quay đi, nó còn đưa mắt nhìn về phía con gấu bông với vẻ vương vấn buồn bã như đang vĩnh biệt một bóng hình vô cùng thân thiết.

Ánh mắt của Tiểu Long khiến người chủ gian trò chơi bỗng cảm thấy nao nao. Vì vậy khi ba đứa trẻ đi được bốn, năm bước, ông đã gọi giật :

- Này, này, các cháu khoan đi đã !

Ba đứa trẻ thấp thỏm quay đầu lại.

- Có chuyện gì vậy hở chú ? - Quý ròm ngơ ngác hỏi.

- Các cháu quay lại đây đi ! - Người đàn ông vẫy tay - Chú vừa nghĩ ra được một cách !

Ba đứa trẻ lập tức bước lại.

Quý ròm hỏi hộp :

- Chú nghĩ ra cách gì vậy ?

Người đàn ông xoa xoa chòm râu, e hèm một tiếng rồi thùng thình cất giọng :

- Nếu các cháu thích con gấu bông này quá mức thì bây giờ có thể làm như thế này : các cháu phải ném đồ năm chồng lon liên tiếp !

- Thế thì sao kia ạ ? - Quý ròm vẫn chưa hiểu.

Người đàn ông mỉm cười :

- Thế thì các cháu sẽ được con gấu bông chứ sao !

- Ồ, hay quá ! - Quý ròm reo lên, nhưng chợt nhớ đến điều kiện khắt khe của người chủ gian trò chơi, mặt nó bỗng xịu xuống - Nhưng ném đồ liên tiếp năm chồng lon thì tụi cháu không làm được đâu ạ !

- Thì các cháu cứ thử xem ! Biết đâu đấy ! - Người đàn ông động viên, rồi chỉ tay vào Tiểu Long, ông gật gật đầu - Chú thấy cháu này có thể làm được đấy !

Nhỏ Hạnh kéo tay Tiểu Long :

- Sao ? Thử không ?

Tiểu Long đang ngần ngừ thì Quý ròm khoác tay :

- Ném đại đi ! Biết đâu tụi mình gặp vận hên thì sao ?
Rồi không đợi Tiểu Long kịp có ý kiến, Quý ròm nhanh nhẹn mua năm quả bóng và đẩy hết về phía Tiểu Long. Lần này, nó nhắc nhở ngay từ đầu :

- Cứ bình tĩnh mà ném ! Nhỡ trật thì thôi !

Tiểu Long nhìn bạn, gật đầu. Mình phải thật bình tĩnh ! Nó tự nhủ rồi liếc xuống năm quả bóng trước mặt, mím môi cầm lên quả bóng màu xanh. Màu xanh là màu hy vọng ! Tiểu Long nhớ nó đã từng nghe ai đó nói như thế.

Dường như những ý nghĩ sáng sủa đó giúp nó vững tin hơn. Ngay từ quả bóng đầu tiên, Tiểu Long đã ném tung ba cái lon xuống đất. Quý ròm vỗ tay đôm đốp :

- Tuyệt lắm Tiểu Long ơi !

Còn nhỏ Hạnh thì không ngót reo hò :

- Ráng lên ! Ráng lên !

Tiểu Long cố giữ vẻ nghiêm nghị. Nó đưa tay quẹt mũi và hồi hộp cầm lên quả bóng thứ hai. Nheo mắt ngắm nghía một hồi, Tiểu Long vung mạnh tay. Quả bóng bay vù và đập mạnh vào chồng lon kêu đánh "bình" một tiếng.

Nhỏ Hạnh nhảy căng :

- Thắng rồi, thắng rồi ! Ba chiếc lon đồ hết rồi !

Quý ròm vội níu tay nhỏ Hạnh :

- Yên nào ! Để cho Tiểu Long tập trung tinh thần ! Đừng quên là còn những ba quả nữa !

Không biết có phải vì nhỏ Hạnh hết hò reo đến nhảy múa khiến Tiểu Long không "tập trung tinh thần" được hay không mà cú ném tiếp theo của nó không còn chuẩn xác nữa.

Quả bóng bay trượt bên trên chồng lon, đập "bộp" vào tấm ván phía sau rồi rơi xuống nằm ngơ ngác dưới đất.

- Thế là công cốc ! - Nhỏ Hạnh thở dài.

Không khí đang háo hức bỗng nhiên chùng xuống như một sợi dây đàn bị tuột khóa.

Tiểu Long cắn môi buồn bã, hiểu rằng ước mơ đã tiêu tan.

Quý ròm nhìn người chủ gian trò chơi, cố hy vọng :

- Bây giờ sao hở chú ?

- Sao là sao ?

Quý ròm nuốt nước bọt :

- Nếu bây giờ bạn cháu ném đồ thêm ba chồng lon nữa thì có được thưởng con gấu bông kia không ?

- Tất nhiên là không rồi ! - Người đàn ông râu rậm lắc đầu - Các cháu phải ném đồ năm chồng lon liên tiếp kia ! Liên tiếp chứ không được cách quãng !

Người đàn ông nhấn mạnh câu sau cùng khiến Quý ròm hoàn toàn tuyệt vọng. Nó chớp chớp mắt :

- Thế hai lần thắng vừa rồi không được tính à ?

- Tính chứ ! - Người đàn ông khịt mũi - Nhưng chỉ tính bình thường thôi ! Nghĩa là chỉ được thưởng xà phòng hoặc là kem đánh răng...

Nói xong, người đàn ông cầ nhắc quay lại chỗ quây phần thưởng lấy ba món linh tinh đem đặt trước mặt bọn trẻ.

Quý ròm nhìn Tiểu Long :

- Giờ sao mày ?

- Thì lấy chứ sao ! - Tiểu Long cười méo xẹo.

Nhưng nó chưa kịp đưa tay ra thì nhỏ Hạnh đã cầm lên cục xà phòng và hộp kem :

- Để Hạnh giữ cho ! Long ném tiếp đi ! Còn hai quả nữa kia mà !

Tiểu Long nhún vai :

- Thế là xem như ném lại từ đầu !

Nhỏ Hạnh cười :

- Biết đâu lần này Long ném trúng liên tiếp thì sao !

Nhỏ Hạnh cố giữ vẻ mặt tươi tỉnh để động viên bạn. Nhưng sau cú ném hụt vừa rồi, tay chân Tiểu Long đã xụi lơ. Những cú ném tiếp theo chệch choạng hẳn. Một quả trúng thanh ngang, một quả bay tuốt lên trời.

- Ném nữa chứ ? - Người chủ gian trò chơi cười cười nhìn Tiểu Long.

- Dạ, thôi ạ !

Tiểu Long lắc đầu, hai bàn tay lúng túng chùi vào nẹp quần.

Đang rờ rẫm băng quơ, chợt nó chạm phải một vật gì cộm cộm.

Như sức nhớ ra, nó thò tay vào túi quần móc ra một quả bóng ni.

Tiểu Long bóp bóp quả bóng trong tay một thoáng rồi bất chợt chìa ra trước mặt người đàn ông râu rậm :

- Cháu ném bằng quả bóng này được chứ ?

- Quả bóng này ư ? - Người đàn ông nhìn quả bóng trên tay Tiểu Long với vẻ cảnh giác.

- Vâng ạ.

Người đàn ông e hèm một tiếng rồi nói, mắt nheo nheo :

- Nếu ai cũng đòi ném bằng quả bóng này thì chắc là chú sạt nghiệp mất !

Giọng người đàn ông nửa như khôi hài nửa như chế diễu. Tiểu Long đỏ mặt :

- Nhưng cháu phải ném trúng năm lần liên tiếp mới gọi là thắng kia mà !

Người đàn ông lộ vẻ ngần ngừ. Bọn trẻ thấy mày ông cau lại.

- Thôi được ! - Cuối cùng ông nói - Nhưng một nghìn đồng chỉ được ném một lần thôi đấy !

Quý ròm liếm môi :

- Sao đắt thế ạ ?

Người đàn ông nhún vai :

- Bởi ném bằng quả bóng này dễ trúng hơn ném bằng quả bóng nhựa nhiều !

Quý ròm muốn phản đối nhưng chưa nghĩ ra được lý lẽ gì, đành tặc lưỡi làm thinh. Thấy vậy, Tiểu Long khều vai bạn :

- Thôi, tội mình về quách !

- Gượm đã ! - Quý ròm vừa nói vừa thò tay vào túi mò mẫm - Tao còn một ngàn ! Mày cứ ném thử một quả nữa xem sao !

Tiểu Long lắc đầu định mở miệng từ chối nhưng khi bóp nhẹ quả bóng nỉ trong tay, lòng nó bỗng nhiên cồn cào, cứ muốn ném thử một phát cho biết.

Quả nhiên, với quả bóng vừa vặn trong tay, Tiểu Long như rùng thêm cánh. Cú ném của nó chuẩn đích và mạnh đến nỗi ba chiếc lon bị bắn tung vào vách, còn quả bóng sau khi "hoàn thành nhiệm vụ", tiếp tục lao vọt tới trước, xoi thủng tấm nan tre và mắc kẹt luôn trong đó.

Trong khi bọn trẻ reo lên mừng rỡ thì người đàn ông sầm mặt cau

nhà :

- Cháu ném nhẹ tay một tí chứ ! Cứ như đại bác thế này thì tường vách nào chịu nổi !

Quý rơm nghe răng cười :

- Bạn cháu nó không ném nhẹ được đâu ! Tay nó như có lò xo ấy !
Nhỏ Hạnh hào hứng móc túi lấy ra tờ hai ngàn.

- Tụi cháu ném thêm hai quả nữa ! - Nó đẩy tờ giấy bạc về phía người chủ gian trò chơi.

Cú ném kinh hồn của Tiểu Long vừa rồi khiến người đàn ông hơi sửng sốt. Về ngân ngại hiện rõ trên mặt nhưng đã lỡ hứa, ông đành phải bắt đắc dĩ cầm giấy bạc và lặng lẽ quay lại phía sau gỡ quả bóng đang dính chặt trên vách trao cho Tiểu Long.

Cú ném thứ hai của Tiểu Long là bản sao của cú ném thứ nhất.

Quả bóng đi nhanh, mạnh, lao thẳng vào chính giữa chồng lon với một tốc độ chóng mặt.

Ba chiếc lon văng ra khỏi thanh gỗ, đập mạnh vào vách trước khi rơi xuống lăn lông lốc trên mặt đất. Lần này, quả bóng không dính vào vách nữa mà nảy tuốt lại đằng góc nhà khiến người đàn ông phải chân thấp chân cao đuổi theo nhặt lại.

- Cháu ném cừ lắm !

Khi đưa quả bóng cho Tiểu Long, người đàn ông bật ngón tay cái lên, khen ngợi.

Tiểu Long mỉm cười nhìn người chủ gian trò chơi và trong một thoáng nó chợt giật mình nhận thấy điều gì đó như là sự lo lắng thoáng hiện trong đáy mắt người đối diện. Có lẽ ông ta sợ mình sẽ thắng cuộc ! Tiểu Long ách náy nhủ bụng và bắt giắc chùn tay lại.

Mất tập trung, cú ném thứ ba của Tiểu Long chệch khỏi mục tiêu, quả bóng đập mạnh vào thanh gỗ, bắn ngược trở lại rồi va phải cây cột đứng, lại bắn trở vào. Quả bóng xẹt qua xẹt lại nhoang nhoang như sao xẹt khiến người đàn ông hoảng hốt ngồi thụp xuống.

Về luống cuống của người đàn ông làm nhỏ Hạnh phì cười. Nó kêu :

- Đứng dậy đi chú ơi ! Chẳng chết chóc gì đâu !

Quý rơm cũng buồn cười, nhưng cố nén. Chỉ có Tiểu Long là không cười nổi. Cú ném hụt vừa rồi khiến nó buồn vô hạn. Nó

càng buồn hơn khi người đàn ông nhanh chóng trấn tĩnh nhất lên quả bóng và kịp với lấy hai gói mì trên quầy phần thưởng đem tới trước mặt nó :

- Cháu lấy cái này vậy nhé !

Tiểu Long cầm lên hai gói mì, thiếu nảo quay sang Quý ròm :

- Về đi !

- Sao lại về ? - Quý ròm phản đối.

Nhỏ Hạnh móc ra ba ngàn xòe trước mặt :

- Long cứ ném nữa đi ! Hạnh còn tiền đây nè !

Tiểu Long liếc mấy tờ bạc :

- Ba ngàn thì chẳng ăn thua gì ! Muốn ném năm cú phải có đủ năm ngàn kia !

- Em biểu anh hai ngàn nè !

Một giọng nói lạ hoắc bất thần vang lên. Kèm theo là một cánh tay nhỏ xíu chìa ra, vung vẩy tờ bạc hai ngàn.

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh ngạc nhiên quay đầu nhìn và cả ba nhận ra ngay thằng nhóc đi trên chiếc pédalo tuốt xích khi nãy.

Hóa ra cuộc thách đấu giữa bọn Tiểu Long và người chủ gian trò chơi ngay từ đầu đã thu hút sự chú ý của những người chung quanh. Ngay cả những kẻ đang ném lon bên cạnh cũng ngừng chơi để tập trung theo dõi màn "quyết đấu" của bọn Tiểu Long. Khách dạo chơi đi ngang, thấy đông người tụ tập, cũng tò mò dừng lại ghé mắt.

Bọn nhóc đi trên chiếc pédalo bị nạn tham gia vào đám khán giả này từ lâu nhưng mãi đề đầu óc vào cuộc chơi càng lúc càng căng thẳng, bọn Quý ròm không phát hiện ra.

Tiểu Long cảm động nhìn vị khán giả nhỏ tuổi :

- Cám ơn em ! Nhưng anh không chơi nữa đâu !

- Sao vậy ? - Thằng nhóc trố mắt - Em thấy anh ném giỏi lắm mà !

- Nhưng ném trúng năm lần liên tiếp là chuyện không thể được !

Tiểu Long nhăn nhó đáp. Rồi thấy đôi mắt đen láy đang nhìn mình với vẻ thất vọng, Tiểu Long xoa vai thằng bé, nói thêm :

- Nhưng anh không chịu thua đâu ! Anh sẽ về tập luyện cho thật giỏi, rồi sẽ trở lại đây !

Thằng nhóc tươi cười :

- Hôm đó em sẽ đến đây ủng hộ anh ! - Đang nói, nó chợt nhớ ra một điều liền nhíu mày hỏi - Nhưng chừng nào anh mới trở lại đây ?

- Anh cũng chả biết ! - Tiểu Long đưa tay quệt mũi - Nhưng chắc chắn anh sẽ trở lại !

Kính vạn hoa

Chương 4

Mảnh đất nhỏ phía sau nhà Tiểu Long không biết nên gọi là sân hay là vườn.

Vườn thì phải cây cối xum xuê, nếu không cũng phải trăm hoa khoe sắc. Đằng này mảnh đất nhà nó chỉ trồng lèo tèo dăm bụi chuối kẻ hàng rào, sát với vách tường nhà đối diện.

Lúc bình thường, Tiểu Long chẳng bao giờ la cà lại chỗ những bụi chuối này, trừ những khi mót tiểu đột xuất không kịp chạy vô nhà. Nó chỉ quanh quẩn ở khu vực giữa sân nơi những bao cát treo lủng lẳng để huynh huých luyện quyền luyện cước.

Nhưng mấy hôm nay tình thế lại khác hẳn. Hễ tót ra vườn là Tiểu Long chạy ngay lại chỗ mấy gốc chuối. Bây giờ đó là nơi chốn nó gắn bó mật thiết nhất. Nó đang mượn mấy thân chuối để luyện tài xạ tiễn.

Tiểu Long lấy mũi dao khắc lên các thân chuối những vòng tròn nhỏ, cách mặt đất gần hai mét, bằng đúng tầm cao của những chông lon nơi gian hàng trò chơi của người đàn ông râu rậm. Rồi lùi ra xa cũng với một khoảng cách bằng khoảng cách hôm nọ giữa các chông lon và nó, Tiểu Long bắt đầu lôi quả bóng nỉ trong túi quần ra, neho mắt ném.

Tiểu Long hiểu rằng nếu không luyện thành tuyệt kỹ "bách phát bách trúng" thì chỉ tổ đem tiền "nướng" hết vào trò chơi ném lon này mà chẳng mong gì sờ được vào bộ lông của con gấu bông nọ. Vì vậy, chiều nào nó cũng ra vườn ném rã cả tay.

Anh Tuấn và anh Tú thắc mắc, nó thản nhiên đáp :

- Em luyện gân tay !

Anh Tuấn tỏ ý nghi ngờ :

- Ai lại luyện gân tay bằng cách như vậy !

- Thầy em bảo thế mà lại !

Cái kiểu "luyện gân tay" kỳ quặc của Tiểu Long khiến hai ông anh

bán tín bán nghi nhưng thấy nó đem thầy ra làm bằng chứng nên chẳng ai hỏi tới hỏi lui nữa.

Nhỏ Oanh thắc mắc, Tiểu Long lại giải thích kiểu khác :

- Tao tập ném... chim.

Nhỏ Oanh ngỡ ngác :

- Chim ở đâu mà ném ?

- Chim ở trên trời chứ đâu !

- Anh chỉ giỏi xạo ! - Nhỏ Oanh cười hích hích - Chim bay trên trời làm sao ném trúng được ?

- Màng ngốc quá ! - Tiểu Long khịt mũi - Tao đâu có ném lúc nó đang bay ! Tao đợi nó đậu xuống rồi mới ném chứ bộ !

Nhỏ Oanh vẫn gân cổ :

- Nhưng em chẳng thấy ai ném chim bao giờ cả ! Người ta chỉ bắn chim bằng ná thôi !

- Bắn bằng ná ai bắn chẳng được ! - Tiểu Long bữu môi - Ném chim bằng quả bóng mới là khó ! Vì vậy mà tao phải tập !

Nghe Tiểu Long giảng giải một hồi, nhỏ Oanh bắt đầu cảm thấy bùi tai. Nó không vặn vẹo nữa. Mà ngồi im trên chiếc ghế gỗ, thò ló mắt nhìn anh nó tập... ném chim.

Từ hôm đó, chiều nào nhỏ Oanh cũng lẻo đẻo theo Tiểu Long ra vườn.

Thấy vậy, Tiểu Long khoái lắm. Có được một vị khán giả trung thành lúc nào cũng tò tò đi theo xem mình tập luyện, Tiểu Long hăng hái hẳn lên.

Nhưng vị khán giả nhiệt tình kia chỉ ngồi im được ba buổi đầu.

Đến bữa thứ tư, nhỏ Oanh bắt đầu mở miệng gạ :

- Anh Long nè !

- Gì ?

- Nhà bạn em ấy mà !

- Nhà bạn mà sao ?

- Nhà nó có một cây xoài cao lắm !

- Vậy hả ? - Giọng Tiểu Long hồ hững.

Nhỏ Oanh cố cất cao giọng :

- Cây xoài nhà nó toàn những trái là trái !

Nhưng Tiểu Long chẳng tỏ vẻ gì chú ý đến những trái xoài ở nhà

bạn nhỏ Oanh. Giọng nó vẫn thờ ơ :

- Vậy hả ?

Thái độ của ông anh khiến nhỏ Oanh phát bực. Nhưng nó cố nén, hạ giọng rủ :

- Hôm nào anh với em đến chơi nhà nó đi !

- Nhà bạn mày ấy hả ?

- Ừ.

Tiểu Long nhún vai :

- Nhưng tao đâu có quen nó !

- Cần gì quen ! - Nhỏ Oanh chớp mắt - Anh tới... ném xoài giùm tụi em !

Tới đây thì Tiểu Long vỡ lẽ. Nó quay lại tròn mắt nhìn nhỏ Oanh :

- Hóa ra mày định nhờ tao chuyện ấy đây ?

Nhỏ Oanh liếm môi :

- Xoài nhà bạn em ngọt lắm...

Nhỏ Oanh khôn ngoan "quảng cáo" khiến Tiểu Long nuốt nước miếng đánh "ực" một cái. Nhưng nó nhất quyết không để bị dụ dỗ :

- Tao tập ném chim chứ đâu có tập ném xoài !

- Chim hay xoài gì cũng vậy thôi ! - Nhỏ Oanh tiếp tục gạ gẫm -

Thậm chí ném xoài còn dễ hơn ném chim ! Chim nó nhúc nhích chứ xoài đâu có nhúc nhích !

Sự so sánh của nhỏ Oanh tuy đơn giản nhưng thật khó bắt bẻ. Thật ra Tiểu Long cũng rất thích ăn xoài, nhất là thứ "xoài nhà bạn em ngọt lắm" như nhỏ Oanh mô tả. Nhưng Tiểu Long không dám nhận lời. Nó sợ mình ném trật sẽ làm trò cho bọn con gái. Mục tiêu thực sự của nó là những chồng lon ở gian hàng trò chơi trong công viên Đầm Sen kia. Chứ nó tha thiết cóc gì trò ném chim. Ném chim là nó chỉ bịa. Nhưng nhỏ Oanh lại tin lấy tin để, thế mới khổ !

Tiểu Long loay hoay cả buổi vẫn chưa nghĩ ra cách nào từ chối.

Trong khi đó nhỏ Oanh cứ luôn miệng giục "Hôm nào anh đi với em nhé !" khiến nó cứ cuống cả lên.

Đang thập phần bối rối, mắt Tiểu Long chợt sáng lên :

- Tao không đi được đâu !

- Sao vậy ? - Mặt nhỏ Oanh xịu xuống.

- Ném xoài khó lắm ! - Tiểu Long tắc lưỡi - Khó gấp ngàn lần trò ném chim lặn !

Rồi trước vẻ mặt ngơ ngác của nhỏ em, nó hùng hồn giải thích :

- Lũ chim tuy nhúc nhích nhưng ném trúng là tụi nó rớt liền. Còn trái xoài dù sao cũng có cái cuống. Cái cuống dính chặt vào cành cây. Dầu tao có ném trúng hai ba lần, trái xoài chưa chắc đã rớt mà có khi còn nát bét ra không chừng !

Nhỏ Oanh tất nhiên không tin là trái xoài khi bị ném trúng lại không chịu rớt. Dù sao cái cuống xoài cũng không phải là cộng kẽm. Nó giòn, dễ gãy thí mề. Nhưng thấy ông anh mình có vẻ chẳng tha thiết gì với chuyện ném xoài nên nhỏ Oanh chẳng buồn ép uông hay vặn vẹo. Nó chỉ ngồi thừ ra một cách âm ức.

Chính vì nỗi âm ức đó mà một hôm không hiểu Tiểu Long luyện ném chim cách sao, quả bóng lại đập vào thân chuối bắn ngược trở lại trúng ngay vào trán nhỏ Oanh, nó liền bụm mặt khóc bù lu bù loa khiến chàng võ sĩ nhà ta điếng hồn.

- Mày bỏ tay ra tao xem thử nào ! - Tiểu Long cúi lom khom trước mặt nhỏ Oanh, lo lắng nói.

Nhỏ Oanh không những không buông tay, lại còn ngoác miệng kêu lớn :

- Ui da, đau quá !

Tiểu Long nghe bụng nóng ran. Nó càng khom người xuống :

- Thì mày bỏ tay ra đi !

Nhỏ Oanh mếu máo :

- Đau quá, không bỏ được !

Tiểu Long càng quỳnh. Nó nuốt nước bọt :

- Mày nghe đau lắm hả ?

- Đau lắm ! - Giọng nhỏ Oanh nức nở - Chắc em vỡ sọ mắt !

Giọng nhỏ Oanh rõ là cái giọng muốn ăn vạ. Tuy nghi hoặc nhưng Tiểu Long không nén nổi phập phồng. Nó cứ luôn miệng khản khản :

- Thì mày bỏ tay ra cho tao xem đi ! Hề ra một tí cũng được !

Đợi Tiểu Long năn nỉ muốn sùi bọt mép, nhỏ Oanh mới từ từ hé tay ra.

Tiểu Long nhìn sững vào trán nhỏ em, rùng mình khi nghĩ đến

cảnh cái trán vỡ toác. Nhưng trán nhỏ Oanh vẫn lành lặn như thường. Cũng không hề chảy một chút máu.

Tiểu Long thở phào :

- Không hề gì đâu ! Trán mày chỉ bị u một cục thôi !
- U một cục mà anh bảo không hề gì ! - Nhỏ Oanh vừa thút thít vừa nhăn mặt rờ rẫm chỗ sưng.

Biết lúc này càng đôi co càng bất lợi, Tiểu Long không buồn cãi cọ. Nó chỉ nói :

- Mày ngồi đó để tao chạy vào nhà kiếm chai dầu ra xức !
- Rồi không đợi nhỏ Oanh kịp có ý kiến, Tiểu Long ba chân bốn cẳng chạy vụt đi.

Lục lọi trong tủ thuốc một hồi, Tiểu Long tìm thấy chai dầu khuynh diệp. Nhưng nó mới cầm chai dầu trong tay, vừa quay lưng chưa kịp bước đi thì ba đã lù lù ôm thùng đồ nghề đi vô.

Sao hôm nay ba về sớm thế nhỉ ? Tiểu Long thấp thỏm nhủ bụng và lăm lét nhìn ba.

Như không hề hay biết gì, ba đặt thùng đồ nghề xuống đất, chậm rãi quạt mồ hôi trán và nhìn Tiểu Long, hỏi :

- Con đang làm gì thế ?

Tiểu Long ấp úng :

- Dạ, con kiếm chai dầu.
- Dầu à ? - Ba ngồi xuống đi-văng - Con mới bị té hay sao ?

Nghe ba hỏi vậy, Tiểu Long mừng rơn. Nó đã định gật đầu đại cho xong. Nhưng rồi sợ ba hỏi tiếp té chỗ nào đưa ba xem thì chẳng biết lấy "bằng có" đâu để trưng ra, nó đành bậm bụng đáp :

- Em Oanh té chứ không phải con !

Nghe đến nhỏ Oanh, ba đứng bật ngay dậy, vẻ lo âu :

- Oanh à ? Nó làm sao mà té ?
- Nó có làm sao đâu ! - Tiểu Long gãi đầu - Nó chỉ bị trượt chân thôi !
- Trượt chân mà con bảo là không làm sao ! - Ba có vẻ phật ý - Thế nó đang ở đâu ?
- Nó ở đằng sau vườn ! - Tiểu Long cắn môi đáp, nó hít một hơi dài để tự trấn tĩnh.

Ba đi ngay ra vườn.

Tiểu Long lẻo đẹo đi theo, chân nặng như đeo chì.
Ba bước thẳng lại chỗ nhỏ Oanh ngồi. Chưa tới nơi, ba đã lật đật hỏi :

- Con bị làm sao thế hả con ?

Nhỏ Oanh quay lại, chưa kịp đáp, ba đã kêu lên :

- Ôi, trán con làm sao thế kia ?

Đã nín khóc, nghe ba hỏi, nhỏ Oanh bất giác rơm rớm mắt :

- Anh Long ném trứng con !

- Thằng Long ném ? - Ba sừng sốt - Nó ném bằng gì ?

Nhỏ Oanh sụt sịt :

- Ảnh ném bằng quả bóng !

Ba quay sang Tiểu Long lúc này đang đứng như trời trồng, mặt tái mét.

- Thế đấy ! - Ba hừ mũi - Vậy mà dám bảo là em té !

Tiểu Long vẫn đứng im, chỉ có những ngón chân ngo nguậy một cách khổ sở.

- Sao con lại ném em ? - Ba lại gần giọng.

- Con đâu cố ý ném nó ! - Tiểu Long liếm cặp môi khô rang - Con ném vào cây chuối đằng kia, thế là quả bóng văng ngược lại trúng phải nó !

Ba nhìn nhỏ Oanh :

- Anh Long nói đúng không ?

Nhỏ Oanh đưa tay quạt nước mắt :

- Dạ đúng.

Ba đã định phạt Tiểu Long, nhưng tình huống lại bất ngờ xoay ra như vậy, ba đành thở dài bảo :

- Đưa chai dầu đây !

Biết giông bão đã trôi qua, Tiểu Long sốt sắng chìa chai dầu trong tay ra.

Một chân quỳ một chân ngồi, ba thấm dầu vào những đầu ngón tay và se sẽ thoa lên chỗ sưng trên trán nhỏ Oanh.

Nhỏ Oanh không bỏ lỡ dịp may để nhõng nhẽo. Nó cứ "ui da" luôn mồm khiến bụng Tiểu Long cứ giật thon thót.

- Không sao đâu ! - Ba nhẹ nhàng trấn an - Chỉ đau một chút xíu thôi, rồi sẽ khỏi ngay ấy mà !

Xức dầu xong, ba đứng dậy định bỏ vào nhà nhưng không hiểu sao đến phút chót, ba lại nhìn về phía những bụi chuối. Tiểu Long nhìn theo ánh mắt ba, tim thót lại.

Quả nhiên, ba hỏi, sau một thoáng trầm ngâm :

- Con làm gì với những bụi chuối thế ?

Tiểu Long chột dạ :

- Con có làm gì đâu !

- Thế những vòng tròn khắc trên thân chuối kia là những vòng gì ?

- Ờ... ờ...

Tiểu Long không biết phải giải thích như thế nào. Nó cứ "ờ, ờ" cả buổi khiến ba sốt ruột :

- Làm gì con cứ "ờ, ờ" mãi thế ? Những vòng đó là những vòng gì ?

Lần này thì nhỏ Oanh vọt miệng đáp thay :

- Cái đó là để anh Long tập ném đấy !

- Tập ném ? - Ba ngạc nhiên.

- Dạ, - Nhỏ Oanh nhanh nhẩu - Anh đang tập ném chim !

- Tập ném chim ? Lại trò kỳ quặc gì nữa thế này ! - Ba làu bàu, rồi quay sang Tiểu Long, ba nghiêm nghị nói - Trong ba anh em trai, con là người duy nhất còn được học hành. Do đó con phải cố gắng học thật tốt để tương lai con sau này được sáng sủa, đồng thời để làm gương cho em con. Con thích học võ thì cứ học, ba không cấm. Võ nghệ giúp cho thân thể được tráng kiện, đó là điều tốt.

Nhưng ba không muốn con bày thêm ra những trò nghịch như ném chim, ném cá gì đó, vừa ảnh hưởng đến thời gian học tập vừa gây ra những chuyện không hay !

Tiểu Long cuối đầu đứng nghe, đau xót hiểu mình bị rầy oan nhưng chẳng thể biện bạch.

Nó tập ném đâu phải với mục đích ném chim hay ném cá như ba vẫn tưởng. Nó cũng chẳng phải là đùa ưa nghịch ngợm hay quấy phá. Nó chỉ có một ước mơ cháy bỏng là làm sao đem con gấu bông về cho nhỏ Oanh thôi. Nhà nó nghèo, không có tiền mua đồ chơi cho em gái nó. Do đó mà nó phải cố. Do đó mà mỗi buổi chiều nó phải ra vườn kiên trì tập ném đến rã rời cả gân cốt.

Nhưng trước khi chiến thắng trong cuộc "thách đấu" với người chủ

gian hàng trò chơi kia, Tiểu Long không thể hờ môi cho bất cứ ai trong nhà về dự định của mình. Nói ra khác chi là vùi vĩnh. Và chắc chắn ba mẹ nó sẽ buồn. Anh Tuấn anh Tú cũng sẽ buồn. Vì trong khi chạy ăn từng bữa mà vẫn còn thiếu trước hụt sau, mọi người đào đâu ra một khoản tiền lớn như thế để mua giấc mơ cho em gái nó !

Tiểu Long cũng không thể tiết lộ với nhỏ Oanh những toan tính của mình. Bởi tự trong thâm tâm, nó không tin chắc mình sẽ ném đồ năm chồng lon liên tiếp. Hiện nay nó đang cố hết sức để đạt đến điều đó nhưng kết quả cuối cùng sẽ như ý muốn hay không thì nó không tài nào biết chắc. Do đó, nó ngậm tằm. Nói ra bây giờ, nhờ không thực hiện được, nhỏ Oanh sẽ càng hụt hẫng. Hoài công chờ đợi một điều gì đó để rồi cuộc nhận ra điều đó không bao giờ đến thì tội nghiệp biết bao !

Chính vì những lẽ đó mà khi bị ba nghiêm giọng rầy la, Tiểu Long vẫn không nói gì. Nó chỉ cúi gằm mặt xuống đất, môi cắn chặt và trên khóe mắt nó, những giọt lệ nóng bỏng đang nghẹn ngào, lặng lẽ ứa ra.

Kính vạn hoa

Chương 5

Sau vụ đó, Tiểu Long không luyện ném bóng ở nhà nữa. Bây giờ nó tập ném trên trường.

Khi tiếng trống ra chơi "tùng, tùng" vang lên, nó kéo áo Quý ròm. Thế là hai đứa nhét vội nhét vàng tập vỡ vào ngăn bàn rồi ba chân bốn cẳng chuồn ra sau hè.

Tiểu Long cố tình không rủ nhỏ Hạnh. Nhớ đến bộ mặt méo máo của nhỏ Oanh mấy hôm trước, nó đâm chột dạ. Bọn con gái là chúa hay nhè ! Tiểu Long nghĩ bụng, mặc dù nó chưa thấy nhỏ Hạnh nhè bao giờ. Nó không rủ nhỏ Hạnh còn vì một lẽ khác. Nhỏ Hạnh mang kiếng, nhỡ chẳng may quả bóng va phải mặt nó thì đâm ra rách việc. Không khéo thì mù mắt chứ chẳng chơi !

Hôm đi chơi ở Đầm Sen, nó chưa kịp nghĩ ra chuyện hung hiểm đó. Nhưng từ khi quả bóng "tặng" cho nhỏ Oanh một cú như trời giáng vào mặt thì Tiểu Long bắt đầu lo xa.

Ở nhà, Tiểu Long lấy mũi dao vẽ vòng tròn trên thân chuối. Còn ở trường thì nó lấy phấn vẽ vòng tròn lên bức tường phía sau.

Xong xuôi, Tiểu Long ném, còn Quý ròm đứng coi.

Tiểu Long ném một hồi thì tụi bạn đã tò mò bu lại đông nghịt.

- Thằng Tiểu Long nó làm gì thế hả ? - Một đứa hỏi trống.

- Chắc nó tập chơi bóng rổ ! - Một đứa đáp.

- Bóng rổ đâu mà bóng rổ ! - Một giọng ra vẻ hiểu biết - Đây là bóng ném !

Ngay lập tức một tiếng cười hô hố vang lên :

- Cái khung thành bóng ném nó nằm thấp tè ở dưới đất ! Còn ở đây là thằng Tiểu Long nó ném lên trời ! Vậy mà mày dám bảo là nó chơi bóng ném ! Khùng ơi là khùng !

Lập luận của đứa vừa rồi tỏ ra chí lý. Kẻ bị bắt bẻ thoát đầu định làm thinh nhưng nghe đến bốn chữ cuối cùng, nó không nhịn được, liền nổi cáu vặc lại :

- Có mày khùng thì có !
- Mày khùng ! - Đứa kia không chịu thua.
- Mày khùng !

Các vị khán giả kéo đến thoát đầu định xem Tiểu Long làm trò gì, bây giờ chẳng ai buồn ngó ngang đến Tiểu Long nữa con mắt. Tất cả đều háo hức chú mục đến hai kẻ đang hăm hở đấu khẩu đến sùi bọt mép kia và rõ ràng nếu cuộc chiến ngôn ngữ này mà bất phân thắng bại thì hai vị khán giả đang nhảy loì choi kia dứt khoát phải sử dụng đến chân tay để "nói chuyện" với nhau chứ chẳng sai ! Cuộc náo loạn của những tên "hu-li-gân" nội địa này khiến Tiểu Long không tài nào tập trung đầu óc được nữa. Nó ném ba phát liên, đều chệch ra khỏi vòng tròn.

Chẳng biết làm sao, Tiểu Long đành nhặt quả bóng nỉ cho vào túi rồi quay về phía hai đấu thủ đang nhảy chồm chồm kia, nói lớn :

- Thôi, đừng cãi nhau nữa ! Hai đứa mày chẳng đứa nào khùng hết ! Tụi mày chỉ có làm cho tao phát khùng lên thôi !

Nói xong, Tiểu Long kéo tay Quý ròm, hăm hực quay vào lớp. Khi Tiểu Long bỏ đi, bầu không khí đang sôi sùng sục kia bỗng nhiên dịu hẳn. Hai đấu thủ đang say máu chuẩn bị lao vào nhau bất giác khựng lại, rồi chợt nhận ra nguyên nhân lãng xẹt của cuộc đụng độ, cả hai tên tò thông tay xuống, lườm nhau một cái ra vẻ ta đây thực chẳng sợ cóc gì ai rồi cùng quay lưng, mỗi người đi một hướng.

Nhưng Tiểu Long chỉ bị quấy rầy hôm đầu tiên. Những ngày sau, khán giả thưa dần.

Đám bạn tọc mạch mới đầu thấy lạ xúm lại xem. Nhưng rồi thấy Tiểu Long cứ lăm lì lặp đi lặp lại chỉ mỗi trò ném bóng vào tường, mặc dù chẳng hiểu nó ném như vậy để làm gì, những đứa hiếu kỳ đâm chán và dần dần lang đi chỗ khác.

Rốt cuộc bên cạnh Tiểu Long chỉ còn mỗi Quý ròm.

Tiểu Long quệt mồ hôi trán, mỉm cười ngó bạn :

- Tụi nó chuồn hết, tao mới tập trung tinh thần được !

Quý ròm bắn khoăn :

- Nhưng từ nãy đến giờ, tao thấy mày ném ra ngoài vòng phải đến bốn, năm quả là ít !

- Tại tao mới tay !

Vừa đập Tiểu Long vừa rảy rảy cánh tay như để chứng minh cho lời nói của mình.

Quý ròm tùm tùm :

- Thôi, khỏi rảy ! Tao tin rồi !

Câu nói của Quý ròm khiến Tiểu Long đỏ mặt. Nó khịt mũi phân trần :

- Tao mới tay thật chứ bộ !

- Thì tao có nói gì đâu ! - Quý ròm nheo mắt - Nhưng nếu mới tay thì nghỉ đi, mai ném tiếp !

- Ủ, mai ném.

Tiểu Long nói xuôi thoe và cất quả bóng vào túi quần.

Cứ vậy, ngày nào cũng như ngày nào, cứ đến giờ chơi là Tiểu Long và Quý ròm lại kéo nhau ra sau hè tập ném bóng.

Tiểu Long càng ném càng thuần thục. Sau một thời gian, nó ném đạt hiệu suất đến khoảng 90 %. Bây giờ ném mười quả, Tiểu Long chỉ để chệch mục tiêu chừng một, hai quả là cùng.

Trước sự tiến bộ khả quan của bạn, Quý ròm không nén nổi hào hứng. Nó phấn khởi đề nghị :

- Hay là chiều nay mình đi đi !

- Đi đâu ?

- Đi Đầm Sen.

Tiểu Long cắn môi :

- Chưa được đâu !

- Gì mà chưa được ! - Quý ròm cau mày - Tao thấy mày ném "siêu" lắm mà !

- "Siêu" gì ! - Tiểu Long nhún vai, vẻ đăm chiêu - Phải ném bách phát bách trúng mới hòng thắng nổi ! Như hiện nay thì chẳng ăn thua gì !

Quý ròm liếm môi :

- Nhỡ đến đó mày ném trúng năm quả liên tiếp thì sao ?

Tiểu Long nhìn lên vòng phản tròn trên tường, giọng lộ vẻ xúc động :

- Tao muốn một khi đã quay lại là phải chiến thắng ! Phải chắc chắn chiến thắng chứ không có "nhỡ" !

Trước quyết tâm của bạn, Quý ròm thôi không giục nữa. Nó thở ra một hơi dài :

- Tùy mày ! Nhưng như vậy thì biết chờ đến chừng nào ?
- Mày yên chí ! Không lâu đâu ! - Tiểu Long nói với vẻ quả quyết. Tiểu Long bảo "không lâu đâu" nhưng Quý ròm chờ hoài vẫn chẳng thấy Tiểu Long đả động gì đến chuyện đó. Một hôm trên đường đi học về, không nhìn được, nó buột miệng hỏi :
- Mày đã định ngày nào đi đến đó chưa ?
- Đến đâu ?

Quý ròm nhăn mặt :

- Thì đến Đầm Sen chứ đến đâu !

Tiểu Long thản nhiên :

- Sắp rồi !
- Mày cứ "sắp, sắp" hoài ! - Giọng Quý ròm bức dọc - Chắc tao phải chờ đến Tết Ma-rốc quá !

Tiểu Long mỉm cười :

- Mày đừng có sốt ruột ! Ném lon chứ đâu phải làm trò ảo thuật !
- Á, à, - Quý ròm tròn mắt - Mày mới học được ở đâu cái giọng cà khịa thế ? Mày có muốn tao...

Đang nói, Quý ròm bỗng ngưng bật.

Tiểu Long ngạc nhiên quay sang, thấy bạn mình đang há hốc miệng nhìn sững vào một căn nhà bên đường.

- Cái gì thế ? - Tiểu Long không kềm được thắc mắc.
- Mày có nhìn thấy gì không ?

Quý ròm hỏi lại, mắt vẫn không rời căn nhà. Lúc này nó đã đứng hẳn lại.

- Thấy ! - Tiểu Long đáp - Thấy căn nhà !
- Thấy căn nhà thì nói làm gì ! - Quý ròm hừ mũi - Mày có thấy cái gì chung quanh căn nhà không ?

Tiểu Long chớp mắt :

- Chung quanh căn nhà là cái hàng rào !

Quý ròm điên tiết :

- Thế bên trong hàng rào là cái gì ?

Tiểu Long ngập ngừng :

- Thì bên trong hàng rào là cái... căn nhà !

- Trời ơi là trời ! - Quý ròm ôm đầu la lớn - Bộ mắt mày đui rồi hay sao ! Chẳng lẽ giữa căn nhà và cái hàng rào không trồng cây gì hết sao ?

Được Quý ròm mớm ý một cách cụ thể, Tiểu Long vỗ lỗ :

- À, cây xoài !

Quý ròm lườm bạn :

- Vậy mà không biết !

- Nhưng cây xoài sao ? - Tiểu Long hỏi lại, vẫn không hiểu tại sao bạn mình bỗng dừng lại quan tâm đến cây xoài một cách đột ngột thế.

Quý ròm không trả lời thẳng mà chỉ tay lên trời :

- Mày có thấy mấy nhánh xoài chìa ra ngoài hàng rào kia không ?

Tiểu Long ngược mặt lên :

- Thấy.

Quý ròm liếm môi :

- Mình phải "triệt hạ" chúng !

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi :

- Triệt hạ cách sao ?

- Mày ném cho chúng rơi xuống ! - Quý ròm huơ tay, phán.

- Tao đâu có biết ném xoài !

Tiểu Long kêu lên chung hứng. Nó không hiểu tại sao hôm trước nhỏ Oanh kêu nó ném xoài, hôm nay Quý ròm cũng kêu nó ném xoài. Trái xoài nằm tít trên cao dễ gì ném trúng ! Nhưng với Quý ròm, nó không biết viện cớ gì để thoái thác. Nó không thể đem lý do " cái cuống dính vào thân cây" để đánh lừa Quý ròm như đã từng gạt nhỏ Oanh được.

Thấy Tiểu Long lộ vẻ do dự, Quý ròm hăng giọng :

- Mày cứ ném đại đi, việc gì phải phân vân ! Thay vì ném vào vòng tròn trên tường thì bây giờ mày ném xoài ! Đó cũng là một cách luyện tập vậy !

Quý ròm thuyết một hồi, Tiểu Long cảm thấy bùi tai, đầu cứ gật gà gật gù. Quý ròm liền ranh mãnh bồi thêm :

- Nếu mày ném trúng được mấy trái xoài nằm tuốt trên cao kia thì những chồng lon ở Đầm Sen sẽ chẳng là "cái đỉnh gì" gì sất ! Và coi như con gấu bông đã nằm... ngáy khò khò trong túi mày !

Cú đòn cuối cùng của Quý ròm đã đánh trúng ngay "yếu huyệt" của Tiểu Long.

Tiểu Long moi quả bóng nỉ trong túi ra, bóp bóp trong tay. Nó nhìn lên tán xoài trên đầu, giọng ngân ngừ :

- Nhỡ tao ném hụt, quả bóng bay tuốt vào bên trong hàng rào thì bỏ xừ !

- Không sao đâu ! - Quý ròm trấn an - Mà đừng sát hàng rào mà ném ! Như vậy quả bóng sẽ bay ra đường !

Tiểu Long làm y theo lời mách nước của bạn. Nó bước lại sát hàng rào. Rồi nheo mắt nhìn lên mục tiêu, nó dặng chân lấy thế và vung tay ném.

Cú ném của Tiểu Long cực mạnh. Quả bóng lao vút đi như một hòn đạn, xuyên qua tầng cây khiến lá rụng rào rào, cuối cùng bắn thẳng lên không và rơi xuống tuốt đằng xa. Trái xoài trên kia vẫn chẳng suy suyễn gì. Nó im lìm nhìn xuống, ngạo nghễ thách thức.

- Chỉ trượt một tí tẹo thôi ! - Trước khi chạy đi nhặt bóng, Quý ròm lên tiếng động viên bạn - Mà ngắm kỹ một chút nữa, thế nào cũng trúng !

Tiểu Long "ngắm kỹ một chút nữa". Và đúng như Quý ròm tiên đoán, lần này cú ném của nó hoàn toàn chuẩn đích. Trái xoài bị quả bóng đập mạnh, nảy lên một cái và rớt thẳng xuống... hai bàn tay hứng sẵn ở phía dưới của Quý ròm.

- Còn một trái nữa ! - Quý ròm hất đầu.

- Đâu ?

- Tít trên cao kia kìa !

Tiểu Long đảo mắt sục sạo một hồi mới thấy trái xoài Quý ròm nói. Nó nhăn nhó :

- Cao quá !

- Cao mới ném chứ nếu thấp thì thò tay ra hái chứ cần quái gì mà !

Đòn khích tướng của Quý ròm làm Tiểu Long nóng mặt. Nó nuốt nước bọt :

- Mà chạy nhặt quả bóng đem đây !

Lần này, vì mục tiêu ở khá xa, Tiểu Long phải nín thở, vận hết thần lực vào cánh tay.

Không hiểu do tài nghệ hay do may mắn, trái xoài nằm tít trên ngọn kia rớt ngay từ cú ném đầu tiên của Tiểu Long. Cú ném ghê hồn đến mức sau khi "choảng" rụng trái xoài chín, quả bóng còn bật văng ngang, va phải một trái xoài xanh khiến trái này gãy cuống rơi theo.

- Bỏ xù rồi ! Biết chụp trái nào bây giờ ! - Quý ròm vừa nhảy loi choi vừa hét toáng.

- Để tao một trái !

Tiểu Long cũng hét lên theo và nhảy bổ lại, bụng sung sướng không để đâu cho hết về thành tích bắt hủ của mình.

Nhưng ở đời, bên cạnh cái may cũng kẻ kẻ theo cái rủi.

Trong cơn cao hứng, Quý ròm và Tiểu Long quên bém mắt cảnh giác. Vì vậy, tiếng hò hét ồm ồm của chúng đã gây nên tai họa.

Mỗi đứa vừa chụp được một trái xoài, chưa kịp mở miệng nói với nhau một tiếng nào thì một con chó to đùng, tướng mạo dữ tợn đã phóng ra sát bờ rào, sủa gâu gâu.

Theo sau là một con nhóc khoảng mười tuổi. Chưa ra tới nơi nó đã ngoác mồm la lớn :

- Có người bắt trộm xoài ! Có người bắt trộm xoài !

Không đợi con nhóc kia la đến lần thứ hai, Tiểu Long và Quý ròm đã co giò chạy biến.

Chạy một thôi một hồi, không thấy ai đuổi theo, cả hai mới dám đứng lại thở.

Quý ròm áp tay lên ngực, hỏn hển :

- Xíu nữa tiêu đời !

Tiểu Long nhe răng cười :

- Béc - giê Đức mày còn đá gãy cổ, sá gì con chó này !

Biết Tiểu Long cả khía câu chuyện ba hoa của mình hôm trước nhưng Quý ròm vẫn tỉnh bơ :

- Thế võ của tao chỉ chuyên dùng để đối phó với chó béc - giê thôi, còn với chó ta thì tao chưa kịp nghĩ ra !

- Thế chừng nào... - Đang định chọc quê Quý ròm thêm vài câu, chợt nhớ tới một chuyện, Tiểu Long liền kêu lên - Bỏ xù rồi ! Quả bóng đâu ?

- Quả bóng hả ? - Quý ròm gãi đầu, lúng túng - Quả bóng vẫn ở...

đằng kia !

- Trời đất !

Than trời một tiếng, Tiểu Long vội vã quay mình chạy trở lại đường cũ. Quý ròm cũng hồi hải chạy theo.

Cả hai vừa chạy vừa dòm dáo dác, sợ bị "phục kích". Nhưng chẳng còn ai ở đó nữa. Sau khi hù Tiểu Long và Quý ròm chạy tóe khói, con nhỏ kia chắc đã bỏ vào nhà dọn cơm phụ mẹ nó, cả con chó dữ tợn nọ cũng biến mất.

Tiểu Long thở phào một hơi và quét mắt khắp mặt đường. Chỉ trong thoáng chốc, nó đã tìm thấy quả bóng thân thương đang nằm ngơ ngác bên vệ đường, với vẻ im lìm đầy giận dữ.

Kính vạn hoa

Chương 6

Tiểu Long một mình quay trở lại Đàm Sen.

Nó không rủ Quý ròm lẫn nhỏ Hạnh.

Thoạt tiên nó định rủ Quý ròm, nhưng đến phút chót nó dậm ngân ngừ và cuối cùng nó gạt bỏ ý định đó.

Không hiểu sao Tiểu Long vẫn không cảm thấy chắc thắng trong lần ra đi này, mặc dù tài nghệ của nó ngày càng tăng tiến.

Sau lần ném xoài ngẫu hứng kia, Tiểu Long nhận thấy mình đã tiến rất gần đến mục tiêu. Nó tin rằng với độ chuẩn xác của những cú ném hiện nay, việc đánh đổ năm chồng lon liên tiếp không còn là việc ngoài tầm tay của nó nữa.

Tuy vậy, Tiểu Long vẫn cảm thấy lo lắng không đâu. Tâm trạng của nó lúc này cũng hết như tâm trạng của một thí sinh chuẩn bị đi thi, bài vở đã ôn luyện kỹ càng nhưng nổi phập phồng vẫn không hề giảm bớt.

Chính vì vậy mà nó không rủ Quý ròm, mặc dù Quý ròm là đứa ngày nào cũng nôn nóng giục giã nó quay lại chỗ gian hàng trò chơi. Nó sợ nhờ nó không thắng nổi, Quý ròm sẽ thất vọng. Mà nó thì không muốn làm bạn bè thất vọng.

Người đàn ông râu rậm đón tiếp Tiểu Long với nụ cười tươi :

- Cháu lại đến ném lon đấy à ?

- Dạ.

- Thế hai bạn vẫn cùng đi với cháu đâu ?

Tiểu Long khịt khịt mũi :

- Dạ, các bạn ấy bận... đi học thêm.

Người đàn ông không quan tâm đến Quý ròm và nhỏ Hạnh nhiều.

Ông chỉ hỏi thăm qua loa rồi vội vã quay lại đề tài chính :

- Cháu vẫn ném bằng quả bóng nỉ chứ ?

- Vâng ạ ! Cháu có đem theo đây !

Vừa nói Tiểu Long vừa lấy quả bóng trong túi ra.

Người đàn ông nheo mắt nhìn quả bóng trên tay Tiểu Long, gật gù nói :

- Hay lắm ! Thế ta vẫn theo những giao ước cũ đấy nhé ?

Tiểu Long chớp mắt :

- Là sao ạ ?

Người đàn ông xoa chòm râu rậm :

- Nghĩa là vẫn cứ một nghìn đồng một quả. Và phải ném trúng năm lần liên tiếp mới gọi là thắng !

- Cái đó thì cháu biết rồi ạ !

Tiểu Long điềm nhiên đáp. Và nó lấy ra tờ bạc năm ngàn đặt lên thanh gỗ rộng bản trước mặt, giọng cả quyết :

- Cháu xin bắt đầu ạ !

Người đàn ông cho tiền vào ngăn kéo, giọng vui vẻ :

- Được rồi ! Cháu ném đi !

Tiểu Long lùi ra sau một bước, nheo mắt ngắm nghía chông lon, vẻ xúc động. Nó phải bóp bóp quả bóng trong tay để trấn tĩnh. So với những vòng tròn ở nhà, những chông lon ở đây trông lớn hơn vì vậy có vẻ dễ ném trúng hơn nhiều. Nhưng đó thực ra chỉ là sự đánh lừa của cảm giác. Kinh nghiệm đã cho Tiểu Long biết muốn đánh đổ cả chông lon chỉ có cách duy nhất là ném trúng vào điểm tiếp giáp của ba chiếc lon đang chông lên nhau kia. Mà điều đó thì cực khó, đòi hỏi sự chính xác đến từng mi-li-mét.

Nhưng một khi đã trở lại đây để bước vào cuộc thách đấu lần thứ hai này, Tiểu Long rất tự tin vào sức mình. Việc đánh đổ những chông lon trước mặt kia đối với khả năng của nó bây giờ không còn là chuyện mò kim đáy biển. Điều quan trọng là phải bình tĩnh, hết sức bình tĩnh và đừng nghĩ ngợi vẩn vơ.

Tiểu Long cố trấn áp sự hồi hộp bằng cách hít thở thật sâu và thật chậm rãi, thậm chí nó còn khẽ lúc lắc đầu để cố làm "rơi" ra những "ý nghĩ vẩn vơ" nào đó vô tình còn sót lại.

Bên trong gian hàng, người đàn ông râu rậm nhìn Tiểu Long một cách tò mò. Ông không rõ cậu bé này có thực là "đối thủ" đáng gờm nhất của ông từ ngày ông mở gian hàng trò chơi này hay không. Nhưng bằng trực giác, ông nhận ra đây là một tay khó đối phó. Vẻ mặt lầm lì, cương nghị của cậu ta hoàn toàn thích hợp với

một tay xạ thủ. Chỉ một điểm yếu duy nhất là cậu ta có vẻ dễ xúc động bất chợt, nếu có một tác động nào đó từ bên ngoài. Nhưng dù sao ông cũng không tin cậu ta sẽ chiến thắng. Ném đồ năm chồng lon liên tiếp là điều không phải ai cũng có thể làm được, dù ném bằng bất cứ vật gì. Mà quả thực ông cũng chưa thấy một chuyện như thế xảy ra bao giờ.

Sự ngờ vực của người chủ gian hàng trò chơi được Tiểu Long giải đáp ngay sau đó.

Cú ném đầu tiên của nó bắn tung ba cái lon xuống đất trong chớp mắt và cũng như lần trước, quả bóng lao thẳng vào bức vách phía sau với một tốc độ kinh hoàng và mắc kẹt luôn giữa những nan tre. Lần này người đàn ông không rầy nó về chuyện làm thủng vách.

Ông chỉ xuýt xoa :

- Cháu ném ghê thật !

Rồi gỡ quả bóng chậm rãi trả lại cho Tiểu Long.

Cú ném đầu tiên trúng đích khiến Tiểu Long lên tinh thần.

Cú ném thứ hai mạnh và chuẩn xác không thua gì cú ném thứ nhất. Một lần nữa, ba chiếc lon bị bắn tung lên không như ăn phải tạc đạn. Và quả bóng, như không thể khác, tiếp tục lao tới trước và xoi thêm trên bức vách một lỗ thủng thứ hai.

Lần này người đàn ông đưa trả quả bóng cho Tiểu Long với vẻ mặt ngần ngại.

Nhưng Tiểu Long không nhìn thấy điều đó. Nó mãi dõi mắt quan sát chồng lon thứ ba. Bây giờ thì hầu như không điều gì có thể cản trở nó được nữa. Nó cảm thấy khá quen tay và việc bắn phá mục tiêu trở nên đơn giản.

Bây giờ mỗi khi nheo mắt lại, Tiểu Long lại thấy hiện lên ngay chính giữa chồng lon cái vòng tròn mà nó từng khắc lên thân chuỗi và từng vẽ lên bức tường đằng sau lớp học. Nó chỉ việc ném vào cái vòng tròn đó, như nó đã từng ném hàng ngàn lần trong những ngày qua.

Tiểu Long lại vung tay ném vào "vòng tròn". Chồng lon đổ kênh và bức vách lại thủng tới lỗ thứ ba.

Người đàn ông tái mặt, nói :

- Ráng lên ! Còn hai lần nữa !

Ông cổ vũ Tiểu Long mà giọng lại run run.
Tiểu Long vẫn chẳng phát hiện ra sự mâu thuẫn đó. Nó mím môi ném quả thứ tư.

Lon tiếp tục đồ và vách tiếp tục thủng.

Qua bốn lần ném, quả bóng trên tay Tiểu Long đều bay với một đường bay giống nhau, với một tốc độ mạnh và độ chính xác như nhau, hết như từ một chiếc máy bắn ra chứ không phải do con người thực hiện.

Người đàn ông thốt nhiên rùng mình. Ông không thể tưởng tượng nổi cậu bé đang đứng trước mặt mình lại đạt tới một trình độ khó tin như vậy.

Trong một thoáng, người đàn ông cảm thấy mặt mình nóng lên.

Một nỗi khó chịu lan khắp người ông, mặc dù ông không rõ tại sao mình khó chịu đến thế. Tự trong thâm tâm, việc mất con gấu bông không khiến ông quá tiếc rẻ. Ông đang sở hữu hàng chục con thú nhồi bông như thế.

Có lẽ quả bóng nỉ trong tay Tiểu Long làm ông tức tối. Ông nghĩ nếu ném bằng quả bóng nhựa của gian hàng, chưa chắc Tiểu Long đã đạt thành tích như vừa rồi. Ông cảm thấy hối hận về việc đồng ý cho Tiểu Long sử dụng quả bóng nỉ chết toi kia. Tất nhiên ném bằng quả bóng nỉ phải chịu giá đắt gấp năm lần so với ném bằng quả bóng nhựa. Chính ông đã nghĩ đến món lợi đó khi chấp nhận cho Tiểu Long trở tài bằng quả bóng mang theo.

Nhưng bây giờ khi chứng kiến những cú ném kinh hồn của Tiểu Long, ông lại nhận thấy ông đang rơi vào cái bẫy do chính ông giăng ra. Và ý nghĩ đó làm ông bứt rứt và cáu kỉnh. Và ông nhất định không chịu thua cuộc một cách dễ dàng.

Tiểu Long không đọc được những toan tính trong đầu người chủ gian hàng trò chơi, vì vậy khi ông đưa trả quả bóng lại cho nó và vờ ra vẻ thân tình, hỏi :

- Cháu luyện tập cách nào mà ném tài thế ?

Tiểu Long không ngần ngại, đáp ngay :

- Cháu ném vào thân chuối.

- Chỉ ném vào thân chuối thôi à ?

- Cháu còn tập ném cả vào tường nữa !

Người đàn ông nhíu mày :

- Nhưng ném vào tường thì đâu có giống với ném lon ?

Tiểu Long vẫn thật thà :

- Cháu vẽ những vòng tròn lên tường rồi ném vào đó !

- À, ra vậy, hèn gì !

Người đàn ông gật gù, vẻ thỏa mãn.

Thấy người đàn ông không hỏi nữa , Tiểu Long quay lại ngắm nghía chông lon trước mặt. Nhưng khi nó giơ tay lên chuẩn bị ném thì người đàn ông bỗng làm ra vẻ lơ đãng hỏi :

- Thế ngày nào cháu cũng tập ném hay sao ?

Tiểu Long đành hạ tay xuống :

- Vâng, cháu tập ném mỗi ngày !

- Suốt từ sáng đến tối à ?

- Không ạ ! - Tiểu Long sốt ruột đưa tay gãi cổ - Mỗi ngày cháu chỉ tập chừng nửa tiếng thôi !

Người đàn ông lại gục gặc đầu :

- Thì ra thế !

Nói xong, ông cắn môi, vẻ dăm chiêu nghĩ ngợi.

Thấy vậy, Tiểu Long không dám ném ngay. Nó sợ ông sẽ bắt chợt hỏi thêm câu gì đó. Nhưng lần này, người đàn ông dường như không buồn lên tiếng nữa.

Đợi một lát, không thấy ông động tĩnh gì, Tiểu Long mới dám đưa mắt quan sát chông lon. Nhưng thần hồn nát thần tính, trong khi nheo mắt ngắm mục tiêu, chốc chốc nó lại bồn chồn liếc về phía ông, xem thử ông có sẽ lại bắt thần lên tiếng gạn hỏi gì nữa không. Tiểu Long là một đứa học kém nhưng hoàn toàn không phải là một đứa đàn độn. Trong thoáng mắt, nó nhận ngay ra tình huống nguy hiểm của mình. Nhưng khổ nỗi, dù biết là đang mất tập trung, nó vẫn không có cách nào quay trở lại trạng thái thanh thản ban đầu. Nó cố hít thật sâu, thật chậm nhưng lúc này phương pháp đó xem ra chẳng ăn thua gì.

Tiểu Long trì hoãn thêm một lát nhưng rồi thấy càng kéo dài thời gian đầu óc càng căng thẳng, nó đành nghiêng răng vung tay ném đại.

Quả như sự dự liệu của người đàn ông râu rậm, cú ném quyết định

của Tiểu Long đã mất hẳn độ chính xác. Sau khi bị người đàn ông liên tục quấy nhiễu, động tác ném bóng của nó không còn giữ được sự ổn định cần thiết.

Quả bóng bay hơi chệch về phía trái, chỉ đánh văng được hai chiếc lon. Chiếc lon bên phải vẫn lơ lửng.

-Ồ, trật rồi !

Người đàn ông nói như reo. Rồi cảm thấy mình hớn hờ một cách quá lộ, ông liền đổi giọng :

- Tiếc thật ! Tiếc thật ! Chỉ còn một quả nữa thôi mà lại hỏng mất ! Tiểu Long không nói một lời. Cú ném hụt làm nó choáng váng. Nó thất vọng nhìn xuống bàn tay mình, như thể muốn tìm ở đó một lời giải thích cho sự thất bại vừa rồi. Rồi nó lại ngược nhìn về phía quây phần thưởng, nơi con gấu bông đang ngồi chễm chệ, bàng quan và xa cách.

Tiểu Long cố không chớp mắt. Nó biết nếu nó chớp mắt bây giờ, đầu chỉ một cái thôi, những giọt lệ sẽ ứa ra tức tức.

Người đàn ông đem những gói mì, xà phòng, kem đánh răng đặt xuống thanh gỗ trước mặt Tiểu Long, tươi cười hỏi :

- Cháu ném nữa chứ ?

- Thôi ạ !

Giọng Tiểu Long thần thờ. Đã không định xài tiền của Quý ròm và nhỏ Hạnh, mấy tuần nay Tiểu Long nhịn tất cả mọi thứ và để dành được mười ngàn. Với số tiền này, trước khi đi nó đã định bụng nếu ném hụt năm quả đầu, nó sẽ ném tiếp năm quả nữa. Nhưng bây giờ thì Tiểu Long hiểu rằng một khi đã mất tinh thần thì mọi cố gắng tiếp theo đều vô ích. Bàn tay nó lúc này chắc chắn sẽ không chịu tuân theo ý muốn của nó nữa.

- Cháu về ! - Tiểu Long buồn bã chào người đàn ông.

- Rồi cháu sẽ trở lại chứ ?

- Vâng, cháu sẽ trở lại ! Chừng nào con gấu bông kia chưa là của cháu thì dứt khoát cháu sẽ trở lại !

Giọng điệu quả quyết và chắc nịch như dao chém đá của Tiểu Long khiến người chủ gian hàng trò chơi rất đỗi ngạc nhiên. Ông không hiểu tại sao cậu bé này lại nhất định chiếm cho bằng được con gấu bông thế không biết ! Mà đó đâu phải là thứ đồ chơi dành

cho con trai ! Lạ thật !

Nhìn theo dáng đi thất thểu của Tiểu Long, người đàn ông thốt nhiên cảm thấy một cái gì đó đang nhói lên trong lòng ông như là sự ray rứt. Ông e hèm một tiếng như để xua đuổi nỗi băn khoăn trong đầu, rồi theo thói quen, ông lại đưa tay xoa xoa chòm râu rậm.

Kính vạn hoa

Chương 7

Tiểu Long lại tiếp tục ném bóng vào tường trong những giờ chơi. Nó cần phải duy trì phong độ để chờ ngày "rửa hận".

Quý ròm không biết Tiểu Long đã âm thầm quay lại Đàm Sen, ngày nào cũng giục:

- Đi đi chứ!

- Chưa được đâu!

- Sao lại chưa được? - Quý ròm phản đối - Bây giờ mày ném gần như bách phát bách trúng rồi mà!

- Chẳng ăn thua gì! Tiểu Long thở dài - Tao còn phải luyện thần kinh tao thành thép!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Chi vậy?

- Để đầu trời có sập sát bên chân, tao vẫn đủ bình tĩnh ném trúng như thường! Lúc đó mới hy vọng thắng được người đàn ông râu rậm!

Nghe Tiểu Long nói, Quý ròm đứng thuôn mặt ra. Nó chẳng hiểu sao thằng bạn mình bữa nay lại ăn nói thận trọng như một ông cụ thế không biết.

Tất nhiên Tiểu Long thừa biết Quý ròm đang nghĩ gì trong đầu. Về mặt Quý ròm đã tố cáo tất cả. Nhưng Tiểu Long lại không thể hé môi về chuyến đi thất bại của mình vừa rồi. Trước khi đi, nó đã giấu Quý ròm. Bây giờ, sau khi trở về tay trắng, nó lại càng phải ngậm tằm.

Vì vậy, trước ánh mắt dò hỏi của Quý ròm, nó chỉ nhe răng cười trừ.

Nhưng tránh được Quý ròm, Tiểu Long lại đụng nhỏ Oanh.

Nhỏ Oanh thắc mắc theo kiểu của nó:

- Sao dạo này anh không tập ném chi nữa?

- Ném chim hả? - Tiểu Long lúng túng - Tao vẫn ném đấy chứ!

Nhỏ Oanh ngơ ngác:

- Anh ném lúc nào mà sao em không thấy?
- Tao ném ở trên tường.

Nhỏ Oanh chớp mắt:

- Bộ tường anh có trồng chuối hả?

Tiểu Long phì cười:

- Cần quái gì phải trồng chuối mới ném được! Tao ném vào tường!
- Vào tường?

- Ủ, tao vẽ vòng tròn lên tường.

Nhỏ Oanh ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi:

- Anh đã ném giỏi chưa?
- Cũng tạm tạm! - Tiểu Long nhếch mép.

Nhỏ Oanh liếm môi:

- Vậy anh đã ném xoài được chưa?

Lại xoài! Sao con nhỏ này nó không quên được chuyện đó nhỉ?

Tiểu Long nhủ bụng. Nhưng nó chỉ ngạc nhiên thôi, chứ không ngán ngại như hôm trước. Sau lần ném xoài dọc đường với Quý ròm, Tiểu Long đã tự tin lên rất nhiều.

Vì vậy, lần này nghe nhỏ Oanh hỏi, nó nhún vai, vẻ khi thường:

- Xoài thì có gì mà ném không được!

Thái độ hách-xì-xăng của Tiểu Long khiến nhỏ Oanh kinh ngạc.

Nó cứ ngỡ ông anh của mình sẽ viện đủ lý do để từ chối như lần trước, nào ngờ mọi sự lại thuận lợi ngoài dự đoán.

Tuy vậy, nhỏ Oanh vẫn chưa thật sự yên tâm. Nó chẳng rõ câu nói vừa rồi của Tiểu Long là thật hay đùa, nên dè dặt hỏi lại:

- Thế còn cái cuống xoài?

Tiểu Long trở mắt, nó quên bằng cái lý do bịa đặt của mình trước đây:

- Cái cuống xoài sao?

Tới lượt nhỏ Oanh trở mắt:

- Thì cái cuống xoài dính chặt vào cành cây chứ sao! Hôm trước anh chẳng bảo cái cuống giữ không cho trái xoài rớt xuống là gì?

Tiểu Long bối rối đưa tay gãi đầu:

- Ủa, hôm trước tao có nói vậy hả?
- Thì anh nói chứ ai!

- Nhưng cũng chả sao! - Tiểu Long khịt mũi - Bây giờ tao đã nghĩ ra cách ném đứt phăng cả cái cuống xoài rồi!

Nhỏ Oanh mừng rỡ:

- Vậy chiều mai anh với em đi hén?

- Đi đâu?

- Thì đi tới nhà bạn em! Nhà nó có cây xoài ấy!

- Ủ, thì đi!

Tiểu Long đáp, sau một thoáng ngập ngừng.

Chiều hôm sau, khoảng ba giờ, hai anh em dắt xe đạp ra khỏi nhà.

Tiểu Long ngồi đằng trước lọc cọc đạp. Nhỏ Oanh ngồi phía sau làm nhiệm vụ chỉ đường. Chốc chốc nó lại hô:

- Quẹo trái!

- Quẹo phải!

Tiểu Long tặc lưỡi hỏi dò:

- Nhà bạn mày gần không?

- Gần xít à!

- Sắp tới chưa?

- Sắp rồi!

Một lát, Tiểu Long lại hỏi:

- Sao giống đường tới trường tao quá vậy?

- Thì nhà bạn em nằm trên đường đó chứ đâu!

Câu trả lời của nhỏ Oanh khiến Tiểu Long chợt dạ. Nhưng nó chưa kịp điều tra thêm thì căn nhà có nhánh xoài de ra đường hôm trước đã hiện ra trong tầm mắt.

Tim đập thành thịch. Tiểu Long bấm môi đạp. Nó thầm mong căn nhà quái này chẳng liên quan gì đến bạn nhỏ Oanh. Nhưng niềm hy vọng mỏng manh của Tiểu Long nhanh chóng tiêu tan.

Nhỏ Oanh đập lên lưng nó:

- Tới nơi rồi! Anh đạp chậm lại đi!

Tiểu Long xanh mặt:

- Nhà bạn mày đâu?

- Căn nhà trước mặt đó!

Giọng Tiểu Long run run:

- Căn nhà có nhánh xoài chìa ra ngoài hàng rào đó hả?

Tiểu Long hỏi vừa dứt câu thì xe đã tới nơi. Nhỏ Oanh hoàn toàn

không hay biết gì về tâm sự của ông anh. Nó "ừ" một tiếng rồi vội vàng phốc xuống xe, mặt mày hí hửng:

- Anh đợi một chút! Để em gọi nó ra!

Nhỏ Oanh bảo "đợi một chút" nhưng Tiểu Long cảm thấy cái "một chút" đó sao mà dài đằng dặc. Nhìn nhỏ Oanh thò tay bấm nút chuông gắn trên cổng mà bụng Tiểu Long cứ giật thon thót, làm như thể đó là nút nhấn tên lửa hạt nhân vậy.

Nhưng sự thể đã tới nước này, Tiểu Long biết mình không thể rút lui được nữa. Bây giờ nó chỉ mong sao con nhỏ chủ nhà không nhận ra mình.

Con nhỏ chủ nhà không nhận ra Tiểu Long thật. Nó ra mở cổng, nghe nhỏ Oanh giới thiệu ông anh, liền gật đầu chào Tiểu Long một cách lễ phép.

Tiểu Long mừng rơn. Và khi biết đã tai qua nạn khỏi, nó liền lấy lại vẻ bề trên, hỏi:

- Em tên gì vậy?

- Em tên Tí Tách! Anh dắt xe vào đi!

Tiểu Long dắt xe vào, cười hỏi:

- Sao tên em ngộ quá vậy?

Nhỏ Tí Tách chưa kịp trả lời thì nhỏ Oanh đã vọt miệng:

- Tại lúc nhỏ nó hay đá dầm nên mẹ nó đặt tên như vậy!

Nhỏ Tí Tách đỏ mặt:

- Không phải đâu! Tí Tách là tên ở nhà. Còn đi học em tên là Thùy Vân.

Tiểu Long gật gù:

- Vậy anh gọi em là Thùy Vân hén?

Thùy Vân nhoẻn miệng cười:

- Anh muốn gọi bằng tên gì cũng được!

Rồi nó quay sang nhỏ Oanh:

- Vô nhà chơi đi!

Nhỏ Oanh lắc đầu:

- Đứng ngoài này được rồi! Bữa nay Oanh nhờ anh Long tới hái xoài!

Thùy Vân ngược mắt nhìn lên tán lá xanh rậm rạp:

- Cây xoài cao lắm, anh bạn leo sao nổi!

- Anh mình đâu có leo!
- Không leo thì làm sao hái được? Hay là anh bạn bắn bằng ná thun?

Nhỏ Oanh khoe:

- Anh mình ném xoài bằng quả bóng! Anh mình có tài ném bóng hay lắm!

Như để chứng minh cho lời "quảng cáo" của em mình, Tiểu Long móc quả bóng nỉ chìa ra trước mặt:

- Quả bóng này nè!

Thùy Vân nhìn quả bóng bằng ánh mắt ngờ vực:

- Quả bóng này làm sao ném xoài được?
- Sao lại không được? - Tiểu Long tự ái - Hôm trước anh đã ném một lần rồi chứ bộ!

- Anh ném ở đâu?

- Thì ở ngay đây chứ đâu! - Bị con nhỏ lóc chóc này nghi ngờ tài nghệ, Tiểu Long nổi dóa quên bém cả cảnh giác, cố gân cổ chứng minh - Hôm trước anh đứng ở bên ngoài hàng rào này nè...

Đang hăm hở, chợt nhận ra mình lỡ lời, Tiểu Long liền im bặt.

Nhưng tất cả đã quá muộn.

Thùy Vân tròn xoe mắt:

- Ủa, thì ra người bắn trộm xoài bữa đó chính là anh!

Tiểu Long đỏ mặt:

- Không phải!
- Không phải anh ư? - Thùy Vân chưng hửng.
- Thì đúng là anh - Tiểu Long ấp úng giải thích - Nhưng không phải "bắn" mà là "ném"! Anh ném bằng chính quả bóng này nè!

Nhỏ Oanh nãy giờ đứng bên cạnh ngơ ngác hết nhìn bạn mình đến nhìn ông anh. Đến khi hiểu ra đầu đuôi câu chuyện, nó nheo nheo mắt nhìn Tiểu Long, dọa:

- Thì ra anh đi ném trộm xoài nhà người ta hén! Em về méc mẹ cho coi!

Tiểu Long sượng sùng đưa nắm tay quẹt mũi:

- Thực ra anh đâu có ném trộm!
- Không ném trộm chứ là gì?
- Thì là... ném trộm! - Tiểu Long lúng túng - Nhưng anh không có

ý! Chỉ tại Quý ròm thách anh!

Nhỏ Oanh chớp mắt:

- Anh Quý thách sao?

Tiểu Long liếm môi:

- Quý ròm thách anh ném trứng được trái xoài tít trên cao! Thế là... anh ném!

Thùy Vân quên mất nhiệm vụ "bắt trộm", tò mò cất giọng hỏi:

- Thế anh ném có trúng không?

Câu hỏi của Thùy Vân khiến Tiểu Long hơi khựng lại nhưng rồi nó hiểu ngay là hôm đó con nhỏ này thực ra cũng chẳng trông thấy gì rõ rệt, bất quá nhỏ chỉ nghe thấy tiếng chó sủa ngoài hàng rào nên chạy ra hét toáng vậy thôi.

Thoạt đầu Tiểu Long định nói "trật" để xem thử Thùy Vân có phát hiện ra nó phịa không nhưng rồi thấy nói vậy mất "uy" quá, nó bèn gật đầu:

- Trúng.

Thùy Vân vẫn bán tín bán nghi:

- Trúng ngay chóc chứ?

Tiểu Long khịt mũi:

- Thì ngay chóc chứ sao!

Thùy Vân không hỏi nữa. Nó ngẩng nhìn lên tàng cây xum xuê dòm dò một hồi rồi chỉ tay vào một trái xoài chín vàng đang lủng lẳng trên cành:

- Anh ném trứng được trái kia không?

Tiểu Long mỉm cười:

- Để anh thử coi!

Vừa nói Tiểu Long vừa đi loanh quanh chọn thế đứng.

Rồi trước cặp mắt căng ra vì hồi hộp của Thùy Vân và nhỏ Oanh, quả bóng từ tay Tiểu Long lao vút đi như sao xẹt và đập mạnh vào trái xoài khiến trái xoài rớt xuống đất đánh "bộp" một tiếng và lăn lông lốc.

Nhỏ Oanh reo lên mừng rỡ "hay quá, hay quá" và chạy vội lại chỗ trái xoài.

Còn Thùy Vân thì hớn hờ giục Tiểu Long:

- Anh ném nữa đi! Để em chạy vào nhà lấy chiếc rổ ra hứng!

Nhìn Thùy Vân nhảy thoăn thoắt lên các bậc cấp, Tiểu Long không khỏi nở từng khúc ruột. Mới còn là kẻ trộm đây, thoắt một cái nó đã biến thành một vị anh hùng, thật không có một cuộc đổi ngôi nào nhanh hơn thế!

Kính vạn hoa

Chương 8

Cuộc trở tài của Tiểu Long trong vườn nhà Thùy Vân thành công ngoài mong đợi. Những cú ném thiện nghệ của nó đã làm hai cô bé lát mắt.

Thùy Vân bị cuộc biểu diễn của Tiểu Long chinh phục hoàn toàn.

Trước khi chia tay, nó khẩn khoản mời:

- Hôm nào anh đến ném xoài cho em xem nữa nhé!

Tiểu Long dễ dãi:

- Được thôi!

Và nó nổi hứng ba hoa:

- Anh sẽ ném trụi hết cây xoài nhà em!

Thùy Vân mỉm cười:

- Anh cứ tha hồ!

Cũng như Thùy Vân, buổi chiều hôm đó đối với nhỏ Oanh là buổi chiều tuyệt đẹp. Trên đường về, nó ngồi đằng sau xe cứ xuýt xoa:

- Anh ném tài ghê!

Tiểu Long sượng phồng mũi:

- Còn phải nói! Tao tập hết com hết gạo mà lại!

Tự bao giờ, Tiểu Long đã lấy cái tính huênh hoang của Quý ròm.

Nhưng nó không hề biết. Vì vậy khi nhỏ Oanh lại chép miệng trầm trồ:

- Bữa nay nhỏ Thùy Vân phục anh sát đất!

Tiểu Long liền khoái chí hỏi:

- Thế mày có phục không?

- Phục.

Nhỏ Oanh mau mắn đáp. Rồi ngẫm nghĩ một hồi, nó nói thêm:

- Nhưng tài nghệ như anh mà chỉ có hai người phục thì ít quá!

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Chứ mày muốn ai phục tao nữa?

- Tất cả tụi bạn em.

- Thì mày đi mà kể với tụi nó!
- Xí! Em kể sức mấy tụi nó tin!
- Thì mày bảo nhỏ Thùy Vân làm chứng cho mày!
- Nhỏ Thùy Vân có làm chứng, tụi nó cũng không tin đâu! Tụi nó sẽ tưởng em với Thùy Vân toa rập với nhau!

Tiểu Long liêm môi:

- Chứ làm sao tụi nó mới tin?
- Anh phải đi cùng em tới nhà từng đứa để biểu diễn! - Rồi nhỏ Oanh hân hoan liệt kê - Nhà nhỏ Đào có cây mận nè, nhà nhỏ Hương có cây lê-ki-ma nè, nhà nhỏ Mỹ Hạnh có cây ổi nè... Nhỏ Oanh kể tới đâu, mặt Tiểu Long tái đi tới đó. Sém tí nữa, nó đã đâm sầm vào gốc cây bên đường. Nếu không phải đang lái xe thì nó đã đưa tay lên bịt hai tai lại rồi.

- Thôi, thôi, đủ rồi! Đừng kể nữa! - Cuối cùng, Tiểu Long khổ sở kêu lên.

- Sao lại thôi? - Nhỏ Oanh chưng hửng - Em còn ba mươi mấy đứa bạn nữa mà!

Mặt Tiểu Long nhăn như bị:

- Nếu tao đi ném đủ hết các cây ở nhà tụi bạn mày, lúc đó chắc tao già cộc đế như ông nội ở ngoài quê rồi!
- Anh chỉ nói! - Nhỏ Oanh cười khúc khích - Làm sao anh già bằng ông nội được!
- Chứ còn gì nữa! - Tiểu Long chưa hết quạu quọ - Với lại người ta chỉ ném những trái mọc tuốt trên cao thôi, chứ thấp lè tè như trái ổi thì thò tay ra hái chứ ném làm gì cho nhọc xác!

Nghe ông anh nói cũng có lý, nhỏ Oanh đành nhân nhượng:

- Thế thì em chỉ tính những đứa nhà có trồng loại cây cao thôi! Và sau một hồi nhíu mày tính toán, nhỏ Oanh kê ra bảy đứa bạn, trong đó có ba đứa trồng mận, hai đứa trồng lê-ki-ma, một đứa trồng vú sữa và một đứa trồng táo. Bảy cây đó, cây nào trái cũng mọc tít trên cao, Tiểu Long không có cơ gì thoái thác. Nó đành chép miệng:

- Nhưng tao nói trước, tao không có đi ngay đâu đấy! Hôm nào thật rảnh rồi thì tao mới đi cùng mày được!

Mặc dù cái kinh vì bị rơi vào kế "dụ địch" của nhỏ Oanh, trong

thâm tâm Tiểu Long vẫn cảm thấy thỏa mãn vì tài nghệ của mình được công nhận. Và nó đâm ra tự tin hơn nhiều.

Quý ròm không biết tất cả những điều đó nên nó rất đỗi ngạc nhiên khi nghe Tiểu Long bất thần tuyên bố:

- Chủ nhật tuần sau tao với mày sẽ đi Đầm Sen!

Trước đây cứ mỗi lần nghe Quý ròm nhắc tới chuyện quay lại Đầm Sen, Tiểu Long đều viện hết lý do này đến lý do khác để trì hoãn.

Vậy mà hôm nay nó tuyên bố chắc nịch như thế bảo Quý ròm không trở mặt lên sao được!

- Chủ nhật tuần sau? - Quý ròm vẫn chưa tin vào tai mình.

- Ủ.

- Đi ném lon?

- Ủ.

Thấy bạn mình gật đầu lia, Quý ròm đâm tò mò:

- Bộ mày luyện thần kinh mày thành thép rồi hả?

- Chưa! - Tiểu Long thu nắm tay quệt mũi - Nhưng dù sao tao cũng phải đi! Không thể đợi lâu hơn được!

- Sao vậy?

Tiểu Long tặc lưỡi:

- Tao sợ mình chần chờ, con gấu bông đó sẽ bị người ta mua mất!

- Mua sao được mà mua! - Quý ròm kêu lên - Đây là trò chơi chứ có phải cửa hàng đâu!

Tiểu Long nhún vai:

- Biết đâu được!

Thoạt đầu Tiểu Long định kể thật hết cho Quý ròm nghe. Rằng sở dĩ nó quyết định quay lại Đầm Sen bởi vì qua cuộc trò tài ném xoài lần thứ hai ở nhà nhỏ Thùy Vân vừa rồi, nó có cảm tưởng lần này nó sẽ không thua cuộc trước người đàn ông râu rậm nữa. Rằng hôm qua nó ném hay đến mức em gái nó và nhỏ Thùy Vân phải phục lăn. Nhỏ Thùy Vân còn mời nó khi nào rảnh đến biểu diễn ném xoài cho nhỏ coi, ném trụi hết cả cây xoài bảo bối trong vườn nhỏ cũng được. Còn em gái nó thì tha thiết mời nó đi ném mận, ném vú sữa, ném lê-ki-ma, ném táo giùm cho các bạn trong lớp. Nhưng sau khi suy đi nghĩ lại, nổi háo hức trong lòng Tiểu Long xẹp dần. Mục tiêu tối hậu của nó là ném đồ năm chồng lon liên tiếp

trong gian hàng trò chơi của người đàn ông râu rậm chứ không phải là ném các thứ trái cây văng vãi kia. Dù tài nghệ của nó có giỏi đến mức ném rớt cả... mặt trăng nhưng vẫn không thắng nổi cuộc thách đấu ở gian hàng ném lon để đem được con gấu bông về cho em gái nó thì tài nghệ đó cũng xem như vô dụng. Quý ròm thừa hiểu điều đó. Chính vì vậy mà Tiểu Long ngần ngại. Khoe người này khâm phục người kia ngưỡng mộ mà làm gì nếu chủ nhật tới đây, nó lại trở về với hai bàn tay trắng như mọi lần. Lúc đó lại thêm có cho Quý ròm trêu chọc và chế giễu.

Thấy Tiểu Long im lặng, Quý ròm cũng im lặng theo. Nó đang vẫn mơ nghĩ đến "cuộc chiến đấu" sắp tới của bạn mình.

- Nè, - Một lát, Tiểu Long hăng giọng nói, nó sợ Quý ròm nghĩ ngợi rồi đâm ra thắc mắc lung tung nên tìm cách chuyển đề tài - Chiều mai mày đi chơi với tao không?

- Đi đâu?

- Ra bến xe Bình Triệu! - Tiểu Long đáp, rồi không đợi Quý ròm hỏi tiếp, nó chép miệng giải thích - Chú tao ở ngoài quê mới vô chơi. Chiều mai ổng về. Tao phải chờ ổng ra đó đón xe đò.

Quý ròm nheo mắt:

- Bình Triệu có gì mà chơi?

Tiểu Long năn nỉ:

- Thì mày đi với tao cho vui! - Đang nói, nó bỗng sáng mắt lên - À, gần đó có công viên Văn Thánh! Đợi chú tao lên xe xong, tao với mày chạy qua đó chơi!

Nghe nói đi chơi công viên, Quý ròm đồng ý ngay. Nó cười hì hì:

- Đi thì đi!

Chiều hôm sau, Tiểu Long chở ông chú, Quý ròm chở túi hành lý và giỏ trái cây, cả hai lóc cọc đạp ra bến xe Bình Triệu.

Bến xe rộng mênh mông, từ cổng vào phòng vé phải qua một quãng dài. Cơ man là người. Cơ man là hàng hóa. Tất cả chen chúc, gồng gánh, đẩy kéo, trông ngợp cả mắt. Tiếng gọi nhau í ới, tiếng rao quà lạnh lạnh, tiếng la hét chửi rủa và hàng chục loại âm thanh không rõ nguồn gốc khác, tất cả quyện vào nhau tạo nên một sự huyền ảo đáng kinh hãi.

Tiểu Long một tay dắt ông chú, một tay xách giỏ trái cây, đi thẳng

lại chỗ bán vé. Ông chú nắm chặt tay cháu, tay kia ôm khư khư túi hành lý trước ngực, lật đật rào bước theo.

Quý ròm đứng ngoài giữ xe, chờ mãi mới thấy Tiểu Long một mình đi ra.

- Chú mày lên xe rồi hả? - Quý ròm thở phào, hỏi.

- Ủ, bây giờ tao với mày chạy qua công viên Văn Thánh.

Tiểu Long vừa nói vừa cầm lấy ghi-đông. Quý ròm cũng hấp tấp phóng lên xe:

- Tao với mày đạp cho lẹ! Ở đây thêm một lát chắc tao xỉu mất!

Tiểu Long gật gù:

- Yên chí! Lát nữa tới Văn Thánh, mày sẽ khỏe ra liền!

Nào ngờ hai đứa mới ra khỏi cổng, vừa quẹo phải được một quãng, đã nghe có tiếng la thất thanh "Cướp! Cướp".

Cả hai chưa kịp hiểu ra chuyện gì, bỗng nghe có tiếng chân chạy huỳnh huych phía sau rồi nhoáng một cái, một gã thanh niên phóng vụt qua. Đuổi theo sau là một người phụ nữ mặt mày hớt ha hớt hải, vừa chạy vừa cầu cứu một cách tuyệt vọng.

- Chắc là giật dây chuyền!

Tiểu Long quay lại nói với Quý ròm. Rồi với phản ứng nhanh nhẹn của con nhà võ, nó phốc xuống khỏi xe, mím môi rượt theo gã thanh niên.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, Quý ròm cũng vút đại chiếc xe bên lề đường, ba chân bốn cẳng đuổi theo.

Trong thoáng mắt, Tiểu Long đã vượt qu người phụ nữ và rút ngắn khoảng cách với gã thanh niên phía trước.

- Đứng lại! Đứng lại!

Tiểu Long vừa chạy vừa ngoác miệng hét lớn. Nhưng gã thanh niên vẫn giả điếc, cứ cắm đầu phóng thục mạng.

Thấy vậy, Tiểu Long điên tiết. Nó nghiêng chặt răng, cố guồng mạnh đôi chân.

Khổ nỗi, gã kia không phải tay mơ. Tốc độ của gã gần như ngang ngửa với Tiểu Long, chỉ kém một chút xíu. Vì vậy phải rất khó nhọc Tiểu Long mới có thể nhích lại gần gã. Còn Quý ròm thì khỏi nói, nó lẹt đẹt hít bụi tít đằng sau.

Đang hăm hở rượt theo đôi thủ, Tiểu Long bỗng điếng hồn khi

nhìn thấy ngõ hẻm trước mặt. Nó thừa hiểu một khi gã thanh niên đã lần được vào đó thì coi như không còn cơ hội tóm được gã nữa. Ở các khu lao động như thế này, các ngõ hẻm bao giờ cũng có hàng trăm góc ngách chằng chịt như bát quái trận đồ, bọn đạo tặc đã chui vào đó hết như lươn chui xuống bùn, có thánh mới mò ra! Gã kia dường như cũng chỉ đợi có vậy. Sắp đến con hẻm, gã đột ngột tăng tốc, bứt khỏi Tiểu Long thêm một quãng.

Đang lo lắng và sốt ruột chưa biết làm sao, óc Tiểu Long vụt lóe lên một ý nghĩ. Nó vội dừng chân lại.

Đang lết bết thở dốc phía sau, Quý ròm bỗng trở mắt kinh ngạc, không hiểu tại sao đang rượt ngon trớn, thằng bạn mình tự dừng lại khựng lại. Nhưng đến khi thấy Tiểu Long vội vã móc quả bóng ni trong túi ra thì nó hiểu ngay. Tuy vậy, Quý ròm vẫn theo dõi hành động của bạn mình bằng ánh mắt ngờ vực. Nó không tin là quả bóng chỉ chuyên dùng để ném xoài ném mận kia lại có thể "sát thương" được đối thủ.

Tiểu Long cũng ở trong tâm trạng nghi hoặc như Quý ròm. Cho đến khi cầm quả bóng trên tay, nó vẫn không thực sự tin tưởng về hiệu lực của thứ "vũ khí" bất đắc dĩ này. Nhưng đây là biện pháp cuối cùng, chẳng còn cách nào khác.

Tiểu Long rùn mình lấy thế và nheo mắt lại. Gã thanh niên lúc này đã chạy thêm được một đoạn và cách Tiểu Long gần mười mét. Chỉ cần ba cú phóng người nữa là gã đã có thể ung dung chui tọt vào hẻm.

Tiểu Long cắn môi hít vào một hơi và vùng mạnh tay. Nó dồn hết sức mạnh vào cú ném nên quả bóng lao đi nhoang nhoáng. "Bốp" một tiếng, quả bóng đập ngay vào cẳng chân gã thanh niên.

"Ui da", gã bật kêu lên và lão đảo chúi người tới trước. Chĩa trong tích tắc đó, Tiểu Long đã vượt lên. Và khi gã vừa kịp lấy lại thăng bằng thì cánh tay cứng như thép của Tiểu Long đã chệt ngang cổ gã.

Chưa đầy một phút, một đám đông đã bu quanh "hiện trường". Ai nấy đều bàn tán xôn xao về sự dũng cảm của Tiểu Long và Quý ròm, đặc biệt là về cú ném thần sầu của Tiểu Long. Nhất là mấy đứa nhóc. Chúng cứ xuýt xoa:

- Anh ném cứ y như trong phim!

- Còn "độc chiêu" hơn cả Hoàng Phi Hồng!

Khiến Tiểu Long sướng mê tơi.

Người phụ nữ nạn nhân nhận lại sợi dây chuyền từ tay Tiểu Long với vẻ mặt xúc động và chưa hết thăng thốt. Chị cảm ơn Tiểu Long và Quý ròm rồi rít và hỏi xin địa chỉ của hai cậu bé để hôm nào đến đền ơn nhưng cả Tiểu Long lẫn Quý ròm đều từ tốn lắc đầu:

- Chuyện nhỏ mà, có gì đâu cô!

Ba anh công an xuất hiện ngay sau đó.

- Chuyện gì vừa xảy ra thế?

Một anh hỏi, mặc dù nhìn thoáng qua tình hình trước mắt, anh đã có thể đoán ra phần lớn sự việc.

Không đợi hỏi đến lần thứ hai, người phụ nữ bị giật dây chuyền nhanh nhẹn tường thuật lại toàn bộ câu chuyện.

Những người đứng chung quanh cũng háo hức góp phần không kém. Hễ mỗi lần người phụ nữ ngừng lại lấy hơi, ba, bốn người lại lật đật giành nhau "bổ sung", người nào cũng cố gân cổ để át giọng người bên cạnh.

Sau khi nắm rõ diễn biến câu chuyện, một anh sĩ quan công an, có vẻ là người chỉ huy, đưa mắt nhìn Tiểu Long, mỉm cười hỏi:

- Em là vận động viên ném bóng phải không?

- Dạ không ạ! - Tiểu Long lí nhí.

Câu trả lời của Tiểu Long khiến anh công an ngạc nhiên:

- Thế tại sao em ném bóng tài như vậy?

Tiểu Long liếm môi:

- Dạ, nhờ em tập! Ngày nào em cũng tập ném!

- Tập ném à? - Đôi mắt anh công an càng mở to - Để làm gì thế?

Tới đây thì Tiểu Long cà lăm, không biết trả lời như thế nào. Nó cảm thấy cái mục đích tập ném bóng của nó rất là kỳ khôi. Điều đó nó chỉ có thể kể với những đứa bạn thân như Quý ròm và nhỏ Hạnh. Ngay cả với anh Tuấn và anh Tú, nó cũng không dám tiết lộ, huống gì với người lạ!

Thấy Tiểu Long ấp a ấp úng, Quý ròm nhanh nhẩu đỡ lời giùm bạn:

- Bạn Tiểu Long tập ném bóng vì thương em gái đấy ạ!

Lời giải thích vắn tắt của Quý ròm càng khiến anh công an không hiểu gì cả. Anh chớp chớp mắt:

- Vì thương em gái? Là sao?

Chợt nhận ra câu nói không đầu không đuôi của mình, Quý ròm bẽn lẽn gãi tai:

- Là như thế này này...

Rồi bất chấp cái nháy mắt ra hiệu ngăn cản của Tiểu Long, Quý ròm nhanh nhẩu kể lại câu chuyện thâm kín của bạn mình, bắt đầu từ cái buổi chiều nó bắt gặp Tiểu Long ngồi thần thờ một mình trên chiếc ghế gỗ sau vườn...

Câu chuyện về Tiểu Long khiến những người có mặt đều cảm động.

- Thôi, được rồi! - Cuối cùng, anh sĩ quan công an tặc lưỡi nói - Bây giờ thì các em đi theo anh về đồn!

Quý ròm tái mặt:

- Để làm gì ạ?

- Thì về đó rồi sẽ biết! - Giọng anh công an úp mở.

Mặc dù bắt gặp nụ cười thân thiện trên môi người đối diện, Quý ròm vẫn không yên tâm. Nó chẳng rõ trò chơi ném lon mà tụi nó tham gia có bị coi là cờ bạc và liệt vào những hành vi phạm pháp hay không.

So với Quý ròm, Tiểu Long bình tĩnh hơn nhiều. Nó hờ hững theo chân các anh công an, chẳng lộ vẻ gì quan tâm hay lo lắng. Đầu óc nó mãi nghĩ đến ngày chủ nhật sắp tới, ngày mà nó hẹn với Quý ròm quay lại Đầm Sen. Câu chuyện Quý ròm vừa kể nhắc với nó rằng mục tiêu quan trọng nhất của nó vẫn đang còn ở phía trước. Mãi bận bịu với nỗi day dứt trong lòng, Tiểu Long không nhìn thấy anh sĩ quan công an vừa bước vào phòng làm việc đã nhắc điện thoại gọi đi đâu đó. Cuộc đối thoại giữa các anh công an với gã tội phạm và người phụ nữ bị giật dây chuyền ở chiếc bàn kê đó, nó cũng chỉ nghe loáng thoáng. Chỉ đến khi biên bản đã được lập xong, người phụ nữ ra về và gã thanh niên đã được áp giải đi đâu đó, Tiểu Long mới giật mình khi nghe gọi tới nó.

- Các em lại đây! - Anh sĩ quan công an ngồi sau chiếc bàn, nói bằng giọng điềm đạm.

Đến lúc này, Tiểu Long mới bắt đầu hoang mang. Nó chẳng hiểu chuyện gì sắp xảy ra với hai đứa nó. Vừa bước lại chỗ chiếc bàn, Tiểu Long vừa hồi hộp liếc về phía Quý ròm, thấy thằng này mặt mày cũng xanh lè xanh lét.

Thấy hai cậu bé có vẻ căng thẳng, anh công an mỉm cười trấn an:

- Các em chờ cho một chút! Chẳng có gì đáng lo đâu!

Anh công an vừa nói xong thì cửa phòng xích mở. Hai người bước vào, một người cầm máy quay phim, người kia cầm một chóa đèn cực lớn.

Tiểu Long quay sang Quý ròm, hỏi nhỏ:

- Chuyện gì vậy mày?

Quý ròm chưa kịp đáp thì anh công an đã lên tiếng. Anh nhìn thẳng vào mặt Tiểu Long:

- Bây giờ anh hỏi câu gì em trả lời câu nấy! Cứ kể đúng như sự thật, rõ ràng, bình tĩnh, hết như đang trò chuyện với bạn bè vậy! Sao, được không?

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Được ạ!

- Hay lắm! - Anh công an gật gù - Thế thì chúng ta bắt đầu!

Ngay lập tức, hai người vừa mới tới bật đèn chiếu sáng và chĩa ống kính quay phim về chỗ chiếc bàn.

Tiểu Long liềm đôi môi khô khốc và nhìn thẳng vào anh công an, trăn mình chờ đợi.

Thoạt đầu, anh công an hỏi về tình huống xảy ra ngoài bến xe, về động cơ thúc đẩy Tiểu Long và Quý ròm không nể nguy hiểm đuổi theo tên cướp giật. Tiếp theo anh hỏi về tài nghệ ném bóng của Tiểu Long, về nguyên nhân nào đã thúc đẩy nó rèn luyện được trình độ như vậy.

Nói chung, những câu hỏi không khó như Tiểu Long nghĩ. Nó trả lời mạch lạc, suôn sẻ và tự nhiên. Quý ròm ngồi bên cạnh nghiêm nghị theo dõi, khi nào thấy bạn mình lúng túng hoặc quên chi tiết này chi tiết nọ, nó lại nhiệt tình lên tiếng nhắc.

- Tốt lắm! - Kết thúc buổi quay phim, anh sĩ quan công an xoa xoa tay, vẻ hài lòng.

Tới đây, Quý ròm không thể kiên nhẫn hơn được nữa. Nó gãi đầu,

hỏi:

- Thưa, quay phim để làm gì thế ạ? Có phải để đưa vào hồ sơ vụ án không?

-Ồ không! - Anh công an bật cười - Đây là chương trình người tốt việc tốt trong phong trào ổn định an ninh trật tự trên đường phố của Đài truyền hình! Tối thứ sáu này, lúc 9 giờ, các em nhớ mở tivi đón xem!

Kính vạn hoa

Chương 9

Chuyện hai đứa sắp được lên ti-vi khiến Quý ròm khoái chí vô kể. Nó nôn nao tính đếm từng ngày, mong cho chóng đến thứ sáu. Sáng thứ sáu, lúc tan học, Quý ròm đón nhỏ Hạnh ngay trước cổng trường, hạ giọng ra bộ bí mật:

- Chín giờ tối nay Hạnh nhớ bật ti-vi đấy nhé!
- Có gì hay không?
- Có! Hay lắm!
- Chương trình gì vậy? - Nhỏ Hạnh tò mò.

Quý ròm nhún vai:

- Thì mở ra coi rồi sẽ biết!

Buổi chiều, Quý ròm cũng nói với nhỏ Diệp y như vậy:

- Chín giờ tối nay mày nhớ bật ti-vi đấy nhé!
- Có cái lương hả?
- Không phải.
- Hay là bóng đá?
- Cũng không phải.

Nhỏ Diệp trố mắt:

- Chứ có cái gì?

Quý ròm nhếch mép:

- Thì mày cứ mở ti-vi rồi biết!
- Sao anh không mở mà phải là em? - Nhỏ Diệp thắc mắc.

Quý ròm khịt mũi:

- Tối nay tao không có nhà!
- And đi đâu vậy?

Thấy nhỏ Diệp cứ hỏi lần tới, Quý ròm sầm mặt, làu bàu:

- Tao đi đâu kệ tao, mày thắc mắc làm chi!

Bị anh rầy, nhỏ Diệp tức mình dọa:

- À, chín giờ tối mà anh còn đi nhong nhong ngoài đường há! Em méc mẹ cho coi!

Quý ròm bữu môi:

- Cho mày méc!

Thực ra Quý ròm chẳng đi đâu long nhong. Nó chỉ định chạy qua nhà Tiểu Long. Nó muốn trải qua cảm giác thích thú khi chứng kiến phản ứng của gia đình Tiểu Long lúc con mình bất ngờ xuất hiện trên ti-vi như một người hùng.

Nhưng khi đặt chân qua ngưỡng cửa nhà bạn, Quý ròm vô cùng sửng sốt khi thấy mọi người đều sinh hoạt bình thường, còn chiếc ti-vi trắng đen thì đang nằm lặng câm trên đầu tủ.

Liếc đồng hồ, thấy gần tới chín giờ, Quý ròm hoảng hốt ngoắc Tiểu Long:

- Ti-vi nhà mày lại hư hả?

- Không.

- Vậy sao mày không bật lên coi?

Tiểu Long ngó lơ chỗ khác:

- Tao không muốn.

- Không muốn? - Quý ròm há hốc miệng - Sao lại không muốn?

- Tao cũng chẳng biết! - Tiểu Long gãi gáy, ấp úng - Có lẽ tại tao thấy nó kỳ kỳ sao ấy!

- Thôi đi, đừng có điên! - Quý ròm hừ giọng - Mày không mở thì tao mở!

Nói xong, Quý ròm rảo lại chỗ chiếc máy, thò tay bậc công tắc.

Tiểu Long tính kêu lên nhưng rồi sợ ba mẹ và hai ông anh nghe thấy, đành đứng lặng người tại chỗ nhẩn nhó trông theo.

Ti-vi mở đúng ngay lúc chương trình an ninh trật tự trong tuần mới bắt đầu.

Mọi người vừa hướng mắt về phía màn ảnh truyền hình đã vội ngẩn người ra khi thấy Tiểu Long và Quý ròm đang ngồi... trong đó.

- Ba ơi! Mẹ ơi! - Nhỏ Oanh reo lên thích thú - Có anh Long và anh Quý ở trong ti-vi nè!

Còn mẹ Tiểu Long thì ôm ngực:

- Ôi trời ơi! Con làm gì mà người ta bắt con về đồn công an thế con?

Tiểu Long chưa kịp đáp thì ba đã hắng giọng:

- Im nào! Để xem thử là chuyện gì!
Mọi người liền im lặng dán mắt vào màn hình.
Trước khi Tiểu Long trả lời "phỏng vấn" anh sĩ quan công an biểu dương một cách trân trọng thành tích bắt cướp trên đường phố của nó và Quý ròm, còn giới thiệu cả địa chỉ nhà ở, khu phố, phường, quận hai đứa đang ở nữa.
Cả nhà lập tức ồn ào hẳn lên.
Nhỏ Oanh vỗ tay đôm đốp:
- Anh Long ném bóng tài quá! Trúng ngay chân kẻ cướp!
Ba e hèm một tiếng:
- Chuyện thế mà nó giấu biệt!
Mẹ thở phào và buông hai tay ra khỏi ngực:
- Vậy mà cứ tưởng nó làm chuyện gì bậy!
Anh Tuấn và anh Tú cũng cười cười nhìn về phía Tiểu Long khiến nó bối rối đưa nắm tay lên quệt mũi.
Quý ròm bật ti-vi xong, chạy lại ngồi cạnh Tiểu Long. Nó huých khuỷu tay vào hông bạn:
- Thích nhé!
Khiến thằng này ngượng đỏ mặt.
Nhưng cả nhà chỉ náo nhiệt vui vẻ được lúc đầu. Đến khi Tiểu Long trả lời anh công an về động cơ tập ném bóng của mình thì không khí đột nhiên trĩu xuống.
Một nỗi xúc động pha lẫn buồn bã dần len vào trái tim mọi người.
Ngay cả Quý ròm vốn là đứa biết đầu đuôi tự sự, vậy mà bây giờ nghe Tiểu Long bù ngùi thuật lại trên ti-vi nỗi mơ ước tuyệt vọng của em mình về một món đồ chơi vốn dĩ bình thường đối với bao gia đình khác, cũng như sự phấn đấu và khổ luyện âm thầm của mình để cố kiếm con gấu nhồi bông về cho em, nó không khỏi cảm thấy nao nao.
Nhỏ Oanh lúc này hào hứng là thế, bây giờ cũng ngồi buồn xo, mũi khịt khịt còn mắt thì đỏ hoe.
Thấy tình hình có vẻ nặng nề, vả lại biết đây là chuyện riêng của gia đình bạn, Quý ròm đứng dậy chào về.
Quý ròm vừa khuất sau cánh cửa, nhỏ Oanh vội vàng nhòe dầy chạy vụt lại chỗ Tiểu Long, đâm thùm thụp vào lưng anh, trách

móc bằng một giọng sụt sịt:

- Vậy mà anh dám nói xạo em là anh tập ném chim hén!

Tiểu Long không nói gì, cũng chẳng dám nhìn ai. Nó dán mắt vào hai bàn tay đặt trên đùi, tự dung thấy buồn vô hạn.

Mãi một lúc, nó nghe tiếng mẹ thở dài:

- Thật khổ thân chúng mày! Sao chúng mà không nói sớm với ba mẹ?

Mẹ nói "chúng mày" nhưng Tiểu Long biết là mẹ nói với mình.

Nhưng làm sao nó có thể nói với ba mẹ những chuyện như thế này được. Hằng ngày ba mẹ phải lo toan biết bao nhiêu là chuyện. Nó không nỡ làm cho ba mẹ phải bận lòng thêm. Hơn nữa, ba mẹ cũng chẳng có tiền. Nếu muốn mua được con gấu bông cho nhỏ Oanh, ba mẹ phải chắt bóp, dành dụm trong rất nhiều ngày. Không, Tiểu Long không bao giờ muốn thế!

Suốt buổi tối hôm đó, ba không nói một tiếng nào. Ba cũng chẳng trách Tiểu Long. Nhưng không vì vậy mà Tiểu Long thấy nhẹ nhõm hơn. Nhìn ba nằm lặng lẽ hút thuốc trên chiếc ghế bố đằng góc nhà, Tiểu Long cứ nghe lòng mình bồn chồn sao sao ấy.

Vẻ trầm ngâm khác thường của anh Tuấn và anh Tú càng khiến Tiểu Long thêm xốn xang. Cả hai không hẹn mà cùng leo lên đi-văng buông mùng ngủ sớm, bỏ hăng cuộc đấu cờ thường lệ.

Tiểu Long nằm trần trọc đến tận nửa đêm, lòng cứ thấp thỏm mong trời chóng sáng. Ngày mai đã là thứ bảy. Sau thứ bảy là chủ nhật.

Chủ nhật, nó và Quý ròm sẽ quay lại Đầm Sen. Lần này, nó nhất quyết sẽ tập trung tinh thần cao độ cho cuộc quyết đấu. Nó sẽ ném đồ năm chồng lon liên tiếp ngay từ loạt bóng đầu tiên. Nó sẽ đem con gấu bông về cho em gái nó ngay trong chiều hôm đó. Nhỏ Oanh sẽ hôn hờ ôm con gấu bông vào lòng nựng nịu "Ngủ đi, gấu bông ngoan của chị!" thay vì giả vờ ôm chiếc gối vải như trước nay.

Trong trí tưởng tượng của Tiểu Long, lúc đó đôi mắt nhỏ Oanh sẽ long lanh như hai giọt nước và miệng thì cười toe toét khoe cả hàm răng sún ra ngoài. Còn nó thì đứng bên cạnh, hai tay chống nạnh, âu yếm nhìn em với vẻ tự hào. Dĩ nhiên chia sẻ niềm vui với nhỏ Oanh còn có ba mẹ và anh Tuấn anh Tú nữa. Mặt mày mọi người

đều rạng rỡ, hân hoan. Và hẳn nhiên trong nhà lúc đó ngập tràn một thứ không khí vui tươi, nhẹ nhõm. Chứ chẳng nặng trĩu như bữa nay, mặt mày ai nấy đều dầu dầu ngĩng ngợi.

Nghĩ đến tình cảnh hiện tại, Tiểu Long lại thấy bứt rứt khó ngủ.

Mãi đến quá nửa đêm, khi tiếng xe vọng lại từ ngoài đầu hẻm thưa thớt dần, nó mới chập chờn mệt mỏi thiếp đi.

Chỉ đến sáng, khi đến lớp học, được bạn bè xúm lại khen ngợi và tò mò hỏi han, Tiểu Long mới tạm quên đi nỗi phiền muộn.

- Hồi hôm, tao thấy mày với thằng Quý ròm trên ti-vi nè! - Một đứa khoe.

- Tao cũng thấy nữa! - Đứa khác vội tiếp lời - Tao còn khoe với ba mẹ tao là tụi mày học chung lớp với tao!

Lại một đứa rụt cổ, xuýt xoa:

- Tụi mày gan thật! Gặp tao là tao chả dám! Nhỡ bọn cướp móc súng ra "pằng" một phát thì banh xác!

- Xi! - Đứa đứng cạnh bấu môi - Tên cướp này làm gì có súng!

- Sao mày biết?

- Sao lại không biết? Nếu có súng thì nó đã móc ra "pằng" thằng Tiểu Long và thằng Quý ròm què giò từ khuya rồi!

Tiểu Long mỉm cười nhìn các bạn đấu khẩu. Nó chẳng quan tâm đến việc tên cướp hôm nọ có mang súng trong người hay không. Nhưng Quý ròm thì không chịu được. Nó cảm thấy rớt bết một tên cướp không có vũ khí trong tay chẳng có vẻ gì là "phiêu lưu mạo hiểm" cho lắm. Hơn nữa, giọng điệu coi thường của đứa bạn vừa rồi càng khiến nó lộn ruột. Vì vậy, nó hừ mũi:

- Tên cướp không có súng nhưng có dao!

- Dao?

- Ủ. Con dao nhọn hoắt. Chỉ cần nhìn thấy con dao đó thôi thì là khối đứa đã vỡ mật ra rồi!

- Nó cầm dao trong tay à?

- Tất nhiên rồi! - Quý ròm nhún vai - Nếu nó không cầm trong tay thì làm sao tao biết con dao nhọn hoắt!

- Eo ơi, thế nó có đâm tụi mày không?

- Không đâm thì nó rút dao ra làm gì? Chẳng lẽ để... gọt khoai tây?

- Thấy thằng bạn hỏi tới hỏi lui với vẻ nghi ngờ, Quý ròm cau kinh

vẫn lại.

Người đối thoại gãi gãi đầu:

- Nhưng nếu vậy thì tại sao hai đứa mày lại... chẳng xây xát một tí tẹo nào?

- Xây xát thế nào được mà xây xát! - Quý ròm đáp bằng giọng khinh khỉnh - Nó vừa rút dao đâm tới là tao dùng thế võ Oshin đá văng con dao đi chứ lại!

Thế võ của Quý ròm khiến tụi bạn tròn xoe mắt:

- Mày vừa nói thế võ gì thế?

Sực nhận ra mình vừa quen miệng nói bừa, Quý ròm lúng túng chữa lại:

- À, à, tao vừa nói đến thế võ... Ô... Ô-tô-ca...

Thấy bạn mình nói lại lần thứ hai vẫn trật, Tiểu Long vội vàng đỡ lời:

- Osoto-Otoshi!

- À, đúng rồi! - Quý ròm chớp ngay lấy cơ hội - Đó là thế Osoto-Otoshi! Thế võ này mày mới dạy nên tao chưa kịp nhớ tên!

Thấy Quý ròm tự xưng tôn mình lên làm "sư phụ" ngang xương, Tiểu Long dờ khóc dờ cười. Nhưng vì Quý ròm lỡ ba hoa quá trớn, đang lăm vào thế kẹt, Tiểu Long đành làm thinh.

Còn tụi bạn thấy Quý ròm đem Tiểu Long ra làm bằng chứng, đứa nào đứa nấy tin ngay. Tiểu Long tay chân cứng như thép nguội, lại mang đai đen đệ nhị đẳng Taekwondo. Nó ít chơi trò đánh nhau nhưng một khi đã ra đòn, đối thủ chỉ có nước bỏ càng. Điều đó đứa nào cũng biết. Vì vậy, một khi nó đã dạy võ cho Quý ròm thì chắc chắn cái thằng còm nhòm còm nhom này không phải là hạng xoàng.

Nhờ uy tín của Tiểu Long mà trong nháy mắt tụi bạn đang bu quanh kia đã nhìn Quý ròm bằng một con mắt khác. Và Quý ròm sừng phồng mũi khi nghe có tiếng xuýt xoa:

- Cái thế võ Osoto gì đó ghê thật! Vậy mà tao cứ tưởng những đứa tay chân gầy khảnh gầy kheo không biết đánh nhau chứ!

Chỉ có nhỏ Hạnh là biết tổng trò huênh hoang của Quý ròm. Khi Quý ròm đang khoe khoang vung vít trước đám đông về tài đá văng dao của mình, nhỏ Hạnh đứng nghe, không nói gì. Nhưng đến

lúc ra về, nó lại gần Quý ròm, hạ giọng tỉnh quái hỏi:

- Con dao mà Quý đã văng hôm nọ là con dao bằng nhựa phải không?

Kính vạn hoa

Chương 10

Tiểu Long vừa ôm cặp bước vào nhà đã há hốc miệng, sững sờ chôn chân ngay ngưỡng cửa.

Sự có mặt đông đủ của mọi người khiến nó vô cùng kinh ngạc. Thường khi, ba đi làm chiều tối mới về. Anh Tuấn và anh Tú cũng vậy. Trước nay hai anh thường ở lại trưa tại xí nghiệp. Vậy mà trưa nay tất cả lại đột nhiên trở về nhà, bảo Tiểu Long không sững sốt sao được!

Sau một thoáng bối rối, Tiểu Long rút rè bước lại chỗ chiếc bàn học nhỏ đóng bằng gỗ tạp kê ở góc nhà, nhét dăm dúi chiếc cặp vào ngăn bàn rồi vội vàng lĩnh ra phía sau mức nước rửa mặt.

Lúc quay vào, bắt gặp nhỏ Oanh đang lục đục dọn chén bát, Tiểu Long lại gần, thì thầm hỏi:

- Lúc này mày về, ba đã về chưa?
- Chưa! Ba mới về tới!
- Chiều nay ba ở nhà hả?

Nhỏ Oanh lắc đầu:

- Không! Khi này em nghe ba nói lát chiều ba đi lại!

Tiểu Long lo lắng hỏi:

- Mày có biết ba về nhà để làm gì không?

Nhỏ Oanh lại lắc đầu:

- Em không biết!

Tiểu Long cắn môi:

- Còn anh Tuấn với anh Tú?
- Em cũng không biết!

Tiểu Long tắc tắc lưỡi. Nó biết có hỏi nhỏ Oanh nữa cũng vô ích. Em gái nó không biết gì thật.

Nỗi băn khoăn trong lòng Tiểu Long mỗi lúc một nung nấu. Nó nhủ mày nghĩ ngợi cả buổi vẫn chẳng đoán ra nguyên nhân của sự việc bất thường này. Cho tới lúc ngồi vào bàn ăn, lòng nó vẫn

không ngớt phập phồng nghi ngại.

Sự việc càng tăng thêm phần nghiêm trọng với sự có mặt của mẹ bên bàn ăn. Thường ngày, nhỏ Oanh phải đem cơm ra đầu hẻm cho mẹ để mẹ vừa ăn vừa trông hàng. Nhưng trưa nay, mẹ gửi chiếc xe đẩy cho con bé bán bánh mì kẻ đỏ trông hộ để vào nhà ăn cơm.

Thật là chuyện hiếm có!

Nhưng rốt cuộc bữa ăn diễn ra không nặng nề như Tiểu Long nghĩ. Mọi người đều cười nói vui vẻ và hầu như không ai nhắc gì đến câu chuyện tối hôm qua.

Cho đến cuối bữa ăn thì Tiểu Long đã trấn tĩnh hoàn toàn. Thậm chí nó còn nghĩ: Hay việc mọi người trở về nhà trưa nay chỉ là sự tình cờ?

Nhưng diễn biến tiếp theo đã nhanh chóng xóa sạch ý nghĩ đó của Tiểu Long.

Khi mâm cơm được nhỏ Oanh dọn xuống bếp, ba vừa nhám nháp tách trà trên tay vừa lừ mắt nhìn hai người con lớn:

- Sao trưa nay hai con bỗng dưng kéo nhau về nhà vậy?

Trước câu hỏi của ba, anh Tú ngồi im không nói gì. Còn anh Tuấn thì cười cười hỏi lại:

- Chứ còn ba, sao trưa nay ba cũng về nhà?

Ba khẽ nhún vai, giọng nghiêm nghị:

- Đây không phải là chuyện của hai con!

Rồi chậm rãi móc từ trong túi áo ra một xấp tiền, ba đặt lên bàn và nhìn Tiểu Long:

- Đây là số tiền một trăm ngàn! Chiều nay con cầm ra cửa hàng Sao Mai mua con gấu bông cho em!

Tiểu Long nhìn xấp tiền, ngập ngừng hỏi:

- Tiền ở đâu ba có vậy?

Ba mỉm cười:

- Con đâu cần biết điều đó làm chi! Con cứ cầm lấy đi mua đồ chơi cho em là được rồi!

Tiểu Long còn đang ngần ngừ thì anh Tuấn đã móc một xấp tiền trong túi ra:

- Em cầm lấy tiền này đi mua nè! Tiền của ba để ba trả lại cho người ta!

Bắt gặp ánh mắt không bằng lòng của ba, anh Tuấn vội vã nói thêm:

- Ba cứ yên tâm! Đây là tiền tạm ứng lương của con!
- Tiền tạm ứng thì đằng nào cũng sẽ bị trừ lại thôi! - Anh Tú bỗng đột ngột lên tiếng, rồi anh vừa cười vừa từ từ lôi ra khoản tiền của mình - Còn đây là tiền bồi dưỡng làm ngoài giờ trước nay em vẫn để dành! Số tiền này để mua gấu bông cho nhỏ Oanh là hợp lý nhất!

Anh Tuấn chưa kịp phản ứng thì mẹ thình lình xua tay:

- Cất đi! Cất hết đi! Khổ quá, chẳng có khoản tiền nào của ba cha con có thể dùng vào việc này cả! Hợp lý nhất là mua con gấu bông bằng tiền hót hụi của tôi sáng nay đây nè!

Nói xong, mẹ đứng dậy bước lại mở tủ lấy ra một gói giấy bạc được buộc dây cẩn thận.

Mẹ đặt gói bạc lên bàn, chuẩn bị tháo dây thì ba đã lên tiếng:

- Khoan đã! Ai cũng muốn mua con gấu bông cho nhỏ Oanh, vậy hợp lý nhất là để nhỏ Oanh tự chọn lấy!

Rồi quay sang nhỏ Oanh, ba nháy nháy mắt:

- Thế nào con gái? Trong bốn xấp tiền đang đặt trên bàn, con chọn xấp nào?

Khi từ dưới bếp đi lên, nhỏ Oanh chạy lại ngồi cạnh mẹ và từ nãy đến giờ, nó đã nghe rõ hết mọi chuyện. Sung sướng và cảm động trước tình thương yêu và sự chăm sóc của ba mẹ và các anh, nó phải cố lắm mới ngăn được nước mắt khỏi lăn dài xuống má.

Nghe ba hỏi, nó chỉ biết cúi đầu lí nhí:

- Dạ, con không biết!

Thấy con gái không hiểu ý cái nháy mắt ra hiệu của mình, ba bực mình quay sang Tiểu Long:

- Em con không quyết định được thì con quyết định!

Tiểu Long hít vào một hơi:

- Con quyết định... chẳng lấy tiền của ai cả!

- Thế nghĩa là sao? - Ba ngạc nhiên kêu lên.

Những người khác cũng tỏ vẻ ngỡ ngàng trước câu trả lời của Tiểu Long.

- Chủ nhật này con sẽ trở lại gian hàng trò chơi ở Đầm Sen để đem

con gấu bông về! - Tiểu Long nói bằng một giọng quả quyết.
- Không được đâu con ơi! - Ba khẽ lắc đầu - Chớ bao giờ nghĩ đến chuyện viên vông đó nữa!

Tiểu Long vẫn khẳng khái:

- Nhưng lần này nhất định con sẽ thắng cuộc!
- Không được! - Ba tỏ ra còn cương quyết hơn - Làm thế nào thì làm nhưng tối nay dứt khoát phải có con gấu bông trong nhà!

Lời phán của ba khiến Tiểu Long xui lơ. Nó chưa biết phải kèo nài thế nào thì anh Tuấn đã đứng lên:

- Nếu không ai quyết định được thì con quyết định! Mỗi người sẽ góp vào một phần tư, thế là công bằng! Thôi, con đi làm đây!

Nói xong, anh chộp vội chiếc túi treo trên vách và chạy vụt ra khỏi nhà.

- Con đồng ý!

Anh Tú nói, rồi cũng lật đật đi tuốt.

Ba mỉm cười nhìn mẹ:

- Thế mà hay đấy!

Rồi ba cúi xuống ôm thùng đồ nghề và quay sang Tiểu Long:

- Chiều nay nhớ đi mua đồ chơi cho em đấy nhé!

Tiểu Long gật đầu và lặng lẽ nhìn theo dáng người khắc khổ của ba mỗi lúc một xa dần, lòng chợt dâng lên một cảm giác băng khuâng khó tả.

Buổi chiều, lúc Tiểu Long và nhỏ Oanh chuẩn bị dắt xe ra khỏi nhà thì khách đến.

Khách đột ngột bước vào, tay ôm theo một con gấu bông to sụ khiến hai anh em ngơ ngác nhìn nhau, không rõ chuyện gì.

- Chào cháu!

Khách mỉm cười lên tiếng. Nghe giọng nói quen quen, Tiểu Long nhìn sững vào mặt khách và khi nhận ra đó là người phụ nữ bị giật dây chuyện hôm nọ ở ngoài bến xe, nó liền reo lên:

- A, thì ra là cô! Mời cô ngồi chơi!

Người phụ nữ vừa ngồi xuống ghế, Tiểu Long đã vội thối mắc ngay:

- Sao cô biết nhà cháu ở đây?

- Dễ thôi! Hôm trước cô hỏi nhà, cháu và bạn cháu giấu biển!

Nhưng hôm qua trên ti-vi người ta đã chỉ cho cô!

Tiểu Long "à" một tiếng và nghe mặt mình đỏ lên. Có thể mà nó cũng quên khuấy đi mất!

Người phụ nữ nhìn nhỏ Oanh:

- Em gái cháu đây hả?

- Dạ.

Người phụ nữ liền chìa con gấu bông trên tay về phía nhỏ Oanh, giọng dịu dàng:

- Quà của cô tặng cháu đây! Khi nghe câu chuyện của anh cháu trên ti-vi, cô vội vã đến ngay cửa hàng Sao Mai định mua con gấu bông mà cháu thích nhưng người ta bảo vừa bán nó đi rồi. Cô đành phải mua con này!

Nhỏ Oanh nhìn con gấu bông trước mặt bằng ánh mắt thích thú, mặt rạng lên. Nhưng nó vẫn đứng im không chìa tay ra, vẻ lưỡng lự.

Thấy thế, người phụ nữ tươi cười trấn an:

- Cháu cứ cầm đi! Mẹ cháu không la đâu! Cô đã gặp mẹ cháu ở ngoài đầu hẻm và đã xin phép mẹ cháu rồi!

Đến lúc đó, nhỏ Oanh mới sè sè đưa tay ra đón con gấu bông âu yếm ôm vào lòng.

- Cảm ơn cô! - Nó nói, giọng lấp bắp vì sung sướng.

Người phụ nữ đứng lên:

- Cháu không cần cảm ơn cô! Cháu phải cảm ơn anh cháu mới đúng!

Người phụ nữ vừa đi khỏi chừng mười lăm phút thì có tiếng xe đồ xích trước cửa. Rồi hai anh công an bước vào.

Tiểu Long nhận ra ngay đó là hai anh công an đi cùng người sĩ quan hôm nọ. Nó vừa mở miệng định chào nhưng chưa kịp cất lời đã khựng ngay lại khi thoáng thấy con gấu bông trên tay anh công an đi sau. Chỉ cần nhìn lướt qua, Tiểu Long đã biết ngay đó là con gấu bông trước nay vẫn bày trong tủ kính ở cửa hàng Sao Mai.

Nhỏ Oanh vẫn luôn ao ước con gấu bông này và ngày nào cũng nhờ Tiểu Long lúc đi học về ngang nhìn vào trong tủ kính xem thử con gấu vẫn còn đó hay đã bị ai mua mất, rồi về nhà kể lại cho nó hay. Chính vì ngày nào cũng "theo dõi" con gấu bông này đến mòn

con mắt nên bây giờ vừa trông thấy, Tiểu Long đã nhận ra ngay lập tức.

Nhỏ Oanh cũng nhìn ra con gấu bông quen thuộc. Nó đứng sát sau lưng Tiểu Long, cầm vạt áo anh giật giật.

Anh công an đi trước vỗ vai Tiểu Long, giọng vui vẻ:

- Làm gì mà sưng người ra thế? Em nhận ra con gấu bông này à?

Tiểu Long chớp mắt:

- Dạ, đó là con gấu bông ở cửa hàng Sao Mai.

Anh công an đi sau gật đầu và đặt con gấu bông lên bàn:

- Đúng rồi! Và từ nay con gấu bông này sẽ thuộc về nhà ta!

- Thưa... - Tiểu Long ngập ngừng.

- Sao kia?

Tiểu Long gãi đầu:

- Tụi em đã có gấu bông rồi ạ!

Vừa nói Tiểu Long vừa chỉ tay về phía con gấu bông đang đặt trên đi-văng.

Hai anh công an ngoảnh cổ nhìn theo tay chỉ của Tiểu Long và cùng reo lên:

- Ôi, ở đâu ra thế này?

- Người ta vừa đem tới tặng tụi em đây ạ!

- Ai thế?

- Dạ, chính người phụ nữ bị giết dây chuyền bữa trước.

- Ô! - Anh công an đứng gần Tiểu Long trợn mắt kêu lên - Cô ta đã kịp đến đây rồi kia à? Thế thì nhanh thật!

Tiểu Long hào hứng kể:

- Cô ấy bảo cô ấy đến cửa hàng Sao Mai định hỏi mua con gấu bông mà em cháu thích nhưng người ta đã vừa mới bán. Thế là cô ấy phải mua con gấu khác! Hóa ra các anh đã đến đó!

Anh công an đứng trước quay lại nhìn đồng bạn, mỉm cười:

- Thì ra chúng ta vẫn nhanh hơn!

Rồi quay sang anh em Tiểu Long, anh nghiêm giọng nói:

- Nhưng dù sao con gấu bông của người phụ nữ đó cũng chẳng liên quan gì đến con gấu bông của tụi anh! Đây vừa là quà tặng vừa là phần thưởng cho sự đóng góp của em vào công cuộc bảo vệ trật tự trị an của ngành công an!

Rồi không để Tiểu Long kịp phản ứng, anh nháy mắt:

- Chào nhé!

Cho đến khi chiếc xe rồ máy vọt đi, Tiểu Long vẫn không thốt được tiếng cảm ơn đang nghẹn ngang cổ họng. Những sự ứng phó của nó bỗng nhiên trở nên chậm chạp, vụng về.

Khi quay đầu lại, bắt gặp con gấu bông xinh xắn đang ngồi trên bàn giương mắt nhìn mình, Tiểu Long phải chớp mắt hai, ba lần để thực sự tin rằng món đồ chơi trong mơ này từ nay sẽ mãi mãi cư ngụ trong căn nhà lụp xụp, nhỏ bé của mình.

Nhỏ Oanh quần quít bên hai con gấu bông suốt cả buổi chiều. Nó hết bông bế, đong đưa lại nựng nịu, hôn hít.

Tiểu Long ngồi bên cạnh nhìn em chơi đùa bằng ánh mắt âu yếm.

Đối với nó lúc này, cuộc sống thật là tươi đẹp.

Chợt có tiếng hắng giọng vang lên ngoài cửa.

- Ba về đây! - Tiểu Long hớn hờ nói.

Ngay lập tức, nhỏ Oanh đứng bật dậy. Mỗi tay một con gấu bông, nó hân hoan chạy ào ra cửa, bụng nghĩ chắc ba sẽ ngạc nhiên ghê lắm khi trông thấy nó như thế này.

Người đàn ông ngạc nhiên thật. Vừa đặt chân qua khỏi cửa, ông đứng sững lại, thẳng thốt kêu lên:

- Ôi, gấu bông ở đâu mà lắm thế này?

Nhỏ Oanh cũng ngỡ ngàng không kém. Tiếng reo chưa kịp bật ra khỏi miệng đã vội tắt ngấm. Nó đứng chờ người tại chỗ, ngẩn ngơ nhìn... con gấu bông trên tay người khách lạ.

- Ô kìa, chú! - Nhắc thấy chòm râu rậm của người đàn ông, Tiểu Long tròn xoe mắt - Sao chú cũng đến đây?

- Không đến đây thì đến đâu! - Người đàn ông e hèm một tiếng rồi thông thả đi cà nhắc vào nhà.

Không đợi Tiểu Long mời, ông thản nhiên ngồi xuống ghế và hỏi bằng giọng trách móc:

- Sao cháu không đến chỗ chú nữa?

- Cháu định chủ nhật này sẽ đi đến đó! - Đang nói, Tiểu Long bỗng liếm môi, ngập ngừng - Nhưng bây giờ có lẽ chuyện đó... không còn cần thiết nữa!

- Ừ, đúng là không cần nữa! - Người đàn ông gật đầu và vỗ vỗ vào

con gấu bông trên tay - Chú đã mang quà đến cho cháu đây rồi!
- Ôi, sao lại thế được? - Tiểu Long bối rối - Cháu đã thắng được chú đâu!

Người đàn ông vò chòm râu rậm, tặc tặc lưỡi:

- Công bằng mà nói thì xem như cháu đã thắng cuộc! Lần trước nếu chú không cố tình làm cháu phân tâm thì cháu đã ném đồ chồng lon thứ năm rồi!

Rồi ông chép miệng nói thêm:

- Hơn nữa, tối hôm qua, chú đã nhìn thấy cháu trên ti-vi. Nếu sớm biết được tại sao cháu nung nấu có được con gấu bông như vậy, chú đã tặng quách cho cháu từ lâu rồi!

Nhã ý của người chủ gian hàng trò chơi khiến Tiểu Long vừa cảm động vừa hoang mang. Nó ngần ngừ:

- Nhưng bây giờ em cháu đã có những hai con gấu bông rồi ạ!

Người đàn ông vui vẻ gật gù:

- Chắc người ta cũng vừa đem tới tặng chứ gì! Nhưng thế cũng chẳng sao! Càng nhiều thì chơi càng thích!

Rồi không để Tiểu Long từ chối, ông chuyển qua đề tài khác:

- Hôm nào rảnh, cháu và các bạn cứ đến chỗ chú chơi nhé!

- Vâng ạ.

- Tất nhiên là chỉ tới chơi thôi! - Người đàn ông vừa đứng lên vừa nheo mắt hóm hỉnh - Chứ ném bóng tài như cháu, chú không dại gì thách đấu để sạt nghiệp đâu!

Tiểu Long đưa người đàn ông râu rậm ra tận đầu hẻm. Cho đến khi ông ngồi lên xích-lô rồi, nó mới nhớ ra, liền cuống quýt nói:

- Cảm ơn chú nhiều ạ!

Người đàn ông chìa một ngón tay làm ra vẻ đe dọa:

- Nhớ đấy! Nhớ đến chơi với chú!

Tiểu Long đứng thẩn thờ nhìn theo chiếc xích-lô một lúc lâu.

Khi quay trở vào, nó bắt gặp mẹ ngồi sau chiếc xe đẩy đang tươi cười nhìn nó.

Mẹ khẽ nói, khi nó đến gần:

- Hôm nay là ngày hạnh phúc của gia đình ta, con ạ!

Tiểu Long nhận ra giọng mẹ run run. Rồi bất giác thấy tay mình cũng run run, nó liền thu nắm tay lại đưa lên quệt mũi. Ngay trong

khoảnh khắc đó, Tiểu Long bỗng cảm thấy nôn nao dễ sợ. Nó mong ba và anh Tuấn, anh Tú chóng về tới nhà để chia sẻ niềm vui với mẹ, với nó và với nhỏ Oanh. Hẳn mọi người sẽ ngạc nhiên ghê lắm. Cả Quý ròm và nhỏ Hạnh nữa, khi nhìn thấy ba con gấu bông cùng một lúc, hẳn tụi nó sẽ tưởng đây là chuyện cổ tích! À, phải rồi, mình sẽ bảo nhỏ Oanh tặng cho nhỏ Diệp em Quý ròm một con! Nhất định phải là như thế!

Tiểu Long vừa nghĩ ngợi vừa mỉm cười rào bước vào nhà. Nó không hề hay biết hôm nay nó cười nhiều hơn mọi bữa.

Nguyễn Nhật Ánh

Kính vạn hoa

Phần 3- Chương 1 Thám Tử Nghiệp Dư

Xe chạy hơn một tiếng đồng hồ thì nhỏ Hạnh bắt đầu cảm thấy mỏi chân.

Chiếc ba lô căng phòng của Quý ròm đè dưới gầm ghế khiến nó không duỗi thẳng chân ra được. Nó đành phải lắc lắc hai đầu gối cho đỡ mỏi.

Đã mấy lần nhỏ Hạnh nhìn sang bên cạnh nhưng thấy Quý ròm ngồi ngủ khò còn Tiểu Long thì đang cúi đầu đọc truyện, nó không nỡ gọi, đành chép miệng ngoảnh nhìn ra ngoài.

Lúc này những cánh đồng rộng đã bị bỏ lại tít phía sau. Xe đi như chui vào những vườn điều, vườn chôm chôm chỉ chút trái trái dài hai bên đường.

Nhỏ Hạnh chưa thấy cây điều và cây chôm chôm bao giờ. Vì vậy khung cảnh trước mắt khiến nó nhấp nha nhấp nhò và như không dừng được, nó quay lại lay mạnh Tiểu Long, bất chấp phép lịch sự mà nó tuân thủ nãy giờ:

- Này, nhìn kia!

Tiểu Long rời mắt khỏi trang sách:

- Gì vậy?

Nhỏ Hạnh nói như reo:

- Cây chôm chôm! Cây điều nữa! Trái nhiều quá trời!

Tiểu Long nhún vai hờ hững:

- Tưởng gì!

Thái độ thờ ơ của Tiểu Long làm nhỏ Hạnh cắt hứng:

- Bộ Long đã nhìn thấy những loại cây này rồi hả?

- Chôm chôm và điều ở ngoài quê Long thiếu gì!

Ra là vậy! Nhỏ Hạnh xui lơ. Có một lúc nó định chôm qua đập Quý ròm dậy nhưng rồi sực nhớ lần này ba đưa đi nghỉ mát ở Vũng Tàu là nghỉ ở nhà cô Quý ròm, điều đó có nghĩa là Quý ròm đã đi qua con đường này nhiều lần và những vườn điều, những vườn chôm chôm không còn lạ gì với nó.

- Bộ Hạnh chưa đi Vũng Tàu bao giờ hả? - Tiểu Long thành linh hỏi.

- Chưa. Thế còn Long?

- Tôi đi lần này là lần thứ ba.

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Thế ở Vũng Tàu có gì hay?

Câu hỏi cắc cớ của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long đưa tay lên gãi cổ. Một hồi lâu, nó mới ấp úng đáp:

- Có biển.

- Biển thì nói làm gì! - Nhỏ Hạnh hừ mũi - Ai chả biết là ở Vũng

Tàu có biển! Thế ngoài biển, còn có gì nữa?

- Có cát!

Quý ròm bắt thần vọt miệng đáp thay. Chả ai biết nó tỉnh dậy từ lúc nào.

Nhỏ Hạnh lườm Quý ròm:

- Thế ngoài cát?

- Ngoài cát là cá!

- Ngoài cá?

- Ngoài cá là cua!

- Ngoài cua?

- Ngoài cua là còng!

Quý ròm làm một lèo khiến Tiểu Long không nhịn được phải phì cười.

Nhỏ Hạnh vẫn không chịu thua. Nó bậm môi:

- Thế ngoài còng?

Tới đây thì Quý ròm bí. Hết giễu được nữa, nó đành cười hì hì:

- Ngoài còng là... bò viên!

Câu trả lời của Quý ròm làm nhỏ Hạnh đỏ mặt. Nó vùng vằng:

- Hạnh nghỉ chơi Quý ra luôn à!

Quý ròm cuống quýt:

- Thôi, thôi, tôi xin lỗi Hạnh!

Mặt nhỏ Hạnh vẫn lạnh băng:

- Không có xin lỗi xin phải gì hết! Hạnh không nói chuyện với Quý nữa!

- Cho tôi xin lỗi đi mà! - Quý ròm hạ giọng nài nỉ - Ai mà chẳng có lúc... lỡ lời!

Nhỏ Hạnh nhướn mắt:

- Vậy Quý thề đi!

- Thề.

- Thề sao?

Quý ròm liếm môi:

- Thề... không bao giờ lỡ lời nữa!

Nhỏ Hạnh nhăn mặt:

- Thề vậy thì nói làm gì!

- Chứ thề sao?

- Phải thề là nếu Quý lỡ lời lần nữa thì Quý sẽ bị xe đụng hoặc bị sét đánh gì gì đó!

Quý ròm liền lim dim mắt:

- Nếu tôi còn lỡ lời lần nữa thì tôi sẽ đụng xe ngay lập tức!

- Quý đừng có ăn gian! - Nhỏ Hạnh giã nãy - Bị xe đụng chứ không có đụng xe gì hết!

Quý ròm lại nhắm mắt:

- Nếu tôi lỡ lời thì tôi sẽ bị xe đụng sút móng!

Nhỏ Hạnh vẫn lắc đầu nguây nguậy:

- Không được! Xe đụng sút móng thì ăn nhằm gì! Phải đụng què giò thì Quý mới sợ!

Bị bắt bẻ hoài, Quý ròm đỏ quàu:

- Ai bảo Hạnh là sút móng không ăn nhằm gì! Hạnh thử tưởng tượng một ngày nào đó Hạnh bị sút hết mười móng tay lẫn mười móng chân, Hạnh có đi học được không!

Tất nhiên nhỏ Hạnh thừa biết Quý ròm tìm cách cãi chày cãi cối nhưng hình dung đến cảnh một con người bị sút hết móng chân móng tay, nó thấy như vậy cũng là đau khổ lắm nên không bắt Quý ròm thề lại nữa.

Thấy nhỏ Hạnh làm thỉnh, Quý ròm khoái chí cười thầm. Nó chắc mẩm phen này nó đã được nhỏ bạn thông minh của mình.

Quý ròm tức cười còn vì một chuyện khác nữa. Nó không hiểu tại sao nhỏ Hạnh lại mê món bò viên đến thế. Hễ mỗi lần cả bọn rủ nhau đi ăn, bao giờ nhỏ Hạnh cũng đòi vào quán phở bò viên hoặc hủ tiếu bò viên cho bằng được. Ở nhà cũng vậy. Trong mâm cơm của gia đình nó, bữa nào cũng có một tô bò viên dành riêng cho nó. Ba nó, mẹ nó và thằng Tùng, em trai nó, người nào cũng gấp hết

món này tới món khác, riêng nó từ đầu đến cuối chỉ xộc đĩa vào mỗi tô bò viên. Chỉ khi nào mẹ nó thúc ép lắm, nó mới nhăn nhó gấp sang các món khác.

Nhưng như vậy cũng chẳng có gì đáng nói. Đẳng này, nhỏ Hạnh mê bò viên đến nỗi nó tuyên bố thẳng thừng lớn lên nó nhất định sẽ trở thành một chủ tiệm hủ tiếu bò viên. Ước mơ của nó kỳ quái đến mức ba mẹ nó phải nhăn mặt lắc đầu. Ai đòi một học sinh xuất sắc như nó, một bộ tự điển biết đi, một trí nhớ tuyệt hảo, thông thạo cùng lúc hai ngoại ngữ, lại chẳng kỳ vọng gì cao xa như trở thành bác sĩ, kỹ sư hay nhà ngoại giao chẳng hạn, lại khoanh tròn ước vọng của mình trong... vành tô hủ tiếu!

Lần đầu nghe nhỏ Hạnh tỉ tê mơ ước của mình, Quý ròm nheo nheo mắt:

- Hạnh không làm chủ tiệm hủ tiếu được đâu!
- Sao vậy?
- Hạnh sẽ đập vỡ hết bát đĩa, lấy gì đựng hủ tiếu!
- Không sao! - Nhỏ Hạnh cắn môi - Hạnh sẽ sắm bát đĩa bằng... nhựa!

Quý ròm nhún vai:

- Ngay cả vậy Hạnh cũng không thể trở thành chủ tiệm hủ tiếu được!
- Tại sao?

Quý ròm cười hì hì:

- Hạnh sẽ ăn cụt hết vốn của mình! Chẳng ai mở tiệm hủ tiếu để

bán cho... chính mình cả!

Lời trêu chọc của Quý ròm làm nhỏ Hạnh xấu hổ đến nóng ran cả mặt. Sau lần đó, nó chẳng bao giờ đại dột tâm sự với Quý ròm về những gì nó ấp ủ nữa.

Nhưng không vì vậy mà Quý ròm buông tha nó. Thỉnh thoảng, như hôm nay chẳng hạn, Quý ròm lại ngửa miệng lôi đề tài bò viên ra giễu cợt khiến nó phát khùng lên bắt thẳng bạn gầy khăng gầy kheo của mình thể sống thể chết mới chịu bỏ qua.

Quý ròm ngồi nghĩ ngợi lan man và tủm tủm cười một mình. Nhỏ Hạnh liếc qua bắt gặp, bèn gắt:

- Thích thú chuyện gì mà Quý ngồi cười hoài thế? Kéo cái ba lô lại chỗ Quý cho Hạnh nhờ chút đi!

- Để đó đâu có sao!

Nhỏ Hạnh cau mày:

- Sao lại không sao! Kẹt cái ba lô, nãy giờ Hạnh duỗi chân không được, mỏi thí mồ!

Quý ròm tắc lưỡi:

- Nhưng bây giờ thì không cần nữa!

- Sao vậy? - Nhỏ Hạnh ngờ ngác.

Quý ròm thở ra một hơi dài:

- Tới Vũng tàu rồi!

Nhỏ Hạnh quay ngoắt ra ngoài, phát hiện xe đã vào thành phố. So

với thành phố Sài Gòn, Vũng Tàu ít ồn ào, náo nhiệt hơn nhiều. Những bức tường vôi trắng thấp thoáng sau bóng cây xanh khiến thần kinh nó chột đi sau quãng đường dài bị nhồi xóc trên xe.

Tiểu Long níu tay Quý ròm:

- Nhà bà cô mày ở chỗ nào đâu?
- Ở Bãi Dứa. Lát nữa tới bến xe, tụi mình sẽ đi xích-lô đến đó!
- Xa không?

Quý ròm vung tay mô tả:

- Bằng nhà tao chạy đến nhà mày, rồi chạy ngược về, rồi quay lại nhà mày, rồi...
- Thôi, thôi! - Tiểu Long vội vã đưa hai tay bịt tai lại - Tao không thèm nghe mày nữa đâu!
- Không nghe thì thôi!

Quý ròm làm ra vẻ giận dữ rồi quay sang nhỏ Hạnh, nó toét miệng cười hì hì.

... Chiếc xích lô chạy về hướng Bãi Trước rồi quẹo trái, theo đường Hạ Long ngược lên dốc.

Gió biển mặn mà phả vào người khiến nhỏ Hạnh reo lên hớn hờ:

- Thích quá! Thích quá!

Tiểu Long thì tò mò đưa mắt ngắm các loại tàu thuyền đủ kiểu đậu san sát bên kè đá, thậm chí đến những chuyến phiêu lưu.

Quý ròm ra vẻ chủ nhân, hai tay chỉ loạn:

- Tít đằng kia là Thích Ca phật đài. Còn đây là bến cao tốc. Trước mặt mình là chùa Phật nằm. Còn chạy tuốt lên trên kia là Mũi Nghinh Phong.

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Thế nhà bà cô Quý ở đâu? Gần tới chưa?

Quý ròm chồm người chỉ tay ra phía trước:

- Ở chỗ cây sứ kia kìa!

Cây sứ mọc ngay đầu sân nhà cô Quý ròm.

Chiếc xích lô vừa dừng lại, ba đứa vội vàng nhảy xuống xe.

Trong khi Quý ròm chạy lại cổng nhấn chuông, Tiểu Long và nhỏ Hạnh háo hức nhìn vào tò mò ngắm nghía.

Nhà của cô Quý ròm xây lõm vào vách núi. Người ta phải đục đá ra để lấy chỗ cất nhà. Phía dưới là khoảnh sân rộng dùng làm chỗ đậu xe. Tiếp theo là những bậc cấp dẫn lên căn nhà nằm tít trên cao, hai bên hoa giấy mọc từng chùm đỏ ối.

Lần đầu tiên trông thấy một ngôi nhà kỳ dị như vậy, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cứ ngẩn mặt ra nhìn.

Quý ròm nhấn chuông đến lần thứ ba thì một thằng nhóc trạc mười hai tuổi từ trên cao theo bậc cấp phóng xuống. Nhác thấy Quý ròm đứng ngoài cổng, chưa tới nơi nó đã reo:

- A, anh Quý! Em đợi anh từ sáng đến giờ!

Quý ròm mỉm cười:

- Cô Tư có nhà không?

- Có! - Thằng nhóc vừa kéo sợi xích leng keng quăn quanh mép cổng vừa đáp - Tối qua cậu Hai gọi điện thoại báo sáng nay anh xuống chơi nên mẹ em ở nhà suốt chẳng đi đâu!

Quý ròm giới thiệu hai bạn mình cho thằng em, rồi nói:

- Còn đây là Mạnh, con cô Tư!

Mạnh gật đầu chào hai người khách quý:

- Mời anh, mời chị vô nhà chơi!

Sau khi nói một câu đầy vẻ người lớn, Mạnh quay lại dẫn đường. Nhìn nó thoăn thoắt leo lên các bậc đá, nhỏ Hạnh không khỏi lắc đầu thán phục.

Cô Tư của Quý ròm đón tiếp ba đứa trẻ với vẻ niềm nở, tất bật của một người lâu ngày không có khách đến thăm.

Cô dẫn Tiểu Long và nhỏ Hạnh đi từng phòng, giới thiệu chỗ ăn chỗ ngủ đã được sửa soạn tươm tất, rồi sau đó giục bọn trẻ đi rửa mặt. Quý ròm lẻo đẻo đi theo hai bạn, mặt mày sung sướng vì sự chu đáo của cô mình.

Kính vạn hoa

Chương 2

Rửa mặt rửa mày và thu xếp đồ đạc đâu đó xong xuôi, nhỏ Hạnh khều Quý ròm:

- Ra biển tắm đi!
- Chiều hãy tắm! - Quý ròm gạt phất - Ai lại tắm giờ này!
- Tắm giờ này đâu có sao!

Quý ròm vẫn lắc đầu:

- Giờ này nắng lắm! Buổi trưa mà xuống biển là rộp da liền!
- Như mọi đứa con gái khác, nghe nói đến hai chữ "rộp da", nhỏ Hạnh thè lưỡi, rút lui ngay ý định. Nhưng nó vẫn chưa chịu ngồi yên:

- Vậy mình đi chơi đi!
- Đi đâu?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Thì đi loanh quanh đâu đó!

Mạnh đứng bên hóng chuyện, nghe vậy liền hào hứng mách nước:

- Lên chùa Phật nằm chơi đi! Chùa Phật nằm gần xít đây nè!

Nhỏ Hạnh mau mắn:

- Ừ, lên chùa Phật nằm đi!

Tiểu Long cũng hùa vô:

- Đúng rồi đó! Đi tới đi lui cho dẫn gân cốt! Hồi sáng đến giờ ngồi trên xe tù căng thí mô!

Ngồi xe mệt, Quý ròm chỉ thấy buồn ngủ. Nó chả thấy tù căng tí ti ông cụ nào. Bây giờ, nó chỉ muốn leo lên giường đánh một giấc.

Nhưng trước áp lực của hai bạn, lại thêm thằng Mạnh hăng tiết vệt không ngừng xúi giục, nó đành phải miễn cưỡng xỏ giày lếch théch đi theo, thỉnh thoảng lại liếc xéo thằng em trời đánh bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

Chùa Phật nằm có tên chính thức là Niết Bàn Tĩnh Xá, cách nhà cô Quý ròm khoảng một trăm mét. Nhưng dân gian ít gọi tên chữ, chỉ

quen gọi là chùa Phật nằm, căn cứ vào tư thế của tượng Phật thờ trong chùa.

Trong khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh không ngừng trầm trở về bức tượng khổng lồ này thì Quý ròm uể oải đứng tựa lưng vô cửa, về hồ hững. Nó đã xem bức tượng này hàng bao nhiêu lần nên đã chẳng còn hứng thú. Thậm chí, tư thế nằm lim dim của Đức Phật lúc này càng khiến nó thêm ghen tị. Nó chỉ mong chóng về đến nhà để tót lên giường nằm lim dim như thế.

Nhưng Tiểu Long và nhỏ Hạnh "tham quan" lâu lắc. Chúng lẩn quẩn bên bức tượng cả buổi, vừa đi vòng quanh vừa hiếu kỳ rờ rẫm và hỏi han thẳng Mạnh lót tót đằng sau đủ thứ chuyện trên đời. Còn thẳng Mạnh nhanh nhẩu đoảng này, năm đời bảy kiếp mới được thiên hạ kính cẩn "phỏng vấn", cứ toét miệng ba hoa liên tu bất tận khiến Quý ròm đứng nhìn bất ngờ con mắt.

Đến khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh quay ra thì trời đã đứng bóng.

Quý ròm làu bàu:

- Coi gì lâu dữ vậy? Đói bụng bỏ xừ!

Nhỏ Hạnh nhăn mũi, trêu:

- Xem kia, người gì mà hết ăn tới ngủ, hết ngủ tới ăn, lạ chưa!

Quý ròm càng cáu:

- Kệ tôi! Miễn tôi không ăn...

Quý ròm định nói "Miễn tôi không ăn hủ tiếu bò viên là được rồi!" nhưng sức nhớ tới lời thề trên xe hơi sáng, nó vội tót ngay lại.

Thấy Quý ròm bỏ lửng câu nói, nhỏ Hạnh không nén được thắc mắc:

- Quý định nói Quý không ăn gì vậy?

- Cái món này không nói ra được!

Nhỏ Hạnh càng tò mò:

- Thì Quý cứ nói đại đi!

Quý ròm càng làm ra bộ bí mật:

- Đã bảo không được là không được mà!

- Sao vậy?

Quý ròm gãi đầu:

- Nói ra có người không thích!

- Quý cứ nói đi! - Nhỏ Hạnh chớp mắt, gạ - Ai không thích kệ

người ta, Hạnh thích là được rồi!

- Thật hén?

- Thật.

- Vậy nói hén?

Nhỏ Hạnh nhanh nhẩu:

- Ủ, nói đi! Món gì vậy?

- Món... bò viên!

Nói xong, Quý ròm toét miệng ra cười. Nhìn vẻ hả hê, khoái trá của Quý ròm, nhỏ Hạnh tức điên nhưng biết cú sập bẫy này là do mình bất cẩn gây ra, nó chỉ biết nhăn nhó gượng gạo cười theo.

Sau khi lừa được nhỏ Hạnh vào tròng, Quý ròm khoái chí quên cả đói bụng. Nó lững thững đi về phía cổng chùa, không bằng nhắng giục giã hay cau có như khi nãy nữa.

Chợt có tiếng nhỏ Hạnh gọi giật từ phía sau:

- Khoan đã, Quý ơi!

- Gì vậy?

Quý ròm quay lại, thấy nhỏ Hạnh, Tiểu Long và thằng Mạnh đang đứng xúm xít trước bức tường gạch dọc đường vào chùa.

- Lại đây xem cái này nè! - Nhỏ Hạnh đưa tay ngoắt.

Quý ròm ngạc nhiên lò dò tiến lại.

Nhỏ Hạnh chỉ tay lên bức tường trước mặt:

- Quý thấy cái gì không?

Quý ròm ngược lên, thấy trên tường có một bài thơ viết bằng than, bèn nhún vai:

- Khách vãn cảnh chùa cao hứng đề thơ là chuyện bình thường, có gì lạ đâu?

- Chuyện đề thơ không lạ! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi - Nhưng nội dung bài thơ thì rất lạ! Hạnh chả hiểu gì cả!

Quý ròm lại nhìn lên bài thơ, nhắm đọc:

Ở ngoài sương ngoài gió

Trang hoàng những hiểm nguy

Ba người đi đến đó

Bảy ngày không trở về.

Quả thật, bài thơ rất kỳ quái, đúng như nhỏ Hạnh nhận xét. Nó không giống với những bài thơ vãn cảnh mà Quý ròm từng thấy.

Nó chẳng tả cảnh chùa, cũng chẳng nói lên cảm tưởng của tác giả bài thơ khi viếng cảnh.

Quý ròm đọc đi đọc lại bài thơ hai, ba lần rồi chép miệng thờ dài:

- Tôi cũng chẳng hiểu gì cả!

Nhỏ Hạnh lại chỉ tay lên bức tường:

- Quý có thấy hình vẽ dưới góc bài thơ không?

Bây giờ Quý ròm mới nhìn thấy hình vẽ nhỏ Hạnh chỉ.

Nó gật đầu:

- Thấy. Đó là hình con chim phải không?

- Đúng rồi.

- Đó là chim gì vậy?

- Chim hải âu.

Quý ròm nhíu mày:

- Sao lại có chim hải âu ở đây kìa?

Nhỏ Hạnh chưa kịp đáp, Tiểu Long đã xen lời:

- Tao nghi đây là dấu hiệu của một băng đảng bí mật nào đó!

Nhỏ Hạnh trố mắt:

- Băng đảng bí mật?

- Ủ! - Tiểu Long quệt mũi - Đích thị đây là một băng tội phạm!

Quý ròm nhún vai:

- Tao không tin! Bọn tội phạm không bao giờ lại làm thơ!

- Nhưng đây không phải là thơ! - Nhỏ Hạnh vọt miệng - Nó chỉ giống như một bài thơ thôi!

Thấy nhỏ Hạnh ngả về phía Tiểu Long, Quý ròm cau tiết vặn lại:

- Không là thơ chứ là gì?

Nhỏ Hạnh vẫn điềm nhiên:

- Hạnh nghi đây là một thứ ám hiệu. Những kẻ hoạt động bí mật thường dùng cách này để thông báo tin tức cho nhau!

Quý ròm cười khẩy:

- Vậy theo Hạnh thì ám hiệu đó nói gì!

Nhỏ Hạnh bắt lực thú nhận:

- Hạnh không biết! Hạnh chỉ đoán vậy thôi!

Trong khi Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đang cau mày nghi ngại, thằng Mạnh thỉnh linh lên tiếng:

- Anh Quý, anh Tiểu Long và chị Hạnh cả thầy là ba người phải

không?

Quý ròm không hiểu tại sao thằng em mình lại hỏi các có như vậy, liền gắt:

- Chứ chẳng lẽ là sáu người?

Mạnh không buồn để ý đến sự bất bẻ của ông anh, liếm môi hỏi tiếp:

- Vả cả ba định xuống Vũng Tàu nghỉ mát một tuần đúng không?

- Mà biết rồi mà còn hỏi! - Quý ròm càng cau có.

Mạnh bỗng nhiên lấp bắp:

- Nếu vậy thì... nguy... nguy to rồi! Đích thị là băng đảng bí mật này đang nhắm vào ba người tội anh!

Lời phán của Quý ròm làm Quý ròm tái mặt. Nhưng nó vẫn cố tỏ ra cứng cỏi:

- Đồ ngốc! Ai bảo mày vậy?

Giọng Mạnh run run:

- Cần gì ai bảo! Anh đọc lại bài thơ coi!

Cả Quý ròm lẫn Tiểu Long và nhỏ Hạnh đều nhất loạt nhìn lên bức tường.

Khi đọc tới hai câu "Ba người đi đến đó. Bảy ngày không trở về", Quý ròm bỗng điên người hét lên một tiếng "Bỏ xù rồi!" và co giò chạy biến ra khỏi chùa.

Thái độ hốt hoảng của Quý ròm khiến cả bọn biến sắc. Sau một thoáng ngỡ ngàng, Tiểu Long, Mạnh và nhỏ Hạnh quỳnh quít chạy theo.

Quý ròm chân căng như que sậy nhưng phóng lệ khủng khiếp. Bình thường nó chậm như rùa, mỗi lần học môn thể dục của thầy Đoàn, bao giờ nó cũng lết đệt chạy sau thiên hạ, vậy mà tới lúc "thập tử nhất sinh", nó phóng vèo vèo cứ như tên lửa.

Nhỏ Hạnh vừa lẻo đẻo chạy theo vừa ngoác miệng kêu inh ỏi:

- Quý ơi, chạy chậm chậm lại đi! Đợi Hạnh với!

Nhưng hồn vía đang lên mây, Quý ròm cứ cắm cổ chạy thực mạng, tai ù đặc.

Mãi đến khi về tới nhà, nó mới hoàn hồn ngồi bệt xuống bậc cấp, miệng thở dốc.

Một lát, cả bọn lếch thếch về tới, đứa nào đứa nấy hồn ha hồn hên,

mặt mày xanh lè xanh lét như sắp tắt thở tới nơi.

Khi nổi kinh hãi đã qua, nhỏ Hạnh khẽ liếc Quý ròm, thung thảng hỏi:

- Làm gì mà Quý chạy như bị ma đuổi thế? Chứ thế võ đá vắng dao của Quý đâu?

Tiểu Long cũng hòa vô:

- Ủ, đúng rồi, cái thế võ Oshin Otoa gì đó!

Quý ròm áp tay lên ngực, nhăn nhó:

- Chết tới nơi rồi, ở đó mà chọc quê!

Lời trách móc của Quý ròm kéo cả bọn quay về với thực tế. Không ai bảo ai, tất cả đều thấp thỏm ngoảnh mặt nhìn ra đường, đảo mắt quan sát, xem thử có ai rình rập theo dõi hay không. Đến khi không thấy gì khả nghi, cả bọn mới len lén men theo dây hoa giấy leo lên nhà.

Bữa cơm tươm tất đã được dọn sẵn giữa bàn.

Thấy bọn trẻ lục tục bước vào, cô Tư trách yêu:

- Trưa nắng thế các cháu còn đi đâu?

Mạnh nhanh nhẩu:

- Con dẫn các anh chị lên chùa chơi cho biết!

Quý ròm bỗng hắng giọng:

- Cô nè!

- Gì thế cháu?

- Cháu muốn hỏi cô điều này... - Giọng Quý ròm phân vân.

Cái lối ăn nói rào đón bất thường của đứa cháu khiến cô Tư lấy làm lạ:

- Điều gì quan trọng mà cháu phải ngắc nga ngắc ngứ thế?

- Dạ, không có gì quan trọng đâu ạ! - Quý ròm gãi tai - Cháu chỉ muốn hỏi là ngoài cô ra, còn có ai biết tụi cháu xuống Vũng Tàu bữa nay không!

- Ngoài cô ra thì chỉ có thằng Mạnh thôi!

- Mạnh thì nói làm gì! - Quý ròm nhăn mũi - Cháu hỏi là hỏi người khác kìa!

- Người khác thì làm sao biết được các cháu xuống đây! Các cháu có phải Tổng thống hay Thủ tướng gì đâu mà đi đâu ai cũng biết!

Đang trêu cháu, chợt cô Tư khựng lại, giọng ngạc nhiên:

- Nhưng tại sao cháu lại hỏi cô như vậy?

Quý ròm đáp ứng:

- Dạ, cháu chỉ hỏi cho biết thế thôi!

Câu trả lời của Quý ròm tất nhiên không làm cô Tư thỏa mãn.

Nhưng cô chẳng buồn chất vấn thêm. Chắc nó lại nghĩ ra một trò nghịch ngợm gì đây! Cô nhủ bụng, và giục:

- Thôi, cầm đũa đi các cháu!

Bọn trẻ cầm cúi ăn. Sợ cô Tư nghe thấy sẽ thắc mắc lời thôi, không đứa nào dám mở miệng bàn bạc về câu chuyện vừa rồi.

Tuy lo lắng, Quý vẫn thấy ngon miệng, nhất là sau cú chạy nước rút vừa rồi. Tiểu Long thì khỏi nói. Nó ăn như rồng cuốn, xưa nay vẫn vậy. Chỉ có nhỏ Hạnh ăn không được ngấu nghiến cho lắm.

Nhà lạ, nó đâu thể vùi vĩnh món... bò viên!

Kính vạn hoa

Chương 3

Nhà cô Tư có rất nhiều phòng ngủ. Trừ phòng riêng của cô, còn lại cả thảy là bốn phòng. Phòng nào phòng nấy đều có một chiếc giường đôi rộng rãi, nệm gối đầy đủ, lại có cả tủ treo quần áo, bàn ngồi uống trà và toi-lét riêng.

Cô Tư xây nhiều phòng như vậy ý chừng để mai một cho khách du lịch thuê. Khi khách chưa tới thuê thì bọn Quý ròm tha hồ thụ hưởng. Cô Tư phân cho mỗi đứa một phòng khiến đứa nào đứa nấy sướng mê toi.

Nhưng đó là nói lúc chưa đi chơi chùa Phật năm. Còn bây giờ, sau khi tình cờ trông thấy bài thơ khủng khiếp kia rồi, chẳng đứa nào muốn ở một mình một phòng nữa.

Ăn cơm trưa xong, sau khi chụm đầu bàn bạc một hồi, bọn trẻ phân công thằng Mạnh vào nhà kho lôi chiếc giường sắt cá nhân đã xếp xó tự đời nào đời nào ra chùi rửa cẩn thận rồi vác vào phòng Tiểu Long.

Nhỏ Hạnh sẽ ngủ trên chiếc giường đó. Còn Tiểu Long, Quý ròm và thằng Mạnh sẽ chen chúc nhau trên chiếc giường đôi kê ở giữa phòng, ba phòng còn lại đành bỏ trống.

Cái lỗi ăn ở của bọn trẻ khiến cô Tư há hốc miệng:

- Sao các cháu không ở mỗi đứa một phòng cho rộng rãi, chui hết vào đây làm chi cho chật chội?

- Dạ, không sao đâu cô! - Quý ròm cười cầu tài - Ở chung nói chuyện mới vui!

Tất nhiên cô Tư chỉ biết lắc đầu chịu thua. May mà bọn Quý ròm không phải là khách du lịch. Nếu khách du lịch cũng khoái cái kiểu ba, bốn người chắt vô một phòng như thế này thì ý đồ kinh doanh của cô chắc phải dẹp sớm!

Cô Tư vừa khép cửa đi ra, Quý ròm đã tót ngay lên giường nằm nhắm mắt lại. Hồi sáng đi đường nhọc mệt, lúc xuống xe nó đã

buồn ngủ. Khi này, chạy thục mạng từ chùa Phật nằm về nhà, xương cốt rã rời, nó càng buồn ngủ tợn. Nó tưởng hể ngả lưng xuống nệm là nó sẽ ngáy khò khò như mọi bữa ngay.

Nhưng nằm nhắm mắt một hồi, Quý ròm ngạc nhiên phát hiện ra mình đang... thức. Những câu thơ kỳ bí trên bức tường trước cổng chùa Phật nằm cứ lảng vảng trong óc khiến Quý ròm rơi vào trạng thái lạ lùng. Tay chân xụi lơ, cơ thể mỏi nhừ nhưng đầu óc lại tỉnh như sáo.

Xoay trở một hồi vẫn không ngủ được, Quý ròm ngóc cổ nhìn qua chỗ nhỏ Hạnh nằm, gọi khẽ:

- Hạnh nè!

- Gì?

Nhỏ Hạnh nhồm dậy, hỏi. Hóa ra nó cũng thao thức này giờ.

- Sao tôi thấy vô lý quá! - Quý ròm tắc lưỡi.

- Vô lý chuyện gì?

- Chuyện bài thơ đó! Tụi mình mới xuống Vũng Tàu sáng nay, làm gì đã có ai biết mà làm thơ dọa dẫm!

- Hạnh cũng nghĩ vậy! - Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán theo thói quen - Hơn nữa, làm sao họ biết mình ghé chùa Phật nằm mà đề thơ ở đó!

- Ồ há! Vô lý thật! - Tiếng Tiểu Long đột ngột vang lên sau lưng.

Quý ròm giật mình quay lại, thấy Tiểu Long và thằng Mạnh đã ngồi dậy từ hồi nào.

Tiểu Long gật gù tiếp:

- Vả lại tụi mình đâu phải là những nhân vật gì ghê gớm mà người ta theo dõi, hăm he!

Mạnh ngồi bên, ngửa miệng xen vào:

- Nhỡ đây là bọn chuyên bắt cóc thì sao?

Quý ròm chột dạ, quay qua nạt thằng em:

- Mà lúc nào cũng nói bậy nói bạ! Người ta bắt cóc tụi tao làm gì?

- Làm sao em biết được! - Mạnh bướng bỉnh - Có thể người ta bắt cóc để tống tiền hoặc bắt qua các nước khác làm nô lệ chẳng hạn!

Giả thuyết của thằng Mạnh càng làm Quý ròm thêm đau tim. Nó mắng át:

- Mà chuyên coi phim xã hội đen nên đầu óc lúc nào cũng nghĩ toàn chuyện gì đâu không!

Thấy mình nhiệt tình đóng góp ý kiến mà không hiểu sao ông anh lại sừng cò, mặt mày đỏ gay cứ như mấy con gà chọi, Mạnh nản quá bèn ngồi im, không thêm tham gia phát biểu nữa.

Đẹp được cái miệng xúi quẩy của thằng em, Quý ròm yên tâm quay sang nhỏ Hạnh:

- Hạnh đã đoán được manh mối gì chưa?

- Chưa! - Nhỏ Hạnh lắc đầu.

- Nếu bài thơ đó không phải viết về tội mình thì nghĩ ngợi làm gì cho mất công! - Thấy hai bạn mình dăm chiêu khổ sở, Tiểu Long liền lên tiếng - Cứ ngủ một giấc, chiều dậy ra biển tắm là khỏe nhất!

Lý lẽ của Tiểu Long đơn giản nhưng đầy thuyết phục. Quý ròm vờn vai:

- Tiểu Long nói đúng! Phải ráng ngủ mới được!

Nói xong, nó liền ngã lăn đùng ra giường.

Cả bọn lập tức làm theo.

Gạt khỏi nỗi lo âu ra đầu óc, chẳng bao lâu ba ông nhóc đã ngáy pho pho.

Chỉ có nhỏ Hạnh là vẫn trần trọc. Những câu thơ quái quỷ kia cứ bám lảng nhảng trong trí nó, không tài nào giữ đi được. Nó không tin những câu thơ này nhằm vào tội nó nhưng lời lẽ lạ lùng của bài thơ cứ khiến nó loay hoay nghĩ ngợi. Nó chưa bao giờ thấy những câu thơ kỳ dị kiểu như "Trang hoàng những hiểm nguy". Không một người bình thường nào đi viết những câu như vậy cả. Cách diễn đạt này có một vẻ gì đó khác thường, phi lý. Nhưng tại sao cái phi lý đó lại được viết ra thì nó không tài nào hiểu nổi.

Nhỏ Hạnh cứ nghĩ, nghĩ hoài. Sự thôi thúc khám phá những bí ẩn của bài thơ khiến nó trở nên lơ đãng, chậm chạp. Ngay cả khi ba ông nhóc đã thức dậy và lục tục kéo nhau vào toi-lét thay đồ tắm, nó vẫn chưa rời khỏi giường.

Quý ròm là kẻ cuối cùng rời khỏi toi-lét, thấy nhỏ Hạnh vẫn còn nằm thẫn thờ trên giường, liền la rầm:

- Trời ơi là trời! Hạnh ơi là Hạnh! Bộ Hạnh tính làm công chúa ngủ trong rừng hay sao mà còn nằm ườn ra đó!

Cho tới lúc đó, nhỏ Hạnh mới chịu đứng lên. Nhưng ngay cả đang

thay đồ, đầu óc nó vẫn không ngừng làm việc. Dường như những ý nghĩ của nó đã bị cột chặt vào những câu thơ, không làm sao tách ra được.

Bỏ mặc cô công chúa lè mề trong phòng, Tiểu Long, Quý ròm và thằng Mạnh kéo nhau xuống dưới cổng đứng đợi.

Chưa tới năm phút, cả bọn đã thấy nhỏ Hạnh lật đật chạy xuống.

Nó vừa nhảy qua các bậc đá vừa la toáng:

- Hạnh tìm ra rồi! Hạnh tìm ra rồi!

Đang bực nhỏ Hạnh về cái tội chậm chạp, giờ lại nghe nó hét điếc cả tai, Quý ròm nheo mắt giở giọng cà khịa:

- Bộ hồi sáng Hạnh để lạc bịch bò viên ở đâu, giờ mới tìm ra hả?

Nếu gặp lúc khác, nhỏ Hạnh đã chửi Quý ròm tắt bếp, nhất là thằng này mới thề sống thề chết sẽ không bao giờ đụng đến đề tài bò viên đầy riêng tư này nữa. Nhưng đang cơn hào hứng, nhỏ Hạnh đâm ra dễ dãi. Nó chỉ "xì" một tiếng:

- Vô duyên! Ai đem theo bịch bò viên hồi nào?

Quý ròm cười cười:

- Chứ vừa rồi Hạnh bảo Hạnh tìm ra cái gì vậy?

Mặt mày nhỏ Hạnh rạng rỡ:

- Hạnh tìm ra ý nghĩa bí mật của bài thơ!

Quý ròm, Tiểu Long và Mạnh, cả ba cái miệng cùng lúc há hốc:

- Ý nghĩa bí mật của bài thơ?

- Ủ.

- Ý nghĩa sao? - Quý ròm hồi hộp - Có liên quan gì đến tội mình không?

- Quý cứ yên tâm! - Nhỏ Hạnh thừa dịp trả đũa vụ bò viên vừa rồi - Bài thơ này chẳng dính dáng gì đến bắt cóc tổng tiền hay bán làm nô lệ đâu!

Biết nhỏ Hạnh châm chọc thái độ chết nhát của mình nhưng Quý ròm chẳng nghĩ ra cách nào chống đỡ.

Nó đành phớt lờ, hỏi:

- Vậy bài thơ dính dáng đến chuyện gì?

- Hạnh cũng chẳng rõ!

Câu trả lời của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm nổi dóa:

- Hạnh đùa kiểu gì kỳ vậy? Sao khi nãy Hạnh bảo Hạnh đã tìm ra ý

nghĩa bí mật của bài thơ?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Hạnh chỉ không rõ bài thơ dính dáng đến chuyện gì thôi! Còn ý nghĩa của bài thơ thì Hạnh biết! Ý nghĩa của nó nằm ở chữ đầu của mỗi câu!

- Chữ đầu của mỗi câu? - Quý ròm chưng hửng.

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Ủ, không tin, Quý ráp bốn chữ đầu của mỗi câu lại coi!

Quý ròm nhíu mày. Những câu thơ nhanh chóng hiện ra trong óc nó:

Ở ngoài sương ngoài gió

Trang hoàng những hiểm nguy

Ba người đi đến đó

Bảy ngày không trở về

Theo như nhỏ Hạnh phát hiện, bí mật của bài thơ này nằm ở những chữ đầu câu. Như vậy, ý nghĩa của bài thơ nằm ở bốn chữ "Ở trang ba bảy".

Quý ròm vừa suy nghĩ vừa gục gặc đầu. Ủ, "ở trang ba bảy" nghe cũng có lý. Nhưng cái gì ở trang ba bảy? Và trang ba bảy mà bài thơ nhắc tới là trang ba bảy nào? Nó nằm ở đâu?

Vốn là vua giải câu đố lão luyện, đầu óc của Quý ròm nhanh chóng bị kích thích.

Từ khi ghé chùa Phật năm đến giờ, bị nổi hải sợ bao phủ, Quý ròm không còn giữ được sự tỉnh táo và nhạy bén thường ngày. Hơn nữa, nó không bao giờ nghĩ bài thơ trên tường kia là một bài thơ đánh đố, vì vậy nó không hướng suy nghĩ vào việc đi tìm cách giải. Thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh cứ cắn môi đi tới đi lui, Mạnh ngoắt Tiểu Long và hai đứa nháy nhau rón rén leo trở lên các bậc cấp. Vừa bước qua khỏi cửa, Mạnh chạy ù đến chỗ kệ sách, lôi hết cuốn này đến cuốn khác bày đầy ra sàn nhà.

- Mày làm gì vậy? - Tiểu Long ngạc nhiên hỏi.

Mạnh đáp, tay vẫn không ngừng lục lọi:

- Lấy sách ra, em và anh tìm!

Tiểu Long vẫn không hiểu:

- Tìm gì?

- Em cũng chả biết tìm gì nhưng mình cứ lật tất cả những trang ba bảy! - Mạnh khịt khịt mũi - Biết đâu em và anh sẽ phát hiện ra một điều gì đó!

Sáng kiến của thằng Mạnh khiến Tiểu Long dở khóc dở cười. Nhưng thấy thằng này đã nhiệt tình lôi toàn bộ sách trên kệ xuống và vút ngổn ngang vương vãi đầy mặt đất, Tiểu Long chẳng còn cách nào hơn là ngồi thụp xuống mò mẫm đánh vật với những cuốn sách.

Thôi thì không thiếu sách gì! Từ lịch sử, đạo đức đến hình học, đại số, thêm một lô truyện cổ tích và truyện trinh thám, nói chung hễ vớ phải cuốn nào, Tiểu Long và Mạnh đều hăm hở lật ra ngay trang ba bảy, trợn mắt ngăm nghía, dò tìm.

Trong khi hai đứa đang hì hục bới tung cả đồng sách thì nhỏ Hạnh và Quý ròm thò đầu vào.

- Trời đất! Tụi mày làm trò gì vậy? - Quý ròm thô lỗ mắt.

Mạnh ngược lên, bối rối:

- Em và anh Tiểu Long định xem thử có gì đặc biệt trong những trang ba bảy này không!

- Thôi đi hai ông tướng! - Quý ròm nhếch mép - Tìm trong đó thì dù tìm đến già cũng đừng hòng mò ra được điều gì!

- Chứ không tìm trong này thì tìm ở đâu? - Mạnh gãi cổ.

- Tìm trong chùa Phật nằm! - Nhỏ Hạnh hăng giọng đáp thay.

Mạnh ngơ ngác:

- Trong chùa Phật nằm?

- Đúng vậy! - Nhỏ Hạnh gật đầu - Bài thơ chép trước cổng chùa thì cái trang ba bảy bí mật kia phải nằm ở một cuốn sách nào đó trong chùa!

- Nhưng trong chùa làm gì có sách! - Mạnh ương bướng - Chùa chiền chứ đâu phải làm thư viện!

Nhỏ Hạnh đáp gọn:

- Chùa có kinh Phật.

- Thôi đừng thắc mắc lôi thôi nữa! - Quý ròm nôn nóng - Thay đồ lẹ đi, rồi lên chùa!

Cả bọn lại lục tục kéo nhau vào toi-lét, trút bỏ đồ tắm.

Tiểu Long chép miệng:

- Đi Vũng Tàu mà rớt cuộc chẳng được xuống biển, chỉ toàn leo núi!

Nghe vậy, Quý ròm an ủi:

- Mày đừng lo! Tụi mình còn những sáu ngày nữa kia mà! Khám phá xong bí mật của trang ba bảy này rồi là tụi mình nhào xuống biển ngay!

Đúng như nhỏ Hạnh dự đoán, trên bệ thờ trong chùa Phật nằm có để sẵn mấy cuốn kinh Phật.

Theo sự phân công trước, Tiểu Long, Quý ròm và Mạnh giả vờ đi tới đi lui ngoạn cảnh để đánh lạc sự chú ý của những người chung quanh. Trong khi đó, nhỏ Hạnh lân la lại gần bệ thờ lén mở mấy cuốn kinh ra xem.

Ba ông nhóc vừa đi loanh quanh vừa hồi hộp liếc chùng về phía nhỏ Hạnh. Đến khi thấy nhỏ Hạnh buông mấy cuốn kinh xuống và rảo bước ra cửa, cả bọn lập tức co cẳng chạy theo.

- Sao, có gì lạ không? - Quý ròm vừa đuổi tới nơi đã hỏi ngay.

- Chẳng có gì đặc biệt cả!

Câu trả lời của nhỏ Hạnh khiến cả bọn xuôi xị.

- Vô lý! - Quý ròm cau mày - Ít ra cũng phải có điểm gì khả nghi chứ?

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Hạnh đã xem kỹ rồi! Chẳng có điểm gì gọi là khả nghi! Không tin thì Quý chạy vào xem lại lần nữa đi!

Quý ròm hít một hơi dài và quay đầu nhìn vào bên trong. Bất chợt ánh mắt nó dừng lại ở cuốn sổ lưu niệm treo tòng teng ở góc bệ thờ.

- Kia rồi! - Quý ròm cố kềm giọng để nén một tiếng reo.

- Gì vậy? - Cả ba cái miệng cùng hỏi.

- Cuốn sổ lưu niệm.

Nhỏ Hạnh cũng vừa kịp nhìn thấy cuốn sổ. Nó liếc Quý ròm:

- Quý với Hạnh vô đi! Mình giả vờ như đang viết lưu niệm!

Thế là để Mạnh và Tiểu Long đứng canh cửa đề phòng bất trắc,

Quý ròm và nhỏ Hạnh rón rén quay vào chỗ bệ thờ.

Cuốn sổ lưu niệm khá dày, dành cho khách tham quan ghi cảm tưởng.

Ở trang ba bảy, Quý ròm và nhỏ Hạnh bắt gặp một dòng chữ ghi ở lề giấy phía cuối trang, chỗ không kẻ dòng, nội dung lại chẳng ăn nhập gì với đoạn văn trên, chứng tỏ nó mới được viết thêm vào. Dòng chữ cực kỳ bí hiểm: "Đá không đỏ, nhà không đen".

Kính vạn hoa

Chương 4

Nhỏ Hạnh hỏi Mạnh:

- Em ở Vũng Tàu có nghe câu "đá không đỏ nhà không đen" bao giờ chưa?

- Chưa.

Mạnh lắc đầu đáp, chân vẫn hờ hững bước.

Lần này, cả bọn rời khỏi chùa Phật nằm một cách thông thả. Sau khi khám phá bài thơ kỳ bí trên vách chùa chỉ có ý nghĩa ở mỗi chữ đầu câu, còn những chữ "ba người" và "bảy ngày" chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, cả bọn không còn thi nhau chạy vắt giò lên cổ như hồi sáng nữa.

Sau một hồi ngẫm nghĩ, Tiểu Long buột miệng:

- Hay là ở đây có một thứ "đá không đỏ" nào đó?

- Đá đỏ mới hiếm chứ đá không đỏ thì ở đâu chẳng có!

Thực tế Mạnh nêu lên khiến cả bọn thêm nhức đầu. Ủi nhỉ, đá nào mà chẳng không đỏ!

- Thế còn "nhà không đen"? - Quý ròm nhú mày - "Nhà không đen" là cái cóc gì?

Tiểu Long cười:

- Còn phải hỏi! "Nhà không đen" tức nhiên là "nhà trắng" rồi!

Quý ròm không xem lời nói của Tiểu Long là một lời nói đùa. Nó nhìn Mạnh, nghiêm nghị:

- Ở đây có tòa nhà trắng nào không mày?

Mạnh ngơ ngác:

- Làm gì có!

Nhỏ Hạnh khịt mũi:

- Chỉ ở Mỹ mới có tòa Bạch ốc thôi!

Câu nói của nhỏ Hạnh làm Mạnh giật thót. Nó hấp tấp hỏi lại:

- Chị vừa bảo gì thế?

Chị bảo là ở Mỹ mới có tòa Bạch ốc, tức là tòa nhà trắng, thôi!

Mắt thẳng Mạnh sáng lên:

- Như vậy ở Vũng Tàu cũng có tòa Bạch dinh! - Và nó bỗng reo lên - Đúng rồi, tòa Bạch dinh cũng toàn trắng, chỉ có một số đường viền là màu gạch thôi!

Quý ròm toét miệng cười:

- Tao vô Bạch dinh chơi mấy lần mà tự dưng quên bằng đi mất!

Nhỏ Hạnh sốt ruột:

- Tòa Bạch dinh ở đâu? Xa không?

- Hơi xa! Nó ở dưới chân Núi Lớn! - Mạnh chỉ tay về phía trước mặt - Muốn tới đó phải đi xích-lô!

Nhỏ Hạnh hăm hở:

- Vậy kêu xích-lô đi ngay đi!

Tiểu Long ngăn người:

- Đi ngay bây giờ?

- Thì đi ngay bây giờ chứ sao! - Nhỏ Hạnh nheo mắt - Võ sĩ gì mà chậm chạp thế!

Tiểu Long đưa nắm tay quệt mũi:

- Sao khi này Quý ròm bảo đi chùa Phật năm xong, tụi mình sẽ xuống biển tắm?

- Khi này khác, bây giờ khác, ông ơi! - Quý ròm kêu lên - Khi này mình đâu có biết câu chuyện này lại kéo dài tới tận... Bạch dinh!

Chiếc xích-lô chở bốn đứa trẻ đồ dốc Hạ Long, men theo Bãi Trước, chạy về hướng Núi Lớn.

Một lát, Bạch dinh, nơi vua Thành Thái từng bị thực dân Pháp giam lỏng trước đây, hiện ra trong tầm mắt.

Tiểu Long vừa leo xuống khỏi xe vừa tắm tặc:

- Bạch dinh đẹp quá Hạnh hén?

- Ủ, đẹp ghê!

Nhỏ Hạnh trầm trồ theo. Rồi đảo mắt nhìn dọc dãy hàng rào thấp bao quanh tòa nhà, nó tặc lưỡi:

- Tụi mình vào hén?

- Vào làm gì?

Mạnh thỉnh hỏi khiến cả bọn ngớ người. Ủ, vào đó rồi sẽ làm gì tiếp theo nhỉ? Tất nhiên nếu đi tham quan thì lại khác. Khách tham quan vào Bạch dinh để xộc vào tất cả các phòng, tò mò ngắm

nghĩa một nơi chốn được xem là di tích cùng với những vật đang trưng bày trong đó. Nhưng mục tiêu nóng bỏng của bọn Quý ròm lúc này đâu phải là tham quan, mà đang lần theo một đường dây bí mật.

Lúc này, mãi hào hứng với chuyện khám phá ra tòa "nhà không đen", cả bọn học tốc nhảy xích lô đến đây. Nhưng đến đây rồi làm gì nữa thì chẳng đứa nào nghĩ tới.

Sau một thoáng băn khoăn, nhỏ Hạnh bậm môi:

- Cứ vào đại! Tới đâu hay tới đó!

Quý ròm đồng tình:

- Ủ, vào đi! Nếu không phát hiện ra điều gì thì cũng kể như là một chuyến tham quan!

Thế là cả bọn nối đuôi nhau vào cổng.

Trong khi Mạnh dắt Tiểu Long đi từng phòng hăng hái chỉ trỏ và liến láu thuyết minh thì Quý ròm lại gần nhỏ Hạnh, thì thầm:

- Hạnh đã phăng ra được đầu mối nào chưa?

- Chưa! - Nhỏ Hạnh chép miệng - Hạnh vẫn chưa hiểu ba chữ "đá không đỏ" nhằm ám chỉ điều gì!

- Ủ, khó hiểu ghê!

Quý ròm nói và nó lại cúi đầu nghĩ ngợi.

Đã vào tòa Bạch dinh này nhiều lần, Quý ròm chẳng ham ngắm nghĩa như các bạn. Hơn nữa, đầu óc mãi loay hoay tìm cách "giải mã" những từ ngữ kỳ bí kia nên sau khi đi loanh quanh một vòng, Quý ròm lững thững ra ngồi đăm chiêu trên chiếc băng đá trước sân.

Quý ròm ngồi một lát đã thấy Tiểu Long, nhỏ Hạnh và thằng Mạnh lục tục kéo ra.

Thấy Quý ròm một mình một ghế, Mạnh ngạc nhiên:

- Nãy giờ anh ngồi ngoài này hả?

- Ủ.

- Vậy anh có thấy gì không?

- Thấy gì là thấy gì?

Mạnh liếm môi:

- Thì thấy người ta ấy! Như... bọn cướp chẳng hạn!

Quý ròm cau mặt:

- Mày hể mở miệng ra là trộm với cướp! Cứ làm như đang sống ở trong phim Hồng Kông ấy!

Nhỏ Hạnh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Quý ròm. Và hỏi đúng cái câu khi này Quý ròm vừa hỏi nó:

- Quý đã phăng ra được đầu mối nào chưa?

Quý ròm không đáp. Nó khẽ lắc đầu và thần thờ nhìn ra phía trước. Bất chợt, ánh mắt đang xa xôi của Quý ròm đột ngột lóe lên, mừng rỡ:

- Kia rồi! Đúng là nó rồi!

Vừa nói, Quý ròm vừa nhồm dẩy chạy băng băng về phía góc sứ đối diện.

Chẳng biết chuyện gì, cả bọn lật đật chạy theo.

Mạnh hí hửng:

- Thấy chưa! Em đã bảo thế nào bọn cướp cũng xuất hiện mà anh không tin!

Tiểu Long không nói tiếng nào. Nó chỉ lặng lẽ vọt lên trước Quý ròm nhằm bảo vệ cho thân hình còm nhom của bạn.

Nhưng cả Tiểu Long lẫn Mạnh đều hó to. "Kẻ địch" mà Quý ròm vừa hô hoán chẳng phải là bọn cướp nào sát. Đó chỉ là một... tảng đá.

Quý ròm chạy thẳng lại chỗ tảng đá xanh lớn bằng chiếc lu kê góc sứ. Nó vỗ vỗ lên tảng đá, giọng phấn khích:

- Nó đây rồi!

Tiểu Long và Mạnh chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao thì nhỏ Hạnh đã gật gù:

- Theo Quý thì "đá không đỏ" là tảng đá này đây hở?

- Không còn nghi ngờ gì nữa! - Mắt Quý ròm long lanh - "Nhà không đen" là "nhà trắng" thì "đá không đỏ" tức thị "đá xanh"! "Đen" trái nghĩa với "trắng", "đỏ" trái nghĩa với "xanh"!

Nhỏ Hạnh hớn hờ:

- Như vậy thì đúng rồi! Đơn giản thế mà Hạnh không nghĩ ra!

Nhỏ Hạnh không khen Quý ròm một cách trực tiếp. Nhưng câu nói của nó giá trị gấp mấy lần khen tặng. Ác một nỗi, trời đã sinh nhỏ Hạnh còn sinh thêm... thằng Mạnh.

Quý ròm chưa kịp phồng mũi, Mạnh đã làm nó cụt hứng:

- Nhưng tìm ra tảng đá này để làm gì?

Câu hỏi các cố của thằng em trời đánh làm Quý ròm lúng túng:

- Sao lại để làm gì? Chắc chắn là có dấu hiệu gì trên tảng đá này chứ chẳng sai!

Quý ròm vừa nói dứt câu, cả bọn lập tức châu đầu sẫm soi tảng đá. Đứa nào đứa nấy cúi lom khom, mắt láo liên dọ dẫm, hy vọng tìm ra được một điều gì đó giống như bài thơ trên vách chùa hồi sáng. Nhưng sau khi dò tìm cả buổi vẫn chẳng đứa nào phát hiện được điểm gì khả nghi. Không những trên tảng đá không ghi một chữ nào mà ngay cả một đường ngoằn ngoèo cũng không có nốt. Tảng đá xanh nhẵn thín, bốn mặt trơn láng, cứ nằm trơ ra như thách thức.

Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán:

- Sao lạ vậy nè!

Quý ròm tặc lưỡi:

- Hay tìm lại gần nữa xem!

Cả bọn lại khom mình soi mói, thậm chí Quý ròm còn bò toài dưới đất và lấy tay xát mạnh lên những chỗ nghi ngờ nhưng rốt cuộc chẳng thu lượm được kết quả gì.

- Chắc không có gì trên tảng đá này đâu! - Tiểu Long ngập ngừng bình luận.

Chỉ đợi có vậy, Mạnh ngoác mồm:

- Thấy chưa! Em đã bảo mà! Có tìm ra tảng đá xanh cũng chẳng làm được gì!

Nghe giọng nói nhơn nhơn đắc ý của thằng em, Quý ròm tức muốn ói máu. Nó định nạt một tiếng nhưng ngẫm lại thấy thằng Mạnh nói không phải không đúng, đành nuốt giận làm thinh.

Biết Quý ròm vẫn còn ầm ức, nhỏ Hạnh nhìn Mạnh:

- Sao Mạnh biết chẳng làm được gì?

Mạnh thản nhiên:

- Thì mình tìm cả buổi mà có thấy gì đâu!

- Nhỡ mình tìm không kỹ thì sao?

- Làm gì có chuyện tìm không kỹ!

- Không nói lời thôi gì hết! - Quý ròm hăng giọng chen ngang - Sáng mai mình tới đây tìm lại lần nữa!

- Trời đất! - Mạnh kêu lên - Ngày mai phải quay trở lại đây nữa?
- Đúng vậy! - Quý ròm lạnh lùng - Khi nào khám phá được bí mật của tảng đá xanh, túi mình mới rời khỏi Bạch dinh!

Mạnh nhăn nhó:

- Nhỡ đây không phải là tảng đá mà... bọn cướp nói đến thì sao? Biết ông anh nhất gan của mình không thích nhắc đến từ "bọn cướp" nhưng do quen miệng, Mạnh không sao "tránh" kịp. Nó đành dỏng tai chờ ông anh cự nự.

Nhưng lần này, Quý ròm chẳng dả động gì đến chuyện đó. Nó chỉ nhếch mép:

- Chính là tảng đá này, không thể nào nhầm được!

Vừa nói Quý ròm vừa quay mình đi ra cổng.

Tiểu Long lật đật chạy theo:

- Bây giờ mình đi đâu đây?

- Đi về!

- Về đâu?

- Thì về nhà chứ đâu! Thằng này hỏi lạ!

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Chứ không đi tắm biển hả?

- Mai tắm! - Quý ròm làu bàu - Bây giờ tối mịt rồi mà tắm tiếc gì nữa!

Thoạt đầu Tiểu Long định nài nỉ thêm vài tiếng nhưng khi ngẩng đầu lên, bắt gặp trên nền trời hoàng hôn những vì sao đang thi nhau kéo ra và bắt đầu nhấp nháy, nó đành buông một tiếng thở dài và lặng lẽ đi theo Quý ròm.

Kính vạn hoa

Chương 5

Trong giờ cơm, cô Tư thỉnh linh hỏi:

- Hồi chiều đi tắm biển vui không các cháu?

Không đứa nào chờ đợi một câu hỏi như vậy nên cả bọn đâm ngớ người ra.

Mãi một lúc, Quý ròm mới ấp úng đáp:

- Dạ, v... ui... vui ạ!

Thấy Mạnh nhúc nhích mép có vẻ muốn phì cười, nhỏ Hạnh phải thò chân dưới gầm bàn đạp lên chân nó.

- Các cháu tắm ở bãi nào?

Quý ròm khịt mũi:

- Dạ cũng loanh quanh ở Bãi Dứa đây thôi!

- Bơi tuốt xuống Bạch dinh mà bảo là loanh quanh ở Bãi Dứa! -

Mạnh đột ngột lên tiếng phá bĩnh.

Cô Tư tròn mắt:

- Cái gì? Các cháu bơi tuốt xuống tận Bãi Dâu kia à?

- Dạ, không ạ! - Quý ròm vội vàng đính chính - Mạnh nói đùa đấy, cô hơi đâu mà đi nghe nó!

Nghe vậy, cô Tư hơi yên lòng. Rồi cô dịu dàng dặn, không để ý đến cảnh Quý ròm đang nghiêng răng trợn mắt như muốn ăn tươi nuốt sống thằng con bảo bối của cô:

- Các cháu xuống biển phải hết sức cẩn thận! - Phải trông chừng nhau và nhất là đừng bao giờ bơi ra xa!

- Dạ.

Quý ròm đáp, vẻ ngoan ngoãn, và nó mừng thầm khi thấy bà cô không có vẻ gì định quay trở lại đề tài hóc búa đó nữa.

Tuy vậy, Quý ròm không dám nấn ná lâu ở bàn ăn. Nó bùng chén cơm và lia và lia, gần như nuốt không kịp nhai. Ở bên cạnh, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng vội vàng không kém.

Cô Tư mỉm cười:

- Các cháu ăn từ từ thôi!

Rồi cô mắng yêu:

- Khô thân chưa! Bơi cho lấm vào rồi bây giờ đói bụng!

Cô Tư vừa dứt lời, cả bốn đứa không hẹn mà cùng cúi đầu xuống gầm bàn, ho sặc ho sụa. Cơm bắn tung tóe, thậm chí bắn ra từ... hai lỗ mũi.

- Thấy chưa! - Cô Tư chép miệng - Ăn nhanh thế làm sao khỏi bị sặc cơm!

Nghe cô rầy, cả bọn lấy tay che mặt, làm thỉnh ra vẻ biết lỗi. Tội nghiệp cô, cô đâu ngờ bọn trẻ sặc cơm vì phải cố nín cười!

Lúc vào phòng ngủ, Quý ròm thu nắm tay lại dứ dứ trước mặt Mạnh, giọng hăm he:

- Mà biết cái gì đây không?

Nắm tay của Quý ròm chỉ dọa được con nít. Nhưng vì nó vai anh nên Mạnh đành ôm đầu:

- Em có làm gì đâu!

Quý ròm sùng sộ:

- Khi này mà nói gì ngoài bàn ăn vậy?

- Em chỉ đùa thôi! - Mạnh phân trần - Rốt cuộc mẹ có biết gì đâu!

- Hừ! - Quý ròm buông tay xuống - Cô mà biết thì mà chết với tao!

Tiểu Long và Hạnh nhìn cuộc đấu khẩu giữa hai anh em bằng ánh mắt thờ ơ. Mỗi đứa đang bận theo đuổi những ý nghĩ riêng tư của mình.

Tiểu Long tựa lưng vào thành tường, cố đoán xem bọn tội phạm đang giấu mặt trong bóng tối đó là ai, bọn chúng cả thấy bao nhiêu đứa và võ nghệ của bọn chúng đến cỡ nào. Tiểu Long rùng mình khi hình dung ra một cuộc chạm trán nảy lửa, trong đó nó phải một mình tả xung hữu đột để bảo vệ cho cả bọn. Trong bọn, hầu như chẳng đứa nào biết đánh đấm. Nhỏ Hạnh là con gái, coi như gác qua một bên. Quý ròm chỉ giỏi võ mềm, tay chân khăng khiu trói gà không chặt, gãi lưng cho đối thủ hợp hơn là đấm đá. Thằng Mạnh thì liên lấu nhưng tướng tá xem ra không phải là tướng đánh nhau. Rốt lại, nếu đụng trận, chắc chỉ có mỗi Tiểu Long "một mình chống mafia". Càng nghĩ Tiểu Long càng lo sốt vó.

Nhỏ Hạnh không buồn lo xa như Tiểu Long. Nó ngồi thu chân lên giường, đầu óc tập trung vào việc phát giác những bí mật quanh tảng đá xanh trong sân tòa Bạch dinh. Nhỏ Hạnh hoàn toàn tán đồng với lập luận của Quý ròm. "Đá không đỏ" dứt khoát là "đá xanh". Còn tại sao tụi nó không tìm ra được manh mối gì quanh tảng đá đỏ thì lại là chuyện khác. Hay là chung quanh Bạch dinh còn một tảng đá xanh nào khác?

Ý nghĩ đó vừa lóe lên trong óc, nhỏ Hạnh vội quay sang Quý ròm:

- Quý nè!

- Gì?

- Tảng đá xanh ấy mà!

Quý ròm ngóc đầu dậy:

- Tảng đá xanh sao?

Nhỏ Hạnh ngập ngừng:

- Hạnh nghĩ... biết đâu còn một tảng đá xanh nào khác chung quanh Bạch dinh!

Quý ròm nhíu mày:

- Hạnh tin như vậy hả?

- Hạnh chỉ đoán vậy thôi! - Nhỏ Hạnh phân vân đáp - Thế hồi chiều Quý đã đi vòng ra phía sau chưa?

- Chưa.

Quý ròm đáp gọn và lại nằm xuống. Nó không tin vào sự phỏng đoán của nhỏ Hạnh lắm. Nếu ở Vũng Tàu có nhiều đá xanh như vậy thì chẳng ai lấy nó làm tín hiệu làm gì. Chỉ có một tảng "đá không đỏ" cũng như chỉ có một tòa "nhà không đen" thôi. Nhưng dù sao sáng mai mình cũng cứ đi một vòng quanh tòa Bạch dinh xem sao! Trước khi thiếp ngủ, Quý ròm đã tự dặn mình như thế. Sáng hôm sau, mới tám giờ sáng, bọn Quý ròm đã có mặt ở Bạch dinh. Quả như Quý ròm nghĩ, cả bọn kéo nhau đi vòng quanh tòa nhà nhưng chẳng tìm thấy một tảng đá xanh nào khác ngoài tảng đá cạnh gốc sù trước sân.

Rồi cũng như hôm qua, bốn cái đầu lại xúm vào tảng đá vô tri, soi mói sục tìm.

Nhưng cũng như hôm qua, kết quả vẫn công cốc.

Mạnh đứng dậy trước tiên. Nó chán nản thở hắt ra:

- Có mấy thì cũng vậy thôi!

Quý ròm cau có:

- Mày tìm có kỹ không đấy?

Mạnh nhún vai:

- Sao lại không kỹ? Chỉ thiếu mỗi việc nạy tảng đá lên nữa thôi!

Câu nói của Mạnh khiến Quý ròm ngẩn người ra:

- Mày vừa nói gì thế?

Thấy ông anh đột nhiên hỏi vặn, Mạnh hơi chột dạ. Nó đáp ứng:

- Em bảo là chỉ còn thiếu mỗi việc nạy tảng đá lên nữa thôi!

Vừa đáp Mạnh vừa nhìn ông anh lom lom. Nhưng phản ứng của Quý ròm hoàn toàn ra ngoài ý nghĩ của Mạnh.

- Tuyệt! - Quý ròm bật ngón tay cái lên, khen.

- Tuyệt gì cơ? - Mạnh ngơ ngác.

- Ý kiến của mày hay tuyệt! - Quý ròm tươi tỉnh - Bây giờ tụi mình sẽ nạy tảng đá lên!

- Nạy tảng đá lên thật ư? - Mạnh bàng hoàng hỏi lại.

- Sao lại không thật? Nếu người ta không viết vẽ gì trên tảng đá thì điều bí mật chắc chắn là nằm ở phía dưới!

Nhỏ Hạnh hùa theo Quý ròm:

- Tụi mình cứ nạy lên đi! Biết đâu phía dưới chẳng có một đường hầm!

- Đường hầm ư? - Quý ròm giật thót, nó chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó.

Nhỏ Hạnh nhìn Quý ròm bằng ánh mắt ngạc nhiên:

- Làm gì Quý hoảng lên thế? Nếu có đường hầm thì đã sao?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Thế nhỡ có người nấp trong đường hầm thì sao?

Băn khoăn của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh bất giác đâm ra ngần ngừ. So về sự nhất gan, nhỏ Hạnh không thua gì Quý ròm, thậm chí còn có phần hơn. Hai đứa cứ thế đứng trố mắt ra nhìn nhau, chưa biết nên hành động thế nào.

Trước vẻ do dự của hai bạn, Tiểu Long đâm sốt ruột. Nó hừ mũi:

- Chắc gì đã có người dưới đó mà lo!

Nói xong, không đợi Quý ròm và nhỏ Hạnh kịp có ý kiến, nó rùn người kê vai vào tảng đá mím môi đẩy mạnh. Thấy vậy, Mạnh liền

nhào vô giúp sức.

Dưới lực đẩy của hai đứa, tảng đá từ từ nhúc nhích và nghiêng qua một bên.

Quý ròm và nhỏ Hạnh cúi lom khom bên cạnh, hồi hộp căng mắt dòm.

Khi tảng đá nghiêng chừng 30o, Quý ròm thét lên:

- Thôi, đừng đẩy nữa!

Mạnh ngoái cổ, giọng hồn hên:

- Thấy đường hầm rồi hả?

- Chẳng có hầm hố nào cả! Nhưng có một cái hộp!

Vừa nói Quý ròm vừa nhanh nhẹn thò tay vào kẻ hở lõi cái hộp ra.

Tiểu Long và Mạnh lập tức buông tảng đá xuống và vội vàng chạy lại chỗ Quý ròm và nhỏ Hạnh.

Bốn đứa chụm đầu vào cái hộp màu đen vuông vức trên tay Quý ròm, tò mò ngắm nghía.

- Hộp gì vậy cà? - Tiểu Long chớp chớp mắt.

Nhỏ Hạnh ra vẻ hiểu biết:

- Đây là hộp đựng dao cạo râu!

- Sao Hạnh biết?

- Sao lại không biết! Ba Hạnh có một chiếc hộp giống hệt như vậy!

Quý ròm nôn nóng:

- Mở ra xem hén?

Nhưng nó mới mò tay vào nắp hộp, Mạnh đã la giật giọng:

- Coi chừng nổ!

Tiếng thét bất ngờ của Mạnh khiến Quý ròm giật mình liệng vội cái hộp ra xa và lật đật nhào người ra đất. Cả Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng hốt hoảng ngồi thụp xuống. Đứa nào đứa nấy nhắm mắt nhắm mũi chờ một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Nhưng chẳng có gì xảy ra sất. Không khí chung quanh vẫn tĩnh lặng. Chiếc hộp bị ném lăn lóc trên mặt đất, vẫn nằm im như chế nhạo bọn trẻ.

Tiểu Long đứng dậy trước tiên. Nó phúi đất bám trên quần, cười hi hi:

- Nổ đâu mà nổ! Thằng quý con làm tụi mình hết hồn!

Nhỏ Hạnh cũng bẽn lẽn đứng lên.

Cuối cùng là Quý ròm. Nó lồm cồm bò dậy và ngoảnh về phía Mạnh, quạu quọ:

- Chơi trò gì vậy mày?

- Trò gì đâu! - Mạnh gãi đầu - Em chỉ cảnh giác vậy thôi!

Quý ròm vẫn chưa nguôi ám ức:

- Mày cảnh giác kiểu này chừng vài lần chắc tui tao đứng tim chết hết quá!

Vừa lâu bầu Quý ròm vừa rảo bước về phía chiếc hộp, ngượng ngịu cầm lên. Nhưng bị ám ảnh bởi lời hù dọa của Mạnh khi nãy, Quý ròm vẫn chưa dám thò tay mở nắp hộp. Nó giơ chiếc hộp lên ngang mắt, tỉ mỉ quan sát, vẻ ngần ngại hiện rõ trên mặt.

Nhỏ Hạnh biết tông bụng dạ của Quý ròm. Nó khẽ đẩy gọng kính trên sống mũi, hắng giọng:

- Quý cứ mở ra đi! Chẳng có gì nguy hiểm đâu!

Quý ròm mấp máy môi định hỏi "Sao Hạnh biết?" nhưng rồi sợ Tiểu Long và nhất là thằng oắt con Mạnh chế giễu tính chết nhát của mình, nó gượng cười làm ra vẻ hùng dũng:

- Mở thì mở chứ! Tôi đâu có sợ!

Biết Quý ròm vẫn còn hãi, nhỏ Hạnh liền trấn an:

- Đây là đường dây liên lạc của bọn người bí mật nào đó! Chẳng lẽ chúng gài chất nổ để làm hại đồng bọn?

Nhận xét chí lý của nhỏ Hạnh giúp Quý ròm gạt bỏ khỏi đầu óc những lo sợ vô lối. Nó nhẹ nhõm thở ra một hơi dài và thận trọng miết những ngón tay lên nắp hộp.

"Tách" một cái, chiếc hộp bật ra. Quý ròm rùng mình nhắm mắt lại, nhưng rồi lại mở ra ngay.

Chẳng có quả mìn nào trong hộp cả. Chỉ có một mẫu giấy nhỏ.

Mạnh reo lên:

- A, bản đồ kho báu!

Nhỏ Hạnh "xì" một tiếng:

- Làm gì có tám bản đồ tí tẹo như thế này! Đây chỉ là một bức mật thư thôi!

Quý ròm không buồn tranh cãi. Nó nín thở sè sè mở tờ giấy ra.

Vừa thoáng nhìn qua dòng chữ nguệch ngoạc trong mẫu giấy, cặp lông mày Quý ròm bỗng nhăn tít.

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh vội vàng nhún mắt dòm. Và ba đứa lập tức há hốc miệng khi thấy mẫu giấy trên tay Quý ròm chỉ vồn vện có sáu chữ: "Gọi nắng trên vai em gầy..."
Đó là câu đầu tiên trong bản nhạc "Hạ trắng" của Trịnh Công Sơn.

Kính vạn hoa

Chương 6

Cũng như Quý ròm, sau khi lướt mắt qua bức mật thư, cặp lông mày nhỏ Hạnh liền nhíu lại.

Tiểu Long và Mạnh thì thuôn mặt đứng nhìn nhau. Hai đứa vốn không quen suy luận rắc rối nên gặp những tình huống kỳ lạ như thế này chỉ biết trông cậy vào hai bộ óc điện tử của Quý ròm và nhỏ Hạnh.

Nhỏ Hạnh nghĩ ngợi một lát rồi vỗ vỗ trán:

- Hạnh nghĩ đây chỉ là một trò đùa!
- Một trò đùa? - Quý ròm ngạc nhiên.
- Ủ! Chứ chẳng lẽ bọn người bí ẩn đó lại chọn nhạc Trịnh Công Sơn để làm mật hiệu?
- Biết đâu được!

Quý ròm nhún vai, rồi nó thở dài nói thêm:

- Nhưng ngay cả như vậy tôi cũng đành chịu thua! Gì chứ nhạc là tôi dốt nhất trên đời!

Mạnh liếc ông anh:

- Bây giờ tính sao chứ? Chẳng lẽ đứng đây hoài?

Quý ròm trầm ngâm một hồi rồi tặc lưỡi:

- Về nhà đi! Về nhà rồi tính!

Nghe vậy, Tiểu Long mừng rơn:

- Đúng rồi đó! Về nhà đi tắm biển!

Rồi sợ Quý ròm và nhỏ Hạnh phản đối, nó vội vàng bổ sung:

- Tắm biển sẽ giúp cho đầu óc tỉnh táo, sáng suốt! Biết đâu nhờ vậy mình sẽ nghĩ ra được manh mối gì đó!

Giọng điệu của Tiểu Long giống hệt như những mẫu quảng cáo trên ti-vi. Quý ròm mỉm cười nhìn bạn:

- Manh mối gì đó là manh mối gì hờ mày?

Cú hỏi vặn của Quý ròm làm Tiểu Long lúng túng. Nó đưa tay quệt mũi:

- Thì tao chỉ nói vậy thôi!

Sự ngượng ngập của Tiểu Long khiến Quý ròm động lòng. Nó không trêu nữa, mà quay mình tiến ra cổng.

Nhưng mới đi được vài bước, Quý ròm đã nghe nhỏ Hạnh gọi giật:

- Quý ơi, gượng đã!

- Gì vậy Hạnh?

- Quý đặt chiếc hộp lại chỗ cũ rồi hãy về! - Nhỏ Hạnh đột nhiên đề nghị.

- Sao vậy? - Quý ròm tròn xoe mắt.

Nhỏ Hạnh bước lại cạnh Quý ròm, hạ giọng:

- Nếu như đây là hoạt động trong bóng tối của bọn tội phạm thì mình không nên làm mất dấu!

- Là sao? - Quý ròm nhăn nhó - Hạnh nói gì tôi không hiểu!

- Đây nè! - Nhỏ Hạnh nghiêm trang giải thích - Cái câu " Gọi nắng trên vai em gầy" có một điều gì đó rất bất thường, nói tóm lại là rất khó hiểu. Nó chẳng có vẻ gì là một câu đố. Lần này Hạnh không tin là tụi mình có thể suy đoán được ý nghĩa của bức mật thư này!

- Đương nhiên rồi! - Mạnh đứng bên cạnh thỉnh linh chen ngang.

Quý ròm cau mặt định nạt thẳng em nhưng nhỏ Hạnh lại nói tiếp nên nó đành ngậm miệng, đóng tai nghe:

- Vì vậy theo Hạnh cách hay nhất là âm thầm theo dõi bọn người giấu mặt này!

- Biết họ ở đâu mà theo dõi? - Mạnh lại vọt miệng.

- Tất nhiên mình không biết họ ở đâu, thậm chí cũng không biết họ là ai! - Nhỏ Hạnh gật đầu - Nhưng nếu mình cứ quanh quẩn ở tòa Bạch dinh này, trước sau gì cũng phát hiện ra họ!

- Đúng thế! - Quý ròm mau mắn - Đẳng nào bọn họ cũng theo những chỉ dẫn trong cuốn sổ lưu niệm ở chùa Phật nằm để mò đến đây!

Đang nói, Quý ròm bỗng giương mắt ngó nhỏ Hạnh:

- Ủa, nói như vậy chẳng lẽ tụi mình phải túc trực ở đây để canh chừng bọn họ hay sao?

- Tốt nhất là nên như thế! - Nhỏ Hạnh nheo nheo mắt - Không những mình mai phục ở đây mà còn phải giữ nguyên mọi thứ ở tình trạng cũ! Có như vậy mình mới lần theo dấu vết của họ được!

Nếu chiếc hộp bị lấy mất, nghĩa là đường dây bị đứt, bọn họ buộc phải thay đổi cách thức hoạt động và thế là bọn mình hết đường theo dõi!

Quý ròm nhanh chóng bị ý kiến của nhỏ Hạnh thuyết phục. Nó nhìn Mạnh và Tiểu Long, thở dài:

- Nếu thế tại mình đành ở lại đây vậy!

- Thế còn vụ tắm biển? - Tiểu Long kêu lên - Không đi tắm biển nữa hay sao?

- Tắm biển hả? - Quý ròm tăng hăng - Vụ đó để... từ từ tính!

Biết đã đến tình thế này, có nản nì nữa cũng vô ích, Tiểu Long đành ngậm miệng làm thinh. Hơn nữa, tự trong thâm tâm, nó cũng muốn giáp mặt với những người trong tổ chức bí mật kia để xem thử họ là ai và họ định âm mưu gì.

Sau khi bàn bạc kế hoạch, Tiểu Long và Mạnh lại kê vai đẩy tảng đá nghiêng qua một bên cho Quý ròm đặt chiếc hộp vào vị trí cũ. Xong, bọn trẻ bắt đầu tản ra đi lòng vòng trong sân, hết như những người đang ngoạn cảnh. Chỉ những kẻ nào tinh ý mới nhận thấy những vị khách tham quan trẻ tuổi này không buồn tham quan những gì trưng bày trong nhà. Chúng chỉ đi loanh quanh ngoài trời, mặt mày nom có vẻ vô tư nhưng mắt lại lăm lét liếc về phía tảng đá xanh, thấp thỏm chờ đợi.

Nhỏ Hạnh đi bên cạnh Quý ròm, chốc chốc lại thì thầm:

- Hồi hộp quá, Quý ơi!

Quý ròm bụng dạ cũng đang nơm nớp. Nhưng nó cố làm cứng:

- Có gì đâu mà hồi hộp!

Rồi nhớ đến một câu trong bộ phim Tam Quốc mới xem cách đây mấy bữa trên ti-vi, nó nhún vai:

- Địch đến đã có tướng ngăn, sợ gì!

Câu nói nhuốm vẻ trịnh trọng của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh phì cười:

- Tướng còm ròm còm ròm như Quý mà ngăn được ai!

Quý ròm nóng mặt:

- Ngăn được hay không kệ tôi! Nên nhớ cái vụ rình rập này là do Hạnh bày ra chứ không phải tôi à!

Sự nhắc nhở nghiêm khắc của Quý ròm làm nhỏ Hạnh lúng túng.

Nó cũng không hiểu tại sao mình lại xao xuyến đến thế. Khi vạch ra kế hoạch mai phục, tâm trí nó chẳng gọn chút bần khoản, cũng không cả lo lắng. Nhưng đến khi rảo tới rảo lui chờ bọn người bí mật kia xuất hiện, trống ngực nó lại đập thành thịch.

Tiểu Long chẳng pháp phỗng như hai bạn mình. Nó không tin bọn người kia có thể phát hiện được sự theo dõi kín đáo của tụi nó.

Đương đầu trực tiếp nó mới ngán, chứ kẻ ở trong tối người ở ngoài sáng như hiện nay, nó cảm thấy không có gì đáng sợ. Vì vậy, trái ngược với vẻ mặt căng thẳng của nhỏ Hạnh và Quý ròm, nó chấp tay sau lưng đi tới đi lui với vẻ nhàn nhã của một người gác bỏ ngoài tai mọi phiền nhiễu của cuộc đời.

Trong bọn, tóm lại, chỉ có thằng Mạnh là hào hứng nhất. Nó lảng vảng khắp nơi, cặp mắt nhón nha nhón nhác trong khi đó nét mặt lại cố tỏ ra nghiêm trọng như thể ta đây là một điệp viên gạo cội và đang phải thực hiện một sứ mạng vô cùng trọng đại.

Thỉnh thoảng liếc nhìn Mạnh, nhỏ Hạnh dù đang lo lắng cũng phải cười thầm. Vẻ háo hức của Mạnh khiến nó giống như đang đóng phim hơn là đang thi hành một nhiệm vụ bí mật. Đã mấy lần nhỏ Hạnh tính kêu Mạnh lại nhắc nhở nhưng cuối cùng lại thôi. Mặc nó! - Hạnh nghĩ - Dù sao cũng chẳng ai biết nó đang làm trò gì! Nhưng mặc cho bọn trẻ dày công sắp đặt, suốt cả buổi sáng vẫn chẳng xảy ra chuyện gì đặc biệt.

Khách thập phương lũ lượt kéo nhau vào Bạch dinh đủ cả già trẻ lớn bé, nhưng hầu hết đều đi ngang qua tảng đá xanh một cách hờ hững.

Thỉnh thoảng một đôi thanh niên nam nữ lững thững đến chỗ góc sứ và tựa lưng vào tảng đá đứng nói chuyện thì thầm, chốc chốc lại cười rúc ra rúc rích khiến bọn Quý ròm căng mắt canh chừng nhưng rốt cuộc chẳng phát hiện được điểm gì khác lạ. Có hai, ba đôi như thế, họ đến và đi một cách ngẫu nhiên. Tảng đá chỉ là nơi để họ tựa lưng cho đỡ mỏi.

Đến gần trưa thì Tiểu Long hết chịu nổi. Nó nhăn nhó nhìn Quý ròm:

- Đói bụng quá!

Nhỏ Hạnh thừa cơ hội liền hòa theo:

- Hạnh cũng vậy! Hạnh nghe bao tử réo này giờ!

Quý ròm nheo mắt:

- Nó réo bò... bò... bò bíp-tét chứ gì?

Quý ròm định nói "bò viên" nhưng sợ nhỏ Hạnh đòi nghỉ chơi nên cuối cùng đành sửa lại thành "bò bíp-tét".

Nhưng nhỏ Hạnh thừa biết Quý ròm định giở trò gì. Nó gí tay lên trán Quý ròm:

- Bộ Quý không sợ xe đụng sứt móng hả?

- Sợ chứ! - Quý ròm toét miệng cười - Chính vì sợ nên nửa chừng tôi đã đổi thành "bò bíp-tét", Hạnh không thấy sao?

Lỗi phân bua cà khịa của Quý ròm làm nhỏ Hạnh tức điên. Nó đang định lên tiếng cự nự thì Mạnh đã láu táu chen ngang:

- Vậy bây giờ tính sao? Chạy về nhà ăn trưa chứ?

Quý ròm lắc đầu:

- Ăn ngay tại đây!

- Ăn tại đây? - Mạnh trố mắt - Com đâu mà ăn?

- Ăn bánh mì.

- Bánh mì?

- Ủ! Mà chạy đi mua đi!

Nghĩ đến mẩu bánh mì khô khốc, Mạnh nhăn nhó:

- Sao mình không về nhà ăn trưa? Ăn xong, mình trở lại đây liền!

Quý ròm nghiêm giọng:

- Nhỡ trong khi mình vắng mặt, bọn người kia mò đến đây thì sao?

Có phải là hồngбет cả mọi thứ không?

Trước lý lẽ vững chắc của ông anh, Mạnh thôi không giăng co nữa.

Nó cầm tiền trên tay Quý ròm, ba chân bốn cẳng chạy vù ra cổng.

Thế là trưa đó, cả bọn ngồi trên băng đá trước sân Bạch dinh, cầm cùi gặm bánh mì.

Theo thói quen, ăn xong Quý ròm chỉ muốn lăn đùng ra ngủ.

Nhưng hôm nay, nó phải cố chống lại thói quen tệ hại của mình.

Ngủ trong khi đang thi hành nhiệm vụ thì thật chẳng còn ra thể thống gì!

Khác với Quý ròm, bọn Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh đưa nào

đưa nấy đều tỉnh như sáo. Nuốt xong mỗi đưa một ổ bánh mì,

chúng ngồi đong đưa chân, vừa trò chuyện vừa không ngừng đảo

mắt quan sát người ra kẻ vào.

Nhưng suốt cả buổi trưa, vẫn chẳng có động tĩnh gì chung quanh tảng đá.

Buổi chiều cũng vậy. Khách tham quan thay nhau ra vô hết lượt này đến lượt khác, vẫn chẳng có ai buồn đoái hoài đến tảng đá vô tri bên gốc sù.

Mạnh bắt đầu phàn nàn:

- Biết vậy hồi trưa chạy về nhà ăn cơm rồi đánh một giấc có phải khỏe hơn không!

Mạnh vừa nói xong, từ ngoài cổng bỗng tiến vào ba người thanh niên dáng điệu có vẻ vội vã. Ba người này còn trẻ, trạc hai mươi, hăm hai tuổi, ăn vận bình thường nhưng thái độ rất đáng ngờ.

Vừa bước qua khỏi cổng, họ đã chia nhau đi ba ngã, dáo dác lòng sục.

Quý ròm khẽ bóp tay Tiểu Long, nói qua hơi thở:

- Đây rồi!

Tiểu Long gật đầu và thu nắm tay quệt mũi để nén hơi hộc.

Nhỏ Hạnh cũng phập phồng không kém. Nó tự động xích sát vào người Tiểu Long, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ba người thanh niên lạ mặt kia.

Mạnh dĩ nhiên cũng chẳng hơn gì. Chàng điệp viên gạo cội nuốt nước bọt liên tục. Chẳng hiểu cổ chàng khô khốc là do ăn bánh mì hay do mạch máu đang căng thẳng.

Nhưng ba người thanh niên vừa xuất hiện kia chẳng mảy may để ý đến bọn trẻ. Họ rào một vòng quanh tòa Bạch dinh rồi dường như chẳng thu lượm được kết quả gì, họ tụ tập lại trước thềm dinh bàn tán một hồi rồi kéo nhau vào bên trong.

- Mình vào theo không? - Tiểu Long hỏi Quý ròm.

- Không cần! Cứ canh chừng tảng đá xanh là chắc ăn nhất!

Mạnh liếm môi:

- Nhưng chắc gì đây là bọn người mà mình muốn tìm?

- Đúng là họ rồi! - Nhỏ Hạnh chớp mắt - Không thể nào sai trật được!

Bọn trẻ mới trao đổi với nhau dăm, ba câu đã thấy ba người thanh niên quay trở ra. Lần này họ lại chụm đầu thì thầm khá lâu. Một

người vừa nói vừa vung tay, vẽ sôi nổi. Một người thì nhún vai ra dáng thất vọng. Người thứ ba dường như chẳng lưu tâm nhiều đến câu chuyện, cứ nói một, hai câu lại ngoảnh cổ nhìn ra ngoài. Trong một lần như vậy, ánh mắt anh ta đột ngột dừng lại chỗ băng đá bọn Quý ròm ngồi khiến đưa nào đưa nấy xanh mặt, tưởng tông tích đã bị phát giác. Nhưng rồi có lẽ cho rằng bốn đưa nhóc tí này không phải là mối đe dọa đáng sợ mà chỉ là khách du lịch bình thường, anh ta liền đảo mắt nhìn đi chỗ khác.

Nhưng rồi Quý ròm chưa kịp hoàn hồn, tiếng hét của người thanh niên một lần nữa khiến trái tim nó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực:

- Tìm thấy rồi! Hóa ra nó ở ngay trước mặt mình!

Vừa nói anh tra vừa nhảy phóc xuống khỏi bậc thềm. Bọn trẻ điếng hồn đưa mắt nhìn nhau như ngằm bảo nhau hãy đề phòng mọi bất trắc. Tiếng Tiểu Long vận "nội công" kêu "răng rắc" càng khiến không khí khẩn trương tột độ.

Nhưng người thanh niên không tiến về phía bọn trẻ. Sau khi phóng người xuống sân, anh ta đi xăm xăm lại chỗ tảng đá xanh. Hóa ra anh ta phát giác ra tảng "đá không đỏ" chứ không phải phát giác ra những "cái đuôi" đang theo dõi mình.

Cả bốn cái miệng cùng thở hắt ra, tên tò. Nhỏ Hạnh phải cố lắm mới khỏi phì cười. Rõ ràng cả bọn đều biết ba anh chàng kia đi tìm tảng đá, vậy mà khi nghe tiếng reo "tìm thấy rồi", đưa nào đưa nấy sợ cuống cả người, quên bém mắt điều quan trọng đó.

Hai thanh niên kia cũng lập tức chạy bỏ lại chỗ tảng đá. Và cũng như bọn Quý ròm hôm trước, cả ba bu quanh "mục tiêu", loay loay "nghiên cứu" cả buổi. Chỉ có một điểm khác biệt là trong khi cặm cụi "nghiên cứu" tảng đá họ không ngờ có một bọn nhóc cũng đang cặm cụi "nghiên cứu" họ.

Cuộc "nghiên cứu" của hai phe kéo dài hàng tiếng đồng hồ, rốt cuộc chẳng phe nào đạt kết quả như ý muốn. Bọn Quý ròm ngấm nghĩa đối phương đã đời vẫn chẳng đoán ra bọn người này là ai, hành động bí ẩn của họ nhằm mục đích gì. Còn bọn người nọ hì hục sẫm soi đến tháo mồ hôi hột cũng chẳng hiểu tảng đá xanh này là "ai" và người ta bảo họ tìm đến "nó" nhằm để làm chi!

Đến xế chiều thì ba người thanh niên tỏ ra mệt mỏi. Họ nhìn nhau,

lắc đầu chán nản rồi lục tục tuôn ra cổng.

Tiểu Long thì thảo:

- Bám theo chứ?

- Chờ một chút! - Quý ròm cũng thì thảo trả lời - Đuổi theo ngay rất dễ bị chú ý!

Không đưa nào phản đối lời cảnh giác của Quý ròm. Cả bọn ngồi nán lại trên băng đá thêm một lúc. Đến khi ba người thanh niên khuất dạng sau cổng rào chừng một, hai phút, bọn Quý ròm mới đứng dậy rón rén ra theo.

Đang đi sè sè từng bước một, chợt nghe tiếng xe nổ máy, Quý ròm liền buột miệng la hoảng "Bỏ xừ rồi!" và lập tức lao vụt người ra cổng.

Nhưng đã trễ. Tít đằng xa ba người thanh niên cỡi trên hai chiếc cúp màu xanh đang phóng vút về phía Bãi Trước, bóng họ mỗi lúc một mờ dần và trong thoáng mắt không còn thấy đâu nữa.

Kính vạn hoa

Chương 7

Nhỏ Hạ buồn bã:

- Thế là công toi!

Tiểu Long nhìn Quý ròm, giọng trách móc:

- Khi nãy nghe lời tao bám theo ngay là được rồi!

- Được cái móc xì! - Đang tiết đứt ruột vì "vô" hụt ba "con môi", lại bị bạn bè nói nặng nói nhẹ, Quý ròm đồ quạu - Chẳng lẽ nghe lời mày là có thể chặn bắt được bọn người kia?

Câu nói hóc búa của Quý ròm làm Tiểu Long cứng họng. Ủ nhỉ, nếu bám sát theo họ, mình cũng đâu làm gì được! Nếu ra mặt cản đường, chắc chắn sẽ bị bọn họ quần cho tơi tả. Quý ròm, Mạnh và nhỏ Hạnh lâm trận nếu không chết cũng bị thương. Còn Tiểu Long, mình nó "khiêu vũ giữa bầy sói", e khó bề đương cự. Nhưng nếu không công khai lộ diện, cũng chẳng cách nào truy đuổi họ được. Một bên chạy xe gắn máy, một bên đứng đợi xích-lô, bọn Quý ròm chưa kêu được xe, đối phương đã cao chạy xa bay từ đời tám hoánh rồi!

Tiểu Long còn đang lúng túng thì Mạnh đã nhanh nhẩu lên tiếng "cứu bồ":

- Nhưng nếu chạy ra sớm, mình đã ghi được số xe của họ!

- Ủ hén! - Nhỏ Hạnh gật gù.

Còn Quý ròm, lần đầu tiên nó không nạt nộ thằng em. Thằng này quanh năm chỉ khoái coi phim hình sự, hóa ra cũng học lóm được vài ba mảnh khoe! Quý ròm nghĩ bụng và khịt khịt mũi:

- Thế nào sáng mai bọn kia cũng quay trở lại! Lúc đó mình sẽ tìm cách ghi số xe của họ!

Thấy ông anh không phản đối ý kiến của mình, Mạnh khoái chí cười toe.

Niềm sung sướng của Mạnh kéo dài trên suốt đường về. Và chỉ thực sự tắt ngấm khi đặt chân qua cửa.

Cô Tư đón bọn trẻ bằng cái lắc đầu ngán ngẩm:

- Các cháu đi đứng thế này thì cô chết mất!

Bọn trẻ biết lỗi, ngậm miệng riu riu bước vào nhà.

- Cô cứ tưởng các cháu chết đuối đâu ngoài biển cả rồi! - Cô Tư tiếp tục than thở - Báo hại cô phải chạy nháo nhào khắp các bãi tắm để hỏi han, tìm kiếm!

Sự lo lắng tội nghiệp của cô khiến bọn trẻ cảm thấy vô cùng bứt rứt.

Quý ròm len lén nhìn cô, cố thanh minh:

- Nhưng tụi cháu đâu có đi tắm biển! Tụi cháu chỉ xuống Bạch dinh chơi thôi!

- Các cháu đi Bạch dinh hay Hắc dinh làm sao cô biết được! - Cô Tư xằng giọng, vẻ bất bình, nhưng rồi cảm thấy thái độ của mình hơi cứng rắn, cô liền dịu giọng - Lần sau đi đâu, nhất là không về trưa, các cháu phải báo cho cô biết!

Khi cô Tư chuyển từ trách cứ qua căn dặn có nghĩa là sóng gió đã qua. Bốn cái miệng lập tức "dạ" rân và bốn bộ mặt ỉu xiu lập tức tươi tỉnh trở lại.

Sáng hôm sau, trước khi ra khỏi nhà, Quý ròm xin phép cô đang hoàng.

- Bữa nay các cháu định đi đâu? - Cô hỏi.

- Dạ, tụi cháu lên thăm ngọn hải đăng ạ!

Quý ròm không dám nói thật là đi xuống Bạch dinh, sợ cô thấy bọn nó ngày nào cũng lẩn quẩn ở Bạch dinh sẽ đâm ra nghi ngờ mà gạn hỏi lôi thôi.

- Thế trưa có về ăn cơm không đây?

- Dạ, không ạ!

Cô Tư tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Hải đăng ở ngay sau nhà ta đây thôi, đâu có xa xôi gì, sao các cháu không về trưa?

Quý ròm đành gãi đầu, phịa:

- Dạ, thăm ngọn hải đăng xong, tụi cháu còn đi thăm... Thích Ca phật đài nữa ạ!

Đến đây thì cô Tư không thắc mắc nữa. Thích Ca phật đài ở xa lắc xa lơ, tí về hướng cù lao Bến Đình nên bọn trẻ không về trưa là

chuyện đương nhiên.

- Các cháu đi chơi vui vẻ nhé! - Cuối cùng, cô nói.

Vốn ngán nhai bánh mì nên chuyện Quý ròm bảo không về trưa khiến Mạnh tức anh ách. Trước mặt mẹ, nó không tiện phá ngang kế hoạch của Quý ròm nhưng đến khi ngồi trên xích-lô, nó quay sang căn nhắc ông anh:

- Bữa nay chỉ có mỗi chuyện "cóp" số xe chứ có việc quái gì đâu mà phải ở lại trưa?

- Sao mày biết không có việc quái gì? - Quý ròm hừ mũi - Nhớ bọn kia loay hoay suốt cả buổi sáng vẫn không tìm ra chiếc hộp đen giấu dưới tảng đá thì sao?

- Thì họ... về! - Mạnh áp úng.

Quý ròm nhếch mép:

- Thế nếu họ không về mà quyết định ở lại tìm đến chiều thì sao?

Lần này thì Mạnh ngồi im không đáp.

Nhưng sự lo xa của Quý ròm bất ngờ trở nên vô ích. Vào Bạch dinh chờ gần hai tiếng đồng hồ vẫn không thấy ba người thanh niên hôm qua xuất hiện, nhỏ Hạnh chợt dạ bèn kêu Tiểu Long và Mạnh bầy tảng đá lên.

Và hoàn toàn đúng như nó linh cảm, chiếc hộp đen đã biến mất tự đời nào.

Quý ròm đang chống tay lên đầu gối lom khom dòm, bật kêu:

- Bỏ xừ rồi!

Tiểu Long vai vẫn đỡ tảng đá, nghe vậy ngoảnh cổ hỏi:

- Chuyện gì thế?

Quý ròm xuôi xị:

- Bỏ tảng đá xuống đi! Chiếc hộp mất tiêu rồi!

Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán:

- Như vậy họ đã quay trở lại đây tối hôm qua!

- Thật không hiểu nổi! - Quý ròm mím môi - Tại sao họ lại phải hành động vào ban đêm? Sáng nay họ quay lại cũng được kia mà!

- Hay là họ đã bắt đầu nghi ngờ hành tung của bọn mình? - Mạnh vừa nói vừa rứt cổ.

- Không phải đâu! - Nhỏ Hạnh lắc đầu - Chắc chắn tối hôm qua, họ không ngừng suy nghĩ về bí mật của tảng đá xanh. Và khi đoán ra

bí mật đó có thể nằm bên dưới tảng đá, họ liền nôn nóng quay ngay trở lại đây để kiểm tra sự ước đoán của họ!

Tiểu Long bán tín bán nghi:

- Làm sao Hạnh có thể biết rõ như vậy?

- Đơn giản thôi! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi - Có phải chính tui mình khi khám phá ra ý nghĩa của ba chữ "nhà không đen", đã vội vàng kêu xích-lô chở ngay đến Bạch dinh không chần chờ lấy một phút hay không?

- Đúng! - Tiểu Long thừa nhận.

- Thì họ cũng thế thôi! - Nhỏ Hạnh mỉm cười - Suy từ mình ra họ thì biết ngay chứ gì!

Quý rơm đưa hai tay lên trời, chán nản thở ra:

- Thế này thì rõ ràng là công toi! Từ nay đừng hòng sờ được ngón chân út của họ nữa!

Mạnh liếm môi:

- Hay là mình đi báo công an?

- Công an ai người ta tin mình! Ít ra cũng phải có cái sổ xe làm bằng chứng! Đằng này toàn nói chuyện đầu đầu!

- Sao lại chuyện đầu đầu? - Mạnh phản ứng - Mình sẽ chỉ cho các anh công an xem bài thơ trên vách và hàng chữ bí hiểm trong cuốn sổ lưu niệm ở chùa Phật năm!

Quý rơm nhún vai:

- Thứ nhất, giờ này chưa chắc dòng chữ trong sổ lưu niệm và bài thơ trên vách đã còn như cũ. Có thể bọn người kia đã xóa đi rồi! Thứ hai, nếu tất cả vẫn còn nguyên thì chiếc hộp đen đã bị lấy mất. Các anh công an mò tới đây thì tịt. Thế là các anh quay sang "điều tra" mình!

- Điều tra mình ư? - Mạnh kêu lên - Về tội gì mới được kia chứ?

- Thì về tội phịa chuyện và tạo chứng cứ giả để trêu chọc cơ quan thi hành pháp luật!

- Nhưng mình còn nhớ "mật mã" trong chiếc hộp đen kia mà!

Mình sẽ đọc cho họ nghe để họ... tiếp tục điều tra!

- Thôi đi ông tướng! - Quý rơm nheo nheo mắt - Công an chẳng bao giờ tin vào những chuyện vớ vẩn như thế này đâu! Tội phạm gì mà toàn thơ với nhạc!

Tiểu Long đứng nghe hai anh em tranh cãi một hồi đã thấy sốt ruột. Nó quệt mũi, đề nghị:

- Nếu đã quyết định không đi báo công an thì đi tắm biển quách!

Quý ròm lừ mắt nhìn bạn:

- Mà lúc nào cũng chăm chăm mỗi chuyện tắm biển! Cứ làm như không được tắm biển thì ai nấy đều chết lẫn đùng ra ấy!

- Thì tội mình đi Vũng Tàu là để tắm biển mà lại! - Tiểu Long nhăn mặt phân trần.

Bộ tịch của Tiểu Long khiến Quý ròm bật cười:

- Thôi được rồi, muốn tắm thì tắm! Nhưng...

Tiểu Long nín thở:

- Còn "nhưng" gì nữa?

- Thế mà còn đây! - Quý ròm tắc lưỡi, rồi nó cố tình kéo dài giọng

- "Nhưng" chuyện này nè: Mình sẽ lấy đồ tắm ở đâu ra?

- Tưởng gì! - Mặt Tiểu Long hớn hớn - Chạy về nhà lấy!

- Không được! - Quý ròm thở dài - Không thể về nhà trong ngày hôm nay được!

Lời phán của Quý ròm làm Tiểu Long chưng hửng:

- Sao lại không được? Ai cấm mình về nhà?

- Chẳng ai cấm! - Quý ròm dang hai tay - Nhưng trước khi ra khỏi nhà mình đã báo với cô Tư là sẽ đi suốt ngày thì mình không nên quay về lúc này. Hôm qua mình không nói là không về, rồi cuộc mình đi luôn, hôm nay mình nói là đi luôn, nửa chừng lại quay về, như vậy trông chẳng ra cái ôn gì cả!

Mạnh bức tóc:

- Nhưng nếu không về nhà cũng không đi tắm biển thì biết đi đâu cho hết ngày hôm nay?

Câu chất vấn của ông em khiến ông anh ngớ ra:

- Tao cũng chẳng biết!

- Thôi thì đi loanh quay trong thành phố vậy! - Nhỏ Hạnh hiến kế - Biết đâu nhờ vậy mình lại tình cờ gặp mặt với bọn kia!

Ý kiến của nhỏ Hạnh khiến vẻ tiu ngiu trên mặt bọn trẻ lập tức biến mất. Mạnh hăng hái:

- Ủ, biết đâu đây!

Tiểu Long cũng giục giã:

- Vậy thì đi ngay bây giờ đi!

Bọn trẻ kéo ra đường.

- Kêu xích-lô chứ? - Quý ròm gợi ý.

- Đâu việc gì gấp mà phải đi xích-lô! - Tiểu Long hắng giọng - Thả bộ tà tà vui hơn!

Rồi sợ đề nghị của mình không được ủng hộ, nó lật đật nói thêm:

- Và cũng dễ nhìn thấy bọn kia hơn!

Chẳng ai phản đối ý kiến của Tiểu Long. Tất cả lững thững kéo nhau men theo đường Quang Trung đi ngược về phía Bãi Trước.

Vừa đi vừa nhìn nhón nhác, bọn trẻ lang thang đến trưa trờ trưa trệt, rào qua không biết bao nhiêu ngã đường vẫn chẳng thấy bóng dáng của ba người thanh niên kia đâu.

Đến khi lết bộ hết nổi, cả bọn tấp vô bên đường mua mấy ổ bánh mì rồi kéo nhau ra bãi biển thuê ghế bố nằm nghỉ.

Nằm nhìn sóng nước lăn tăn, Quý ròm thở ra:

- Đúng là mò kim đáy bể!

Nhỏ Hạnh an ủi:

- Biết đâu chiều nay mình sẽ gặp bọn họ thì sao!

- Dễ gì!

Quý ròm đáp, vẻ vô vọng. Và suốt buổi chiều hôm đó, sự thật đã đứng về phía nó. Nằm nghỉ đến hai giờ, cả bọn lại đứng lên đi tiếp và cũng như ban sáng, những gì gặt hái được chỉ là những tiếng thở dài ngán ngẩm:

Quý ròm và nhỏ Hạnh, hai đứa đầu trò, lại là những kẻ mỗi một trước tiên.

Nhỏ Hạnh ngó Quý ròm, giọng tiếng:

- Giờ sao?

Quý ròm nhanh nhẩu:

- Kêu xích-lô về chứ sao!

Mạnh và Tiểu Long dai sức hơn nhưng sau một ngày lông bông vô tích sự ngoài đường, nghe nói được ngồi xe về, đứa nào đứa nấy mừng rơn.

Lúc leo lên xích-lô, Mạnh quay qua Quý ròm định mở miệng cà khịa cái kế hoạch bị thất bại thảm hại của ông anh nhưng thấy Quý ròm đang cau mày nghĩ ngợi, nó đành dẹp ngay ý định trêu chọc

của mình. May cho Mạnh, Quý ròm đang bực bội vì để sống đôi phương khiến cuộc theo dõi lâm vào bế tắc, nếu Mạnh ngửa miệng trêu ghẹo chắc sẽ bị ông anh mắng cho té tát!

Quý ròm vẫn giữ bộ mặt lầm lì cho đến tận nhà. Sau một ngày lếch thếch rã cảng, nó đã cáu. Nghĩ đến chuyện ba gã thanh niên lạ mặt kia đã lọt vào tay mình lại còn thoát ra, nó càng cáu hơn.

Tối đó, cơm nước xong, Quý ròm không vào phòng ngay mà rủ nhỏ Hạnh ra đứng trước hiên hóng mát.

- Giờ tính sao Hạnh? - Nhỏ Hạnh vừa bước ra lan can, Quý ròm đã sốt ruột hỏi.

- Sao là sao?

- Bọn người kia ấy! Làm sao tìm được họ bây giờ?

- Chịu! - Hạnh khẽ lắc đầu - Tụi mình chỉ còn ở Vũng Tàu có bốn ngày. Với thời gian ít ỏi như vậy, chẳng thể làm gì được!

Câu trả lời của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm rầu rĩ:

- Chẳng lẽ tụi mình phải bỏ cuộc nữa chừng sao?

Nhỏ Hạnh không đáp. Nó cũng chẳng biết đáp như thế nào.

Quý ròm lại nói, giọng lo lắng:

- Thế nhờ bọn người này đang có âm mưu phá hoại gì đó thì sao?

Như thế sẽ có bao nhiêu là người chết!

Giả thuyết của Quý ròm làm nhỏ Hạnh xanh mặt. Nó rùng mình hỏi lại:

- Quý dựa vào đâu mà đoán như vậy?

- Tôi chẳng dựa vào đâu cả! - Quý ròm liếm môi - Nhưng với bọn người thập thò như thế này, chuyện gì cũng có thể xảy ra!

Nhỏ Hạnh lại im lặng nhưng nó thấy sự việc đã trở nên nghiêm trọng. Trước đây, nó chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Nó đinh ninh đây chỉ là một bọn trộm cướp. Nó không nghĩ đây là một tổ chức phá hoại đang liên lạc với nhau để bàn tính kế hoạch đặt bom đặt mìn như nó vẫn nhìn thấy trong chương trình thời sự quốc tế trên ti-vi thì sao nhỉ?

Tư lự một hồi, nhỏ Hạnh khẽ đẩy gọng kính trên sống mũi, chép miệng nói:

- Nếu vậy, tụi mình phải bắt đầu lại từ mẫu giấy trong chiếc hộp đen!

Quý ròm ngo ngác:

- Bắt đầu từ lời nhạc của Trịnh Công Sơn ấy ư?

- Đúng vậy.

- Nhưng bắt đầu như thế nào?

- Hạnh cũng chẳng biết! Nhưng dù sao đó vẫn là đầu mối duy nhất mà tụi mình có được!

Quý ròm thở hắt ra:

- Thế thì gay quá!

Nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán một hồi rồi đột ngột hỏi:

- Ở đây có sân khấu ca nhạc nào không nhỉ?

Quý ròm ngăn người định hỏi "Chi vậy? " nhưng rồi sực hiểu ra, nó liền chạy bay vào trong nhà, gọi giật giọng:

- Mạnh ơi, Mạnh!

Mạnh đang ngồi đánh cờ với Tiểu Long, ngẩng lên:

- Gì vậy?

- Ở đây có nơi nào biểu diễn ca nhạc không?

- Có.

Quý ròm sáng mắt:

- Có hả? Gần đây không?

- Ở dưới phố! - Mạnh vừa đáp vừa nôn nóng nhìn vào bàn cờ - Để tôi mai em dẫn anh đi!

- Không được! Tao muốn đi ngay bây giờ!

Mạnh tỏ vẻ ngạc nhiên trước thái độ vội vã của ông anh:

- Đi ngay bây giờ?

Tiểu Long cũng không nén được thắc mắc:

- Làm gì gấp vậy? Đi lòng vòng suốt cả ngày mà chưa ngán sao?

- Tao có biết quái gì ca nhạc đâu! - Quý ròm nhún vai - Tao chỉ muốn điều tra xem ở đó người ta có hát bài "Hạ trắng" không thôi!

Không đợi Quý ròm giục đến lần thứ hai, chỉ vừa nghe đến hai tiếng "điều tra", Mạnh đã đẩy bàn cờ qua một bên, xô ghế đứng lên:

- Vậy thì đi!

Kính vạn hoa

Chương 8

SÂN KHẤU CA NHẠC ĐƯỢC THIẾT KẾ ngoài trời với vòng rào bao quanh. Những chiếc bàn con bày ngay trên bãi cỏ. Khách mua vé vào xem được phục vụ nước giải khát tại chỗ, tất nhiên là phải trả tiền.

Khi bọn Quý ròm đến, chương trình mới rục rịch bắt đầu.

Tiểu Long nghiêng người về phía Quý ròm, hỏi khẽ:

- Nếu có ca sĩ nào đó hát bài "Hạ trắng" thì sao?

Quý ròm hạ giọng, thận trọng đáp:

- Thì ca sĩ đó là người liên lạc của bọn họ! Mình phải kín đáo theo dõi!

Tiểu Long không hỏi nữa. Nó ngồi im dờn tại chỗ chờ đợi.

Nhưng hai, ba ca sĩ nối tiếp nhau ra vô mà chẳng có ai ca bài "Hạ trắng". Họ toàn hát nhạc trẻ, biểu diễn với điệu bộ nhún nhảy.

Tới người thứ năm thì Tiểu Long đã thấy sốt ruột. Đã mấy lần, nó quay sang Quý ròm định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Chỉ có Mạnh là không kèm chế nỏi. Nó cất giọng làu bàu:

- Biết vậy khỏi mò tới đây cho nhọc xác!

Quý ròm quay lại:

- Kiên nhẫn chút đi! Biết đâu bài "Hạ trắng" nằm ở cuối chương trình...

Đang nói, Quý ròm bỗng dờ ra, miệng há hốc. Cả bọn nhạc nhiên ngoảnh cổ nhìn theo ánh mắt của Quý ròm và khi nhác thấy ba người thanh niên hôm qua đang lững tiến ra cổng, đứa nào đứa nấy giật thót như thể có một luồng điện chạy qua người.

Tiểu Long định thần lại trước tiên. Nó khẽ hô:

- Đuổi theo chứ?

Cả bọn như choàng tỉnh, lật đật đứng cả dậy, dợm phóng theo ba bóng người trước mắt.

Chợt có tiếng kêu:

- Ê, ê! Khoan đã!

Bọn trẻ chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì người phục vụ từ trong bóng tối bước ra, từ tốn nhắc:

- Các cháu chưa trả tiền nước!

Sự cố bất ngờ khiến bọn trẻ tên tò nhìn nhau. Quý ròm nhìn bốn ly nước ngọt đang uống dở trên bàn, nửa cười nửa mếu hỏi:

- Bao nhiêu vậy chú?

- Mười ngàn.

Không ngờ chỉ trong một tích tắc trì hoãn đó, mọi sự đâm ra hỏng bét. Khi bọn trẻ trả tiền xong và chạy theo ra tới cổng, ba người thanh niên đã biến mất tự bao giờ.

Quý ròm ra đứng giữa đường, nhìn ngược nhìn xuôi một hồi vẫn chẳng thấy tông tích đối phương đâu, liền vò đầu bứt tai:

- Lại sống nữa! Tức ời là tức!

Nhỏ Hạnh nhìn Tiểu Long:

- Vừa rồi Long có nghe thấy tiếng xe nổ máy không?

- Không! - Đang nói, Tiểu Long bỗng ngập ngừng - Nhưng cũng có thể có mà tôi không nghe! Tiếng nhạc ồn quá!

- Họ vào lúc nào sao mình chẳng biết! - Mạnh hỏi băng quơ.

Nhỏ Hạnh chép miệng:

- Tại bất ngờ nên mình không để ý đó thôi! Nếu chịu khó quan sát, chắc chắn mình đã phát hiện ra họ từ trước!

- Nhưng tại sao họ lại đột nhiên tới chỗ này? - Mạnh chốt dạ - Hay là họ cố tình theo dõi ngược lại bọn mình?

Tiểu Long mím môi:

- Dám lắm!

- Không có đâu! - Nhỏ Hạnh lắc đầu - Mục tiêu của họ cũng như mình thôi! Họ đi tìm người hát bài "Hạ trắng" để bắt liên lạc!

- Thế sao họ bỏ về?

Nhỏ Hạnh trầm ngâm một lát rồi chậm rãi giải thích:

- Có thể sau khi nghe vài ba bài, họ đã tới gặp ban tổ chức để tìm hiểu danh sách những bài hát sẽ được trình diễn tiếp theo. Khi không thấy bản "Hạ trắng" trong chương trình, họ quyết định ra về. Nhưng nếu quả như vậy, thế nào tối mai họ cũng quay lại!

Trong khi Quý ròm gật gù thán phục tài suy luận của nhỏ Hạnh thì

Tiểu Long hỏi hộp thăm dò:

- Thế còn tụi mình?
- Tụi mình sao?
- Bây giờ tụi mình về chứ?
- Hẳn nhiên rồi.
- Và mãi đến tối mai tụi mình mới quay lại đây chứ?
- Hẳn nhiên luôn! - Nhỏ Hạnh đáp, giọng pha trò - Nhưng tại sao Long lại hỏi kỹ thế?

- Tôi hỏi như vậy chỉ vì... chỉ vì...

Thấy Tiểu Long cà lăm cà buổi, Quý ròm tức mình vọt miệng:

- Chỉ vì tôi muốn biết ngày mai có thì giờ rảnh để đi bơi không chứ gì?

- Thì đại khái là vậy!

Bị Quý ròm nói trúng ngay tim đen, Tiểu Long đáp với vẻ bẽn lễn.

- Đúng thì nói đúng đại cho rồi! Còn bày đặt "đại khái"!

Quý ròm lại tiếp tục trêu nhưng lần này thì Tiểu Long nhe răng cười hì hì. Mồm mép nó thua xa Quý ròm, nó chẳng đại gì dây vào thẳng còm nhôm còm nhôm này. Miễn ngày mai được bông bông xuống biển là thích rồi! Tiểu Long nhủ bụng và tối đó nó cứ thao thức mong cho trời chóng sáng.

Nhưng sáng hôm sau, cả bọn nằm ngủ thẳng cẳng đến trưa. Lết bộ suốt một ngày, tối lại còn mò đi "xem ca nhạc", thân thể rã rời nên mặc cho cô Tư mấy lần vào kêu dậy ăn sáng, cả bọn cứ nằm ườn ra, chẳng thèm nhúc nhích.

Tới giờ cơm trưa, bọn trẻ mới lục tục bò dậy chạy đi đánh răng rửa mặt.

Cô Tư lắc đầu:

- Rong chơi cho lăm vào! Dù sao các cháu cũng phải biết giữ gìn sức khỏe chứ!

Bọn trẻ chỉ mỉm cười và lặng lẽ ngồi vào bàn, cắm cúi ăn. Chẳng lẽ nói cho cô biết là hôm qua cả bọn phải bỏ sức lũng sục ba gã thanh niên khả nghi kia?

Cô Tư lại hỏi:

- Thế hôm qua các cháu có đi tắm biển không?
- Dạ có ạ! - Quý ròm cười cười - Thăm Thích Ca phật đài xong là

tụi cháu nhảy xuống biển ngâm mình suốt cả buổi chiều!

- Thế các cháu đã ngán chưa?

- Ngán gì ạ?

- Ngán tắm biển ấy!

- Dạ, ngán lắm rồi ạ!

Quý ròm vừa nói vừa đưa mắt liếc về phía Tiểu Long, thấy thằng này mặt nhăn mày nhó như đang nhai phải bốn, năm hạt sạn trong miệng. Trong khi đó, Mạnh và nhỏ Hạnh phải cố lắm mới khỏi phì cười. Thậm chí chúng còn cẩn thận đưa tay lên che miệng, sợ bất thần phun cơm ra như bữa trước.

Cô Tư chẳng hay biết những sự cố xảy ra với bọn trẻ. Thỉnh thoảng cô hỏi những câu oái ăm khiến Quý ròm phải phịa hết câu này đến câu khác. Những đứa kia thì hồi hộp vểnh tai nghe, lắm lần tư thế "cứu bồ" nếu Quý ròm chẳng may sơ sẩy.

Cho đến khi rút vào phòng ngủ, bọn trẻ mới thở phào. Tiểu Long vẫn chưa nguôi ám ức. Nó nói trống trỗng:

- Có người làm ảo thuật hay ghê!

Biết Tiểu Long ám chỉ mình, Quý ròm hừ giọng:

- Xiên xỏ gì đó mày?

- Tao đâu có nói mày! - Giọng Tiểu Long giận dỗi - Tao chỉ nói đứa nào đặt chân đến Vũng Tàu đã ba ngày mà chưa hề biết nước biển mặn nhạt thế nào, đã vậy còn la ngán nữa!

- Long không nên trách Quý! - Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, nhỏ Hạnh liền vội vàng can thiệp - Nếu Quý không nói vậy, cô Tư sẽ thắc mắc hỏi tới hỏi lui, rồi cuộc lộ chuyện hết!

Quý ròm mỉm cười:

- Ngốc ời là ngốc! Tụi mình chẳng thỏa thuận ngày hôm nay đi tắm biển là gì! - Rồi nó giở giọng châm chọc - Lát chiều mày sẽ tha hồ... uống nước biển đầy bụng, chả ai giành với mày đâu!

Bọn trẻ cãi qua cãi lại một hồi rồi thi nhau tót lên giường nằm ngủ. Tiểu Long đã thôi hờn giận Quý ròm. Nó nằm mơ màng đến những giây phút lặn hụp trong sóng nước.

Khoảng ba giờ chiều, bọn trẻ kéo nhau thả bộ ra Bãi Dứa. Tiểu Long to con nhất được phân công xách túi đựng mấy bộ đồ tắm và dầm chai nước ngọt.

Lẽ ra bọn trẻ mặc sẵn đồ tắm ở nhà, như vậy gọn hơn, nhưng Tiểu Long luôn mồm hối thúc nên cả bọn đành nhét đồ tắm vào túi xách đem theo.

Nhưng khi đến Bãi Dứa, bọn trẻ lại ngần ngừ không biết có nên thay đồ xuống tắm hay không. Chiều cuối tuần, bãi biển đông nghẹt người từ các nơi đổ về, lúc nhúc cả trên bờ lẫn dưới nước. Tiểu Long háo hức là thế, vậy mà bây giờ cũng than thảm trong bụng. Bãi biển có một khúc ngăn ngẽn mà người ngòm như nếm thế này, lấy chỗ đâu mà bơi với lội!

- Hay là tụi mình ra Bãi Sau tắm! - Mạnh gợi ý.

Tiểu Long tắc lưỡi:

- Chiều cuối tuần thì bãi nào cũng vậy thôi!

- Khác nhau xa chứ! - Mạnh gân cổ - Bãi Dứa hẹp như cái lỗ mũi còn Bãi Sau rộng mênh mông! Có nhét cả thành phố xuống biển thì Bãi Sau vẫn còn thừa chỗ cho bọn mình!

- Vậy thì đi! - Nhỏ Hạnh đặt tay lên vai Mạnh - Nhưng Bãi Sau ở chỗ nào, có gần đây không?

- Gần xịt hà! - Mạnh hăm hở chỉ tay lên đỉnh dốc - Đi thẳng theo hướng này, qua khỏi Mũi Nghinh Phong là tới nơi!

Thế là bọn trẻ lục tục kéo nhau theo Mạnh.

Dốc không cao lắm nhưng đi một lát, nhỏ Hạnh đã thấy mỏi chân.

Nó cứ hít hà luôn miệng:

- Sao lâu quá vậy? Gần tới chưa?

- Còn chút xíu nữa hà! - Mạnh trấn an.

Pho tượng trắng khổng lồ đột ngột hiện ra sau một khúc quanh.

Tiểu Long reo lên:

- A, tượng Chúa!

- Không phải tượng Chúa đâu! - Mạnh cười - Đây là tượng thánh George!

- Sao em biết? - Nhỏ Hạnh hỏi.

Mạnh chớp mắt:

- Trong bản đồ du lịch Vũng Tàu người ta ghi vậy!

Nhỏ Hạnh trầm ngâm một lát rồi khẽ lắc đầu:

- Có thể trong bản đồ người ta ghi sai! Chị có đọc một tài liệu của một tác giả người Pháp. Ông ta khẳng định đây là tượng chúa

Jésus!

Thấy nhỏ Hạnh đem tài liệu này tài liệu nọ ra làm bằng chứng.

Mạnh hết ham cãi. Nó gãi đầu:

- Nhưng Thánh hay Chúa gì cũng là người một nhà cả thôi!

Nhỏ Hạnh không để ý đến câu nói vớt vát của Mạnh. Nó nheo mắt nhìn lên pho tượng lấp lóa nắng chiều trên đỉnh núi, miệng xuýt xoa:

- Đẹp quá hén!

Thấy nhỏ Hạnh trầm trồ khen pho tượng, Mạnh vọt miệng khoe:

- Pho tượng này có thể trèo lên được! Hôm nào em dẫn chị leo lên đó chơi!

- Em chỉ đùa! - Nhỏ Hạnh khịt mũi - Pho tượng cao to như thế, có bắc thang cũng chưa chắc trèo lên được, nói gì trèo tay không!

Mạnh vênh mặt:

- Chị chả biết gì hết! Pho tượng có cầu thang trong ruột! Em đã leo lên đó cả ngàn lần rồi!

- Ôi, hay quá! - Tiểu Long hào hứng - Vậy hôm nào tụi mình trèo lên đó chơi đi!

- Mai đi! - Mạnh vui vẻ - Sáng mai ăn cơm xong, em sẽ dẫn mọi người lên đó!

- Nhưng cầu thang trong ruột pho tượng dẫn lên tới đâu? - Nhỏ Hạnh chột thức mắc.

- Dẫn lên tới cánh tay pho tượng! - Mạnh đáp - Ngay chỗ vai pho tượng có trổ một cái bao lon, đứng chỗ vai pho tượng có thể nhìn thấy toàn bộ Bãi Sau. Thấy người ta đi đi lại lại, bé tẹo như một bầy kiến, trông vui lắm!

Nhưng lúc này nhỏ Hạnh chẳng còn lòng dạ nào quan tâm đến lời quảng cáo "trông vui lắm" của Mạnh. Nó ngần ngừ hỏi lại:

- Trên vai pho tượng có một cái bao lon ư?

Mạnh chưa kịp đáp thì Quý ròm nãy giờ vẫn im thin thít bỗng thảng thốt kêu lên:

- Bỏ xừ rồi! Có vậy mà hôm rày mình nghĩ không ra!

Nhỏ Hạnh mỉm cười nhìn bạn:

- Quý cũng nghĩ như vậy hả?

- Chứ còn gì nữa! - Quý ròm mím môi, giọng quả quyết - Chắc

chấn là vậy rồi!

Nhỏ Hạnh mặt tươi hơn hớn:

- Vậy bây giờ tụi mình phải leo lên đó ngay!

- Leo lên đâu?

Tiểu Long và Mạnh ngơ ngác hỏi, nãy giờ cả hai chẳng hiểu Quý ròm và nhỏ Hạnh đối đáp những gì.

Quý ròm nheo mắt:

- Leo lên pho tượng chứ leo lên đâu?

- Leo lên pho tượng? - Tiểu Long ngạc nhiên - Sao bảo là ngày mai mình mới leo lên đó!

Quý ròm gợn lỏn:

- Ngày mai thì hồng hét!

Nhỏ Hạnh từ tốn giải thích:

- Nếu trên vai pho tượng có một cái bao lơ để khách du lịch leo lên đứng ngoạn cảnh thì rất có thể đó là địa điểm mà bọn người bí mật kai muốn ám chỉ qua lời nhạc của Trịnh Công Sơn!

Đến lúc này, Tiểu Long và Mạnh mới sực nhớ đến câu "Gọi nắng trên vai em gầy" được ghi trên mảnh giấy giấu trong chiếc hộp đen. Ừ nhỉ, những chữ "trên vai em gầy" trong câu "mật mã" bí hiểm này chắc là có liên quan đến cái bao lơ trên vai pho tượng không lồ kia! Mạnh nghĩ và không bắn khoăn nữa, có cầm tay Tiểu Long vội vàng rào bước.

Có một vài người khách cũng định leo lên pho tượng. Khi bọn Tiểu Long đến nơi, đã thấy bóng người lấp ló ở bên trong. Bọn trẻ liền hối hả nối đuôi nhau đi vào.

Lòng pho tượng không rộng như nhỏ Hạnh hình dung. Chiếc cầu thang xoắn vừa đủ cho một người đi lọt. Mạnh đi trước, Tiểu Long đi đoạn hậu, cả bọn lần theo tay vịn leo dần lên cao.

Đúng như Mạnh quảng cáo, cầu thang dẫn lên một bao lơ vuông vức được thiết kế trên vai pho tượng. Đứng trên đó có thể nhìn bao quát cả vùng biển quanh Mũi Nghinh Phong.

Vừa nhô đầu lên bao lơ, Tiểu Long đã xuýt xoa:

- Mát quá! Mát quá!

Rồi đảo mắt một vòng, nó reo lên:

- Ôi, đẹp quá! Xem biển đôi màu kia!

Quả thật, nhìn từ trên cao, biển không tuyền một màu xanh như nhìn từ dưới đất. Tùy theo độ nông sâu và có bị mây che hay không mà từng vùng biển có màu đậm nhạt khác nhau, chỗ thì màu rêu, chỗ xanh da trời, chỗ màu tím than, thậm chí có vùng biển ánh lên màu hổ phách. Cứ chốc chốc biển lại đổi màu, lung linh, lóng lánh, hợp với màu trời thành một cảnh quan huyền ảo và kỳ vĩ. Nhưng tiếng reo của Tiểu Long chỉ đánh động những người khách lạ đứng quanh đó. Vài người ngoảnh đầu nhìn theo tay chỉ của nó. Còn bọn Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh thì đầu óc đang để hết vào việc dò tìm những dấu vết khả nghi.

- Đây rồi! - Mạnh bật kêu khẽ.

Ba đứa kia lật đật xúm lại, và theo cái nháy mắt ra hiệu của Mạnh, cả bọn ngẩng đầu nhìn lên bức vách đối diện, nơi có một bài thơ được chép nắn nót, nét chữ nghiêng nghiêng.

Nhỏ Hạnh nheo mắt đọc:

Chúng ta bỏ trần gian lên xứ mộng

Vai kề vai âu yếm giữa mây trời

Thương tượng đá một mình trên đỉnh núi

Biết bao giờ có bạn để thành đôi

Rồi mai đây ta trở về mặt đất

Chẳng thể nào quên kỷ niệm hôm nay

Nụ hôn nồng trao gửi lúc chia tay

Mùi hương ấy muôn đời anh vẫn nhớ!

Bài thơ làm nhỏ Hạnh đỏ mặt. Nó thò tay cốc đầu Mạnh một cái và trợn mắt mắng, quên cả cảnh giác:

- Bài thơ tầm bậy tầm bạ này mà em dám kêu là "mật mã" hả?

- Ai mà biết! - Mạnh xoa đầu, nhăn nhó phân trần - Hôm trước ở trong chùa cũng thơ, bữa nay ở đây cũng thơ, làm sao em biết thơ nào là "thơ mật mã", thơ nào là thơ... tầm bậy?

- Hạnh tầm bậy thì có! - Quý ròm cười cười, trêu - Anh Vũ của tôi cũng làm cho chị Ngân cả khối thơ như thế này, chẳng lẽ là thơ tầm bậy hết sao?

Nhỏ Hạnh phớt lờ sự châm chọc của Quý ròm, quay sang Mạnh, dịu giọng dỗ dành:

- Thôi đừng có làm bộ xoa tới xoa lui trên đầu nữa! Chị cốc nhẹ

hều đầu có đau! - Rồi nó chép miệng giải thích - Đây là thơ của một đôi trai gái nào đó, hiểu chưa hả ngốc? Người ta lên đây chơi rồi đề thơ làm kỷ niệm chứ mật mã mật miếc gì!

Mạnh chừng hiểu ra. Nó bỏ tay xuống, chớp chớp mắt:

- Nhưng bài thơ này cũng hay đấy chứ?

- Hay gì mà hay! - Nhỏ Hạnh "xì" một tiếng và quay mặt đi - Thơ gì hôn hít thấy mà ghê!

Bộ tịch của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm bật cười. Nó định giở trò nghịch ngợm trêu thêm nhỏ Hạnh một, hai câu nhưng chưa kịp mở miệng, nụ cười trên môi nó đột ngột tắt ngấm. Nó vừa nhác thấy chỗ bức vách Tiểu Long vừa xịch ra có hai hàng chữ lơ mờ. Nhưng điều đó không quan trọng. Cái làm cho tim nó đập thành thịch là hình vẽ kế hàng chữ. Đó là hình vẽ một con chim hải âu đang tung cánh. Từ nãy đến giờ, Tiểu Long đứng che mắt chỗ đó nên không đưa nào nhìn thấy và nếu thằng mập này không vô tình nhích qua thì Quý ròm lẫn nhỏ Hạnh cũng đành bó tay.

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh nhanh chóng phát hiện ra vẻ sừng sốt của Quý ròm và theo hướng mắt của nó, ba đứa lập tức nhận ra dấu hiệu quen thuộc kia và cùng "ồ" lên một tiếng.

Bốn cái đầu liền chụm vào bức vách và bốn đôi môi cùng mấp máy:

Mây trắng về xuôi hai cây số

Đầm rồng hang cộp chó xông vô!

Trong khi Tiểu Long lắc đầu, Quý ròm khịt mũi, nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán thì Mạnh khẽ bước lui ra sau, lẩm bẩm:

Lần này thì chắc chắn không phải là thơ tầm bậy, mà là thơ... tầm phào!

Kính vạn hoa

Chương 9

THẰNG MẠNH BẢO HAI CÂU THƠ TÌM THẤY TRÊN VAI PHO tượng là thơ tầm phào không phải không có lý. Bằng chứng là hai đứa thuộc loại thông minh tuyệt đỉnh như Quý ròm và nhỏ Hạnh nhăn mày nhíu trán suy nghĩ đến nát óc vẫn chẳng hiểu hai câu thơ nói gì.

Quý ròm loay hoay cả buổi vẫn không khám phá ra ý nghĩa của bức mật mã, đang bức mình, lại bị Mạnh cứ tò mò sau lưng hỏi dò:

- Hai câu thơ kia nói gì vậy? Anh đã nghĩ ra chưa?

Quý ròm đâm quạu, gắt om:

- Mày có im cái miệng lại đi không! Mày cứ theo quấy rầy hoài như vậy thì bố ai mà nghĩ được điều gì!

Thấy ông anh quát tháo ghê quá, Mạnh rút cổ và thè lưỡi nhìn Tiểu Long. Từ lúc đó trở đi, biết thân biết phận, Mạnh không dám hó hé nửa lời. Tiểu Long cũng câm như hến.

Nhưng dù chẳng bị ai "quấy rầy", Quý ròm vẫn tắc tị. Nhỏ Hạnh cũng chẳng hơn gì. Nó cứ đi loanh quanh giữa bốn vách bao lon, tay vồ muốn sói trán, chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn lên những đám mây làm như lời giải đáp nằm đâu trên đó và sắp sửa tụt xuống vậy.

Một lát, Quý ròm buột miệng:

- Thôi, xuống!

- Xuống đâu? - Tiểu Long giật mình hỏi.

- Thì xuống đất chứ xuống đâu! Chẳng lẽ ở hoài trên này đến tới?

Thế là cả bọn lú lú rú rú dắt nhau leo xuống. Rót cuộc, trèo tới chót vót trời xanh rồi mà chẳng đứa nào ngắm cảnh được bao lâu!

Xuống tới mặt đất, Tiểu Long mới rụt rè hỏi Quý ròm:

- Giờ sao mày?

- Sao là sao?

Tiểu Long liếm môi:

- Tụi mình tiếp tục đi... tắm biển chứ?
- Dĩ nhiên rồi! - Rồi Quý ròm nheo mắt chọc - Sao tự dưng mày hỏi vậy? Hay là mày đổi ý, không muốn đi tắm biển nữa?
- Không, không! Vẫn đi chứ! - Tiểu Long hốt hoảng - Tao có đổi ý đổi iếc gì đâu!

Thái độ cuồng cuồng của Tiểu Long khiến tụi bạn ôm bụng cười bò. Quý ròm cũng nhe răng khi ra cười. Bây giờ, Tiểu Long mới biết mình bị lừa. Nó tính làm mặt ngầu với Quý ròm nhưng nghĩ đến phản ứng quỳnh quáng vừa rồi của mình, không nhịn được, cuối cùng nó cũng bật cười theo.

Bãi Sau chiều cuối tuần cơ man người là người. Khi bọn trẻ đổ dốc tới nơi, những chiếc dù đủ màu đã tràn ngập bãi biển. Nhưng đúng như Mạnh nói, so với Bãi Dứa, Bãi Sau rộng lớn hơn nhiều. Đây là bãi tắm lớn nhất Vũng Tàu, kéo dài từ chân núi đến tận khu rừng thông nằm tít dưới xa kia.

Rảo dọc theo bãi cát một hồi, bọn trẻ đã tìm được cho mình một khúc biển tương đối rộng rãi.

Tiểu Long nôn nóng khoát tay:

- Tụi mình đi thay đồ đi chứ!

Các phòng thay quần áo có vòi tắm nước ngọt nằm san sát nhau dọc theo bãi tắm.

Tiểu Long hăng hái đi đầu. Nó dẫn cả bọn xông vào phòng thay quần áo gần nhất. Lúc đi ra, nó cũng hùng dũng phóng xuống bãi trước tiên, tay huơ huơ mở quần áo vừa thay ra.

Thấy hay hay, thằng Mạnh cũng bắt chước làm theo. Một tay cầm quần một tay cầm áo, nó vừa chạy vừa vung vẩy loạn xạ.

Quý ròm quay sang nhỏ Hạnh định giục bạn chạy theo nhưng vẻ mặt thần thờ của nhỏ Hạnh khiến nó trở mắt.

- Hạnh sao thế? - Quý ròm lo lắng - Trúng gió hả?

- Không.

- Chứ sao mặt mày Hạnh đờ đẫn thế kia?

Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt:

- Tự dưng Hạnh có cảm giác Hạnh sắp nghĩ ra một điều gì đó!

Lời lẽ mơ hồ của nhỏ Hạnh làm Quý ròm nhăn mặt. Nhưng nó liền nhớ ra:

- Về hai câu thơ trên vai pho tượng ấy ư?

- Ủ.

Quý ròm nín thở:

- Hạnh nghĩ ra điều gì thế?

- Hạnh cũng chẳng rõ! - Nhỏ Hạnh bối rối - Nhưng hình như Hạnh vừa thoáng thấy một điều gì đó. Và điều này có liên quan đến hai câu thơ hiem hóc kia!

Quý ròm nhăn mặt:

- Nhưng điều đó là điều gì?

- Hạnh bảo là Hạnh không nhớ mà! Hạnh đang cố nhớ lại thôi, nhưng vẫn chưa nhớ ra được!

Quý ròm hít hà:

- Hay là Hạnh vừa thoáng thấy ba anh chàng hôm nọ? Ủ, đám họ đang lảng vảng ở đâu đây lắm à!

- Không phải đâu! - Nhỏ Hạnh lắc đầu - Hạnh nhìn thấy cái khác cơ!

- Khô quá! - Quý ròm vò đầu bứt tai - Hạnh cứ "cái này" với "cái khác" hoài thì bỏ ai mà biết đó là cái cóc khô gì!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Thì để từ từ cho Hạnh nhớ! Làm gì mà Quý hò hét om sòm thế! Đang nói, nhỏ Hạnh chợt buột miệng "à" một tiếng khiến cặp mắt

Quý ròm sáng trưng:

- Hạnh nhớ ra rồi hả?

- Ủ.

- Cái gì vậy? - Quý ròm hỏi dồn.

- Đó là hai chữ "Bạch Vân"! - Nhỏ Hạnh nuốt nước bọt - Mà "bạch vân" có nghĩa là "mây trắng"!

Không đợi nhỏ Hạnh nói tiếp, Quý ròm gật gù:

- Trong khi đó, câu thơ trên vai pho tượng lại là "Mây trắng về xuôi hai cây số, đầm rồng hang cọp chớ xông vô". Như vậy rất có thể có mối liên quan giữa hai chuyện này?

- Ủ! - Nhỏ Hạnh gật gù.

Quý ròm nhíu mày:

- Nhưng điều quan trọng là Hạnh nhìn thấy hai chữ "Bạch Vân" đó ở đâu?

- Hạnh không nhớ! - Nhỏ Hạnh nhún vai, vẻ bất lực - Nhưng chắc chắn là Hạnh vừa mới thoáng thấy đây thôi!

- Chắc đây là tên của một nhà hàng hay khách sạn nào đó!

Quý ròm vừa lăm bằm vừa đảo mắt nhìn vào trong bờ, nơi hàng loạt nhà hàng, quán nước, khách sạn, phòng mát-xa... ken dày. Quý ròm căng mắt dò dọc từng bảng hiệu. Thôi thì đủ thứ tên: Hải Yến, Thùy Dương, Tân Tiến, Bạch Long, Hồng Đào, Ngọc Lan, v.v... nói chung, hầu như tất cả những từ ngữ mỹ miều nhất đều tập trung tại đây, trừ hai chữ... "Bạch Vân"!

Dòm mò con mắt, Quý ròm quay sang nhỏ Hạnh, nghi ngờ hỏi:

- Hay là khi nãy Hạnh trông thấy chữ "Bạch Long" lại nhớ lộn thành "Bạch Vân"?

- Lộn sao được mà lộn! Hạnh nhớ là "Bạch Vân" rõ ràng!

- Trời ơi là trời! - Quý ròm ôm đầu rên rỉ - Vậy sao khi vừa trông thấy "nó", Hạnh không nói ngay mà đợi đến bây giờ mới cảm đầu nhớ tới nhớ lui?

- Khi mới nhìn thấy chữ "Bạch Vân", Hạnh không để ý! - Nhỏ Hạnh phân trần - Lúc đó Hạnh đâu có nghĩ "nó" lại dính dáng tới hai câu thơ lưu lại trên pho tượng kia! Phải một lát sau Hạnh mới có cảm giác ngờ ngờ...

- Hạnh ơi, Quý ơi, lẹ lên chứ! Làm gì như rùa bò vậy!

Tiếng Tiểu Long kêu réo cắt đứt câu chuyện của nhỏ Hạnh và Quý ròm. Cả hai ngoảnh lại, thấy Mạnh đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế xếp kê dưới một tán dù xanh xanh đỏ đỏ, Tiểu Long đứng kế bên đang bắt tay lên miệng làm loa chữa về phía Quý ròm và nhỏ Hạnh.

- Thôi, xuống bơi rồi tính! - Quý ròm khịt mũi nói - Biết đâu sau khi uống vài ngụm nước Hạnh sẽ nhớ ra!

Nhỏ Hạnh "xí" một tiếng rồi ngúng nguẩy bỏ chạy về phía chiếc dù sặc sỡ.

- Chiếc dù ở đâu đẹp vậy? - Nhỏ Hạnh hỏi Tiểu Long.

- Em thuê đấy! - Mạnh vọt miệng khoe - Em thuê chiếc dù này với bốn chiếc ghế hết hai chục ngàn!

Nhỏ Hạnh đặt bộ đồ dài lên chiếc bàn nhỏ, nháy mắt với Mạnh:

- Bây giờ em đi thuê giùm chị chiếc phao đi!

- Bộ chị không biết bơi hả?
- Biết! Nhưng ra biển chị sợ lắm!
- Nếu biết bơi thì chị thuê chiếc phao nhỏ nhỏ thôi! - Mạnh chỉ tay vào một chiếc phao đang dập dềnh trước mặt - Thuê một chiếc như chiếc này nè!

Nhỏ Hạnh nhìn theo tay chỉ của Mạnh và bất giác nó hít vào một hơi cặp mắt lập tức đóng đinh vào chiếc phao đang được một chú nhóc mím môi mím lợi kéo chạy trên mặt nước.

- Sao, chiếc phao này được không? - Không thấy nhỏ Hạnh trả lời, Mạnh quay sang hỏi.

Nhưng lần này nhỏ Hạnh cũng chẳng ừ hử gì. Mắt nó vẫn dán chặt vào chiếc phao như bị thôi miên.

- Chị sao thế? - Mạnh chột dạ.

Nhỏ Hạnh mấp má môi như người mộng du:

- B... a... ạch... V... ân...
- Chị nói gì? - Mạnh nghe không rõ.

Nhỏ Hạnh chỉ tay vào chiếc phao trước mặt:

- Em đọc giùm chị, xem có phải trên chiếc phao này người ta viết hai chữ "Bạch Vân" không?
- Trời, tưởng gì! - Mạnh thở ra - Phao nào mà chẳng có chữ!

Người ta làm vậy để khỏi lộn đó mà!

Nhỏ Hạnh liếc môi:

- Nhưng đúng là hai chữ "Bạch Vân" chứ?
- Phao này thì đúng là phao "Bạch Vân"! - Mạnh nhún vai - Nhưng "Bạch Vân" thì sao?

Đúng lúc đó, Quý ròm trờ tới. Nghe loáng thoáng câu chuyện, nó hấp tấp hỏi:

- Sao, Hạnh nhớ ra hai chữ "Bạch Vân" ở đâu rồi hả?

Nhỏ Hạnh gật đầu trở tay ra phía trước:

- Hóa ra khi nãy lúc đi dọc bãi biển, Hạnh đã nhìn thấy hai chữ này trên những chiếc phao!

Quý ròm nhìn xuống nước. Lúc này nó mới phát hiện mọi chiếc phao bơi đều được sơn chữ trắng. Có lẽ đó là tên của người cho thuê phao. Đã đi tắm biển nhiều lần nhưng Quý ròm chẳng bao giờ để ý đến chi tiết đó. Lướt vội qua những chiếc phao kẻ tên Hoa,

Bích Hà, Vàng, Thịnh, Liễu... ánh mắt Quý ròm tìm thấy ngay chiếc phao mang tên "Bạch Vân" nhỏ Hạnh chỉ. Nó vòn phát hiện thêm một chiếc phao "Bạch Vân" khác đang dập dềnh gần đó.

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Giờ sao?

- Hỏi thằng bé xem nó thuê phao ở đâu!

Nhỏ Hạnh nói trống mà như ra lệnh.

Quý ròm liền phóng xuống nước, rượt theo thằng nhỏ lúc này đã kéo chiếc phao ra xa bờ.

Tiểu Long đứng cách đó một quãng, chẳng biết ắt giáp gì, thấy Quý ròm bông không xuống nước, liền hí hửng reo lên:

- Bắt đầu tắm hén?

Nhưng nó mới nhấp nhồm chưa kịp lao mình xuống nước, nhỏ Hạnh đã gọi giật:

- Gượng đã, Long ơi!

Tiểu Long ngỡ ngàng:

- Chuyện gì nữa vậy?

Nhỏ Hạnh đưa tay ngoắt:

- Lại đây nói cái này cho nghe nè!

Tiểu Long tiến lại, giọng bất bình:

- Hạnh lúc nào cũng ưu tiên cho thằng ròm kia! Sao nó tắm được mà tôi không tắm được?

- Đừng có nói bá láp! - Nhỏ Hạnh nhăn mặt - Ai bảo Long là Quý đi tắm?

Rồi trước cặp mắt ngơ ngác của Tiểu Long và Mạnh, nhỏ Hạnh nghiêm nghị trình bày sự suy luận của mình đồng thời giải thích về nhiệm vụ quan trọng của Quý ròm. Đến lúc này, hai ông nhóc mới ngó ra:

- Ủa, như vậy là chiếc phao kia có liên hệ mật thiết với bọn tội phạm hả?

- Hạnh chỉ đoán vậy thôi! Không biết có đúng không! - Nhỏ Hạnh tặc lưỡi - Nhưng dù sao hai chữ "Bạch Vân" kia cũng đáng nghi lắm!

Đang lúc đó, Quý ròm đã vào tới, người ướt như chuột lột.

- Sao? - Nhỏ Hạnh hỏi hộp hỏi.

- Ở trên kia!

Quý ròm nói ngắn gọn rồi quày quả bước đi. Ba đứa kia lập tức bám theo, mặt mày dáo dác.

Vừa len lỏi giữa rừng người vừa lảo liên quan sát, bọn trẻ tìm ra người chủ những chiếc phao "Bạch Vân" không mấy khó khăn. Ngồi dưới chiếc dù xanh cũ kỹ, nhiều chỗ đã ngả màu trắng bột là một người đàn bà đứng tuổi, mặt mày nom có vẻ hiền lành, phúc hậu, kế bên chân là ba chiếc phao đang nằm chồng lên nhau, chờ đợi khách thuê. Bên hông của mỗi chiếc phao đều phôi lò lộ hai chữ "Bạch Vân" kẻ bằng sơn trắng.

Nhác thấy bốn đứa trẻ thập thò bước tới, người đàn bà mỉm cười niềm nở:

- Thuê phao hả các cháu?

- Dạ, không ạ!

Quý ròm ấp úng đáp rồi nháy mắt ra hiệu cho đồng bọn lảng ra xa. Khi đã thoát ra khỏi tầm mắt của người đàn bà cho thuê phao, Quý ròm khẽ hạ giọng:

- Bỏ xù rồi tụi mày ơi!

- Gì vậy? - Ba cái miệng cùng hỏi.

- Tao nghi người phụ nữ này chẳng liên quan gì đến ba tên thanh niên kia!

- Em cũng có cảm tưởng như vậy! - Mạnh đồng tình - Bà ta chẳng có vẻ gì là đầu trộm đuôi cướp cả!

Tiểu Long nhú mày:

- Vậy chẳng lẽ Hạnh đoán sai?

Nhỏ Hạnh không nói gì. Nó nhìn đi đâu đó, vẻ lơ đãng. Thấy vậy, Mạnh cầm tay nhỏ Hạnh, giật giật:

- Thế nào chị Hạnh? Chị có nghĩ như vậy không?

- Ừ.

Nhỏ Hạnh "ừ" gọn lỏn, cặp mắt mơ màng, Mạnh nhăn mặt:

- Ừ là sao?

Nhỏ Hạnh quay lại, chớp chớp mắt:

- Ừ là chị cũng nghĩ như em chứ là sao!

Mạnh thộn mặt ra:

- Nghĩa là chị công nhận là lần này chị đã đoán sai?

- Không! - Nhỏ Hạnh lắc đầu - Chị đâu có bảo người đàn bà cho thuê phao là đồng đảng của bọn kia!

- Là sao? Em chẳng hiểu gì cả! - Mạnh vò đầu - Thế hai chữ "Bạch Vân" kia có ý nghĩa gì?

Nhỏ Hạnh chậm rãi, vẻ cân nhắc:

- Có thể đây là một địa điểm mà bọn kia muốn nhắc tới...

Nó mới nói tới đây, Quý ròm như bừng tỉnh, đột ngột kêu lên:

- Thôi rồi! Đi ngay! Phải đi ngay mới kịp!

Nói xong, chưa để ai kịp hỏi tới hỏi lui, Quý ròm đã quay mình chạy thẳng một mạch. Ba đứa kia không biết làm gì hơn là co cẳng chạy theo.

Tiểu Long đuôi bén gót Quý ròm, lật đật hỏi:

- Đi đâu đây?

Quý ròm chỉ tay về phía trước, vẫn không giảm tốc độ:

- Chạy tới rừng thông dưới kia!

- Có gì chỗ đó vậy?

- Tao cũng chẳng biết!

- Trời đất! Vậy chạy tới đó làm chi? - Tiểu Long chưng hửng, đôi chân chậm hần lại.

Quý ròm tắc lưỡi:

- Mà có nhớ câu thơ "Mây trắng về xuôi hai cây số" trên vai pho tượng không?

- Nhớ. Mà sao?

Quý ròm khịt mũi:

- Câu đó có nghĩa là từ chỗ người đàn bà cho thuê phao "Bạch Vân" đi xuôi thêm hai cây số nữa sẽ gặp một cái gì đó. Mà đi xuôi tức là đi về phía rừng thông, hiểu chưa?

Tiểu Long gật gù:

- Thì ra vậy!

Nhưng nó vẫn không kèm được bản khoán:

- Nhưng gặp "một cái gì đó" là gặp cái gì?

- Bỏ ai biết được cái đó là cái gì! - Quý ròm nhún vai - Chính vì vậy nên tụi mình mới phải chạy tới đó tìm hiểu!

Tiểu Long không hỏi nữa. Nó bặm môi chạy miết, phút chốc đã vượt lên trước Quý ròm.

Ở đằng sau, Mạnh vừa chạy vừa phải đợi nhỏ Hạnh nên vẫn cách Quý ròm một quãng xa.

Chạy một hồi tới rừng thông, Tiểu Long và Quý ròm bắt đầu đi chậm lại. Trong khi Tiểu Long vẫn tỉnh queo thì Quý ròm ôm ngực thở hồn ha hồn hển. Nó tưởng như trái tim nó văng mất đâu ở dọc đường.

Mạnh và nhỏ Hạnh trở tới, thấy Quý ròm đứng tựa lưng vô gốc cây, liền nhướn mắt hỏi:

- Sao đứng đây?

- Không đứng đây thì đứng đâu? Mệt gần chết!

Quý ròm đáp, giọng xụi lơ. Rồi nó nhìn quanh:

- Được hai cây số chưa nhỉ?

Mạnh quay đầu nhìn ngược lại, ước lượng khoảng cách rồi chép miệng gật gù:

- Khoảng hai cây! Nếu trật thì chỉ trật chút xíu thôi!

Quý ròm khoát tay:

- Vậy tội mình tản ra đi tìm đi!

- Tìm cái gì và tìm ở đâu? Ở đây chỉ toàn cây là cây, có gì đâu mà tìm?

Mạnh gãi đầu hỏi lại ông anh. Mặc dù trên đường chạy tới nơi, nó đã được nhỏ Hạnh cắt nghĩa tỉ mỉ tại sao cả bọn phải dẫn xác xuống rừng thông, nhưng trước mệnh lệnh của Quý ròm, nó vẫn cảm thấy nhiệm vụ của cả bọn rất đổi mơ hồ.

- Nếu ở đây chỉ toàn cây thì tìm trên cây ấy! - Quý ròm hăng giọng

- Biết đâu tội mình chả tìm thấy một dấu vết nào đó ở trên cây!

Khoảng mười lăm phút sau, lời nói của Quý ròm không còn là sự phỏng đoán.

Đang lảo liên dòm dò các thân cây, Tiểu Long chợt hét toáng lên:

- Đây rồi! Đây rồi tội mày ơi!

Cả bọn lập tức nhào lại chỗ Tiểu Long. Sững sững trước mặt nó là một cây thông cổ thụ cao lớn, tàng lá rậm rạp che mát cả một khoảng đất rộng. Cách mặt đất khoảng hai mét, thân cây bị vạt mất một mảng to bằng cuốn tập để lộ ra các thớ gỗ trắng. Chính cái mảng trắng đặc biệt này đã thu hút sự chú ý của Tiểu Long.

Bọn trẻ nhón gót hồi hộp nhìn chăm chăm vào hình vẽ con chim

hải âu đang xòe cánh trên chỗ vỏ cây bị gọt. Lần này, ngoài biểu tượng quen thuộc kia, bức mặt mã của bọn người giấu mặt không hề có một chữ nào. Phía dưới cánh chim chỉ có một mũi tên chỉ hướng.

Theo hướng mũi tên, bọn trẻ thoát rừng mình khi nhìn thấy một tòa nhà hoang phế thấp thoáng ẩn hiện đằng sau khu rừng. Về điều tàn, tịch mịch của tòa nhà khiến đứa nào đứa nấy không rét mà run.

Kính vạn hoa

Chương 10

BỌN TRẺ ĐỨNG CHÔN CHÂN TẠI CHỖ MỘT LÚC LÂU.

Không ai nói với ai một tiếng nào.

Những ngày vừa qua, cả bọn hăm hở truy lùng dấu vết của bọn người bí mật, từ chùa Phật nằm, Bạch dinh đến pho tượng Chúa trên Mũi Nghinh Phong, lang thang trên các đường phố ban ngày, xông vào sân khấu ca nhạc ban đêm... nhưng quả thật chưa rợn như tòa nhà kỳ bí này.

Tiểu Long phá tan sự im lặng trước tiên. Nó ngo nguậy đầu và thu nắm tay quệt mũi:

- Nơi này vắng quá!

Tiểu Long nói trống không nhưng đứa nào cũng biết là nó ám chỉ tòa nhà. Hai đứa nhất gan nhất bọn là Quý ròm và nhỏ Hạnh đưa mắt nhìn nhau, vẻ nơm nớp. Đã vậy, Mạnh còn đề thêm:

- Đây chắc là tòa lâu đài ma!

- Đừng nói bá láp! Làm gì có ma với quỷ!

Quý ròm sầm mặt, có vẻ nó muốn tự trấn an hơn là trách móc thằng em chuyên nói điều xúi quẩy. Rồi nó quay sang nhỏ Hạnh:

- Giờ sao Hạnh?

- Sao là sao?

- Xông vô hay về?

Trong thâm tâm, Quý ròm muốn bỏ về quách. Về nhà nằm tính kế khác, khi nào thật an toàn đâu vào đó rồi mới quay trở lại thám thính. Nhưng nó không muốn tự miệng mình đưa ra đề nghị đó, sợ Tiểu Long và nhất là thằng Mạnh lẻo mép kia châm chọc, chế nhạo.

Quý ròm làm bộ hỏi nhỏ Hạnh, hy vọng nhỏ Hạnh vốn chẳng bạo dạn gì hơn mình sẽ nhanh nhẩu kêu gọi cả bọn rút lui. Nào ngờ nhỏ Hạnh trả lời trót quót:

- Xông vô chứ! Chẳng lẽ cát công tới đây rồi lại bỏ về?

- Bộ Hạnh không sợ ma sao?

Đang lộn ruột trước câu trả lời ngoài dự liệu của nhỏ Hạnh, Quý rờm buột miệng hỏi, quên bém mắt trước đây chưa tới một phút nó vừa nạt nộ thằng Mạnh về ba cái chuyện ma quỷ "bá láp".

- Ma quỷ gì ở đây! Tòa nhà này chỉ là sào huyệt của bọn người kia thôi!

Nhỏ Hạnh đáp, giọng cô trấn tĩnh. Nó không tin ma quỷ, nhưng khung cảnh vắng vẻ của tòa nhà vẫn khiến lồng ngực nó không ngớt phập phồng.

- À, đúng rồi! - Mạnh lại bô bô - Đây chỉ là người ta thôi! Ma gì mà biết vẽ đường, biết làm thơ, lại thuộc cả nhạc Trịnh Công Sơn nữa!

Mạnh đúng là đứa a dua. Khi nãy bảo có ma, bây giờ bảo không có ma, quay ngoắt 1800 vậy mà nó cứ tỉnh khô, không đỏ mặt một tí ti.

Nhưng đang lúc "tình hình căng thẳng", Quý rờm không thềm chấp. Nó khụt khịt mũi:

- Vậy tụi mình xông đại vô hén?

Không đứa nào trả lời nhưng tám bàn chân tự động nhích lên.

Tòa nhà dần dần hiện rõ trong tầm mắt bọn trẻ. Về âm u kỳ bí của nó vẫn không giảm, ngược lại càng tăng thêm. Cả bọn vẫn lặng lẽ nhích tới, thận trọng và chậm chạp.

Đột nhiên, Quý rờm sực nhớ một chuyện, liền tái mặt thì thào:

- Dừng lại! Dừng lại đã!

- Gì vậy? - Ba cái miệng cùng nín thở, hỏi.

Quý rờm nuốt nước bọt:

- Tụi mày có nhớ câu thơ thứ hai trên vai pho tượng không?

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh liền cau mày và khi nhớ ra câu thơ mà Quý rờm nhắc tới, đứa nào đứa nấy biến hẳn sắc mặt. Bây giờ bọn trẻ mới thấy hết sự đe dọa khủng khiếp của câu thơ "Đằm ròng hang cộp chó xông vô". Bất giác, cả bọn cảm giác như ai đang thổi vào gáy mình và không hên mà cùng nhất loạt quay đầu lại. Nhưng chẳng đứa nào thấy gì, ngoài những lá thông rơi mỗi lúc một dày.

- Thật là vô lý! - Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán, lẩm bầm.

- Chị lại phát hiện ra điều gì mới nữa hả? - Mạnh tò mò hỏi.

Nhỏ Hạnh buột miệng theo ý nghĩ:

- Những mặt hiệu tụi mình từng khám phá trước đây chứng tỏ đây là đầu mối liên lạc của một băng đảng bí mật. Nhưng nếu vậy thì tại sao hai câu thơ trên vai pho tượng lại có ý dọa dẫm? Chẳng lẽ chúng lại đi đe dọa đồng bọn của chúng?

Nghe nhỏ Hạnh phân tích, cả bọn đều thuôn mặt ra. Ủ nhỉ, tại sao lại vô lý như thế được? Mạnh lấp bắp lên tiếng:

- Hay là câu thơ này là dành cho tụi mình?

- Dành cho tụi mình? - Tiểu Long ngạc nhiên.

- Ủ! - Mặt Mạnh méo xệch - Có nghĩa là sự theo dõi của tụi mình đã bị phát hiện từ lâu! Và bọn chúng đang định giăng lưới tóm cổ tất cả những đứa mình!

Câu nói cộng thêm thái độ sợ sệt của Mạnh khiến ba đứa kia hoảng vía đưa mắt lăm lét nhìn quanh.

- Không phải đâu! - Nhỏ Hạnh cười gượng gạo - Nếu định giăng lưới tụi mình chẳng khi nào bọn chúng lại hăm he trước như thế!

Quý ròm nhún vai:

- Nhỡ đó là kế khích tướng thì sao?

Chất vấn của Quý ròm làm nhỏ Hạnh cứng họng. Ủ, có thể lắm!

Biết đâu bọn chúng cố tình làm như vậy để khiêu khích, để dụ cho tụi mình tức khí xông vô!

Nhỏ Hạnh đang loay hoay chưa biết nên quyết định thế nào thì Mạnh đã vội vàng đề nghị:

- Hay là mình đi báo công an?

- Em hờ ra một tí là báo công an! - Nhỏ Hạnh lườm Mạnh - Nhỡ xông vào đó, chẳng tìm thấy gì, chỉ là căn nhà hoang thì họ sẽ nghĩ thế nào về tụi mình?

Lần trước đề nghị báo công an, bị Quý ròm chế giễu, lần này lặp lại đề nghị đó lại bị nhỏ Hạnh phản bác, Mạnh chán nản làm thinh, không thêm ý kiến gì nữa.

Tiểu Long liếm môi:

- Vậy bây giờ tính sao?

- Theo Hạnh thì tụi mình cứ lại gần quan sát! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, giọng dứt khoát - Mình dò xét thật cẩn thận, khi nào khám phá được âm mưu gì cụ thể, lúc đó hãy đi báo công

an!

Cả bọn lại lẳng lặng tiến về phía tòa nhà. Quý ròm cố bước thật khẽ. May mà lá thông êm như nhung, không phát ra những âm thanh rào rào như những loại lá khô khác.

Tòa nhà bây giờ đã ở ngay trước mắt. Bọn trẻ đã có thể nhìn thấy vẻ tiêu điều, hoang vắng của nó qua những bức tường ố vàng, loang lổ nước mưa, những chân tường lấm tẩm rêu và dãy hàng rào xiêu vẹo bao quanh.

Tiểu Long nhìn cánh cổng rào đồ ngoặt qua một bên, ngần ngừ hỏi:

- Vào chứ?

- Ừ! - Hạnh khẽ gật đầu.

Tùng đưa một, bọn trẻ lần lượt lọt vào trong sân.

Cửa trước của tòa nhà không đóng, chỉ khép hờ. Đằng sau cánh cửa hơi hênh ấy hẳn có nhiều bí mật cũng như bao nhiêu là cạm bẫy. Nghĩ vậy nên chẳng đứa nào có ý định xộc vào nhà.

Cả bọn còn đang phân vân thì Quý ròm khoát tay:

- Vòng ra phía sau!

Tòa nhà khá dài, trở rất nhiều cửa hông, nhưng tất cả những cánh cửa này đều đóng im ỉm.

Phía sau là một khu vườn nhỏ, lá khô rụng đầy, chứng tỏ đã lâu rồi không có ai sống ở đây.

- Chẳng thấy gì khả nghi cả! - Mạnh thì thăm.

Tiểu Long đưa mắt nhìn về phía hành lang đằng sau tòa nhà:

- Mình vào đó thử coi!

Quý ròm nhón nhác:

- Nguy hiểm lắm!

- Chẳng có ai trong đó đâu! - Tiểu Long quệt mũi, giọng trấn an, chẳng rõ nó trấn an Quý ròm hay trấn an chính nó.

Quý ròm liếc nhỏ Hạnh:

- Sao Hạnh?

- Vào đại đi! - Nhỏ Hạnh mím môi - Nhưng phải hết sức cảnh giác!

Nhỏ Hạnh nói vừa dứt câu, một tiếng "bịch" vang lên sau lưng khiến đứa nào đứa nấy giật bắn người, vội vàng quay đầu lại.

Nhưng bọn trẻ chẳng nhìn thấy gì. Không gian vẫn u tịch không

một bóng người.

- Chắc có ai chọi mình! - Mạnh rùng mình nói.

- Bậy!

Tiểu Long gạt phất, và nó đảo mắt nhớn nhác nhìn quanh.

- Đây nè! - Tiểu Long bồng chỉ tay vào một trái mít héo nằm lăn lóc trên mặt đất - Chỉ là một trái mít rụng!

Trước phát hiện "quan trọng" của Tiểu Long, bọn trẻ thở phào và nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Rồi sau một thoáng nhìn nhau có tính cách hội ý lần cuối, Tiểu Long rón rén đi trước, ba đứa kia thập thò đi sau, cả bọn nín thở men theo dãy hành lang phía sau, lần mò vào bên trong tòa nhà. Sau khi vượt qua một khung cửa vòm không cánh, cả bọn lọt vào một gian phòng ngổn ngang đồ đạc. Xoong nồi, tủ lớn, tủ nhỏ, ghế gãy chân, bàn gãy cẳng cùng trăm thứ hăm-bà-lằng khác chất thành đống, chông chơ, bừa bãi. Mùi mốc meo bốc lên sặc mũi. Có lẽ đây là kho chứa đồ cũ đã bỏ hoang nhiều năm.

Nhà kho thông qua một gian phòng khác bằng một cánh cửa khép hờ. Liếc mắt qua khe hở, thấy bên kia tối om om, Mạnh níu tay Tiểu Long:

- Vào không?

Tiểu Long không hé răng, có lẽ sợ bị kẻ địch phát giác. Nó chỉ trả lời bằng một cái hắt đầu.

Thế là nó tiếp tục đi trước, ba đứa kia lẻo đẻo bám sát sau lưng, cả bọn đẩy cửa bước sang phòng bên. Cánh cửa lâu ngày không tra dầu mỡ, đụng vào là "cót ca cót két", nên Tiểu Long không dám xô mạnh. Nó chỉ mở hé hé vừa đủ một thân người lọt qua.

Ánh sáng mù mờ khiến bọn trẻ phải dọ dẫm từng bước.

Đang khoa chân sờ soạng, Tiểu Long bỗng kêu "á" một tiếng và chưa kịp hiểu ra chuyện gì, cả người nó đã lọt tồm xuống phía dưới.

Tiếng kêu thất thanh đầy kinh hoàng của Tiểu Long khiến ba đứa kia dựng ngược tóc gáy. Nhưng cũng như Tiểu Long, chưa rõ điều gì đang xảy ra cũng chưa biết phải phản ứng như thế nào, cả bọn đột nhiên cảm thấy như đang đặt chân vào khoảng không và trong nháy mắt, tất cả đều rơi nhào xuống hố.

"Thôi thế là hết đời rồi!", bọn trẻ kinh hãi nhủ bụng và nhắm mắt chờ những mũi chông nhọn xuyên qua người.

Nhưng bọn trẻ không rơi thẳng xuống đáy hầm. Một tấm lưới căng lưng chừng đã giữ tất cả lại và nhốt chặt bọn trẻ ở đó.

Mạnh quờ quạng trong bóng tối:

- Ai đây?

- Tao.

- Anh Long hả?

- Ừ.

- Anh làm gì mà ngộ nguậy lung tung thế?

- Tao đang tìm cách thoát ra!

Mạnh khịt mũi:

- Thoát quái thế nào được! Một mớ bùng nhùng như thế này!

- Ừ! - Tiểu Long thở dài - Phên này xem như chết cả nút rồi!

- Tại thằng Mạnh cả thôi! - Quý ròm thình lình lên tiếng, giọng hậm hực - Miệng nó ăn mắm ăn muối, lại nói toàn điều xúi quẩy! Nó bảo "giăng lưới" thì y như rằng có "lưới giăng"!

- Tại anh với chị Hạnh chứ bộ! - Mạnh gân cổ cãi - Em đã bảo đi báo công an mà hai người cứ cản!

- Thôi đừng cãi nhau nữa! - Tiểu Long xen lời - Chết đến nơi rồi mà còn gây gổ!

- Làm gì mà chết? - Mạnh giật thót.

- Làn tới sào huyết bí mật của người ta, ai mà để cho mình sống! - Giọng Tiểu Long rầu rĩ - Người ta sẽ bỏ từng đứa mình vô bao tải ném hết xuống biển ấy chứ lại!

- Thế thì mẹ em biết đâu mà tìm! - Mạnh bỗng dưng mất hết vẻ láu lỉnh thường ngày, giọng nó bắt đầu sục sục.

- Im nào! - Nhỏ Hạnh suyt khẽ - Hình như có người đang đi đến!

Cả bọn lập tức nghiêng tai nghe ngóng. Cả Mạnh đang nức nở cũng im bật.

Quả nhiên có tiếng chân lao xao trên miệng hầm. Không phải một, mà dường như có rất nhiều người đang chuyển động.

Bọn trẻ ngóc cổ nhìn lên, nín thở chờ đợi.

Đột nhiên ánh sáng tràn ngập cả căn phòng, như thể mọi cánh cửa đều được mở toang cùng một lúc.

Cả bọn vội vàng đưa tay dụi mắt và khi định thần lại, đứa nào đứa nấy đều nghệt mặt ra. Lỗ nhỏ trên miệng hàm khoảng một chục thanh niên, có cả các cô gái. Họ đang nhìn bọn Quý ròm bằng vẻ mặt tươi cười pha chút chế giễu.

- Ôi trời! - Một người giả vờ ôm mặt kêu lên - Dám mặt đồ tằm đề đi làm nhiệm vụ cơ đây! Ghê thật!

Một người khác nói:

- Mà sao các bạn trẻ này không vào cửa trước nhỉ Nếu vào đảng hoàng theo cửa trước thì đâu đến nỗi bị treo toòng teng thế này! Những lời châm chọc, trêu ghẹo thi nhau trút xuống khiến bọn trẻ đỏ mặt. Quên mất cảnh "thập tử nhất sinh", "nghìn cân treo sợi tóc", Tiểu Long sầm mặt:

- Muốn giết thì cứ giết! Bọn này không chịu để ai làm mất danh dự đâu đây!

Lời lẽ hung hăng của Tiểu Long khiến các cô gái cười khúc khích:

- Ôi chà chà, oai gớm! Thật chả hổ là Mèo Rừng, mới đùa tí tẹo đã xù lông... mèo lên rồi!

Một anh trông chừng chắc, vẻ như thủ lĩnh của bọn kia, đưa tay xuống hàm, mỉm cười bảo:

- Nội quy của bọn ta không có khoản "giết người"! Thôi, các em nắm lấy, bọn ta kéo lên cho!

Ba anh thanh niên đứng quanh đó liền bắt chước thủ lĩnh, chìa tay xuống chỗ bọn trẻ.

Chẳng biết làm sao hơn, sau một thoáng ngập ngừng, bọn Quý ròm đành phải đưa tay nhờ đôi thủ kéo lên khỏi hàm.

Cho đến lúc này, bọn trẻ vẫn chưa xác định được bọn người đứng trước mặt thuộc hạng người nào trong xã hội. Tội phạm thì không ra tội phạm, mà người đảng hoàng thì chẳng ai lại hành tung bí mật, giấu giấu giếm giếm như thế. Tiểu Long đứng loay hoay bên miệng hàm, hai tay nắm chặt, phân vân không biết có nên quật ngã một vài người để cướp đường tháo chạy hay không. Nó liếc chung quanh, thấy các chàng trai cô gái trông như sinh viên này ai nấy đều ung dung, vui vẻ và hiền lành, chẳng ai có vẻ gì sắp sửa treo cổ bọn nó lên xà nhà cả, vì vậy nó không quyết định được nên đối phó như thế nào cho hợp lẽ.

- Thôi, các em lên nhà trên đi! - Anh chàng thủ lĩnh nói - Dù sao tìm được đến chỗ này trong một thời gian ngắn như thế cũng đã xuất sắc lắm rồi!

Nói xong, anh quay mình đi trước. Nhóm người kia rùng rùng kéo theo. Bọn trẻ khẽ đưa mắt nhìn nhau rồi cũng chậm chạp cất bước, bụng nghi hoặc và lo lắng.

- Nhưng thỏa thuận với nhau là chỉ cử ba người dò tìm thôi, sao ở đây lại thừa ra một người? - Anh chàng thủ lĩnh đột ngột hỏi, chân vẫn không ngừng bước.

Câu hỏi trống trống, không nhằm vào ai nhưng Quý ròm biết ngay là hỏi bọn nó. Nó liền khụt khịt mũi trở vào Mạnh, đáp bừa:

- À, thằng này là em bà con! Nó đi theo chơi!

Anh chàng thủ lĩnh dường như định hỏi thêm gì đó nhưng đã kịp tới phòng khách, anh quay lại bọn Quý ròm, vẫy tay:

- Vào đây!

Quang cảnh trong phòng khách khiến bọn trẻ sửng sờ. Hoàn toàn trái ngược với vẻ âm u, tàn tạ ở bên ngoài tòa nhà, cũng không giống chút gì với vẻ bụi bặm, ảm mốc của những gian phòng cũ kỹ phía sau, phòng khách được bày biện thật trang nhã. Sau nhà được lau chùi sạch sẽ, bàn ghế ngăn nắp và trên tường trang hoàng những tấm tranh sặc sỡ, vui mắt. Những cánh cửa khi nãy đóng kín bây giờ đã mở rộng giúp căn phòng thêm sáng sủa và thoáng đãng. Bức chạm một con chim hải âu đang xò cánh treo ngay trên vách tường mé Tây. Kế bức tường là một chiếc bàn dài bày la liệt các chai nước ngọt và các đĩa bánh trái.

- Ngồi vào đây các em!

Anh chàng thủ lĩnh chỉ tay vào dãy ghế dọc theo chiếc bàn, niềm nở mời.

Những người chung quanh tự động ngồi xuống ghế, vui vẻ nói cười không chút khách sáo.

Riêng bọn trẻ vẫn đứng. Tiểu Long liếc Quý ròm:

- Sao mà? Ngồi không?

- Tao cũng chẳng biết! - Quý ròm gãi đầu - Nói chung tao chả hiểu gì cả!

Tiểu Long nhìn sang Hạnh:

- Sao đây Hạnh?

Nhỏ Hạnh cắn môi:

- Hạnh đang đoán xem...

- Ngồi đi các em! Đừng ngại! - Anh chàng thủ lĩnh lại lên tiếng -
Dẫu sao các em cũng là những đại biểu ưu tú của nhóm Mèo Rừng,
mặc dù anh không hiểu tại sao các anh bên đó lại cử đi những
người nhỏ tuổi như vậy!

Bọn trẻ lại ngơ ngác nhìn nhau.

- Thừa anh... - Quý ròm áp ứng.

- Ngồi đi đã! - Anh chàng thủ lĩnh khoát tay.

Bọn trẻ đành nhún nhó ngồi xuống. Nhưng vừa chạm mông vào
ghế, Quý ròm đã sốt ruột nhồm ngay dậy.

- Anh ơi! - Nó gãi gãi cổ - Nhóm Mèo Rừng là nhóm gì vậy hở
anh?

Anh thủ lĩnh nheo mắt nghịch ngợm:

- Chà, câu hỏi mới hay làm sao! Chẳng lẽ đó không phải là tên của
nhóm du khảo của các em hay sao?

Tới phiên nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Nhóm du khảo nào ạ?

- Thì nhóm du khảo của Nhà văn hóa Thanh Niên thành phố Hồ
Chí Minh chứ nhóm du khảo nào! Chẳng lẽ còn một nhóm du khảo
nào nữa?

Tiểu Long đưa tay quệt mũi:

- Như vậy là các anh nhầm rồi! Tụi em chẳng thuộc nhóm du khảo
nào cả! Tụi em chỉ là những học sinh đi nghỉ mát thôi!

Câu nói của Tiểu Long khiến những người chung quanh ồ lên. Anh
thủ lĩnh nhìn bọn trẻ bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ:

- Thế sao các em lại tìm được đến chỗ này?

- Tụi em tình cờ nhìn thấy những câu thơ kỳ lạ trên vách chùa Phật
nằm, thế là tụi em lần theo! - Nhỏ Hạnh chớp mắt giải thích, nó
không quên đưa tay đẩy gọng kính đang trễ xuống trên sống mũi -
Tụi em cứ nghĩ đây là âm mưu đen tối của một băng tội phạm nào
đó!

- Ha ha! - Một người bật cười - Những người anh em thật là giàu
tưởng tượng!

Nhỏ Hạnh đỏ mặt:

- Tại tội em nhìn thấy hình vẽ con chim hải âu chứ bộ!
- Mà những băng xã hội đen trong phim đều có những dấu hiệu đáng ngờ như thế! - Mạnh hùng hồ tiếp lời.

Anh chàng thủ lĩnh mỉm cười:

- Hải Âu là tên của nhóm tội anh!

Mạnh liêm môi:

- Không phải là nhóm tội phạm chứ ạ?
- Tất nhiên rồi! - Anh thủ lĩnh nhăn mặt - Nhóm Hải Âu tập hợp những hướng dẫn viên du lịch tình nguyện của Vũng Tàu, hầu hết là những sinh viên khoa Văn, khoa Sử Địa và khoa Ngoại ngữ đang theo học tại các trường đại học hoặc đã tốt nghiệp. Những lúc rảnh rỗi hoặc trong những dịp hè, nhóm tội anh tình nguyện hướng dẫn du khách thăm các danh lam thắng cảnh nhằm giới thiệu những giá trị lịch sử và văn hóa của tỉnh nhà...

- Thế còn những bức mật thư? - Quý ròm nóng nảy cắt ngang.
- À, - Mắt anh thủ lĩnh sáng lên - đó là trò chơi tìm kho báu giữa nhóm tội anh với nhóm du khảo Mèo Rừng. Cách đây hai năm nhân một cuộc gặp gỡ, nhóm Hải Âu kết nghĩa với nhóm Mèo Rừng. Hai bên thống nhất đặt làm một cái cúp bạc đánh dấu sự ra đời của tình hữu nghị. Chỉ có một chiếc cúp nên nhóm nào cũng giành giữ. Rốt cuộc, hai bên thỏa thuận mỗi nhóm thay phiên nhau giữ cúp một năm. Năm sau, đến lượt nhóm kia. Nhưng nhóm kia muốn lấy được chiếc cúp phải qua được "trò chơi mật thư" do đối phương bố trí. Địa điểm xuất phát của trò chơi được quy định bắt đầu từ chùa Phật nằm. Không ngờ năm nay nhóm Mèo Rừng chưa lần ra được chỗ này thì các em lại bất ngờ tới trước...

Đến đây thì bọn trẻ dần dần hiểu ra đầu đuôi câu chuyện. Bốn cái miệng lập tức thở phào, nổi lo lắng và nghi kỵ đè nặng tâm trí này giờ thoáng mất đã bay biến đâu mất.

- Nhưng còn tòa nhà này? - Mạnh thắc mắc - Các anh tìm ở đâu ra một "tòa lâu đài" mà quái khiến tội em cứ sờn tóc gáy lên như thế?
- Tòa nhà này trước đây bỏ hoang. Hình như chủ nhân của nó đi vượt biên. Một công ty ở thành phố Hồ Chí Minh xin thành phố Vũng Tàu cấp cho họ để họ làm nhà nghỉ cho công nhân. Về sau,

công ty này làm ăn thua lỗ, họ không đưa công nhân đến đây, cũng chẳng có kinh phí tu bổ. Có lẽ họ định cứ để vậy chờ phát mại nên tòa nhà càng ngày càng tàn tạ, hoang phế. Gần đây, thành phố Vũng Tàu quyết định thu hồi lại những cơ sở vật chất không sử dụng hoặc sử dụng không hiệu quả. Thế là tòa nhà này được lấy lại và giao cho Đoàn thanh niên làm địa điểm sinh hoạt. Nhóm Hải Âu của tụi anh cũng chỉ mới tới đây quét dọn trong hai, ba ngày nay thôi, chưa đầu vào đâu cả...

Anh chàng thủ lĩnh mới kể tới đó thì đằng trước nhà bỗng vang lên những tiếng chân thành thịch và nhoáng một cái, ba bóng người đã vọt vào như cơn lốc, kèm theo một tràng cười khoái trá:

- Rốt cuộc thì tụi này cũng lọt vào được "đám rùng hang cọp"! Ha ha!

Bọn trẻ đảo mắt trông ra, chợt sững người khi nhận ra ba người thanh niên hôm nọ.

Ba người thanh niên cũng kịp phát hiện ra bọn Quý ròm đang ngồi lẫn giữa nhóm Hải Âu. Người thanh niên đứng dậy giữa xoáy cặp mắt sáng vào giữa bọn trẻ, tặc tặc lưỡi:

- Chà chà! Tưởng các cô cậu này là ai, té ra là người của nhóm Hải Âu cử đi theo dõi! Chơi vậy là phạm luật à ghen!

Nghe vậy, bọn Quý ròm giật nảy người, biết rằng hành tung của bọn nó đã bị ba anh chàng "mèo rừng" này phát giác từ lâu.

- Phong, Thành, Cường, ngồi xuống đi đã! - Anh chàng thủ lĩnh nhóm Hải Âu kêu tên từng người - Các bạn hiểu lầm rồi! Chính tụi này lúc đầu cũng tưởng các bạn trẻ này là người của các bạn đấy!

- Các bạn đừng có kể chuyện cổ tích! Làm gì có sự hiểu lầm kỳ quặc như vậy được! - Ba người thanh niên vừa nói vừa nhanh nhẹn ngồi vào bàn.

Anh chàng thủ lĩnh Hải Âu cười cười, không nói gì. Đợi cho ba người kia ngồi đầu vào đấy, anh mới chậm rãi kể lại cuộc phiêu lưu ngẫu nhiên của bọn Quý ròm.

- Ái chà chà! - Nghe xong câu chuyện, anh thanh niên mắt sáng buột miệng kêu lên - Nếu thế thì các bạn nhỏ này đúng là cứu tinh của bọn này rồi! Chính vì tưởng các bạn là người của nhóm Mèo Rừng, nhóm Hải Âu mới mở toang cửa thất tiết, chứ nếu họ vẫn

đóng cửa im ỉm, giả ma giả quỷ như lúc đầu khiến bọn này chột dạ đột nhập vào cửa sau, có khi bọn này lọt xuống hầm làm trò cười cho họ rồi!

Anh thanh niên ngồi bên trái gật gù bật ngón tay lên:

- Dù sao cũng phải thừa nhận các em thông minh hơn bọn này một bậc! Các em đã ngồi ở đây cả buổi rồi mà bọn này bây giờ mới tới đích!

- Chưa tới đích đâu! - Anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu hắng giọng - Các bạn phải tìm ra chỗ giấu chiếc cúp thì mới gọi là tới đích!

Ba anh thanh niên thuộc nhóm Mèo Rừng nghe vậy liền xô ghế đứng lên:

- Đã vậy thì bọn này phải tìm ra chiếc cúp trước! Tìm chưa ra thì dứt khoát không đụng đến đồ ăn thức uống trên bàn!

Trước cặp mắt theo dõi của nhóm Hải Âu và bọn Quý ròm, ba người thanh niên đi từ góc nhà này đến góc nhà khác, láo liên tìm kiếm. Nhưng suốt mười lăm phút sục sạo, xộc vào cả các gian phòng phía sau, họ vẫn chẳng phát hiện được manh mối gì.

Nhỏ Hạnh đột nhiên chỉ tay vào chân giá gỗ đặt bánh trên bàn, hỏi anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu:

- Chiếc cúp kia lớn bằng cái chân giá này không?

Câu hỏi miêng của nhỏ Hạnh khiến những người trong nhóm Hải Âu giật thót. Anh thủ lĩnh vội nháy mắt ra hiệu cho nhỏ Hạnh nhưng đã trễ. Anh thanh niên mắt sáng của nhóm Mèo Rừng rảo nhanh lại bàn và tươi cười thò tay nhắc chiếc đĩa gỗ đựng chiếc bánh bông lan ra khỏi giá.

Hóa ra đó là một chân giá rỗng, bên trong lấp lánh quả cầu tròn gắn trên đầu chiếc cúp bạc.

Anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu thở dài:

- Lại cũng là các em!

- Em đâu có biết các anh giấu chiếc cúp trong đó! - Nhỏ Hạnh áy náy phân trần.

Anh thanh niên mắt sáng một tay nhắc chiếc cúp bạc lên, tay kia đẩy đĩa bánh bông lan tới trước mặt bọn Quý ròm, giọng hào hứng:

- "Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên" mà! Đừng trút phần nộ lên đầu các bạn nhỏ! Và đây là phần thưởng cho công lao của những

người thông minh!

Cùng lúc đó, hàng tràng pháo tay của nhóm Hải Âu vang lên:

- Đúng rồi, đúng rồi! Đây là công lao của các bạn nhỏ chứ không phải của nhóm Mèo Rừng!

- Nhưng đó là những thành viên tương lai của nhóm Mèo Rừng! - Anh thanh niên mắt sáng khoa tay trên đầu - Tụi này sẽ kết nạp các em đây vào nhóm du khảo của Nhà văn hóa Thanh Niên!

- Không dám Mèo Rừng đâu! - Nhóm Hải Âu phản kích - Các bạn nhỏ đây sẽ là thành viên của nhóm Hải Âu Vững Tàu!

- Nhóm Mèo Rừng!

- Nhóm Hải Âu!

Đúng lúc đó, Quý ròm đứng lên, miệng nhồm nhoàm bánh.

- A, đại diện cho các bạn nhỏ đây rồi! - Cả hai nhóm đều reo lên - Sao, các em sẽ gia nhập nhóm nào, Mèo Rừng hay Hải Âu?

- Tụi em không biết ạ! - Giọng Quý ròm bồn chồn - Tụi em sẽ quyết định sau! Bây giờ tụi em phải chạy ra bãi biển đã!

- Làm gì vội thế? Các em đã kịp ăn uống gì với các anh chị đâu!

Dạ, không được đâu ạ! - Miệng Quý ròm méo xệch - Tụi em bỏ quên quần áo đồ đạc ngoài bãi biển lâu lắm rồi! Bây giờ phải chạy ra xem sao!

Câu nói của Quý ròm khiến ba đứa kia tái mặt. Cả bọn liền hấp tấp đứng lên:

- Tụi em phải đi ạ!

- Đúng rồi, tụi em phải đi!

Rồi không đợi mọi người kịp níu kéo, bọn trẻ vội vã lao vụt ra cửa, bên tai còn văng vẳng những tiếng gọi với theo:

- Nhớ đấy! Các em là Mèo Rừng!

- Đừng quên các em là Hải Âu đấy nhé!

Tiểu Long vừa chạy vừa làu bàu:

- Hải Âu hay Mèo Rừng gì cũng được, miễn là hôm nay đừng hụt thêm một dịp tắm biển nữa!

Mạnh động viên:

- Đừng lo! Sắp tới đích rồi!

- Chưa tới đích đâu! - Quý ròm cười cười nhái giọng anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu - Các bạn phải tìm cho ra quần áo đồ đạc rồi dẫn bạn

Tiểu Long đi "uống nước biển", sau đó dẫn bạn Hạnh đi ăn... hủ
tiếu bò viên, lúc đó mới gọi là tới đích!
Nói xong, nó co giò phóng lẹ, mặc tiếng gầm gừ của Tiểu Long và
tiếng la oai oái của nhỏ Hạnh phía sau.

Thành phố Hồ Chí Minh 1995
Nguyễn Nhật Ánh

Kính vạn hoa

Phần 4- Chương 1 Ông Thầy Nóng Tính

Tiếng trống tan trường đổ một hồi dài khiến cả lớp nhấp nhồm. Lớp học đang im phất bỗng vang lên những tiếng gấp tập loạt soạt lẫn những tiếng trò chuyện râm ran.

Ở trên bảng cô Diệu Lý cũng đang thu xếp sổ sách cho vào cặp.

Trước khi bước ra khỏi lớp, cô còn quay lại dặn:

- Các em nhớ ôn bài cho kỹ đấy nhé ! Nhất là em Long, cô không muốn em làm trò cười một lần nữa !

Cô vừa khuất sau cánh cửa, cả lớp lập tức nhao lên. Bọn con gái la hét chí choé khi bị tụi con trai xô lấn chen nhau ra cửa. Một vài đứa ngổ ngáo nhảy tót lên bàn phóng vù qua cửa sổ, bất chấp thầy giám thị có đứng ở hành lang hay không.

Tiểu Long không buồn chen lấn như các bạn. Nỗi buồn sáng nay vẫn còn cuộn chặt lấy nó làm thân hình vạm vỡ của nó bỗng chốc xụi lơ, tay chân cật lên không muốn nổi.

Khi cô Diệu Lý kêu nó lên trả bài. Cô dạy môn vật lý là môn học xưa nay nó vẫn ụy kị. Sau môn toán, vật lý và hoá học là 2 môn nó sợ nhất.

Cô Diệu Lý không bắt nó viết công thức hoặc tính này nọ lời thôi.

Cô chỉ hỏi nó về sự giãn nở của vật chất dưới tác dụng của nhiệt.

Nói chung, đó là những câu hỏi dễ mà bất kì một học sinh nào cũng ao ước. Có lẽ biết trình độ nó chẳng giỏi giang gì nên cô không muốn gây khó cho nó.

Tất nhiên ập ứng một hồi, Tiểu Long đáp cũng trôi. Nhưng đến khi cô Diệu Lý bảo nó cho một ví dụ về hiện tượng vật chất nở ra khi nóng lên và co lại khi lạnh đi thì nó tắc tị.

- Sao, em nghĩ ra chưa? - Thấy nó đứng "ăn vạ" lâu lắc, cô sốt ruột hỏi.

- Dạ, chưa ạ! - Tiểu Long mặt mày nhăn nhúm.

Cô gõ gõ cán viết xuống bàn, gợi ý:

- Em cố nhớ xem trong những vật em nhìn thấy hoặc tiếp xúc hàng ngày có vật nào diễn ra hiện tượng này không?

Tiểu Long lại nhíu mày. Nhưng dù cố moi óc, nó vẫn chẳng nhớ ra vật nào giống như vậy. Có thể lúc bình thường nó chẳng khó khăn gì để tìm ra một vài ví dụ nhưng những lúc căng thẳng như thế này, đầu óc nó bỗng xơ cứng, không làm sao đào ra một ý nghĩ ra hồn.

Tiểu Long đổi chân lia lịa, môi mím chặt, hai tay nắm lại như đang phải đánh nhau với một đối thủ vô hình. Mấy chục cặp mắt ngồi dưới đang chong vào nó khiến mồ hôi trên trán nó không ngừng vã ra.

Vẻ khổ sở của nó làm cô Diệu Lý động lòng. Cô nhìn nó, dịu dàng:

- Nếu không nghĩ ra thì thôi! Em về chỗ đi!

Được cô tuyên bố "tha bổng", Tiểu Long mừng rơn. Nó bước lại bàn, rút rề cầm lấy cuốn tập chuẩn bị trở về chỗ ngồi nhưng đứng vào lúc dọm quay người đi không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào nó chợt nhớ ra một điều liên hân hoan ngược nhìn cô giáo:

- Thưa cô, em nghĩ ra rồi ạ!

-Ồ, hay quá! - Cô Diệu Lý vui vẻ kêu lên - Thế vật gì nở ra khi nóng lên và co lại khi lạnh đi vậy?

Tiểu Long hí hửng:

- Thưa cô, thời gian ạ!

- Thời gian? - Môi cô Diệu Lý vẽ thành hình chữ O.

Không chỉ cô mới ngạc nhiên trước câu trả lời kỳ dị của Tiểu Long. Tụi bạn ngồi dưới, kể cả Quý ròm và nhỏ Hạnh, đều há hốc miệng.

Thái độ của mọi người khiến Tiểu Long cảm thấy chột dạ. Nó chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì cô Diệu Lý đã hỏi tiếp, giọng chưa hết sừng sốt:

- Tại sao lại là thời gian?

Linh cảm có chuyện gì đó không ổn nhưng không đủ thì giờ để suy nghĩ, Tiểu Long đành bậm bụng đáp theo những gì vừa xảy ra trong đầu:

- Thưa cô, bởi vì những ngày hè nóng nực thường dài ra, còn

những ngày mùa đông lạnh lẽo thường thun ngắn lại ạ!

Tiểu Long vừa dứt lời, lớp học đang yên lặng bỗng nổ ra một trận cười ngặt nghèo. Có đứa gập người trên bàn, cười nghiêng ngả, bút thước tập vở rơi vãi tung toé.

Tiểu Long mặt tái xanh. Nó lăm lét nhìn cô, thấy cô đang giữ vẻ mặt nghiêm nghị một cách khó khăn. Dường như cô đang cố nín cười.

- Thôi, cho em về chỗ! - Mỗi một lúc cô mới lên tiếng - Cô nghĩ em cần phải học cách phân biệt môn vật lý với môn kể chuyện cười!

Rồi cô quay xuống lớp, đập đập cây thước kẻ lên bàn:

- Các em ổn định lại trật tự đi nào!

Cô phải lặp đi lặp lại hai, ba lần, lớp học mới dần dần bớt huyên náo.

Nhưng sự im ắng kéo dài chẳng được bao lâu. Khi Tiểu Long cúi thủi ôm tập đi xuống, những âm thanh "hí hí" lại thi nhau nổi lên như chuột rúc dọc theo các dãy bàn nó đi qua.

Cho đến khi ngồi vào bàn, Tiểu Long vẫn chưa hết hoang mang.

Mặt mày ngơ ngơ ngác ngác, nom nó lúc này giống hệt như người vừa từ trên cung trăng rớt xuống.

Tiểu Long chỉ sức tỉnh khi Quý ròm huých khuỷu tay vào hông nó, tặc lưỡi hỏi:

- Bộ khùng hả mày?

- Tao có làm gì đâu! - Tiểu Long ấp úng.

Quý ròm nheo mắt:

- Câu ví dụ vừa rồi mày học được ở đâu vậy?

- Tao quên rồi! - Tiểu Long liếm môi - Nhưng tao thề với mày là tao không bịa ra! Tao nhớ là tao đã từng đọc được ở đâu đó!

- Thì tao đâu có bảo mày bịa! - Quý ròm nhún vai - Nhưng mày có biết là mày đọc được ở đâu không?

Tiểu Long lắc đầu:

- Tao đã nói rồi! Tao không nhớ!

- Nhưng mà tao nhớ! - Quý ròm khịt mũi - Mày đọc được câu đó ở trong các mẫu chuyện tiêu lâm! Đó là một ví dụ bổ láo, dùng để chế giễu những người như... mày vậy!

Tiết lộ của Quý ròm khiến mặt Tiểu Long mếu xệch. Bây giờ thì nó hiểu tại sao cả lớp cười ầm về câu trả lời của nó, còn cô Diệu Lý thì bảo nó phải học cách phân biệt môn vật lý với môn kể chuyện cười.

Nhỏ Hạnh ngồi ở đầu bàn, bên tay trái Quý ròm. Nó không nói gì, chỉ nhìn Tiểu Long cười cười. Nhưng chỉ chừng đó thôi đủ khiến Tiểu Long thấy hai tai nóng bừng.

Tiểu Long học yếu nhiều môn, nhất là toán và lý hoá. Và cái chuyện học kém của nó không phải là điều gì bí mật. Trong lớp ai chẳng biết nó là học sinh trung bình yếu. Thầy Hiếu dạy Toán, cô Diệu Lý dạy Vật lý, cô Kim Anh dạy Hoá học, ba người này không kêu Tiểu Long lên bảng thì thôi, còn hể động tới nó, bao giờ nó cũng chứng minh cho các thầy các cô thấy là không có ai trên đời học dốt hơn mình.

Nói chung, Tiểu Long không sợ bị điểm kém. Nó đã quen với việc lên trước bảng đóng vai ông phỗng đá cho bạn bè "chiêm ngưỡng". Thoạt đầu, đứng phoir mình ra trước hàng chục cặp mắt lúc nào cũng thô lỗ, Tiểu Long cảm thấy nhột nhạt tợn. Nhưng chuyện gì cũng vậy, cứ lặp đi lặp lại mãi thành quen. Về sau này, Tiểu Long cứ lì ra.

Tiểu Long không sợ không trả bài được. Nhưng chuyện sáng nay khác hẳn. Không những không trả bài được, nó còn biến thành trò cười cho cả lớp. Chung qui chỉ tại câu chuyện tiểu lâm chết tiệt nó từng đọc được ở đâu đó. Nhưng khổ nỗi lúc đó nó đâu có biết câu trả lời ngớ ngẩn của nó được "trích dẫn" từ truyện tiểu lâm. Nó cứ đinh ninh nó đọc những điều đó từ sách giáo khoa. Thế mới khổ! Đến khi nghe Quý ròm kể ra nguồn gốc xuất xứ, nó mới bật ngửa. Từ lúc đó, ngực Tiểu Long nặng trĩu như đeo đá. Cũng may, tụi bạn cùng lớp chỉ cười rộ lên một lúc rồi thôi, chứ nếu tụi nó cứ nhắc chăm chăm về cái sự giãn nở của thời gian để trêu nó, Tiểu Long chỉ có nước độn thổ.

Nỗi buồn đeo đuôi Tiểu Long trên suốt đường về. Ngay cả khi nhỏ Hạnh rẽ sang đường khác, chỉ còn lại nó với Quý ròm lếch thếch bên nhau, Tiểu Long vẫn một mực làm thỉnh rảo bước:

- Bộ mày á khẩu rồi hả?

Đi một hồi, không chịu đựng nổi không khí nặng nề, Quý ròm hắng giọng gắt.

Tiểu Long vẫn không nói gì, môi nó mím lại.

- Buồn làm quái gì! - Quý ròm nhún vai - Vấn đề là phải cố! Mà làm biếng bỏ xù!

- Tao cố hoài mà chẳng thấy ăn thua! - Giọng Tiểu Long đau khổ.

- Cố cái mốc xì! - Quý ròm bĩu môi. Hề thấy toán, lý, hoá là mày bỏ chạy dài!

Tiểu Long gân cổ:

- Tao chạy hồi nào! Tao...

Câu nói chưa kịp thoát ra khỏi miệng Tiểu Long bỗng tắt ngang.

Mắt nó vừa thoáng thấy thầy Hiếu đang lưng thưng từ xa đi lại.

Thầy vừa đi vừa nhìn ra giữa đường, không trông thấy tụi nó nhưng trống ngực Tiểu Long vẫn đập loạn.

Quý ròm cũng vừa kịp trông thấy thầy. Nó liền đứng lại đợi.

Nhưng ngay khi đã đến gần, thầy vẫn không nhìn thấy các học trò của mình. Dường như thầy đang bận nghĩ ngợi chuyện gì, mắt lơ đãng nhìn đi đâu.

Chẳng biết làm sao, Quý ròm đành nhích ngang một bước, hắng giọng:

- Chào thầy ạ!

Thầy Hiếu hơi giật mình. Thầy ngoảnh lại:

- À, Quý hả? Em đi đâu đấy?

- Dạ tụi em đi học về ạ!

Thầy Hiếu tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Tụi em à? Tụi em là ai?

Câu hỏi của thầy khiến Quý ròm sững sốt. Nó không hiểu tại sao hôm nay thái độ của thầy lại kỳ dị như vậy. Tuy vậy, Quý ròm vẫn lễ phép thưa:

- Dạ, tụi em là... hai đứa em! Tức là em và...

Vừa nói Quý ròm vừa quay sang bên cạnh định trở vào Tiểu Long nhưng mắt nó bất giác thộn ra. Tiểu Long biến đâu mất.

Quý ròm quay thêm một vòng đúng 360°, vẫn công cốc. Thằng bạn mới trò chuyện với nó đây dường như đã bốc hơi khỏi mặt đất.

Bây giờ thì nó hiểu tại sao thầy Hiếu lại lộ vẻ lạ lùng khi nó dùng

chữ "tụi em" để xưng hô với thầy.

Vẻ lúng túng của Quý ròm khiến thầy động lòng. Thầy vỗ vai nó, mỉm cười:

- Có lẽ em cần phải chơi một môn thể thao nào đó cho đầu óc được thư giãn! Không nên học hành căng thẳng quá!

Nói xong, không để Quý ròm kịp phản ứng, thầy vội vàng rảo bước.

Quý ròm đứng đực giữa trời nhìn theo thầy, bụng tức Tiểu Long anh ách. Chính tại thằng bạn nhát cáy này mà thầy tưởng thần kinh Quý ròm bị "trục trặc".

Thật oan còn hơn oan Thị Kính!

- Tiểu Long!

Quý ròm bắt tay lên miệng hét toáng.

Không thấy động tĩnh gì, nó càng cáu:

- Mày chui nhủi ở xó xỉnh nào thế? Có mau bước ra hay không?

Quý ròm gọi đến lần thứ hai thì bụi cây thấp đằng trước căn nhà có cổng rào hoa giấy khẽ lay động và mái tóc húi cua của Tiểu Long từ từ nhô lên giữa các cành lá.

Quý ròm gầm gừ:

- Mày làm cái trò gì vậy?

- Tao trốn!

Tiểu Long bước ra, nó vừa đáp vừa rụt cổ.

- Trốn ai? - Quý ròm tròn xoe mắt - Sao lại phải trốn?

- Thì trốn thầy Hiếu! Tao ngại giáp mặt thầy!

- Ôi trời! - Quý ròm vừa la trời vừa đưa hai tay lên - Ở ngoài đường chứ đâu phải ở trong lớp mà mày sợ! Thầy có bắt mày giải bài tập ngay tại đây đâu!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Ai chẳng biết vậy! Nhưng tao vẫn cứ thấy sờ sờ thế nào! Tốt nhất là chuồn quách vào bụi!

Cái lối lập luận của Tiểu Long khiến Quý ròm chỉ biết lắc đầu. Nó tặc lưỡi:

- Thế trước nay mà đã đánh bài chuồn như thế này bao nhiêu lần rồi?

- Ôi, nhiều lần lắm! - Tiểu Long thản nhiên đáp - Hề nhắc thầy

thầy Hiếu, cô Kim Anh hay cô Diệu Lý thấp thoáng đằng xa là tao linh!

- Ôi trời ơi!

Lời tự thú của Tiểu Long khiến Quý ròm ôm bụng cười gập cả người.

Nhìn bạn, Tiểu Long vừa thẹn vừa giận. Nhưng nó không nói gì, chỉ lặng lẽ bỏ đi một mạch.

- Này, này, mày đi đâu đấy? Đợi tao với! - Quý ròm vừa quệt nước mắt vừa gọi với theo.

Mặc cho bạn gọi, Tiểu Long vẫn cắm cúi rảo bước.

Thái độ của Tiểu Long khiến Quý ròm hốt hoảng. Nó lật đật chạy theo:

- Gượng đã! Đứng lại tao nói cái này cho nghe nè!

- Đứng lại cho mày cười nữa chứ gì?

Giọng Tiểu Long đượm giận dỗi. Tuy vậy, nó vẫn chậm bước lại.

- Tao chẳng thèm cười mày nữa đâu! Tao chỉ muốn chỉ cho mày cách khỏi sợ thầy cô thôi! - Quý ròm trờ tới đi song song với bạn.

Tiểu Long liếm môi:

- Cách gì?

Quý ròm ưỡn ngực:

- Tao sẽ "phụ đạo" thêm cho mày!

- Mày kèm tao học?

- Ủ! - Quý ròm hào hứng - Tao kèm cho mày một thời gian, mày sẽ chẳng còn sợ các môn toán, lý, hoá nữa ! Ra đường gặp thầy cô, mày sẽ đi đứng hiên ngang, chẳng còn cảnh trốn trốn nấp nấp như vừa rồi!

Viễn cảnh Quý ròm vẽ ra sáng sủa đến mức Tiểu Long nuốt nước bọt ừng ực. Được một "siêu học sinh" như Quý ròm tận tình hướng dẫn thì đến lừa cũng có thể làm được toán chứ chẳng phải chơi!

Nhưng mắt Tiểu Long mới vừa sáng lên đã vội sụp ngay xuống.

Nó lắc đầu:

- Thôi, tao không học với mày đâu!

Lời từ chối của Tiểu Long hoàn toàn bất ngờ đối với Quý ròm.

- Mày có nói lộn không đấy? - Quý ròm ngơ ngác hỏi, nó như không tin vào tai mình.

- Tao nói thật! - Tiểu Long thở dài.
 - Nhưng tại sao? - Quý ròm nhìn chăm chăm vào mặt bạn.
 Tiểu Long ngó lơ chỗ khác, đáp lấp lửng:
 - Tao học với mày cũng chẳng ăn thua gì đâu!
 - Sao lại chẳng ăn thua? - Quý ròm cau sườn - Chẳng lẽ mày không tin tao đủ sức kèm mày?
 - Không phải tao không tin! - Tiểu Long khịt khịt mũi - Nhưng học với mày nó sao sao ấy!
 - Sao sao ấy là sao? - Quý ròm sốt ruột - Có gì thì nói đại ra, mày cứ bày đặt vòng vo! Hay ý mày muốn tao nói giảng bài khó hiểu?
 - Không phải là khó hiểu, nhưng...
 Nói tới đó, Tiểu Long ngừng lại và đưa tay lên gãi đầu.
 Quý ròm nuốt nước bọt:
 - Nhưng sao?
 - Nhưng... mày quát tháo ghê quá! - Tiểu Long chớp chớp mắt - Nghe mày hò hét một hồi, bao nhiêu chữ nghĩa trong đầu tao biến sạch sành sanh! Học thế cũng bằng nước đổ lá khoai!
 Quý ròm giương mắt ếch:
 - Tao quát tháo mày hồi nào? Ai cũng bảo tao hiền khô mà!
 Tiểu Long nhếch mép:
 - Chỉ những ai chưa được mày kèm mới bảo mày hiền thôi!
 - Thôi, được rồi! - Quý ròm toét miệng cười - Nếu vậy thì tao sẽ không quát tháo nữa! Kèm cho mày học, tao chỉ việc ngậm miệng suốt buổi là xong!
 Tiểu Long hừ mũi:
 - Nếu mày ngậm miệng suốt buổi thì tao chả cần học với mày làm gì! Tao học với tảng đá cũng được!
 Quý ròm liền bá vai bạn:
 - Thôi mà, võ sĩ gì mới đùa tí tẹo đã giận!
 Rồi nó chìa ngón trở ra:
 - Ngoéo tay nào!
 Tiểu Long ngơ ngác:
 - Ngoéo tay chuyện gì?
 - Chuyện học chung chứ chuyện gì! - Quý ròm lấy giọng nghiêm trang - Đúng ba giờ chiều một, mày ghé nhà tao, bút thước tập vở

đầy đủ, không được trễ một giây, rõ chưa?

Tiểu Long mỉm cười:

- Rõ!

Và nó chìa tay ra móc ngoéo với Quý ròm, bụng vẫn phập phồng không biết có nên tin những lời hứa hẹn của ông thầy còm nhóm còm nhom này hay không

Kính vạn hoa

Chương 2

Quý ròm vừa đi vừa huýt sáo miệng.

Sau khi chia tay với Tiểu Long ở ngã ba Cây Điệp, Quý ròm ra về với một tâm trạng thơ thới, hân hoan.

Như vậy là rốt cuộc Tiểu Long đã chịu tới học chung với nó. Đã lâu, Quý ròm vẫn thường day dứt về tình hình học tập của bạn mình. Là một đứa trẻ vô tâm, những khi rảnh rỗi lại chúi mũi vào các thứ máy móc và các đồng chai lọ linh kính với những trò "thí nghiệm khoa học" kéo dài bất tận, Quý ròm chẳng có đầu óc và thì giờ đâu để nghĩ nhiều đến người khác. Với Tiểu Long cũng vậy, chẳng phải lúc nào Quý ròm cũng nhớ tới nỗi khổ tâm của bạn mình. Nhưng những khi tới lớp, thấy Tiểu Long bị kêu lên bảng và đứng ngơ ngậy hàng buổi trước mặt thầy cô để cuối cùng áp úng buông ra một câu trả lời hú họa và dĩ nhiên sai bét, Quý ròm lại cảm thấy vô cùng áy náy. Nhìn cái cảnh Tiểu Long lủi thủi ôm tập trở về trở ngồi sau khi xơi một con dê - rô to tướng, bất giác Quý ròm tưởng như mình có lỗi với bạn.

Những lúc đó Quý ròm không sao chịu đựng nổi ý nghĩ mình là một học sinh xuất sắc, được nhà trường cử đi dự hết cuộc thi này đến cuộc thi nọ trong khi thằng bạn thân nhất của mình cứ mãi lết đệt sau lưng thiên hạ, mỗi lần bị thầy cô hỏi bài chỉ biết giở mỗi một chiêu "im lặng vàng" ra vẻ ta đây là võ sĩ gan lì, "hỏi" mấy cũng không "khai".

Nhưng khổ nỗi, Tiểu Long không phải là đứa ham học. Nó chỉ "hợp" mỗi môn thể dục của thầy Đoàn, còn ngoài ra nó "chạy mặt" tất. Thỉnh thoảng có bài tập kiểm tra cho về nhà, sắp đến ngày nộp

mà hý hoáy mãi không xong, nó mới dẫn xác đến nhà Quý ròm nhờ "cứu bồ", còn ngày thường đồ mà kêu nó học được.

Chả rõ Tiểu Long nghe được ở đâu mà lý lẽ nó đưa ra để biện minh cho việc học kém rất ư là "triết học". Nó bảo Quý ròm "Đầu óc tao đơn giản, không hợp với những môn học rắc rối, phức tạp, vì vậy có cố đến mấy cũng bằng thừa". "Triết lý" của Tiểu Long khiến Quý ròm tức anh ách :

- Nói như mày chẳng lẽ có những người mới sinh ra đã... ngu sẵn hay sao ?

Quý ròm định dùng đòn khích tướng để đánh vào lòng tự ái của Tiểu Long, nào ngờ thằng này tỉnh bơ :

- Thì vậy chứ sao !

Mặt Quý ròm méo xệch :

- Như vậy mày tự nhận mày là thằng ngu ?

Tiểu Long gãi tai :

- Tao chỉ dốt môn toán và môn lý hóa thôi ! Còn những môn khác như môn... võ thuật chẳng hạn, tao đâu có thua ai !

Khi nhắc đến hai chữ "võ thuật", mặt mày Tiểu Long rạng lên, rất đổi tự hào. Còn Quý ròm lập tức im bật. Nó buồn rầu nhìn xuống đôi cánh tay gầy khẳng gầy kheo của mình, biết rằng nếu tiếp tục đi sâu vào đề tài này, ắt hẳn nó sẽ nhanh chóng rơi vào thế hạ phong. Bà nó chả bảo "Cháu phải bắt chước thằng Tiểu Long tập thể dục cho khỏe khoắn" là gì !

Chính vì những ngoắc ngoéo bên trong đó mà chưa bao giờ Quý ròm thuyết phục được Tiểu Long ngồi vào bàn để nó "phụ đạo".

Cứ mỗi lần nó mở miệng định rủ rê, Tiểu Long láu lỉnh lái câu chuyện sang đề tài võ thuật là nó xuôi xị. Sau những lần vận động bất thành như vậy, Quý ròm chẳng biết làm sao hơn là làu bàu tức tối "Mặc xác nó ! Nói chuyện với nó thà nói với cái đầu gối còn hơn !".

Thực ra Tiểu Long không phải là đứa biếng học như Quý ròm tưởng. Mặc dù không tin mình có thể học khá lên được và mỗi lần thấy những dãy số chằng chịt của môn toán là nó "hết muốn sống", trong thâm tâm Tiểu Long vẫn chẳng thích thú gì cái cảnh vào lớp thì ngong nghịu đứng trơ thân cụ trên bảng, trước bao cặp mắt soi mói của lũ bạn, ra phố thì lúc nào cũng nơm nớp chờ lẫn mặt thầy cô, hết như một tên tội phạm né công an.

Mồm luôn luôn biện hộ cho cái sự học bết bát của mình, nhưng cũng như mọi học sinh bình thường khác, Tiểu Long vẫn âm thầm ao ước được học giỏi nếu không ngang hàng Quý ròm và nhỏ Hạnh thì chí ít cũng bằng phân nửa trình độ của các bạn mình.

Tất nhiên Quý ròm và nhỏ Hạnh sẵn sàng giúp nó. Nhưng cho đến nay, Tiểu Long vẫn chưa chính thức "thụ giáo" một ai. Tất nhiên Tiểu Long không có ý định nhờ vả nhỏ Hạnh. Nhỏ Hạnh giỏi thì giỏi thật, thậm chí còn trên tài Quý ròm, ăn nói lại dịu dàng nhỏ nhẹ, nhưng dẫu sao nó cũng là một đứa con gái. Tôn một đứa con gái làm "sư phụ" quả là chẳng ra sao, nhất là đối với một đứa anh hùng mã thượng như Tiểu Long.

Như vậy chỉ còn Quý ròm là xứng mặt làm thầy. Nhưng "ông thầy" này thân hình thì còm nhom mà cái miệng lại rộng quá mang tai. Tiểu Long chưa theo học với Quý ròm ngày nào nhưng qua những lần nhờ Quý ròm giải giùm các bài tập thầy Hiếu cho về nhà, Tiểu Long chẳng lạ gì tính nết thằng ròm này. Quý ròm giảng bài chỉ một, mà quát tháo lại đến mười. Nó hỏi Tiểu Long một câu, Tiểu Long lóng ngóng chưa kịp đáp, nó đã hỏi sang câu thứ hai khiến Tiểu Long chỉ biết thộn mặt ra, dỏng tai nghe nó hò hét. Ngồi với

Quý ròm cả buổi, đầu óc Tiểu Long chẳng những không sáng được tẹo nào mà tai lại ù đặc, mồ hôi trán vã ra như tắm, người cứ gầy gầy sốt như muốn đổ bệnh.

Quý ròm không bao giờ ngờ rằng đó mới là nguyên do thực sự khiến Tiểu Long tìm mọi cách thoái thác lời mời mọc học chung của Quý ròm từ trước đến nay.

Nếu không bị một vô đau điếng trong giờ vật lý sáng nay, hẳn Tiểu Long sẽ không dễ dàng chấp nhận lời đề nghị kèm cặp của Quý ròm. Hơn nữa, tròng cười diều cọt của Quý ròm khi phát hiện lâu nay nó vẫn lẩn như chạch mỗi khi giáp mặt thầy cô khiến nó bùng lên quyết tâm phải phá vỡ cái thông lệ chẳng lấy gì làm đẹp đẽ đó. Nó nghĩ lần này nó sẽ cố học, bằng mọi cách nó phải cố, nhất là một khi Quý ròm đã hứa sẽ từ bỏ cái thói hò hét ồm ồm của mình.

Tất nhiên Quý ròm chẳng hay biết gì về bầu tâm sự ngổn ngang của bạn mình. Hễ Tiểu Long đồng ý học chung với nó là nó khoái rồi ! Có thể chứ ! Chẳng lẽ hai đứa bạn thân như ruột rà mà đứa tiến cứ tiến, đứa lùi cứ lùi, đường ai nấy đi, coi sao được !

Nổi hân hoan của Quý ròm không qua mắt được nhỏ Diệp. Buổi trưa, ăn cơm xong lúc chui vào phòng ngủ, nhỏ Diệp nháy mắt với ông anh :

- Nè, anh nói thật đi ! Có chuyện gì mà hôm nay trông anh tươi tỉnh thế ?

Quý ròm làm bộ nghiêm trang :

- Chuyện người lớn mà hỏi làm chi !

- Xi ! Hơn người ta có mấy tuổi mà làm bộ ! - Nhỏ Diệp dẫu môi.

- Mấy tuổi cũng là người lớn vậy ! - Quý ròm nheo mắt - Tao với

mày cách nhau cả một... thế hệ chứ đâu có ít !

Thấy Quý ròm giở giọng "chơi trội", nhỏ Diệp liền quay lưng về phía ông anh, giọng giận dỗi :

- Đã vậy thì "thế hệ" này chả thèm nói chuyện với "thế hệ" kia nữa !

Quý ròm không nói gì. Nó chỉ mỉm cười và lặng lẽ ngả đầu lên gối.

Nhưng nhỏ Diệp không làm thình được lâu. Sự tò mò khiến nó quên bồng cả giận dỗi.

- Này anh ! - Một lát, nó quay lại thì thầm hỏi - Chuyện người lớn là chuyện gì vậy ?

Không nỡ hành hạ cô em, lần này Quý ròm không giấu giếm nữa, nhưng giọng nó đầy vẻ quan trọng :

- Tao sắp làm thầy.

Miệng nhỏ Diệp há hốc :

- Làm thầy ?

- Ừ.

- Anh đi dạy học hả ?

- Ừ.

Nhỏ Diệp chớp mắt :

- Dạy ở trường nào vậy ?

Quý ròm gãi mũi :

- Chả ở trường nào cả ! Tao dạy ở... ngay nhà mình !

Câu trả lời của ông anh khiến cô em cụt hứng. Nhưng nhỏ Diệp vẫn cố vớt vát :

- Anh dạy mấy chục người vậy ?

- Đâu mà mấy chục người ! - Lần này Quý ròm gãi tai - Tao chỉ dạy có... một người thôi !

Tới đây thì nhỏ Diệp hoàn toàn thất vọng. Nó xuôi xị :

- Vậy mà em tưởng anh đi làm thầy thật chứ !

Vẻ mặt coi thường của nhỏ em làm Quý ròm nổi đóa. Nó quắc mắt :

- Ai bảo mày dạy một người không phải là thầy ?

- Thì là thầy ! - Thấy ông anh đỏ mặt tía tai, nhỏ Diệp hạ giọng - Nhưng dạy mỗi một học trò thì chẳng oai tí nào !

- Tao cần cóc gì oai ! - Quý ròm hừ mũi - Chẳng oai thì cũng là thầy !

Sợ ông anh phát khùng cóc mình u đầu, nhỏ Diệp khéo léo chuyển đề tài :

- Học trò của anh là ai vậy ?

Quý ròm hất mặt :

- Là Tiểu Long !

Nhỏ Diệp reo lên :

- Tưởng ai, hóa ra là anh Tiểu Long! - Rồi nó khẽ liếc Quý ròm, giọng ngập ngừng - Nhưng như vậy thì anh đâu phải là thầy ! Anh chỉ kèm cho bạn mình học thôi !

- Cái con ngốc này ! - Quý ròm vung tay lên - Bộ mày chưa bao giờ nghe mấy tiếng "thầy dạy kèm" hả ?

Nhỏ Diệp hốt hoảng ôm đầu :

- Nghe ! Nghe !

Được trớn, Quý ròm lần tới :

- Vậy tao có phải là thầy không ?

Nhỏ Diệp gật đầu lia lịa :

- Là thầy ! Đúng là thầy !

Đang liên thoảng, nhỏ Diệp chợt nhớ ra một điều liên khựng lại, "à" lên một tiếng và nhìn lom lom vào mặt Quý ròm :

- Anh tự nhận anh là thầy phải không ?

Quý ròm ưỡn ngực :

- Chứ còn gì nữa !

Chỉ đợi có vậy, nhỏ Diệp cười toe :

- Vậy chiều nay anh giảng toán giúp em đi ! Có một bài khó lắm !

Biết bị sập bẫy, Quý ròm sầm mặt :

- Mày đừng có thừa nước đục thả câu ! Toán lớp năm mà khó gì !

Nhỏ Diệp "hứ" một tiếng :

- Khó chứ sao không ! Tại anh học lớp tám nên anh thấy dễ thôi !

Rồi không để Quý ròm kịp nghĩ ra kế từ chối, nhỏ Diệp chồm người qua lay vai anh :

- Sao, anh sẽ giảng bài cho em chứ ?

Quý ròm ậm ừ :

- Để tao coi lại đã !

- Còn coi lại coi đi gì nữa - Nhỏ Diệp phụng phịu - Anh là thầy mà lại !

Đòn của nhỏ Diệp điểm trúng ngay yếu huyệt của ông anh, Quý ròm hết đường chống đỡ, đành úp gối lên mặt, làu bàu :

- Nhưng dù sao mày cũng phải để cho tao ngủ một giấc đã chứ !

Kính vạn hoa

Chương 3

Ba giờ chiều, Quý ròm mới lồm cồm bò ra khỏi giường, chạy đi rửa mặt.

Lúc đi ngang qua phòng khách, Quý ròm đã thấy nhỏ Diệp ngồi sẵn ở đó, tập vở bút thước bày la liệt trước mặt.

- Sao không ngồi trong phòng học lại chạy ra đây ? - Quý ròm hỏi.

- Bà bảo ngồi đây cho mát ! - Nhỏ Diệp lắc mái tóc, rồi nó sốt ruột giục - Anh rửa mặt lẹ lẹ lên đi ! Em đợi anh cả nửa tiếng đồng hồ rồi !

- Con nhỏ này ! Làm toán mà nó cứ làm như đi chạy giặc ! - Quý ròm vừa bước ra nhà sau vừa càu nhàu.

Khi nó mặt mũi tươm tất quay trở lên, chưa kịp ngồi vào bàn, nhỏ Diệp đã đẩy cuốn sách toán mở sẵn đến trước mặt nó.

- Bài nào đâu ? - Quý ròm nhìn vào trang sách.

- Bài số 7 ấy !

Quý ròm khệnh khạng ngồi vào ghế và kéo cuốn sách sát về phía mình. Nhưng nó chưa vội đọc đề ngay, mà hất mặt ra lệnh :

- Rót cho tao ly nước !

- Trời đất ! - Nhỏ Diệp nhăn nhó - Chưa chỉ được chữ nào, đã sai vật rồi !

Quý ròm quắc mắt :

- Kệ tao ! Mày có rót nước không ?

- Rót.

Nhỏ Diệp líu ríu gật đầu và vội vã chạy đi.

Quý ròm khoái chí. Nó rung đùi nhìn vào đề toán, nhắm đọc :

"Một người bán trứng, bán lần thứ nhất nửa số trứng người đó có và 0,5 quả trứng. Lần thứ hai bán nửa số trứng còn lại và 0,5 quả trứng. Lần thứ ba bán nửa số trứng còn lại và 0,5 quả trứng thì vừa hết. Hỏi người đó đã bán mỗi lần bao nhiêu quả trứng ?"

Quý ròm đọc xong đề toán cũng vừa lúc nhỏ Diệp bung ly nước lại.

Nhỏ Diệp đặt ly nước xuống bàn và rón rén nhìn ông anh :

- Đề toán cho sai phải không anh ?

- Sao lại sai ? - Quý ròm ngạc nhiên.

Nhỏ Diệp liêm môi :

- Chứ trứng ai lại bán nửa quả bao giờ ?

- Trời đất, cái con ngốc tử này ! - Quý ròm kêu lên - Ai bảo mày là người ta bán nửa quả trứng ?

Bị mắng là ngốc, nhỏ Diệp hơi nóng mặt nhưng nó cố nhịn, rụt rè chỉ tay vào trang sách :

- Thì trong đề toán người ta ghi sờ sờ nửa quả đây nè ! - Rồi như khám phá ra điều gì thú vị, nó bỗng reo lên - A, em hiểu ra rồi ! Có nghĩa những quả trứng này là những quả trứng luộc ! Có như vậy người ta mới cắt đôi ra được !

Nhưng nhỏ Diệp chưa kịp vui với ý tưởng mới mẻ của mình thì ông anh ngồi trước mặt đã làm nó cụt hứng, Quý ròm phán một câu xanh dờn :

- Trứng luộc đâu mà trứng luộc ! Có bỏ cái đầu ngốc nghếch của mày vào nồi nước luộc sôi lên thì có !

Lần thứ hai bị mắng là ngốc, còn bị dọa cắt đầu thả vào nồi nước sôi, nhỏ Diệp bắt đầu rơm rớm nước mắt.

Thấy vậy, Quý ròm càng cáu :

- Khóc gì mà khóc ! Học hành kiểu gì mà có bài toán dễ ợt như thế này cũng không hiểu !

- Thì không hiểu em mới nhờ anh giảng chứ bộ ! - Nhỏ Diệp đáp bằng giọng sục sục.

Quý ròm lăm lét ngoái nhìn về phía cửa thông hơi với nhà sau xem bà có nghe thấy những "âm thanh báo động" phát ra từ chiếc mũi lợi hại của nhỏ Diệp hay không rồi ngoảnh lại hạ giọng bảo em :

- Thôi đừng có "mít ướt" nữa ! Nín đi nghe tao giảng nè !

Thấy ông anh có vẻ muốn cầu hòa, nhỏ Diệp mỉm cười quệt nước mắt và ngoan ngoãn khoanh tay đặt lên bàn.

Quý ròm hắng giọng :

- Nửa quả trứng trong đề bài là những thông số chỉ có ý nghĩa tham

khảo để giúp ta tìm ra đáp số chứ không phải người ta cắt đôi quả trứng ra để bán, hiểu chưa ?

Đối với nhỏ Diệp, lời giải thích của Quý ròm mù mờ như khói bếp. Nó chỉ hiểu có một chút xíu nhưng sợ bị mắng là ngốc, nó đành gật đầu đại :

- Hiểu rồi !

Quý ròm khoái chí :

- Thấy chưa ! Nếu mày chịu khó lắng nghe thì đâu đến nỗi nào ! Tao giảng dễ hiểu quá trời mà lại !

Rồi nó nghiêm giọng tiếp :

- Để giải bài toán này, phải áp dụng phương pháp tính ngược từ dưới lên. Bây giờ mày nghe tao hỏi nè ! Lần thứ ba người ta bán bao nhiêu quả trứng ?

Nhỏ Diệp giật thót :

- Làm sao em biết được !

- Sao lại không biết, cái con ng... - Đang định mắng là "cái con ngốc tử" nhưng đến phút chót, Quý ròm tốp lại kịp. Nó "ngờ, ngờ" vài ba tiếng rồi nhanh chóng nói trớ đi - Mày đọc kỹ lại đề toán lần nữa xem nào !

Nhỏ Diệp thò tay kéo cuốn sách về phía mình, nhúu mày đọc lại đề toán. Nhưng sau khi đọc tới đọc lui hai, ba lượt, nó vẫn chẳng tài nào lần ra được đầu mối của bài toán nằm ở đâu.

Thấy nhỏ em trầm ngâm lâu lắc, Quý ròm nóng ruột :

- Sao, mày đọc kỹ chưa ?

- Kỹ rồi.

Quý ròm gật gù :

- Tốt ! Vậy số quả trứng bán ra lần thứ ba là bao nhiêu ?

Nhỏ Diệp nuốt nước bọt :

- Em không biết !

- Trời đất ! Chứ từ nãy giờ mày làm gì ?

- Thì em đọc đề toán ! - Nhỏ Diệp đáp ứng - Anh chả bảo em đọc lại đề toán là gì !

Quý ròm nghiêng răng ken két :

- Tao bảo mày đọc lại đề toán là để tìm cách giải, chứ đọc như đọc tiểu thuyết thì đọc làm gì !

Nhỏ Diệp bối rối đưa tay vuốt tóc :

- Thì em cũng cố tìm cách giải nhưng... tìm không ra !

Suýt chút nữa Quý ròm đã thốt ra hai tiếng "ngốc tử". Nhưng lần này nó đã kịp cảnh giác, chỉ lúc lắc đầu và buông một tiếng thở dài :

- Thôi được rồi ! Bây giờ mày đọc to đề toán lên đi !

Nhỏ Diệp đọc to đề toán.

Đợi nhỏ Diệp đọc xong, Quý ròm nheo nheo mắt :

- Lần thứ ba người ta bán nửa số trứng còn lại và 0,5 quả trứng thì vừa hết phải không ?

- Phải.

Quý ròm khịt mũi :

- Thế nửa số trứng còn lại mà người ta vừa bán là bao nhiêu quả ?

Nhỏ Diệp rụt rè đáp :

- Đề bài đâu có nói rõ số trứng này là bao nhiêu !

- Trời ơi là trời ! - Quý ròm ngã người vào lưng ghế, chán nản kêu lên - Nếu trong đề bài người ta cho biết tuốt tuồn tuột hết thì còn gì là toán ! Chính vì có những điều chưa biết mình mới phải suy luận để tìm ra ! Thật ngán cho mày hết sức vậy đó !

Đang la trời la đất, chợt thấy nhỏ Diệp mặt mày nhăn nhúm, vẻ khổ sở, Quý ròm thấy tội tội liền ngồi thẳng dậy, chép miệng nói :

- Nghe đây nè ! Số trứng bán lần thứ ba là bao nhiêu, mình biết chưa ?

- Chưa.

- Nhưng mình biết người ta đã bán đi một nửa số trứng đó, như vậy là còn lại một nửa phải không ?

- Phải.

- Nếu bán một cả một nửa còn lại này thì không còn quả trứng nào, đúng không ? - Quý ròm tiếp tục dẫn giải.

- Đúng.

Quý ròm gật gù :

- Trong đề bài, người ta không nói rõ một nửa còn lại này là bao nhiêu, nhưng lại bảo sau khi bán một nửa đầu, người bán trứng bán thêm 0,5 quả nữa thì hết trứng...

Lần này Quý ròm chưa kịp hỏi "đúng không ?", nhỏ Diệp đã hớn hờ reo lên :

- Em hiểu rồi ! Em hiểu rồi ! Như vậy nửa số trứng còn lại là 0,5 quả, suy ra nửa số trứng kia cũng là 0,5 quả, tức là lần thứ ba người ta chỉ bán vồn vẹn có một quả trứng, đúng không anh ?

Bị nhỏ Diệp hỏi ngược, nhưng thấy nó đáp đúng ý mình, Quý ròm vui vẻ gật đầu lia, lại còn chuyển sang "anh anh em em" ngọt xớt :

- Đúng rồi ! Đúng rồi ! Ít ra em cũng phải thông minh bằng... một nửa anh vậy chứ !

Tìm ra được đáp số, mặt nhỏ Diệp tươi roi rói. Đang hào hứng, nó chẳng buồn cự nự lời khen ngợi trịch thượng của ông anh, ngược lại còn tỏ ra đồng tình :

- Anh giảng bài hay ghê ! Còn dễ hiểu hơn cả thầy em nữa !

Sự so sánh bốc đồng của nhỏ Diệp làm Quý ròm sượng rên. Nó phồng mũi :

- Còn phải nói ! Anh đã bảo anh cũng là thầy mà khi này em không tin !

Nhỏ Diệp nhe răng cười :

- Bây giờ thì em tin rồi !

Không khí căng thẳng giữa hai anh em trong thoáng chốc bỗng trở nên vô cùng hòa dịu, thuận thảo.

- Bây giờ giải tiếp nhen ! - Giọng Quý rôm đầy sốt sắng - Đã biết được số trứng bán lần thứ ba rồi, mình sẽ tìm ra số trứng và 0,5 quả trứng ! - Rồi ngó nhỏ Diệp, nó mỉm cười khuyến khích - Lần này em thử tự mình tìm ra đáp số xem !

Nghe Quý rôm xưng hô với mình một cách trêu mến - chuyện hiem có xưa nay - lại còn động viên bằng một giọng dịu dàng đầm ấm, nhỏ Diệp cảm thấy vô cùng phấn chấn. Nó sung sướng lim dim mắt và lẩm nhẩm trong đầu "Lần thứ hai bán nửa số trứng còn lại và 0,5 quả. Nhưng số trứng của lần thứ ba mình vừa tìm ra là một quả. Một quả cộng với 0,5 quả tức thì một quả rưỡi. Đó là phân nửa số trứng của lần bán thứ hai. Như vậy, lần thứ hai người ta bán tất cả là 3 quả.

Nhắm tới nhắm lui vài lượt, thấy không sai vào đâu được, nhỏ Diệp hân hoan ngược nhìn ông anh :

- Em tìm ra rồi !

- Ô, giỏi quá ! - Mặt Quý rôm tươi lên - Thế em tìm ra mấy quả ?

- Ba quả ! - Nhỏ Diệp hớn hờ.

- Ba quả cái đầu mày ! - Quý rôm xằng giọng.

Thấp thỏm chờ đợi cả buổi, thấy nhỏ Diệp trả lời sai bét, Quý rôm dậm cẩu, chẳng thềm "anh anh em em" nữa. Giọng nó rít lên :

- Dạy học cho mày thà dạy cho cái đầu gỏi còn hơn ! Giảng tới giảng lui cả buổi mà ngốc vẫn hoàn ngốc ! Chán bỏ xù !

Bầu không khí hòa bình mới được tái lập chưa được bao lâu nhanh chóng bị phá vỡ. Cánh mũi nhỏ Diệp phập phồng :

- Em vẫn tính theo phương pháp của anh mà !

- Phương pháp của tao chỉ có nửa quả trứng thôi ! - Quý ròm càng nóng tiết - Chỉ có đưa tham ăn như mỳ mới tính thành ba quả !

Tới nước này thì nhỏ Diệp không còn kèm chế được nữa. Nó thò tay giật phất cuốn sách toán trên bàn, cuộn lại, cầm trong tay.

- Mỳ làm trò gì thế ? - Quý ròm kêu lên.

Nhỏ Diệp đưa tay quệt nước mắt :

- Em nhờ anh giảng bài chứ đâu có nhờ anh mắng mỏ em !

Rồi như động môi thương tâm, nó ôm mặt khóc hu hu.

Phản ứng quyết liệt và bất ngờ của nhỏ em khiến Quý ròm cảm thấy uy tín bị thương tổn. Bất chấp nỗi sợ hãi bị bà nghe thấy, nó nhe răng gầm gừ :

- Cái con ngốc tử này, học dốt thì phải bị mắng chứ ! Tao làm thầy giáo chẳng lẽ tao không được mắng học trò ?

Giọng nhỏ Diệp tức tưởi :

- Mắng như anh thì chẳng có ma nào thèm học !

Quý ròm hừ mũi :

- Chỉ có đưa "mít ướm" như mỳ mới không chịu học thôi ! Còn Tiểu Long ngày mốt sẽ tới đây bắt đầu học với tao !

Nhỏ Diệp "xí" một tiếng dài:

- Anh Tiểu Long học với anh giỏi lắm hai bữa là cùng! Tối bữa thứ ba anh sẽ cuốn gói chạy dài cho xem!

- Để rồi xem! - Quý ròm nhún vai, giọng khinh khỉnh - Tiểu Long là đứa ham học, đâu có biếng nhác, dằn độn như mày!

Nhỏ Diệp giãy nảy:

- Anh không được mắng em nữa à nhen!

- Tao cứ mắng! - Quý ròm sừng sộ - Mày là em tao chứ bộ là chị tao sao!

Nhỏ Diệp gân cổ:

- Em cũng không được mắng!

- Tao cứ mắng xem mày làm gì!

- Vậy anh mắng đi!

Nhỏ Diệp tức tối thách, khi này nó đã nín khóc bây giờ giọng đã bắt đầu nhòe nước mắt.

Không đợi giục lần thứ hai, Quý ròm ngoác miệng làm một tràng:

- Đồ ngốc tử! Đồ mít ướt! Đồ lười chảnh thầy!

Cũng lạ, Quý ròm vốn rất thương em nhưng chẳng hiểu sao cứ mỗi lần chỉ nhỏ Diệp học, chừng một lát thế nào cũng có chuyện gây gổ. Bữa nay sự ương bướng của nhỏ Diệp càng làm nó thêm lộn ruột, nhất là con nhỏ này dám "trù ẻo" cái chuyện học chung sắp

tới giữa nó và Tiểu Long. Mà đối với Quý ròm, những lần sinh sự như vậy bao giờ cũng kết thúc một cách tồi tệ chứ đâu có vinh quang đẹp đẽ gì. Bao giờ nó cũng bị mắng té tát, khi thì ba mẹ khi thì bà lúc thì anh Vũ, nói chung trong những cuộc chiến đầm nước mắt và đầy tiếng quát tháo lẫn tiếng sụt sịt như vậy, mọi người luôn luôn đứng về phía nhỏ Diệp để chống lại nó.

Lần này cũng vậy, Quý ròm vừa ngửa miệng tuôn ra một lô một lốc những lời tệ hại, nhỏ Diệp chưa kịp bù lu bù loa thì bà đã đột ngột xuất hiện chỗ ngạch cửa sau, tay vung vẩy chiếc muống canh.

Bà hươ hươ chiếc muống về phía Quý ròm:

- Này, này, cháu nói nhăng nói cuội gì thế! Bà nghe hết cả rồi đấy nhé!

Quý ròm giật bắn người:

- Dạ, cháu có nói gì đâu ạ!

Vừa trả lời nó vừa sè sè đứng lên khỏi ghế.

- Cháu còn chồi nữa phải không! - Bà từ từ tiến lại - Bà mà méc lại ba cháu thì cháu chỉ có như đòn! Dạy cho em học chứ đâu phải tra tấn kẻ cướp mà cháu nạt nộ om sòm thế!

Thoạt đầu, Quý ròm định nhận lỗi hoặc nín nhịn quách cho xong nhưng khi liếc qua nhỏ Diệp, thấy cô em gái mặt cứ vênh lên như một tên được bạc, nó bỗng cáu tiết buột miệng:

- Bà không biết đấy thôi chứ nhỏ Diệp nhà mình nó cứng đầu không thua gì kẻ cướp đâu ạ!

- Cháu còn ăn nói như vậy nữa hả?

Bà vừa gậ́t vừa giờ chiếc muộ́ng canh lên.

Nhưng Quý ròm đã đề phòng từ trước. Lạ̣ng người đi một cái, nó đã bặ́n vèo ra cửa và cụ́ thể cặ́m đầu cặ́m cổ chạy một mạch, mặc cho tiếng bà ong ọ́ng gọi theo:

- Giờ này cháu còn chạy đi đâu thế? Có mau về tắm rửa chuẩn bị ăn cơm hay không!

Kính vạn hoa

Chương 4

Câu nói của nhỏ Diệp cứ theo ám ảnh Quý ròm suốt. Nhỏ Diệp bảo "Anh Tiểu Long học với anh giỏi lắm hai bữa là cùng!". Lúc giận, Quý ròm cho là nhỏ Diệp cố tình nói xui. Nhưng khi bình tĩnh lại, nó cảm thấy nhận xét u ám của em mình không phải là không có cơ sở. Chính Tiểu Long cũng từng nhấn nhó "Học với mày chẳng ăn thua gì! Mày quát tháo ghê quá!". Như vậy, quả nó mắc phải cái tật ưa la lối thật! Nếu nó không bỏ được cái tật tai hại đó, không khéo mọi chuyện hồng bát chứ chẳng đùa!

Càng nghĩ ngợi Quý ròm càng cảm thấy lo lắng. Nó đã lỡ tuyên bố hách xì xằng với nhỏ Diệp rồi. Nếu chẳng may Tiểu Long bỏ học sau đúng hai bữa, nó sẽ chẳng mặt mũi nào ra oai với đứa em gái tiên tri của mình nữa.

Quý ròm rất lấy làm lạ về mình. Trước nay nó cứ nghĩ nó là một đứa hiền lành tử tế. Ở lớp các thầy cô cũng bảo vậy. Nhưng Tiểu Long và nhỏ Diệp lại cứ nhất định bảo nó là... hung thần, ức thật!

Hay chính mình là "hung thần" mà mình không biết! Quý ròm nhíu mày tư lự. Từ trước đến giờ, Quý ròm đã từng giải hàng ngàn câu đố hóc búa trên khắp các mặt báo nhưng hôm nay, lần đầu tiên nó trầm ngâm đi tìm lời giải cho bài toán về chính mình.

Loay hoay nghĩ tới nghĩ lui một hồi, Quý ròm dần dần yên tâm trở lại. Nó phát hiện ra dù sao nó vẫn là đứa hiền lành tử tế đúng như nó định ninh xưa nay. Chỉ khi nào kèm cho ai đó học thì nó mới đâm ra cáu gắt, quạu quọ. Và sở dĩ như vậy chính là do tính nôn nóng mà ra. Giảng bài cho người khác, nó cứ muốn người ta hiểu ngay tắp lự những điều nó vừa nói. Bởi vì vừa nói xong câu một,

nó đã chực chờ nói tiếp câu hai đang nằm phục sẵn nơi cửa miệng, và đằng sau câu hai là câu ba câu bốn câu năm đang nằm xếp lớp, nhong nhóng đòi tuôn ra. Vì vậy, giảng giải xong mà người nghe không hiểu hoặc hiểu chậm là nó cảm thấy bứt rứt khó chịu hết như có ai đang trói tay trói chân nó lại. Thế là nó gắt âm lên chứ có quái gì đâu!

Hiểu ra nhược điểm của mình, cặp lông mày Quý ròm từ từ dần ra. Nhưng rồi chúng bỗng nhúu ngay lại. Ừ nhỉ, biết thì biết thế nhưng sửa chữa đâu có dễ, nhất là phải sửa chữa ngay trước khi Tiểu Long kịp ôm tập lò dò dần xác tới!

Quý ròm pháp phỏm lắm. Trong một hai ngày ít ỏi còn lại, nó cố bắt mình tu tâm dưỡng tánh. Nhỏ Diệp nói gì, nó cũng nhin. Anh Vũ la gì, nó cũng im. Ba mẹ và bà mắng nó, nó nhoẻn miệng cười như một đứa con hiếu thảo sẵn sàng nhận lỗi khiến mọi người cứ trở mặt lên, tưởng có một thằng Quý nào khác đang sống trong nhà mình thay cho thằng Quý ưa làu bàu mọi bữa.

Dẫu vậy, Quý ròm vẫn chưa được yên bụng. Nó cứ sợ chẳng may nó không giữ bình tĩnh nổi mà quát tướng lên. Tiểu Long sẽ "hô biến" ngay tút xuyệt. Mà ai chứ với thằng Tiểu Long, lẩn trốn chính là nghề ruột của nó.

Để đề phòng mọi bất trắc, hôm đầu tiên Tiểu Long ôm tập đến học chung, Quý ròm nghiêm trang giao hẹn:

- Đã học là phải học đến cùng à nghen!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Học đến cùng là sao?

Quý ròm vung tay:

- Học đến cùng tức là học đến... khi nào chết thôi!

Mặt Tiểu Long méo xệch:

- Học gì nữa vậy?

- Ủ, vậy đó! - Giọng Quý ròm lạnh lùng - Mà ý đồng ý thì học, không thì thôi!

- Vậy thì tao không học!

Câu trả lời dứt khoát và ngoài dự đoán của Tiểu Long làm Quý ròm chưng hửng:

- Sao lại không học? Bộ mày khùng hả?

- Mày khùng thì có! - Tiểu Long nhăn nhó vặc lại - Tao chỉ đi học đến chừng nào tốt nghiệp ra trường rồi đi làm, sau đó còn lấy vợ sinh con, chứ chẳng lẽ lẻo đẻo theo mày học mãi đến già?

- Trời đất! - Quý ròm phì cười - Đó là tao chỉ nói ví dụ thôi! Ý tao muốn nói là đã học với tao thì phải học liên tục đến nơi đến chốn, đâu xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không được bỏ ngang xương, hiểu chưa?

Lời giải thích của Quý ròm khiến Tiểu Long an lòng được chút chút. Nhưng cái câu "đâu xảy ra bất cứ chuyện gì" làm nó không khỏi chột dạ. Nó nhìn Quý ròm bằng ánh mắt cảnh giác:

- Mày bảo "chuyện gì" là chuyện gì?

Bị vặn vẹo thành linh, Quý ròm mỉm cười lấp liếm:

- Cũng chả có chuyện gì đâu! Đó là tao nói phòng hờ vậy thôi!

Nghe Quý ròm nói vậy, Tiểu Long không tiện hỏi tới hỏi lui nhưng khi ngồi vào bàn nó cứ dáo dác đảo mắt nhìn quanh làm như nền nhà dưới chân nó sắp sứt nứt toác tới nơi vậy.

Mặc kệ thằng bạn của mình láo liên dò xét, Quý ròm mở cuốn sách hình học để sẵn trên bàn ra, gật gù bảo:

- Ngày mai có tiết toán của thầy Hiếu! Vậy hôm nay mình ôn môn hình trước!

Tiểu Long lập tức quên ngay nỗi lo về một tai họa vô hình đang rình rập đâu đó. Nó sửa lại thế ngồi cho ngay ngắn và loạt soạt mở tập.

Quý ròm hít một hơi dài, trịnh trọng:

- Mình sẽ bắt đầu bài học hôm nay bằng định lý Thales trong tam giác...

Quý ròm chưa nói dứt câu, Tiểu Long đã hoảng hốt cắt ngang:

- Không được, không được! Khoan học bài đó đã!

- Mà có ngồi im đi không! - Quý ròm quắc mắt - Học trò gì mà thầy giáo mới nói nửa câu đã nhảy vô ngồi chồm hổm trong hòng rồi!

- Nhưng...

Tiểu Long nhăn nhó định phân trần nhưng khi thấy Quý ròm ra oai ghê quá, nó ngậm ngừng không dám nói hết câu.

- Nhưng sao? - Quý ròm nheo mắt hỏi.

Tiểu Long gãi đầu:

- Nhưng trước khi học về định lý Thales, mày ôn giùm tao mấy bài về tứ giác và đa giác đã!

Yêu cầu của Tiểu Long làm Quý ròm không khỏi ngạc nhiên:

- Mấy bài này học từ hồi đầu năm kia mà?

Tiểu Long thu năm tay quệt mũi:

- Thì tao có bảo là học từ cuối năm đâu! Nhưng mà tao chả hiểu gì cả! Thầy Hiếu giảng, tao cứ ù ù cạc cạc!

Thú nhận của Tiểu Long làm Quý ròm sững sờ. Mặc dù biết Tiểu Long học rất kém môn toán nhưng nó không tưởng nổi thằng bạn to xác của mình lại mất căn bản đến như vậy.

- Mày nói thật đấy hả? - Quý ròm sững sốt hỏi lại.

- Thằng này lạ! - Tiểu Long chớp mắt - Chứ tao nói dối mày làm gì!

- Thôi được! - Quý ròm tắc lưỡi - Thế hình thang và hình bình hành khác nhau như thế nào, mày có phân biệt được không?

- Cái này thì tao biết!

Mắt Tiểu Long sáng lên. Rồi không đợi Quý ròm giục, nó hí hửng đáp ngay:

- Hình bình hành lúc nào cũng nghiêng nghiêng một bên như người vẹo cột sống còn hình thang thì nằm chẹp bẹp, đầu nhỏ dẹt to...

- Ôi trời ơi! - Tiểu Long nói chưa dứt câu, Quý ròm đã ôm mặt tru tréo - Đây là môn toán chứ có phải môn tập làm văn tả người đâu

mà vẹo cột sống với lại đầu to đít teo!

Tiểu Long đỏ mặt:

- Thì mày bảo tao phân biệt sự khác nhau mà lại!

Quý ròm hừ giọng:

- Chỉ trong những tiết mục tấu hài người ta mới phân biệt như mày thôi! Gặp thầy Hiếu, mày trả lời như vậy chỉ có nước ăn "trứng ngỗng"!

Bị Quý ròm chê tối mày tối mặt, Tiểu Long ngồi ngẩn người ra. Nó chẳng dám mở miệng bào chữa nữa, chỉ im lặng thè lưỡi liếm cặp môi khô khan.

- Xem đây nè! - Quý ròm vừa vẽ hình trên giấy vừa nói - Hình thang là gì? Đó là một tứ giác có hai cạnh song song! Mày có thấy nó song song không?

Bị hỏi thành linh, Tiểu Long hơi khựng một chút rồi lật đật đáp:

- Thấy! Thấy!

Quý ròm gục gặc đầu:

- Còn hình bình hành thì có tới hai cặp cạnh song song với nhau lận! Dòm vô đây đi! Mày có thấy các cạnh của nó song song với nhau không?

Một lần nữa, Tiểu Long lại lắp bắp:

- Thấy! Thấy!

- Vậy bây giờ mày phân biệt được sự khác nhau giữa hai hình này

chưa?

- Chưa.

- Trời ơi là trời! - Sự "chạm tiêu" của Tiểu Long khiến Quý ròm nổi điên - Vậy chứ trên cổ mày là cái gì vậy?

Không hiểu tại sao "ông thầy" lại hỏi một câu lạc đề như vậy như Tiểu Long vẫn thật thà đưa tay lên mò mẫm nơi cổ:

- Đây là sợi dây chuyền! Mẹ tao bảo đeo dây chuyền bằng bạc sẽ không bị trúng gió!

Quý ròm đỏ mặt tía tai:

- Ai hỏi sợi dây chuyền của mày làm gì! Tao hỏi là hỏi cái đầu mày kia!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Cái đầu tao sao?

Quý ròm nheo mắt:

- Nó làm bằng chất gì mà sao tao giảng hoài nó vẫn không hiểu?

Mãi tới lúc này, Tiểu Long mới biết này giờ Quý ròm đang ra sức giễu cợt mình. Nó đâm câu:

- Thì nó cũng làm cùng một chất như cái đầu mày thôi!

Đòn phản kích bất thần của Tiểu Long khiến Quý ròm giật nảy trên ghế:

- Á à, mày dám ăn nói với thầy giáo bằng cái giọng như thế hả?

Tiểu Long xụ mặt:

- Ai bảo mày nói trước!

Thấy tên "học trò" dám cả gan đập chát lại mình từng câu một, Quý ròm cảm bầm gan. Nó nghiêng răng trèo treo:

- Nhưng tao khác! Tao...

Đang gân cổ, chợt thoáng thấy nhỏ Diệp thấp thoáng ở cửa phòng, cái đầu đang bốc hỏa của Quý ròm bỗng nhiên nguội ngắt, hết như xe chữa lửa xịt nguyên một vòi nước lạnh. Giọng nó lập tức mềm hẳn đi:

- Tao... tao... đâu có định nói nặng nói nhẹ gì mày! Thực ra tao chỉ muốn mày học khá lên thôi!

Tự nhiên thấy Quý ròm đôi "tông" ngọt xớt, Tiểu Long chưng hửng. Nó nghệt mặt ra một hồi rồi đưa tay quệt mũi, ngượng ngập nói:

- Thì tao cũng đâu có nói gì mày!

- Thôi, bỏ qua đi! - Quý ròm tỏ ra rộng lượng - Bây giờ mày nghe tao giảng lại nè!

Hai đưa lại châu đầu vô tờ giấy.

Lần này Quý ròm cố ghìm cơn nóng nảy. Nó giảng từ tốn, chậm rãi. Và sau mỗi câu, nó đều dừng lại để cái đầu óc rù rờ của bạn mình đủ thì giờ "nghien cứu", tiếp thu.

Chính nhờ vậy mà Tiểu Long dần dần nắm được bài học. Thực ra Tiểu Long đâu phải là đứa kém cỏi. Nhưng nó chỉ lạnh lẽo về chân

tay, còn phản xạ đầu óc thì tương đối chậm chạp. Chậm chạp chứ không phải đần độn. Nghĩa là đối với nó, tiếp thu cái gì cũng phải nhẩn nha từng chút một. Nói từ từ thì nó hiểu. Còn nói ào ào, nó nghe không kịp thì mọi sự đều hóa thành công cốc. Quát tháo, nó càng quính, càng quên tuốt tuồn tuột.

Vì vậy, từ lúc Quý ròm nhẩn nại giảng tới giảng lui, thôi còn luôn miệng giục giã, Tiểu Long cảm thấy đầu óc mình sáng ra dần.

Nhưng Quý ròm không phải là đứa có thể đóng vai tử tế được lâu. Nó làm ra vẻ dịu dàng, nhẩn nại được một hồi đã bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy.

Nhất là khi giảng về các định lý đảo, thấy Tiểu Long trả lời quờ quạng, nó cứ cựa quậy liên tục như bị ai trói chặt vào lưng ghế.

- Một tứ giác có hai đường chéo cắt nhau tại trung điểm của mỗi đường thì đó là hình gì?

Học liên tục một lèo mấy tiếng đồng hồ, lại phải thường trực căng óc ra "tiếp thu" để khỏi bị Quý ròm "xi vả". Tiểu Long đã thấy mờ mắt. Trong khi đó "ông thầy" sau một hồi ăn nói khoan thai nhẹ nhàng đã dần dần lộ vẻ sốt ruột cứ hỏi ngược hỏi xuôi hỏi lui hỏi tới khiến nó càng cuống.

- Tứ giác có hai đường chéo cắt nhau tại trung điểm hả? - Tiểu Long gãi đầu, ấp úng hỏi lại.

- Ừ! - Quý ròm nhìn chăm chăm vào mặt Tiểu Long - Đó là hình gì?

Tiểu Long liếm môi:

- Hình gì hả? Đó là... hình thang cân!

Quý ròm đổ quau:

- Hình thang cân cái đầu mày!

Vừa buột miệng, Quý ròm chột giật mình quay đầu nhìn quanh. Không thấy bóng dáng nhỏ Diệp đầu, nó yên tâm quay lại gần giọng:

- Đó là hình bình hành chứ hình thang cân cái móc xì gì!

Rồi không để Tiểu Long kịp phản ứng, nó hùng hổ hỏi tiếp:

- Còn tứ giác có một cặp cạnh đối song song và bằng nhau thì đó là hình gì?

Nhìn bộ mặt đỏ gay như tôm luộc của "ông thầy", Tiểu Long hoảng vía. Không kịp nghĩ ngợi, nó bối rối đáp bừa:

- Hình... hình... thang cân!

Nó chắc mẫm vừa rồi là hình bình hành thì bây giờ nhất định là hình thang. Nào ngờ Quý ròm quát tướng:

- Thang cân cái khỉ khô! Cho ma quỷ bắt cái hình thang cân của mày đi! Bộ mày chẳng biết cái hình tứ giác nào ngoài hình thang cân hết hả?

Mặt Quý ròm bùng bùng, hai lỗ tai như xẹt khói. Tiểu Long vã mồ hôi, chống chế một cách yếu ớt:

- Thì tại tao nghe mày bảo hai cạnh bằng nhau...

- Hai cạnh bằng nhau thì đã sao! - Quý ròm nóng tiết cắt ngang - Hai cái tai lừa của mày cũng bằng nhau vậy! Chẳng lẽ đó cũng là hình thang cân?

So sánh của Quý ròm làm Tiểu Long xám mặt. Nó mím môi đứng dậy:

- Bữa nay học thế đủ rồi! Tao đi về đây!

Nói xong, nó quơ vội mấy cuốn tập trên bàn, lăm lũi đi ra cửa.

- Này, này...

Quý ròm hoảng hốt gọi với theo.

Nhưng Tiểu Long không đáp, cũng chẳng quay đầu lại. Nó lăm lì đi tuốt.

Kính vạn hoa

Chương 5

Còn lại một mình, Quý ròm không ngớt vò đầu bứt tóc. Nó tự nguyện rửa mình tội bởi. Đã biết nhược điểm của mình rồi, đã quyết tâm sửa chữa, thế mà cuối cùng nó vẫn không làm được, lại hét toáng lên khiến thằng bạn nó ôm tập chuồn mất. Thật khổ!

Bụng Quý ròm cứ thắt tha thẩn thẩn. Nó vừa ân hận lại vừa lo lắng. Nó sợ sau vô này, Tiểu Long sẽ "cạch" luôn trò học chung. Nó nhớ hôm trước Tiểu Long trách nó "Mày quát tháo ghê quá", nó đã hùng hồn hứa hẹn "Tôi sẽ không quát tháo nữa". Vậy mà chỉ mới qua một buổi học, lời hứa của nó đã bay vèo theo gió. Kiểu này chắc chắn Tiểu Long sẽ không tin lời nó nữa. Và không khéo cái thằng bạn vốn sợ toán hơn sợ hùm beo này sẽ thừa cơ biến luôn, chỉ sau một buổi học chứ không cần đến hai buổi như lời trù ẻo của nhỏ Diệp.

Nhỏ Diệp đúng là yêu tinh. Quý ròm vừa mới nghĩ đến nó, nó đã xuất hiện ngay sau lưng.

- Anh Tiểu Long đâu rồi? - Nhỏ Diệp ỏn ẻn hỏi, mặt cười.

Quý ròm chợt dạ ngoảnh mặt đi chỗ khác:

- Về rồi!

- Ảnh về luôn hả? - Nhỏ Diệp lại hỏi, giọng ngây thơ hết biết.

Quý ròm giật thót. Nó cảnh giác liếc cô em gái:

- Về luôn là sao?

Nhỏ Diệp nheo mắt:

- Về luôn tức là về luôn chứ là sao! Nghĩa là không bao giờ quay lại đây nữa ấy!

- Mà nói nhăng nói cuội gì thế? - Mặt Quý ròm bỗng chốc sa sầm
- Bộ mày không nghĩ ra được câu nào tử tế hơn sao?

Thấy ông anh cau mày sừng sộ, nhỏ Diệp lật đật lùi tuốt ra xa.

- Làm gì anh nạt nộ em ghê thế! - Đến khi thấy đã đạt được một khoảng cách an toàn, nhỏ Diệp liền dẫu môi đáp trả - Bộ hồi chiều đến giờ anh nạt nộ anh Tiểu Long chưa đủ sao?

- Cái con nhãi này! Tao nạt nộ Tiểu Long hồi nào?

Mặt Quý ròm hầm hầm. Nếu nhỏ Diệp đứng xó rợ gần đó, nó đã thò tay cốc cho một phát u đầu rồi.

- Xí! Anh đừng có chôi! Em đứng đằng sau em nghe thấy hết chứ bộ!

- Dóc đi! - Quý ròm nhìn nhỏ Diệp bằng ánh mắt nghi ngờ - Cứ chốc chốc lại liếc ra phía cửa sau canh chừng mày, tao có thấy mà đứng đó đâu!

Nói xong, chợt biết mình bị hớ, Quý ròm liền im bặt. Nhưng nhỏ Diệp đã ranh mãnh chớp ngay cơ hội:

- Anh bảo anh không nạt nộ, quát tháo, việc gì anh phải canh chừng em?

Hết đường tránh né, Quý ròm đành xuôi xị:

- Thì cũng có quát tháo chút đỉnh, nhưng tao chỉ quát nho nhỏ thôi!

- Nho nhỏ đâu mà nho nhỏ! - Nhỏ Diệp hình mũi - Em nghe anh hét âm âm cứ như sập nhà tới nơi!

Rồi không đợi Quý ròm kịp biện hộ, nó láu lỉnh tiếp:

- Dạy học chứ đâu phải tra tấn kẻ cướp mà anh nạt nộ om sòm thế!

Thấy nhỏ em nhại lại câu nói của bà hôm trước để "chơi xỏ" mình, Quý ròm tức điên. Nó chẳng buồn đóng vai hiền lành tử tế nữa.

- Ủ, tao nạt nộ đấy, thì đã sao? - Quý ròm ưỡn ngực - Giảng bài thì phải nạt nộ chứ! Các thầy cô trên lớp thỉnh thoảng cũng la mắng mình vậy!

- Nhưng các thầy cô đâu có la mắng giống như anh! - Nhỏ Diệp vặn lại - Các thầy cô đâu có bảo học trò mình là đồ tham ăn, đồ tai lừa, lại đòi còn cắt đầu học trò thả vào nồi nước sôi luộc lên nữa!

Nhỏ Diệp hăm dọa kể ra một lô một lốc những "tội lỗi" của Quý ròm.

Cứng họng, Quý ròm đâm bướng:

- Ủ, tính tao thế đấy! Nhờ vậy, "học trò" mới tiến bộ!

- Ở đó mà tiến bộ! - Nhỏ Diệp "hứ" một tiếng - "Học trò" ôm tập trốn luôn thì có!

Đang lo ngay ngáy về chuyện đó, giờ bị nhỏ Diệp lôi ra châm chích, Quý ròm nóng mặt đập tay xuống bàn đánh "rầm" một tiếng:

- Mày đừng có nói xui! Ai bảo mày Tiểu Long trốn luôn?

Thấy ông anh bắt đầu động tay động chân, nhỏ Diệp không dám mở miệng chọc tức nữa. Nó rút cổ và len lén chuồn một mạch ra nhà sau.

Còn Quý ròm, sau một trận cãi nhau với nhỏ Diệp, nó càng bần thần tợn. Đã mấy lần, nó định chạy qua nhà Tiểu Long xem thằng bạn mình có còn giận mình không và nhất là nó có định học chung với mình nữa không, nhưng sau một hồi nghĩ lui nghĩ tới, Quý ròm đành tặc lưỡi dẹp bỏ ý định đó. "Thầy giáo" mà hạ mình đi năn nỉ "học trò" thì ê mặt quá! Thôi để sáng mai đến lớp mình sẽ nói chuyện với nó! Quý ròm buồn rầu nhủ bụng.

Nhưng sáng hôm sau, Quý ròm chẳng làm sao cạy miệng Tiểu Long được.

Ngồi trong lớp, Tiểu Long cứ khoanh tay trước ngực, mắt nhìn thẳng lên bảng. Quý ròm tha hồ hỏi han, nó cứ ngồi im như phỗng, không ừ hử một tiếng.

Tới giờ ra chơi, nó linh đi đâu mất biệt. Quý ròm đảo quanh sân, thò đầu vào khắp các dãy lớp, xộc cả vào căng-tin lẫn phòng y tế, vẫn chẳng thấy bóng dáng nó đâu.

Đến khi tiếng trống chấm dứt giờ chơi vang lên, Quý ròm mới thấy Tiểu Long lò dò từ cuối hành lang đi lại.

- Mà đi đâu nãy giờ tao tìm không thấy? - Quý ròm không kèm được thắc mắc.

- Tao ngồi trong... nhà cầu!

Quý ròm trố mắt:

- Mà ngồi trong đó suốt từ lúc ra chơi đến giờ?

Tiểu Long thản nhiên:

- Ủ. Tao đau bụng.

Rõ ràng nó cố ý tránh mặt mình! Quý ròm nghĩ thâm và mặc dù biết Tiểu Long nói dối nhưng không bắt bẻ vào đâu được, nó đành lảng lảng bước lại xếp hàng vô lớp.

Hai tiết sau là môn hình của thầy Hiếu.

Xui làm sao, Tiểu Long lại bị kêu lên bảng và tất nhiên sau khi đứng thuôn mặt ra trước những câu hỏi không lấy gì làm khó của thầy, nó khệ nệ khuôn thêm một con dê-rô về chỗ ngồi để bổ sung vào bộ sưu tập bắt đắc dĩ của mình. Quý ròm thở dài thườn thượt. Nó có cảm tưởng như chính nó phải chịu trách nhiệm về sự kém cỏi của bạn mình. Nếu nó bỏ được cái tật la lối, nếu nó tận tình kèm cặp cho Tiểu Long ngay từ đầu năm học thì thằng bạn của nó đâu đến nỗi học hành lẹt đẹt như thế này.

Quý ròm áy náy liếc sang bên cạnh. Thấy mặt Tiểu Long xụ xuống, biết nó đang bực, Quý ròm đành chép miệng làm thinh.

Mãi đến lúc hai đứa lững thững trên đường về, Quý ròm mới lại gần Tiểu Long, ngập ngừng hỏi:

- Bộ mày giận tao hả?

- Có giận gì đâu! - Tiểu Long đáp, mắt vẫn nhìn thẳng tới trước.

- Không giận sao khi nãy trong lớp tao hỏi gì mày cũng không buồn trả lời.

Lần này thì Tiểu Long im lặng. Trước những "chứng cứ" Quý ròm trưng ra, nó không biết phải thanh minh thế nào.

- Thôi bỏ qua đi! - Quý ròm khẽ hắng giọng - Con trai gì mà giận dai như con gái!

Tiểu Long thu nắm tay quệt mũi:

- Ai bảo mày kêu tai tao là tai lừa!

-...

- Rồi lại còn bảo đầu tao làm bằng chất này chất nọ nữa!

-...

- Vậy mà mày hứa với tao là mày sẽ không quát tháo!

Tiểu Long tiếp tục trách cứ. Trong khi đó, Quý ròm vẫn lặng thinh rảo bước. Đầu nó cúi xuống, vẻ biết lỗi.

Đội bạn mình trút hết cơn bực dọc, Quý ròm mới từ từ ngẩng mặt lên, giọng quả quyết:

- Ngày mai tao nhất định sẽ không quát tháo nữa! Lần này tao nhất định sẽ không quát tháo nữa! Lần này tao hứa chắc!

Tiểu Long chẳng tỏ vẻ gì xiêu lòng. Nó nhún vai:

- Chiều mai tao không tới học chung với mày nữa đâu!

Quý ròm nhăn nhó:

- Tao hứa rồi mà!

- Mày hứa kệ mày! Tao không tin! - Mặt Tiểu Long vẫn lạnh băng.

Thấy không lay chuyển được Tiểu Long, Quý ròm nhú mày nghĩ kè. Nó bắt đầu vòng vo:

- Mày biết câu "Chân mình những lấm mê mê, lại cầm bó đuốc mà rê chân người" không?

Tiểu Long liêm môi:

- Không biết!

Rồi nó nhìn Quý ròm bằng ánh mắt ngờ vực:

- Câu đó ý nghĩa là sao?

Quý ròm nghiêm trang:

- Câu đó ý nói đến những người khuyết điểm đầy mình không lo sửa, lại đi bới móc khuyết điểm của người khác!

Lời giải thích đầy ngụ ý của Quý ròm khiến Tiểu Long đâm chột dạ:

- Nhưng câu đó thì liên quan gì đến tao?

- Liên quan mật thiết chứ sao không! - Quý ròm nheo nheo mắt - Mày có phải là đứa biết giữ lời hứa đâu mà đi trách tao!

Lời phán bất ngờ của Quý ròm làm Tiểu Long giãy nảy:

- Đừng có xạo! Tao không giữ lời hứa hồi nào?

Quý ròm hừ giọng:

- Bộ mày không nhớ cái ngoéo tay cam kết học chung giữa tao với mày hôm trước hả?

Đòn phản công của Quý ròm quả là đòn độc! Tiểu Long lập tức xui lơ:

- Nhớ... nhớ...

Thừa thắng xông lên, Quý ròm quắc mắt ra oai:

- Nhớ sao bây giờ mày đòi nghỉ học?

- Tại mày chứ bộ! - Tiểu Long chống chế một cách khỗ sở - Ai bảo mày nạt nộ hò hét om sòm chi!

- Nhưng trước khi bắt đầu học, tao đã nói trước với mày rồi! Tao đã bảo học với tao thì phải học liên tục đến nơi đến chốn, dẫu gặp bất cứ chuyện gì cũng không được bỏ ngang, lúc đó mày không phản đối sao bây giờ lại giở quẻ?

Quý ròm làm một tràng, giọng điệu hùng hồn không thua gì công tố viên đang buộc tội trước toà.

Mặt Tiểu Long thoát xanh thoát đỏ. Đến lúc này, nó mới biết nó mắc mưu Quý ròm. Hóa ra cái thằng còm nhom còm nhom này đã giảng bầy định "hãm hại" nó từ lâu. Bây giờ Tiểu Long mới hiểu cái từ "bất cứ chuyện gì" trong câu nói hôm trước của Quý ròm nhằm ám chỉ cái trò la lối nặng xị mà Quý ròm thường "xử dụng" như một loại... đồ dùng dạy học.

Sự ma mãnh của Quý ròm khiến Tiểu Long vừa tức lại vừa tức cười:

- Thôi được rồi, tao sẽ giữ lời hứa!

Bầu không khí căng thẳng trong phút chốc bỗng biến mất.

Quý ròm mừng rơn:

- Vậy chiều mai mày vẫn đến chứ?

- Đến!

Tiểu Long đáp gọn lỏn. Nó không nhắc gì đến chuyện Quý ròm quát tháo. Nhưng Quý ròm hiểu. Rằng nó cần phải giữ mồm giữ miệng nếu không muốn "tình thầy trò" ngày thêm sút mẻ.

Kính vạn hoa

Chương 6

Quý ròm đã giữ lời.

Buổi học chung thứ hai ngọt ngào như ướp mật. Không những không một tiếng quát, ngay cả một câu lớn giọng cũng không có. Thay vào đó là những tiếng thủ thỉ, rù rì nghe như tiếng gió reo trong lá.

Quý ròm biến thành một con người khác, điềm đạm, trầm tĩnh, hết như có một chiếc đũa thần vừa chạm vào người nó.

Kể cả khi Tiểu Long không hiểu bài, cứ cãi chày cãi cối nó vẫn kiên nhẫn giảng đi giảng lại.

Chẳng hạn khi học về hình chữ nhật, Quý ròm nói:

- Một tứ giác có 3 góc vuông là hình chữ nhật.

Tiểu Long cãi ngay:

- Sao lại ba góc vuông? Bốn góc vuông chứ?

- Thì ai chả biết hình chữ nhật có bốn góc vuông! - Quý ròm ôn tồn
- Nhưng khi làm toán, mình chỉ cần chứng minh nó có ba góc vuông là đủ!

Tiểu Long chớp mắt:

- Thế ngộ nhờ góc thứ tư nó không vuông thì sao?

Bình thường gặp những thắc mắc ngớ ngẩn như thế này, Quý ròm đã nổi cáu gắt âm lên. Nhưng bữa nay, ông thầy nóng tính này đang quyết làm một cuộc cách mạng về phương pháp giảng dạy. Quý ròm không những không nổi nóng, lại còn mỉm cười rộng lượng:

- Đâu? Mày thử vẽ một tứ giác có ba góc vuông và một góc không vuông tao xem nào!

Tiểu Long lập tức cúi đầu hí hoáy.

Nguệch ngoạc một hồi, nó ngược mắt lên, cười lớn lên:

- Ồ há! Nếu có ba góc vuông thì góc thứ tư nó cũng... tự động vuông theo!

- Tao đã nói rồi mà mày không tin!

Quý ròm khịt khịt mũi, vẻ giận dữ. Nếu trước đây, đừng hòng moi được ở mồm nó một câu trách móc nhẹ nhàng như thế.

Cứ vậy, buổi học trôi qua một cách nhẹ nhàng, êm ả, thật chả bù không khí náo loạn như có giặc trước đây.

Cũng như lần trước, ngồi giảng bài mà cặp mắt Quý ròm cứ liếc chùng về phía cửa sau. Nhưng khác với tâm trạng nơm nớp lần trước, lần này Quý ròm mỗi mắt ngóng tìm hình bóng nhỏ Diệp cốt để khoe mẽ.

Nhưng xui cho Quý ròm, chiều nay chả hiểu nhỏ Diệp đi đâu biệt tăm biệt tích. Từ khi Tiểu Long bước chân vô nhà cho đến lúc nó ôm tập đi ra, nhỏ Diệp chẳng một lần thấp thoáng.

Quý ròm ức lắm. Lâu lâu, năm thì mười họa nó mới sắm vai tử tế trọn vẹn được một bữa, vậy mà nhỏ Diệp lại không có mặt để

chứng kiến, thật hoài công!

Mãi gần đến giờ cơm, Quý ròm mới bắt gặp nhỏ Diệp ở đâu đằng trước lững thững đi vô.

- Mà đi đâu giờ này mới về? - Nghĩ đến công sức mình phải bỏ ra để nín nhịn Tiểu Long từ trưa đến giờ không được ai "thưởng thức", Quý ròm bực mình gất.

Nhỏ Diệp rụt cổ:

- Em có đi đâu đâu!

Mặt Quý ròm hầm hầm:

- Không đi đâu mà biệt dạng từ trưa đến giờ?

Nhỏ Diệp chỉ tay ra cổng:

- Em chơi nhảy dây với mấy đứa bạn ngay đằng trước nhà đây mà!

Biết mình mắng oan cô em, nhưng đang lỡ trớn, Quý ròm nạt luôn:

- Mà thì lúc nào cũng dây với nhợ! Lớn tòng ngồng rồi mà cứ chơi trò con nít!

Nhỏ Diệp "hừ" một tiếng:

- Bọn con gái tụi em đứa nào chả chơi nhảy dây! Chứ không chơi nhảy dây thì biết chơi trò gì?

Quý ròm không phải là con gái. Mà trước nay nó cũng chẳng để ý xem bọn con gái thường chơi trò gì. Vì vậy, bị vạ vẹo thành linh, nó ngớ người một hồi rồi ậm ừ:

- Thiếu gì trò!

Nhỏ Diệp lườm ông anh:

- Như trò gì chẳng hạn?

- Trò gì hả? - Quý ròm gãi gãi đầu - Như trò ngồi xem... anh mình dạy học chẳng hạn!

- Ôi trời ơi, cái đó mà gọi là trò! - Nhỏ Diệp bụm miệng cười hích hích - Mà chả cần xem em cũng biết anh dạy học như thế nào rồi!

Quý ròm quắc mắt:

- Dạy như thế nào?

- Thì giống như anh đang quát em đây nè! - Nhỏ Diệp vừa đáp vừa bước lui, đề phòng sấm sét thành linh nổ ra.

Sấm sét sém tí nữa nổ ra thật. Quý ròm nhích người tới và cung tay lên.

Nhưng sau một thoáng ngần ngừ, nó lại bỏ tay xuống. Nhỏ Diệp đã không tin mình có thể giảng bài một cách ôn tồn, hòa nhã, nếu bây giờ mình tỏ ra dữ dằn với nó, nó lại càng không tin! Quý ròm nghĩ bụng và nó lặng lẽ quay vào phòng sau khi buông thõng một câu:

- Để rồi xem!

Khi nói như vậy, Quý ròm định bụng sẽ chứng minh cho nhỏ Diệp thấy là nó đã suy nghĩ về ông anh lệch lạc như thế nào.

Buổi học kế tiếp, Quý ròm mừng rơn khi thấy nhỏ Diệp quanh quẩn trong nhà, chẳng đi đâu. Ôn bài xong, nó chạy xuống nhà sau phụ với bà lật rau, bóc vỏ đậu, chóc chóc lại thò đầu lên nhà trên

“quan sát” lớp học của ông anh.

Giả bộ như không biết có người nhìn trộm, Quý ròm cầm cúi viết viết vẽ vẽ, vừa hí hoáy vừa kiên trì giảng bài cho Tiểu Long từng li từng tí, tất nhiên bằng âm điệu ngọt ngào nhất mà nó có thể có được.

Sự thay đổi thái độ của Quý ròm khiến Tiểu Long vô cùng phấn khởi. Buổi học hôm trước, chính nhờ Quý ròm hướng dẫn từ tốn và nhẹ nhàng mà Tiểu Long hiểu bài được chút chút. Tiểu Long không ảo tưởng rằng nếu cứ học hành êm thấm như thế này, trước sau gì trình độ của nó cũng sẽ được cải thiện.

Nhưng cái mầm hy vọng của Tiểu Long vừa nhú lên chưa kịp đâm chồi nảy búp đã nhanh chóng bị ông thầy của mình vùi dập tơi tả.

Quý ròm vẫn chứng nào tật nấy.

Đã quyết kiểm chế mọi nóng nảy để Tiểu Long khỏi trách cứ và giận dữ, để nhỏ Diệp phải trở mặt ngẩng ngơ nhưng rốt cuộc Quý ròm đã không thực hiện nổi ý định đẹp đẽ của mình. Dường như đối với nó, đóng vai hiền lành được một buổi đã là quá sức. Tới buổi thứ hai, nó không còn chịu đựng nổi “công việc nặng nề” đó. Bảo nó dạy mà đừng hò hét khác nào bảo các vũ công nghe nhạc mà đừng nhịp chân. Nó cứ thấy bứt rứt thế nào.

Thực ra thì trong mấy chục phút đầu, Quý ròm cũng đã cố nhỏ nhẹ lắm lắm. Những gì Tiểu Long không hiểu, nó tự bắt mình nhẫn nại giảng đi giảng lại cả chục lần. Trước những thắc mắc cực kỳ ngớ ngẩn của thằng bạn lờ khờ này, nó cũng sẵn sàng bấm bụng giải đáp không sót một câu.

Nhưng đến khi học qua bài hình thoi, thì Quý ròm không còn giữ bình tĩnh nổi.

Quý ròm định nghĩa:

- Hình thoi là hình bình hành có hai cạnh kề bằng nhau.

Vừa nòi Quý ròm vừa vẽ ra giấy một hình bình hành. Xong, nó bôi đi một khúc để hai cạnh đáy bằng với hai cạnh bên, rồi hỏi:

- Mà có thấy ở hình bình hành này, các cạnh kề bằng nhau không ?

Tiểu Long gật đầu:

- Thấy.

- Vậy đó là hình gì?

Tiểu Long hít vô một hơi:

- Hình bình hành.

- Trời đất! – Quý ròm vò đầu, cổ kiềm giọng – Tao mới vừa bảo mày hình bình hành mà có hai cạnh kề bằng nhau thì đó là hình thoi kia mà!

Nhưng cái hình thoi vẽ trong sách đâu phải vậy! – Tiểu Long tròn mắt – Cái đỉn nó phải quay lên trên như đầu con diều giấy của tụi con nít thì mới đúng là hình thoi chứ?

Nãy giờ giảng khô cả họng, Quý ròm đã bực. Giờ lại thấy tên học trò thì chậm mà lại ham cãi bướng, nó hết dần nổi, liền lớn giọng gầm gừ:

- Vậy theo mày, cái hình này không phải là hình thoi phải không?

Thấy mặt ông thầy bất thần đổi sắc, Tiểu Long hơi ngán. Nhưng nó

vẫn cố biện bạch:

- Thì là hình thoi! Nhưng khi nào đỉnh nó quay lên trời thì nó là hình thoi. Còn khi nó nằm ngang như thế này thì nó là... hình bình hành!

- Hình bình hành cái đầu mày!

Quý ròm nổi cơn lôi đình. Nó quên bém mắt nó đang phải “trình diễn” một bộ mặt tươi tắn trước vị khán giả đang thập thò trong bóng tối là nhỏ Diệp. Giọng Quý ròm tiếp tục bốc lửa:

- Nếu nó đã là hình thoi thì dù quay tới quay lui quay xuôi quay ngược gì nó cũng cứ là hình thoi! Cũng như mày đã là thằng Tiểu Long thì dù có nằm ngang nằm ngửa hay thậm chí chúc đầu mày xuống đất, mày cũng vẫn là thằng Tiểu Long chứ chẳng thể biến thành... thằng Quý ròm được!

Thấy Quý ròm đột nhiên hét sùi bọt mép, lại lôi mình ra quay vòng vòng để làm ví dụ, Tiểu Long ức lắm.

Nếu như bữa trước, gặp cảnh này, nó đã xô ghế đứng dậy bỏ về rồi. Nhưng sáng hôm qua, Quý ròm mới nhắc nó về cái vụ ngoéo tay cam kết học chung. Đó là chưa kể cái điều khoản oái ăm “không được bỏ học dù xảy ra bất cứ chuyện gì” mà ngay từ hôm “khai giảng” Quý ròm đã tinh quái đề ra để “trói tay trói chân” nó.

Tiểu Long biết mình mắc bẫy thằng ròm, nhưng nó không muốn nuốt lời, mặc dù Quý ròm nuốt lời lia lịa. Quý ròm hứa sẽ không quát tháo nhưng nó chỉ giả vờ êm ái được có một ngày, sau đó nó quát còn lớn hơn. Nhưng Quý ròm là “nhà ảo thuật”, Tiểu Long không muốn so bì với nó. Tiểu Long là một võ sĩ. Người luyện võ bao giờ cũng trọng tín nghĩa. “Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy”, đó là tinh thần của người hiệp sĩ mã thượng.

Chính vì cái tinh thần “một lời đã nói, bốn ngựa khó theo” đó mà hôm nay Tiểu Long mím môi ngồi im, mặc cho Quý ròm nói hành nói tỏi.

Tất nhiên Quý ròm chẳng biết thằng bạn mình đang nghĩ gì trong đầu. Miễn thấy Tiểu Long không trở chứng đòi về là nó khoái rồi.

- Hiểu chưa hả, ngốc tử?

Quý ròm khịt mũi. Nó chẳng buồn e dè hay giữ kẻ nữa.

- Hiểu.

Tiểu Long gật đầu bừa.

Kể từ giây phút đó, Quý ròm hỏi gì, Tiểu Long cũng la “hiểu”, mặc dù nó chả hiểu gì sất. Đầu nó cứ ong ong như có hàng chục con ruồi đang bay ở trong.

Có tài thánh Quý ròm mới biết được điều đó. Nó sượng rên trong bụng khi thấy mình giảng tới đâu, tên học trò to xác của mình mau mắn gật đầu tới đó.

Chỉ đến cuối buổi học, kêu Tiểu Long nhắc lại những định lý, thấy thằng này ngẩn tò te, Quý ròm mới bật ngựa.

- Trời ơi là trời! Đất ơi là đất! – Quý ròm đưa tay vò đầu, miệng mếu xệch – Nãy giờ cái tai lừa của mày để đâu, sao không chịu vênh lên nghe tao giảng hờ trời?

- Thì tao vẫn để trên đầu chứ đâu!

Tiểu Long nén giận, đáp. Miệng nó cũng mếu xệch không thua gì miệng Quý ròm.

Kính vạn hoa

Chương 7

Đến lúc này thì Tiểu Long biết là chẳng thể trông mong gì vào quyết tâm thay đổi của Quý ròm. Tiểu Long chẳng lạ gì tính nết của thằng bạn mình. Quý ròm mặt nào cũng được, lại rất tốt với bạn bè, chỉ có mỗi tật ưa càu nhàu, càu gắt.

Cái tật đó ăn sâu vào người Quý ròm đến nỗi nó đã hứa tới hứa lui với Tiểu Long bao nhiêu lần rằng sẽ không bao giờ lớn tiếng khi kèm cho Tiểu Long học nữa, vậy mà rốt cuộc “mèo vẫn cứ hoàn mèo”

Năm, sáu buổi học chung gần đây, Quý ròm đã không buồn sắm vai hiền từ, nho nhã nữa. Bữa nào nó cũng gắt om lên. Mà nó càng gắt, Tiểu Long càng quíu, càng thấy các hình vẽ quay tít mù, cạnh với góc cứ lẫn lộn và rối tung cả lên.

Và Tiểu Long càng rối thì Quý ròm lại càng gắt. Thoạt đầu thì Tiểu Long nín nhịn nhưng bị Quý ròm quát tháo một hồi, nó nổi khùng vặc lại. Thế là buổi học ồn lên như cái chợ và cuối cùng bao giờ cũng kết thúc bằng cảnh cả thầy lẫn trò ngã người ra ghé thở dốc nhìn nhau.

Tất nhiên trình độ toán học của Tiểu Long chẳng thể nào nhích lên nổi trong một “lớp học” lúc nào cũng sôi sùng sục như sắp sửa nổ tung ra như vậy.

Tiểu Long thừa biết điều đó. Nhưng nó không bỏ học. Mỗi tuần ba buổi, chiều nào nó cũng ôm tập đến nhà Quý ròm một cách đều đặn. Danh dự của nhà võ không cho phép nó đơn phương hủy bỏ lời cam kết học chung. Hơn nữa, nó cũng không muốn làm bạn

mình buồn. Dù sao Quý ròm cũng rất là tốt với nó. Quý ròm thực tâm muốn giúp nó học hành tiến bộ. Mỗi tuần bỏ ra ba buổi để kèm nó học, đôi với một đứa làm biếng có hạng như Quý ròm không phải là một điều đơn giản. Chỉ có điều, tính tình nóng nảy và tật gắt gỏng đã ngăn cản Quý ròm đạt được mục đích. Trái lại, đôi khi còn khiến Tiểu Long tức anh ách.

Tiểu Long tức nhất là ngồi học với Quý ròm đã bị bạn rầy la, về nhà lại bị mấy ông la rầy.

Thỉnh thoảng giờ tập Tiểu Long ra kiểm tra, anh Tuấn và anh Tú lại ngỡ ngàng kêu lên:

- Em đi học thêm cả nửa tháng nay sao điểm số chẳng nhích lên lấy một tẹo nào vậy hả ?

Nhưng lúc đó Tiểu Long chỉ biết ú ớ. Nó chẳng thể kể tội bạn mình, đành bỏ mặc ngồi im.

Hai ông anh lại càng nghi:

- Em có đi học thêm thật không đấy? Hay lại đi chơi?

- Thật chứ sao lại không thật! - Tiểu Long tự ái mím môi – Không tin, các anh cứ đi hỏi Quý ròm xem!

Thấy Tiểu Long lộ vẻ bất bình, hai ông anh thôi không hạch sách nữa.

Hết anh Tuấn, anh Tú, lại tới nhỏ Oanh.

- Anh Long nè!

- Gì?

- Nghe nói anh Quý giỏi toán lắm phải không?

- Ừ.

Tiểu Long phấp phồng đáp, không hiểu sao nhỏ Oanh tự dừng lại quan tâm đến “đề tài” này.

Quả như Tiểu Long lo lắng, nhỏ Oanh đột ngột “queo cua”:

- Mấy tuần nay anh Quý kèm anh học, vậy chắc bây giờ anh cũng giỏi toán lắm rồi chứ gì?

Câu hỏi cắc cớ của nhỏ Oanh khiến Tiểu Long giật thót. Nó gãi cổ, ấp úng:

- Học toán chứ phải học... ăn đâu mà nhoáng một cái đã giỏi ngay được!

Nhỏ Oanh liếm môi:

- Thì không giỏi nhiều cũng giỏi chút chút chứ?

Đang rầu rĩ về chuyện học thêm, lại thấy nhỏ Oanh cứ quanh quẩn tới hỏi tới lui “giỏi” với “không giỏi”, Tiểu Long đâm bực:

- Nhưng mà thắc mắc chuyện này chi vậy? Tao học thêm chứ có phải mà học thêm đâu!

Nhỏ Oanh cười cầu tài:

- Nhưng em có một bài toán khó lắm, định nhờ anh giải dùm em!

Nghe thấy chữ “toán”, Tiểu Long đã “hết muốn sống”, lại nghe thêm chữ “khó lắm” nữa, nó càng muốn xỉu. Họ thêm với Quý ròm đâu có nghĩa là biến ngay thành Quý ròm, sao con nhỏ này nó ngốc

thể nhỉ! Nó cứ làm như mình là “thần đồng toán” không bằng!
Tiểu Long ngán ngẩm nhủ thầm nhưng ngoài mặt nó vẫn làm bộ
thản nhiên:

- Sao mày không nhờ anh Tuấn hoặc anh Tú giải? Mọi khi mày
vẫn nhờ kia mà!

- Nhưng lần này em không dám! - Nhỏ Oanh rụt cổ - Em mà mở
miệng thế nào cũng bị la!

Tiểu Long trố mắt:

- Tao chả hiểu gì cả!

- Như thế này này! - Nhỏ Oanh nhăn nhó giải thích – Đây không
phải là bài toán mới! Bài toán này thầy em đã cho ba, bốn tuần nay
rồi, và thầy cũng đã giảng rồi...

Tiểu Long ngạc nhiên, không đợi nhỏ Oanh nói tiếp:

- Thầy mày đã giảng rồi sao bây giờ mày lại nhờ tao giảng nữa?

- Thì thầy em đã giảng, còn cho chép cả bài giải nữa! - Nhỏ Oanh
nuốt nước bọt – Nhưng em vẫn chả hiểu tẹo nào cả!

Càng nghe nhỏ Oanh “quảng cáo” bài toán, Tiểu Long lại càng hốt.
Mặc dù đây là toán lớp năm, nhưng hóc búa đến mức thầy giảng
xong mà học trò vẫn ù ù cạc cạc thì cỡ Tiểu Long chưa chắc đã
hiểu nổi.

Tiểu Long lo lắng. Nhưng nó chưa kịp nghĩ ra cách gì thoát thác thì
nhỏ Oanh đã chạy vụt lại bàn học lục cặp lôi cuốn tập toán ra.

Liếc lại đằng sau, thấy nhỏ Oanh cầm cuốn tập huơ huơ, Tiểu
Long có cảm giác như nhỏ em mình đang huơ... gươm, bất giác nó

rùng mình thót bụng lại.

Nhỏ Oanh không hề biết gì về tâm trạng thắc thỏm của ông anh. Nó cầm cuốn tập lại, giở ngay trang có “bài toán khó lắm”, hí hửng chìa tới trước mặt Tiểu Long:

- Bài này nè !

Hết đường rút lui, Tiểu Long đành nhìn vào trang vở, nhắm đọc đề toán, hy vọng cách đây ba, bốn năm mình đã từng làm qua bài toán này rồi.

Nhưng càng đọc, trán Tiểu Long càng vã mồ hôi. Bài toán trước mặt nó chẳng có vẻ gì là quen thuộc cả. Lại khó ời là khó! Cứ thể như toán lớp mười bị in nhầm vào sách lớp năm vậy!

Tưởng mình bị hoa mắt, Tiểu Long quay mặt ra ngoài trời một hồi rồi lại nhìn vào tập. Nhưng trước mắt nó, cái đề toán vẫn y như cũ, nghĩa là vẫn khiến nó “hết muốn sống”:

“Một người bán trứng, bán lần thứ nhất nửa số trứng người đó có và 0,5 quả trứng. Lần thứ hai bán nửa số trứng còn lại và 0,5 quả trứng. Lần thứ ba...”

Đây chính là bài toán hôm trước nhờ Quý ròm giải và bị Quý ròm dọa cắt đầu liệng vào nồi nước sôi.

Nhưng Tiểu Long không phải là Quý ròm. Nó nhìn vào đề toán như nhìn vào một cái hang đen ngòm, chẳng biết đường vào ngõ nào, lối ra ở đâu.

Đọc tới phần bài giảng phía dưới, Tiểu Long càng hoang mang tợn. Toán tiếc cái quái gì mà đọc xong lời giải vẫn thấy đầu óc sáng ra được tí ti công cụ nào! Cứ như là thể là đánh đố ấy! Hèn gì nhỏ Oanh đã học qua gần cả tháng vẫn cú ầm a ầm ực nhờ nó

giảng lại!

Trong khi Tiểu Long mắt hoa mảy váng thì nhỏ Oanh vẫn luôn miệng giục:

- Sao, anh giảng được chứ?

- Tất nhiên là được! - Tiểu Long cố nói cứng.

Nhỏ Oanh nhìn Tiểu Long lom hom:

- Được sao anh ngồi im vậy?

- Thì từ từ đã! - Tiểu Long tìm cách câu giờ - Giờ tao phải đi công chuyện! Tối về tao giảng cho!.

Khi nói như vậy, Tiểu Long định bụng sẽ chạy qua hỏi Quý ròm. Nhỏ Diệp học cùng lớp với nhỏ Oanh, chắc chắn trong tập nhỏ Diệp thế nào cũng có bài toán chết toi này. Tiểu Long ngán cái tật la lỏi của Quý ròm tới tận cổ nhưng trong trường hợp oái ản như thế này, không nín áo thẳng ròm đó không xong!

Nhỏ Oanh có tài thánh mới đọc được mưu tính trong đầu ông anh. Nó hồn nhiên gấp tập lại:

- Nhớ đấy nhé! Anh đi lẹ đi rồi về giảng cho em!

Tiểu Long không nói không rằng. Nó lui cui dắt xe đạp ra khỏi nhà, bụng lo ngay ngáy không biết giờ này Quý ròm còn ngồi ở nhà hay đang chạy chơi đâu.

Đang phải vội vã, suýt chút nữa Tiểu Long đã ửi phải nhỏ Hạnh đang lững thững đạp xe từ ngoài đầu hẻm đi vô.

Nó lật đật thắng kít xe lại, ngạc nhiên hỏi:

- Hạnh đi đâu đây?

Nhỏ Hạnh chống chân xuống đất:

- Hạnh định ghé Long hỏi mượn cuốn lịch sử! Cuốn lịch sử của bạn mình, Long giữ phải không?

- Ủ! - Tiểu Long gật đầu – Để tôi vào lấy đưa Hạnh!

Đến lúc này, nhỏ Hạnh mới sực nhớ bạn mình đang chuẩn bị đi đâu đó, liền áy náy hỏi:

- Long định đi đâu hả?

- Tôi định qua nhà Quý ròm!

Tiểu Long quay đầu xe, vội vã đáp nhanh. Nó sợ nhỏ Hạnh hỏi tới.

Không ngờ nhỏ Hạnh hỏi tới thật:

- Long qua nhà Quý chi vậy?

- Qua chơi vậy thôi!

Tiểu Long đáp, giọng cố tỏ ra hào hứng.

- Hạnh không tin! - Nhỏ Hạnh “xì” một tiếng - Người ta chỉ đi chơi vào đầu giờ chiều hoặc sau bữa cơm tối thôi. Chẳng ai đi chơi vào lúc chạng vạng này cả!

- Thì tất nhiên cũng có tí chuyện! - Biết không thể qua mắt được nhỏ bạn tinh quái này, Tiểu Long đành ập ứng đáp xuôi theo.

- Long định nhờ Quý giải toán giúp chứ gì? - Nhỏ Hạnh bất ngờ

hỏi thẳng.

Tiểu Long giật mình:

- Sao Hạnh biết?

Câu hỏi thực thà của Tiểu Long chẳng khác nào một lời thú nhận. Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Hạnh chỉ đoán vậy thôi! Nhưng mà đúng không?

- Ừ thì cũng có một bài kho khó! - Tiểu Long bối rối đưa nắm tay quệt mũi.

- Nếu vậy Long khỏi cần chạy qua nhà Quý làm gì cho xa! - Nhỏ Hạnh ân cần nói – Để lát vào nhà Hạnh chỉ giùm cho!

Lời đề nghị của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long mừng rơn. Nhỏ Hạnh giỏi toán không kém gì Quý ròm, lại ăn nói ôn tồn hoà nhã, thật chẳng hiểu có chút gì giống với miệng lưỡi của thằng ròm kia. Trước đây, Tiểu Long lần nào cũng có cảm kích về sự kiên nhẫn của bạn mình.

Người ta thông minh “nói một hiểu mười” trong khi Tiểu Long toàn ngược lại. Nhỏ Hạnh giảng mười nó chỉ hiểu được một. Nhưng nhỏ Hạnh chẳng bao giờ nổi nóng, mặc dù lần nào giảng bài cho Tiểu Long mặt nó cũng đỏ gay vì phải nói nhiều. Nó vừa đưa tay lau mồ hôi vừa kiên trì giảng giải tới lui kỳ cho đến khi Tiểu Long hiểu được mới thôi.

Nhỏ Hạnh tuyệt vời là thế nhưng Tiểu Long chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện học chung với nó. Nhỏ Hạnh dù sao cũng là con gái, tự dung hạ mình tôn nó làm “thầy” thì quả là ngượng miệng. Chính vì ý nghĩ đó mà Tiểu Long thà đưa mặt cho Quý ròm xài xê chứ nhất định không chịu chạy đi nhờ vả cô bạn đáng yêu của mình.

Hôm nay lại khác. Hôm nay nhỏ Hạnh đi tìm nó chứ không phải nó đi tìm nhỏ Hạnh. Và cũng chính nhỏ Hạnh mở miệng đề nghị “xin” được giải toán cho nó chứ nó cũng không hề lên tiếng “cầu cứu”.

Do đó, sau khi về nhà, Tiểu Long hăng hái lục tìm cuốn tập của nhỏ Oanh, giở bài toán khi nãy ra cho nhỏ Hạnh xem:

- Bài này nè!

Nhỏ Hạnh liếc qua bài toán rồi ngồi trước mắt nhìn Tiểu Long, mặt chưng hửng:

- Toán lớp năm mà?

Đang hào hứng, Tiểu Long quên bém mất chuyện đó. Nghe nhỏ Hạnh thắc mắc, nó sực nhớ, liền đỏ mặt:

- Ủ, đây là bài toán của nhỏ Oanh! - Rồi ngượng ngịu nói thêm – Nhưng khó lắm!

Nhỏ Hạnh nhìn vào tập, lại “ủa” thêm một tiếng:

- Bài này đã được giải được rồi kia mà?

- Thì trên lớp thầy nhỏ Oanh đã giải rồi! - Tiểu Long lúng túng đưa tay quạt mũi – Nhưng nó vẫn không hiểu! Nó hỏi tôi, tôi cũng... không hiểu nốt!

Thấy mặt bạn mình có vẻ ngượng ngập, nhỏ Hạnh liền gật gù tặc lưỡi:

- Đây là đề toán thi học sinh giỏi toàn quốc, không phải toán bình thường đâu!

Nghe vậy, Tiểu Long hớn hờ thở phào:

- Hèn gì!

Đúng lúc đó nhỏ Oanh từ đằng sau bếp đi lên.

- A, chị Hạnh! – Nó reo lên - Chị mới tới hả?

- Ủ, chị tới mượn anh Long cuốn sách!

Nhỏ Oanh liếc Tiểu Long:

- Anh bảo đi công chuyện gì đó, giờ có đi không?

Tiểu Long lắc đầu:

- Thôi không đi nữa! - Rồi nó ngó lơ chỗ khác, chép miệng tiếp -
Sẵn chị Hạnh tới chơi, để tao nhờ chị giảng bài cho mày luôn!

- Ôi, hay quá!

Nhỏ Oanh sung sướng reo. Từ lâu nó đã nghe đồn chị Hạnh là “siêu học sinh”, là “nhà thông thái” số một của trường Tự Do. Được chị giảng bài cho thì còn gì bằng! Chắc chắn là ăn đứt các ông anh của nó! Đang phấn khởi, nhỏ Oanh không còn bụng dạ nào để thắc mắc tại sao khi có chị Hạnh tới giảng bài giùm thì ông anh của mình chẳng buồn đi “công chuyện” gì gì đó nữa.

Kính vạn hoa

Chương 8

Kính Vạn Hoa 04: Ông Thầy Nóng Tính - (Chương 8) - Chương 8/10 »

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Nhỏ Hạnh rất thắc mắc về Tiểu Long.

Hôm giảng bài toán về những quả trứng, nhỏ Hạnh ngạc nhiên thấy nhỏ Oanh hiểu những ngoắt ngoéo của bài toán nhanh hơn nhiều so với ông anh của mình.

Tất nhiên trước mặt cô em, nhỏ Hạnh không tiện mở miệng kiểm tra sự tiếp thu của ông anh nhưng mỗi lần giảng tới chỗ khó, nó kín đáo đưa mắt nhìn Tiểu Long ra ý hỏi thì thấy thằng này cứ ngồi trơ mắt ếch.

Thực ra, nhỏ Hạnh làm gì chẳng biết Tiểu Long rất kém toán. Nhưng cả mấy tuần nay, Quý ròm cứ bô bô khoe với nhỏ Hạnh rằng nó đang kèm cho Tiểu Long học. Mà được một đĩa "siêu toán" như Quý ròm kèm cặp thì không có lý gì Tiểu Long cứ ì à ì ạch mãi được !

Vậy mà theo như nhỏ Hạnh quan sát thì Tiểu Long dường như chẳng khá lên được tẹo nào.

Bữa đó, sau khi giảng xong bài toán bán trứng, đợi nhỏ Oanh cất tập và đi ra phía sau, nhỏ Hạnh làm bộ tình cờ nhắc tới những công thức và những định lý mới học trên lớp, rồi sau đó nó vờ quên, nhờ Tiểu Long nhắc dùm.

Dĩ nhiên là Tiểu Long ngồi thộn ra như thằng bù nhìn rơm.

Tới lúc này thì nhỏ Hạnh biết chắc những ngờ vực của mình quả không lầm. Nó ngớ ngàng hỏi :

- Bộ Long không nhớ gì về những điều thầy Hiếu giảng hết sao ?

Tiểu Long gãi đầu, bối rối :

- Ủ, không hiểu sao tôi cứ quên bét hết cả !

Nhỏ Hạnh chớp mắt :

- Nhưng dạo này Long đang học thêm với Quý kia mà ?

- Ủ.

Tiếng "ừ" của Tiểu Long không có một ý nghĩa gì rõ rệt. Nhỏ Hạnh cau mày :

- Thế sao...

Nhỏ Hạnh ngập ngừng không nói hết câu , nhưng Tiểu Long thừa hiểu bạn mình muốn nói gì. Nó nhìn ra cửa, thở dài :

- Học với Quý rờm cũng như không !

Lời than thở của Tiểu Long khiến nhỏ Hạnh ngơ ngác :

- Sao lại như không ? Quý giỏi toán lắm kia mà ?

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi :

- Quý rờm giỏi thì giỏi thật, nhưng nó quát tháo ghê quá! Nghe nó quát một hồi, chữ nghĩa chạy đi đâu hết ráo!

Nhỏ Hạnh cố nén cười:

- Nhưng nếu vậy sao Long theo học với Quý lâu thế? Gần những cả tháng kia mà?

- Tôi không muốn nghỉ, sợ Quý ròm buồn! - Tiểu Long chép miệng - Hơn nữa, trước khi học Quý ròm đã ra điều kiện "dù gặp bất cứ chuyện gì cũng không được bỏ ngang", bây giờ muốn thoái lui cũng không được!

Nghe tới đây, nhỏ Hạnh không nhịn được liền phì cười. Nó chưa thấy ai ranh ma như Quý ròm. Biết mình không thể nào bỏ được tạt la lỏi, liền lấu lỉnh công bố một thứ "nội qui" không giống ai để bắt chẹt Tiểu Long.

Nhỏ Hạnh cũng không thấy ai thật thà như Tiểu Long. Trước một điều kiện khả nghi như thế cũng không hề phản đối hoặc hỏi cho ra lẽ, cứ nhắm mắt nhắm mũi chấp nhận bừa để bây giờ than dài thở vắn.

Cười đã, ngoảnh lại thấy Tiểu Long ngồi buồn xo, nhỏ Hạnh vội lên tiếng an ủi:

- Thôi Long đừng buồn nữa! Để Hạnh chỉ cho Long học!

Tiểu Long như không tin vào tai mình:

- Hạnh kèm cho tôi học?

- Ừ.

Đề nghị bất ngờ của nhỏ Hạnh làm Tiểu Long ngẩn ngơ. Nó quên bém mắt chuyện nhỏ Hạnh là... con gái. Một nỗi ám áp len vào tim nó.

Nhưng khi niềm phấn khích qua đi, Tiểu Long buồn bã lắc đầu:

- Không được đâu!

- Sao không được? - Nhỏ Hạnh tròn mắt.

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Tôi đã lỡ ngoéo tay với Quý ròm rồi, không thể bỏ nó để quay sang học với Hạnh được!

- Long khờ ghê! - Nhỏ Hạnh nhăn mũi - Hạnh có bảo Long thôi học với Quý đâu!

Rồi xòe bàn tay ra trước mặt Tiểu Long, nhỏ Hạnh vừa đếm vừa chậm rãi giải thích:

- Đây nè! Thứ ba, thứ năm, thứ bảy Long học với Quý. Còn những chiều thứ hai, thứ tư, thứ sáu Long học với Hạnh! Sao, như vậy được không?

Nghe nhỏ Hạnh sắp xếp như vậy, Tiểu Long đã định gật đầu nhưng đến phút chót bỗng dừng nó lại đổi ý:

- Cũng không được! Tôi không thể học với Hạnh được!

- Sao lại vẫn không được? - Nhỏ Hạnh chưng hửng - Một ngày Long học với Quý, một ngày Long học với Hạnh kia mà?

- Thì vậy! - Tiểu Long nhăn nhó - Nhưng tôi không thể chiều nào cũng ôm tập đi học thêm được! Nhà tôi vắng người, tôi phải ở nhà trông em và thỉnh thoảng đi lấy hàng cho mẹ!

Tiểu Long giải thích một cách khổ sở. Từ chồi lòng tốt của bạn, nó

cảm thấy áy náy làm sao! Hơn nữa, nó còn sợ nhỏ Hạnh giận mình.

Nhưng nhỏ Hạnh chỉ cười xòa:

- Tưởng gì! Hạnh có bắt Long phải tới nhà Hạnh học đâu! Mỗi tuần ba buổi, Hạnh sẽ tới nhà Long!

Bữa đó, cho đến lúc nhỏ Hạnh ra về, Tiểu Long vẫn chẳng nói được một câu ra hồn. Thái độ của nhỏ Hạnh khiến nó cảm động đến mức không còn giữ được vẻ tự nhiên. Hóa ra bạn gái là thế! Nó dịu dàng hơn bạn trai gấp tí tí lần! Thật chả bù với thằng Quý ròm lúc nào cũng om sòm âm ỉ cứ như thể trời sập đến nơi! Tôn một đũa con gái nhiệt tình và tử tế như nhỏ Hạnh lên làm "sư phụ" xét ra cũng không có gì quá đáng! Và lại, đây là nó tự nguyện xin kèm cho mình học chứ mình có làm "đơn xin nhập học" nộp cho nó đâu! Trước khi bắt đầu học với "cô giáo Hạnh", Tiểu Long đã tự trấn an mình như thế và nó rất lấy làm hài lòng với ý nghĩ hay ho đó.

Quý ròm dĩ nhiên không hề hay biết gì về chuyện Tiểu Long học thêm với nhỏ Hạnh. Sợ Quý ròm tự ái, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã thỏa thuận với nhau không đề lộ chuyện này cho bất kỳ một ai. Với Quý ròm, lại càng giấu kín.

Vì vậy Quý ròm như nở từng khúc ruột khi thấy tên học trò chậm chạp của mình bỗng dung tiến bộ vượt bậc.

Những buổi học chung gần đây, Quý ròm giảng đến đâu Tiểu Long hiểu đến đó y như thể nó vừa uống thuốc tiên vậy.

Thoạt đầu nói câu gì thấy Tiểu Long cũng gật, Quý ròm không yên bụng, tưởng nó giở mùng cũ, hiểu hay không gì cũng gật tuốt.

Nhưng đến khi kiểm tra lại sự thành thực của học trò bằng cách hỏi vặn hỏi vẹo đủ kiểu, hỏi kiểu nào thấy Tiểu Long cũng đáp ro ro,

Quý ròm mới thật yên dạ. Nó sung sướng nhận xét:

- Mày khá lên thấy rõ rồi đấy!

Lần đầu tiên được "thầy" khen, Tiểu Long thích lắm. Nó cảm thấy người mình lâng lâng như đang bay bổng.

Quý ròm lại gật gù:

- Lúc về nhà, mày coi lại bài kỹ lắm phải không?

- Ừ, kỹ lắm! - Tiểu Long hùa theo - Hôm nào tao cũng học đến tận tối mịt!

- Mày cố gắng như vậy là tốt! - Quý ròm lên giọng "sư phụ" - Cứ cái đà này chẳng bao lâu mày sẽ học giỏi ngang tao với nhỏ Hạnh cho mà xem!

Thấy Quý ròm bắt đầu giở giọng huênh hoang, Tiểu Long buồn cười quá xá nhưng ngoài mặt nó vẫn giữ vẻ nghiêm trang:

- Ừ, tao sẽ cố!

Thái độ ngoan ngoãn của tên học trò khiến ông thầy cười tít mắt. Quý ròm không ngờ mình có khiếu dạy học đến thế. Tiểu Long vừa giỏi lại vừa ngoan. Mà nào có lâu la gì, mình chỉ mới kèm cho nó học chỉ hơn một tháng rưỡi chứ mấy!

Càng ngắm nghĩ, Quý ròm càng phục mình. Càng phục mình, nó càng ba hoa. Ngả người vào lưng ghế, Quý ròm neho mắt nhìn Tiểu Long, hắng giọng hỏi:

- Bây giờ mày có công nhận phương pháp giảng dạy của tao hiệu quả chưa?

- Công nhận! - Tiểu Long tắc lưỡi.

Không để ý đến vẻ mặt thờ ơ của tên học trò, Quý ròm hí hửng "phỏng vấn" tiếp:

- Vậy mày có công nhận nhờ tao... quát tháo nên mày mới cố học và đạt được tiến bộ như bây giờ không?

Ngay từ khi Quý ròm vừa mở "máy nổ", Tiểu Long đã định bụng nó nói nhăng nói nhớt gì mặc xác, mình cứ gật đầu bừa cho xong.

Nhưng không ngờ Quý ròm được đăng chân lên đăng đầu. Nó hỏi các cơ kiêu đó, Tiểu Long không biết phải phản ứng ra sao.

Chính cái trò nạt nộ băng nhăng của Quý ròm trước đây khiến Tiểu Long bữa nào ngồi học đầu óc cũng quay tít thò lò như cối xay thóc, người cứ hừng hực như sắp lên cơn sốt. Nếu không nhờ nhỏ Hạnh "ra tay nghĩa hiệp", giờ này chắc Tiểu Long vẫn còn học hành ị ạch như trâu nghé kéo cày và còn bị mấy cái hình thang, hình thoi chết tiệt kia làm khổ dài dài.

Vậy mà bây giờ Quý ròm bắt Tiểu Long phải lớn tiếng ca ngợi "công trạng" của cái trò quát tháo đình tai đó thì quả là o ép thẳng bạn của mình quá. Để bảo vệ bí mật về chuyện học chung giữa nó và nhỏ Hạnh, Tiểu Long sẵn sàng nói dối Quý ròm mọi thứ. Nhưng nói dối đến mức ngoác miệng bảo "nhờ mày quát tháo tao mới giỏi giang" thì Tiểu Long cảm thấy lương tâm cắn rứt quá xá.

Hỏi một hồi thấy Tiểu Long không đáp, mặt mày lại nhăn nhăn nhó nhó, Quý ròm sốt ruột:

- Sao, tao nói có đúng không?

- Ờ... ờ... - Tiểu Long ấp úng một cách khổ sở.

Thấy tên học trò ngoan ngoãn tự dung giở quẻ, Quý ròm điên tiết:

- Đúng thì nói đúng, sai thì nói sai chứ "ờ, ờ" cái gì! Sao, đúng không?

Quý ròm đột ngột găm lên khiến Tiểu Long hoảng vía. Nó lật đặt gậy đầu như cái máy:

- Đúng... đúng...

- Đúng thì nói đúng đại từ đầu cho rồi, còn bày đặt ngẫm nghĩ! -
Quý ròm khoái chí cười toe.

Tiểu Long dở cười dở mếu. Cuối cùng chẳng biết làm sao, nó đành toét miệng cười phụ họa. Chứ chẳng lẽ ông thầy đang ngồi cười hề hề mà học trò lại nhăn răng ra khóc?

Kính vạn hoa

Chương 9

Từ ngày nhỏ Hạnh đến nhà “phụ đạo”, trình độ của anh em Tiểu Long tăng tiến hẳn.

Sở dĩ nói bốn chữ “anh em Tiểu Long” bởi vì không chỉ ông anh mà cả cô em cũng tranh thủ nhờ “cô giáo” để mền này giảng giải biết bao nhiêu là thứ.

Hễ thấy nhỏ Hạnh kêu Tiểu Long ngồi vào học, bao giờ nhỏ Oanh cũng lấy tập của mình ra ngồi kế bên, chốc chốc lại quay sang hỏi:

- Chị Hạnh ơi! Hai số tự nhiên có tích bằng 50 thì chúng có phải là những đại lượng tỉ lệ nghịch không?
- Chị Hạnh ơi! Chị có biết bài toán “một con vịt trời đang bay gặp một đàn vịt trời” không? Lát chị chỉ dùm em nhé!

Chưa bao giờ nhỏ Hạnh từ chối một yêu cầu nào của nhỏ Oanh. Trước cặp mắt đen láy, mở to chờ đợi của cô em gái của bạn mình, bao giờ nhỏ Hạnh cũng dễ dãi gật đầu và sau đó thế nào nó cũng tận tình giảng giải cho đến chừng nào nhỏ Oanh thông suốt hết mới thôi.

Nhỏ Oanh không chỉ dừng lại ở môn toán. Có những hôm nó “lấn” sang các “lãnh vực” khác:

- Chị Hạnh ơi! “Mưa! Mưa!” là câu rút gọn hay câu đặt biệt hả chị?

Và kể cả trong những trường hợp như vậy, “cô giáo” Hạnh cũng

luôn luôn làm nó thỏa mãn.

Nhỏ Hạnh biết nhà Tiểu Long khó khăn hơn nhà mình và nhà Quý ròm. Cả nhà Tiểu Long đều làm lụng vất vả, kể cả hai ông anh phải nghỉ học bắt đầu từ năm lớp chín. Mỗi buổi chiều, Tiểu Long và nhỏ Oanh vừa trông nhà vừa phụ đi lấy hàng cho mẹ. Nhỏ Oanh là con gái, lại phải làm việc nhà thay mẹ. Mà việc nhà thì bao nhiêu là thứ, chỉ nghĩ đến thôi nhỏ Hạnh đã phát khiếp. Ở nhà nhỏ Hạnh, mọi việc đã có dì Khuê làm giúp nên nó chả phải động tay động chân, chỉ lo học. Vậy mà nhỏ Oanh bé xiu kia, trạc cỡ tuổi với thằng Tùng em nó chứ mấy, đã phải cáng đáng hết mọi chuyện trong nhà khiến nó phục lặn.

“Trách nhiệm” của nhỏ Oanh nặng nề như vậy thì lấy đâu ra thì giờ để đi học thêm như những đứa trẻ ham học khác? Mà nếu sắp xếp được giờ giấc thì không chắc bố mẹ của Tiểu Long sẽ dễ dàng lo liệu được khoản học phí cho con mình! Nhỏ Hạnh xao xuyến nhủ bụng và vì thế nó cảm thấy sung sướng khi được giúp đỡ cho cô em vất vả của bạn mình.

Sự hiện diện của nhỏ Hạnh vào những chiều ngày chẵn khiến căn nhà lụp xụp của Tiểu Long âm áp hẳn lên. Tính tình dịu dàng của nó khiến mẹ của Tiểu Long rất quý mến. Nhỏ Oanh thì khỏi nói, càng ngày nó càng quyến luyến “cô giáo” Hạnh, lúc nào cũng lảng vảng quanh chỗ nhỏ Hạnh ngồi.

Tiểu Long tất nhiên là rất hài lòng về bạn mình. Nói chung, với nhỏ Hạnh, mọi cái đều đáng điểm mười. À, nhưng không, vẫn còn một “điểm yếu” nho nhỏ.

Hôm “khai giảng” lớp học thêm, Tiểu Long pha một ly nước chanh đặt trước mặt nhỏ Hạnh để bạn mình vừa giảng bài vừa “thấm giọng”.

Nhưng nhỏ Hạnh chỉ uống đâu được hai, ba hớp. Đến khi Tiểu

Long cúi đầu hí hoáy làm bài, bỗng nghe một tiếng “xoảng”, nó giật mình ngẩng đầu lên, thấy “cô giáo” mặt mày xanh lét xanh lét. Chiếc ly trên bàn biến mất. Còn dưới chân nhỏ Hạnh nước đỏ lênh láng, mảnh thủy tinh văng tứ tung.

- Hạnh... Hạnh...

Nhỏ Hạnh ấp úng, mặt từ xanh chuyển qua đỏ.

Tiểu Long mỉm cười trấn an:

- Hạnh đừng lo! Nhà còn khối ly mà sợ gì!

Rồi ngó quanh quất, không thấy nhỏ Oanh đâu, Tiểu Long xô ghế đứng lên:

- Để tôi dọn chỗ này cho!

Rồi không để ý Tiểu Long kịp ngăn cản, nhỏ Hạnh bước vội ra nhà sau tìm ki, chổi và giẻ lau.

Tưởng thế là xong, nhưng đến khi nhỏ Hạnh đem rác đi đổ, chẳng biết nó lục đục gì sau bếp mà một lát sau, Tiểu Long lại giật nảy người khi nghe vang lên một tiếng “xoảng” thứ hai nữa.

Hoảng hốt, Tiểu Long chạy vù xuống bếp.

Nhỏ Hạnh đang thất sắc đứng nhìn những mảnh vỡ trên nền nhà, mặt lộ rõ vẻ hoang mang.

- Hạnh lại làm vỡ ly nữa hả? - Tiểu Long như không tin vào mắt mình.

- Ủ! - Nhỏ Hạnh lí nhí.

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Chiếc ly này ở đâu ra vậy?

- Ở trên kia! - Nhỏ Hạnh chỉ tay lên đầu chạn gỗ - Hạnh định lấy xuống rót một ly nước khác nhưng... nhưng...

Nhỏ Hạnh nói tới đây, ngắc ngư một hồi rồi chớp mắt làm thình. Vẻ lóng ngóng của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long phì cười:

- Nhưng chả hiểu làm sao nó lại tuột khỏi tay chứ gì? - Rồi nó khoát tay – Thôi, lần này Hạnh để tôi “thanh toán” chỗ này cho! Hạnh lên nhà trên ngồi đi!

Nhỏ Hạnh không chịu:

- Để Hạnh phụ với Long dọn dẹp!

Hai đứa loay hoay gom những miếng vỡ vào ki rồi đem đổ xuống hố rác chỗ gốc chuối sau vườn.

Lúc đi vào, nhỏ Hạnh nhác thấy chiếc ca nhựa màu xanh treo lủng lẳng trên vách, liền hớn hờ reo lên:

- Ôi, chiếc ca kia!

Tiểu Long nhìn theo tay chỉ của nhỏ Hạnh, mặt ngơ ngác:

- Chiếc ca này có gì lạ đâu! Ở đâu chẳng có những chiếc ca như vậy!

Nhỏ Hạnh ấp úng:

- Nhưng nó bằng nhựa!

Mặt Tiểu Long càng đực ra:

- Bằng nhựa thì sao?

Nhỏ Hạnh dậm chân:

- Thì mình lỡ làm rớt nó cũng không bẽ chứ sao! Có vậy mà Long cũng không hiểu!

- À, à, - Tiểu Long gật gù – Bây giờ thì tôi hiểu rồi! Có nghĩa là Hạnh muốn tôi rót nước cho Hạnh trong chiếc ca này chứ gì?

- Thì vậy chứ còn sao nữa! - Nhỏ Hạnh lườm Tiểu Long một cái dài.

- Nhưng chả ai lại rót nước mời khách bằng chiếc ca to đùng như thế này cả! – Tiểu Long bối rối nói - Mẹ tôi biết mẹ tôi la chết!

- Nhưng Hạnh là bạn của Long chứ đâu phải là khách! - Nhỏ Hạnh cố thuyết phục, rồi thấy Tiểu Long lộ vẻ lưỡng lự, nó hùng hổ nói thêm – Long đừng lo! Khi nào mẹ Long rầy, Hạnh sẽ nói giùm cho!

Nhỏ Hạnh đã "năn nỉ" tới mức đó, Tiểu Long đành phải gượng gạo gật đầu. Hơn nữa nếu Tiểu Long cũng biết nếu nó cứ khăng khăng từ chối đề nghị thẳng thắn của nhỏ Hạnh thì chỉ trong vòng một tuần, nhà nó sẽ không còn lấy một cái ly để uống nước.

Nhỏ Oanh không hay biết tất cả những diễn tiến đó nên khi từ ngoài đầu hẻm chạy vô, thấy nhỏ Hạnh đang bung chiếc ca nhựa to tổ bố, nó liền sừng sốt kêu lên:

- Trời đất! Bộ ở nhà hết ly rồi hay sao mà anh Long lấy chiếc ca này rót nước cho chị Hạnh?

Trước tiếng la bài hăi của nhỏ Oanh, Tiểu Long và nhỏ Hạnh chẳng biết đáp sao, đành đưa mắt nhìn nhau tùm tùm cười.

Tóm lại, nhỏ Hạnh chỉ mắc mỗi tật vụng về đó thôi. Ngoài ra, nó hầu như không có một khuyết điểm gì đáng kể. Nhưng bù lại, tay chân nó vụng về bao nhiêu thì đầu óc nó lại minh mẫn bấy nhiêu. Có những bài toán nom vô cùng rắc rối, hóc hiểm, Tiểu Long nhìn vào muốn hoa cả mắt, nhưng sau khi nhỏ Hạnh giảng xong thì chúng bỗng trở nên đơn giản, dễ hiểu cực kỳ. Nhờ vậy mà Tiểu Long càng ngày càng bớt sợ môn toán.

Tiểu Long hết sợ môn toán thì Quý ròm đâm sợ Tiểu Long. Một hôm nó nhìn “học trò” mình bằng ánh mắt “là lạ”.

- Bây giờ mày không còn là thằng Tiểu Long nữa!

- Nghĩa là sao? - Tiểu Long ngơ ngác hỏi lại.

Quý ròm mỉm cười:

- Thằng Tiểu Long bạn tao lờ khờ chứ đâu có thông minh nghe đâu hiểu đó như mày!

Nhận xét ưu ái của Quý ròm làm Tiểu Long đỏ mặt:

- Tao mà thông minh gì!

Tiểu Long nói thật. Nó biết mình chẳng thông minh đến mức “nghe đâu hiểu đó” như Quý ròm khen. Sở dĩ nó có thể tiếp thu mau lẹ những bài giảng của Quý ròm chẳng qua nó đã được học với nhỏ Hạnh từ trước.

Mới đây cũng vậy. Quý ròm bảo:

- Về môn hình học coi như mày đã theo kịp chương trình ở lớp rồi!

Kỳ tới mình bắt đầu học đại số!

Trước đây Tiểu Long sợ nhất là môn đại số. So với hình học, đại số rối rắm, phức tạp hơn nhiều. Hình học còn có hình vẽ này nọ, quên sạch sành sanh mọi định lý, nhìn vào mấy cái hình cũng còn đoán non đoán già được chút đỉnh. Đại số thì ôi thôi, toàn những số là số, lại thêm ngoặc lớn ngoặc bé, lũy thừa đồ thi, hàm số phương trình đủ thứ hàm-bà-lằng! Mà đối với Tiểu Long, “tiểu số” nó học còn chưa thông, nói gì đến “đại số”! Đó là chưa kể đến cái “hằng đẳng thức đáng nhớ” quái quỷ gì gì đó. Trong sách người ta bảo là “đáng nhớ” mà sao Tiểu Long cảm thấy nó “chẳng đáng nhớ” tí nào, càng cố nhét vào đầu nó càng cố tìm cách chuồn ra.

Nhưng đó là nói “trước đây” kia. Còn từ ngày có nhỏ Hạnh theo “phò tá”, Tiểu Long chẳng biết sợ là gì nữa.

Quý ròm mới dặn hôm trước, hôm sau nó đã thủ thi với nhỏ Hạnh:

- Bữa nay mình học đại số đi!

- Sao vậy?

Tiểu Long đưa tay quệt mũi:

- Chiều mai Quý ròm chuyển qua... đại số!

Nhỏ Hạnh bật cười:

- Làm gì Long sợ Quý dữ vậy?

Miệng tuy nói đùa nhưng nhỏ Hạnh vẫn rút cuốn đại số ra. Rồi bằng lối giảng giải khúc chiết, rành rẽ, nhỏ Hạnh thông thả dẫn cậu học trò to xác len lỏi vào khu rừng rậm của những đa thức rườm rà.

Và đúng như Tiểu Long dự đoán, ngày hôm sau sự “thông minh

sáng láng” của nó khiến Quý ròm một lần nữa phải kinh ngạc kêu lên:

- Trời đất! Cái đầu của mày mấy tuần nay làm bằng chất gì vậy hả Tiểu Long?

Thấy thằng ròm này tự dung lại lời “cái đầu” mình ra hỏi han về “chất liệu”, Tiểu Long ngạc nhiên và tính đồ quạu. Nhưng chỉ trong thoáng mắt, nó chợt hiểu ra Quý ròm mắng yêu mình, liền lỏn lẻn đáp:

- Thì cũng như hồi nào đến giờ thôi chứ chất gì!

- Hồi nào đến giờ sao được mà hồi nào đến giờ! – Quý ròm khịt mũi - Hồi trước tao có giảng ráo cả nước bọt mày cũng dễ gì hiểu được $ab + c$) tức $ab + ac$ lệ như bây giờ!

- Thì được mày kèm một thời gian, đầu óc tao phải bớt chậm chạp đi chứ!

- Tiểu Long vừa đáp vừa cuối nhìn xuống đất và gãi gãi đầu. Nhưng Quý ròm không để ý đến cử chỉ đó. Nó khoái chí cười toe:

- Ủ hén! Vậy mà tao quên bằng đi mất!

Những ngày sau đó, Tiểu Long còn làm Quý ròm “khoái chí” thêm nhiều lần nữa. Nhưng có lẽ sự kiện sau đây mới làm Quý ròm thực sự nở mày nở mặt.

Hôm đó là tiết toán, thầy Hiếu gọi ba, bốn học trò lên kiểm tra, trong đó có cả Tiểu Long.

Khi Tiểu Long lững thững ôm tập đi lên bảng, ngoại trừ Quý ròm và nhỏ Hạnh, không ai chờ đợi một điều gì mới mẻ nơi nó cả. Mọi người đã quá quen với cảnh nó đứng ngắc nga ngắc ngừ hàng buổi

trước bảng, hết gãi đầu đến gãi tay làm như nhiệm vụ quan trọng của nó trong lúc đó là làm sao cho... đỡ ngứa chứ không phải là trả lời những câu hỏi của thầy giáo.

Thầy Hiếu cũng chẳng lạ gì đứa học trò kém cỏi của mình, vốn xuất sắc trong vai... ông phỗng đá hơn là vai một học sinh lanh lẹ. Nếu có thể để trống cột điểm học sinh trong suốt năm học mà không ảnh hưởng cũng chẳng buồn gọi đến tên Tiểu Long làm gì!

Vì những lẽ đó mà khi Tiểu Long sè sè đặt tập lên bàn và buông thông hay tay nghiêm nghị chờ đợi, thầy Hiếu vẫn chẳng buồn nhìn nó, chỉ hờ hững hỏi:

- Muốn tìm mẫu thức chung của những phân thức đã cho, ta phải làm sao?

Hỏi xong, thầy Hiếu nhịp nhịp tay xuống bàn, vẻ như sẵn sàng chờ đợi và chịu đựng sự “câu giờ” của nó.

Nhưng trái với suy nghĩ của thầy, vừa nghe câu hỏi xong, Tiểu Long tuân một tràng ro ro nghe bắt sướng lỗ tai:

- Thưa thầy, muốn tìm mẫu thức chung của những phân thức đã cho, ta phải phân tích các mẫu thức thành nhân tử, sau đó ta phải...

Tiểu Long “thuyết” một lèo nào là hệ số với lũy thừa, số mũ với mẫu thức mà bỗng nhiên im bặt như chợt phát hiện ra một chuyện lạ.

Thầy Hiếu như không tin vào tai mình. Rồi đoán chừng tên học trò “ăn may” nhờ một câu “trúng tử”, thầy gật gù thận trọng hỏi tiếp:

- Thế muốn quy đồng mẫu thức phải làm sao?

Nhưng Tiểu Long đã khiến thầy sửng sốt. Ngay cả với câu hỏi này,

Tiểu Long cũng đáp ngay không cần nghĩ ngợi:

- Muốn quy đồng mẫu thức, ta phải tìm mẫu thức chung, sau đó nhân tử thức với mẫu thức của mỗi phân thức với nhân tử phụ của nó.

Tiểu Long vừa dứt câu, lớp học liền dậm nhón nháo. Những tiếng xì xào vang lên từ các dãy bàn khiến thầy Hiếu phải quay mặt xuống, hắng giọng:

- Các em im lặng nào!

Rồi quay sang Tiểu Long, thầy gật gù:

- Khá lắm!

Nhưng dường như vẫn chưa tin đứa học trò kém cỏi xưa nay có thể đạt được một tiến bộ vượt bậc như vậy, thầy vói tay lấy viên phấn, bước ra khỏi chỗ ngồi và viết lên bảng một đề toán dài ngoằng, rồi bảo:

- Em giải bài toán này được không?

Đó là bài toán “tìm tập xác định của các phân thức”. Những bài toán loại này ở nhà nhỏ Hạnh đã bắt Tiểu Long giải đi giải lại hàng chục lần nên nó chẳng còn lạ gì.

- Dạ, được ạ!

Tiểu Long lễ phép đáp và cầm lấy viên phấn trên tay thầy, nó nhíu mày tính toán và sau đó bắt đầu ghi ra hàng loạt những dãy số. Tiếng phấn kin kít trên mặt bảng đầy vẻ tự tin, mạnh dạn. Nhoáng một cái, bài toán đã được giải xong một cách chính xác.

Khi Tiểu Long vừa viết xong đáp số cuối cùng, chưa kịp buông

tay, dưới lớp đã lập tức vang lên những tiếng vỗ tay rào rào kèm theo những tiếng reo hò phấn khích:

- Bữa nay cá chép hoá rồng, tụi mày ơi!

- Thật không thể nào tin được !

Có đưa liên hệ với sự kiện đặc biệt vừa xảy ra mấy ngày nay:

- Hiện tượng lạ! Nhật thực toàn phần!

Có đưa bắt chước giọng quảng cáo trên ti-vi:

- Kỳ lạ cứ như thể “tôi từ một đất nước xa xôi đến đây” vậy!

Bọn học trò ồn ào, huyên náo gấp mấy lần khi nãy nhưng có lẽ lần này thầy Hiếu đã hoàn toàn thỏa mãn về Tiểu Long nên đậm dẽ tính hẳn. Mặc cho lũ học trò nhao nhao dưới kia, thầy quay sang Tiểu Long đang đỏ mặt tía tay bên cạnh, giọng vui vẻ:

- Thầy rất hài lòng về em, Long ạ! Hôm nay thầy sẽ cho em điểm mười! Sự phấn đấu của em xứng đáng là một tấm gương để cho các bạn khác học tập!

Được thầy khen, mặt Tiểu Long càng đỏ như. Và con điểm mười không mơ thấy nổi kia khiến chân nó run run cứ muốn khụy xuống. Từ trước đến nay, Tiểu Long chỉ mong đạt được điểm năm môn toán. Chỉ điểm năm thôi, cái điểm trung bình đối với các học sinh khác, Tiểu Long cũng đã vươn hoài không tới, nói chi đến điểm mười là cái điểm cao xa vời vợi chẳng khác nào sao Hỏa. Vậy mà hôm nay cái “sao Hỏa” đó... rớt trúng đầu nó, bảo nó không muốn xiu sao được!

Nhưng khi cơn ngây ngất qua đi, Tiểu Long lại cảm thấy bản thân trong dạ. Nó hiểu rồi dĩ nó đạt được tiến bộ như hiện nay, một phần

nhờ công sức của nhỏ Hạnh. Nếu không có nhỏ Hạnh tận tình chỉ dẫn, chắc chắn nó không bao giờ có được vinh dự ngày hôm nay. Vậy mà thầy chỉ khen mỗi mình nó, trong khi người âm thầm đóng góp phía sau thầy chẳng hề hay biết, quả là bất công!

Ý nghĩ đó khiến Tiểu Long vô cùng bứt rứt. Vì vậy khi thầy Hiều đưa trả tập và ra hiệu cho nó trở về chỗ, Tiểu Long bất thần vọt miệng:

- Thưa thầy...

- Gì thế em? – Thầy nhẹ nhàng hỏi.

- Thưa thầy... - Tiểu Long ấp úng - Sở dĩ em học khá toán là... nhờ bạn kèm đấy ạ!

-Ồ, hay quá! - Thầy Hiều chớp chớp mắt - Thế bạn nào kèm em học thế?

Tiểu Long quay mặt xuống chỗ bàn mình ngồi. Nó đã định giơ tay chỉ nhỏ Hạnh nhưng chợt nhìn thấy vẻ mặt hồi hộp chờ đợi của Quý ròm, bất giác nó bỗng phân vân. Nếu bây giờ nó chỉ nhỏ Hạnh, hành động đó chẳng khác nào dội nước lạnh vào mặt Quý ròm. Hẳn Quý ròm thì chẳng có lỗi gì trong chuyện này. Lỗi là do nó. Nó đã lén lút học thêm với nhỏ Hạnh mà không cho Quý ròm biết.

Nhưng nó cũng không thể chỉ Quý ròm, bởi như vậy chẳng khác nào nó phỉ ơn của nhỏ Hạnh. Và nó sẽ chẳng còn mặt mũi nào để nhìn nhỏ Hạnh nữa.

Lần đầu tiên trong đời, Tiểu Long lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan. Tay nó cứ cào cào nơi túi quần như thể đang mắc kẹt chỗ đó, không thể nào nhấc lên để chỉ trỏ bất cứ ai.

Nhưng thầy Hiếu không hiểu được nỗi khổ của Tiểu Long.

- Bạn nào thế em? - Thầy giục.

Đúng vào lúc không thể nản ná được nữa, Tiểu Long chợt bắt gặp cái nháy mắt của nhỏ Hạnh. Rồi sợ bạn mình không hiểu ý, nhỏ Hạnh khẽ kín đáo hất đầu về phía Quý ròm ra hiệu.

Như kẻ chết đuối vớ được cọc, Tiểu Long mừng rỡ đáp:

- Thưa thầy, bạn Quý ạ!

Cả lớp đang nín thở theo dõi, bỗng thở ào ra. Tưởng ai chứ “thần đồng toán” Quý ròm mà kèm thì mười thằng Tiểu Long cũng phải giỏi chứ đừng nói là một mình nó!

- Quý! - Thầy Hiếu hăng giọng.

Nghe thầy gọi, Quý ròm bẽn lễn đứng lên.

- Em là một học sinh giỏi của trường ta, điều đó rất đáng biểu dương! - Thầy chậm rãi nói – Nhưng em biết giúp bạn học giỏi là chuyện còn đáng khen hơn nữa!

Quý ròm là học sinh cưng của thầy Hiếu. Trước nay nó đã được thầy khen không biết bao nhiêu lần, nhưng có lẽ chưa có lời khen nào làm nó xúc động và sung sướng như bữa nay.

Thầy Hiếu không chỉ dừng lại ở đó. Thầy nói với cả lớp:

- Thầy đề nghị các em cho một tràng pháo tay để tán thưởng hành động đẹp đẽ của bạn Quý!

Được thầy “bật đèn xanh”, cả lớp chồm dậy vỗ tay đôm đốp. Có đứa còn hưng chí thò tay vào ngăn bàn đập thùng thùng.

Duy có tiếng vỗ tay của Tiểu Long là uể ải nhưng không ai nhận thấy điều đó, trừ nhỏ Hạnh.

Thật ra Quý ròm cũng đáng được biểu dương! – Tiểu Long bâng khuâng nghĩ – Nó đã bỏ bao nhiêu thời gian và công sức để kèm cho mình học, mặc dù không hiệu quả. Nhưng dù sao những tràng pháo tay hôm nay lẽ ra nên dành cho nhỏ Hạnh. Như thế mới phải!

Kính vạn hoa

Chương 10

Được thầy khen, Quý ròm như nở từng khúc ruột. Mặt mày nó rạng rỡ suốt cả ngày hôm đó.

Trưa, Quý ròm không tài nào ngủ được. Nó cứ nằm trằn trọc, lăm qua lăm lại trên giường, đầu óc lúc nào cũng lớn vờn những hình ảnh huy hoàng ở lớp học ban sáng.

Đầu giờ chiều, rửa mặt xong, không nén được Quý ròm khều nhỏ Diệp:

- Nè!

- Gì?

- Mày biết gì chưa?

- Biết gì là biết gì?

- Tao ấy mà!

- Anh sao?

Quý ròm ưỡn ngực:

- Hồi sáng tao được thầy khen.

Nhỏ Diệp chớp mắt:

- Khen về chuyện gì?

- Chuyện tao kèm cho Tiểu Long học ấy! Hồi sáng Tiểu Long làm toán được điểm mười! – Quý ròm nói với giọng tự hào.

Nhỏ Diệp hít vào một hơi:

- Anh Tiểu Long được điểm mười thật hả?

- Thì thật chứ sao!

Quý ròm đáp, nó có vẻ phật ý về câu hỏi lại của nhỏ Diệp. Rồi như để chứng minh là mình không bịa chuyện, nó hào hứng “tường thuật”:

- Thầy kêu Tiểu Long lên kiểm tra, hỏi câu nào nó đáp vanh vách câu đó khiến cả lớp cứ giương mắt ếch lên dòm. Rồi thầy ra một đề toán lên bảng, bắt Tiểu Long giải. Mà đề toán thì khó ời là khó, đến tao cũng phải nghĩ nát óc, thế mà Tiểu Long nó chỉ phẩy tay một cái là xong...

- Nếu vậy thì thầy khen anh Tiểu Long chứ mắc gì khen anh?

Nhỏ Diệp hỏi chen ngang làm Quý ròm mất hứng. Nó quắc mắt:

- Cái con ngốc tử này, tao đã kể xong đâu! – Rồi nó chép miệng tiếp – Thấy vậy, thầy Hiếu sừng sốt kêu lên “Ôi, phép màu nào đã giúp em thành một học sinh giỏi toán như thế?”. Tiểu Long liền chỉ ngay tao “Thưa thầy, bạn Quý chính là phép màu của em đấy ạ! Chính bạn ấy đã kèm cho em học bấy lâu nay!”. Thế là thầy Hiếu bèn khen tao nức nở. Thầy còn bắt cả lớp vỗ tay hoan hô tao nữa. Tụi nó vỗ tay lớn đến mức học trò các lớp khác phải đổ xô qua xem, tưởng có... Thủ tướng tới thăm lớp tao!

Quý ròm chuyên nghề “thêm mắm dặm muối” vào câu chuyện. Nhỏ Diệp thừa biết điều đó. Nhưng lần này nó tin ông anh mình

nói thật, ít ra là về chuyện Tiểu Long được điểm mười, mặc dù cái đề toán thầy Hiếu cho chán chán không khó đến mức Quý ròm mô tả.

Thời gian gần đây, để ý theo dõi, nhỏ Diệp thấy Tiểu Long học khá lên thấy rõ. Tuy không rành các chương trình toán lớp tám nhưng những lần lảng vảng lại gần “lớp học” của hai bậc đàn anh, nhỏ Diệp thấy Tiểu Long không còn nhăn mày nhú mắt, mồ hôi mồ kê nhễ nhại như những buổi học đầu nữa. Bây giờ, Quý ròm giảng tới đâu, Tiểu Long gật đầu lia lịa tới đó, hết như trên đời này chẳng có gì dễ bằng môn toán!

Mà cũng chẳng cần phải lại gần. Ngồi dưới bếp vênh tay cả buổi vẫn thấy lớp học im ru bà rù, không hề nghe một lời quát tháo dõ xuống, nhỏ Diệp biết tổng trình độ của Tiểu Long bây giờ đã khác.

Quả thật, đã khá lâu nhỏ Diệp không nghe anh mình to tiếng với Tiểu Long. Đang nghĩ lan man, sức nhớ đến bài toán mới ra ở lớp, nhỏ Diệp lập tức nín áo Quý ròm, lém lỉnh:

- À, vậy bữa nay anh ban cho em một ít “phép màu” đi!

Quý ròm trừng mắt:

- Chọc quê tao hả mày?

- Chọc quê gì đâu! - Nhỏ Diệp cười nịnh – Em nhờ anh giảng toán giùm chứ bộ!

- Toán gì vậy? – Quý ròm nhún vai – Cũng “bán trứng” nữa hả?

- Bài này khác! Bài này khó hơn nhiều!

Vừa đáp nhỏ Diệp vừa lật đật chạy đi lấp tấp.

- Để em đọc anh nghe hén! - Rồi không đợi Quý ròm có ý kiến, nó lật tập loạt soạn tìm đề toán và hắng giọng đọc – Ba bạn Hồng, Mai, Phượng trồng ba cây : hồng, mai, phượng. Bạn trồng cây mai nói với Hồng: “Trong chúng ta không có ai trồng cây trùng với tên mình cả”. Hỏi bạn nào đã trồng cây gì?

Nhỏ Diệp vừa đọc dứt đề toán, chưa kịp mở miệng hỏi, Quý ròm đã cười toe:

- Dễ ợt! Bạn Hồng trồng phượng, bạn Phượng trồng mai còn bạn Mai trồng hồng!

Thấy ông anh mình đáp ngay không cần nghĩ ngợi, nhỏ Diệp ngẩn mặt ra:

- Sao anh biết?

- Sao không biết! – Quý ròm gật gù – Này nhé! Bạn Hồng tất nhiên không thể trồng hồng, đúng không?

- Đúng. Vì trùng tên! - Nhỏ Diệp mau mắn.

- Bạn Hồng cũng không thể trồng mai, đúng không? – Quý ròm tiếp.

Khác với lần trước, lần này nhỏ Diệp lộ vẻ ngập ngừng:

- Không thể trồng mai hả? Sao lại không thể trồng mai?

- Sao mà ngốc thế! – Quý ròm nhăn mặt - Đề bài đã viết “Bạn trồng cây mai nói với Hồng” thì có nghĩa bạn Hồng không phải là người trồng mai chứ sao!

- Ồ há! - Nhỏ Diệp mừng rỡ buột miệng, quên bém mất chuyện vừa bị mắng “đồ ngốc”.

Quý ròm lừ mắt:

- Vậy mà đã biết bạn Hồng trồng cây gì chưa?

Mắt nhỏ Diệp sáng lên:

- Cây phượng.

Quý ròm hừ mũi:

- Mấy cây còn lại cũng thế! Cứ từ đó suy ra!

Nghe ông anh nói vậy, nhỏ Diệp nhú mày cố tự mình “suy ra”. Nhưng nó “suy” tới “suy” lui một hồi vẫn chẳng “ra” được tí tẹo nào, liền hỏi:

- Khi này anh bảo bạn Phượng trồng cây gì vậy?

Quý ròm lạnh lùng:

- Cây roi.

Tưởng mình nghe nhầm, nhỏ Diệp vội vã hỏi lại:

- Anh bảo cây gì?

- Cây roi chứ cây gì! – Quý ròm khịt mũi – Cây roi để đét đít mông mày ấy!

Câu trả lời “hắc ám” của ông anh khiến nhỏ Diệp xịu mặt:

- Em hỏi đàng hoàng mà anh cứ nói gì đâu không!

Lời trách móc của nhỏ Diệp khiến Quý ròm nổi dóa.

- Bộ mày bảo tao là người không đàng hoàng hả? – Nó gầm lên. Rồi không để nhỏ Diệp kịp thanh minh, nó hùng hổ tiếp – Chính mày không đàng hoàng thì có! Làm toán làm tiếc gì mà cứ toàn hỏi đáp số trước! Học như mày mai một chỉ có đi... lượm bao ni-lông!

Quý ròm làm một tràng khiến nhỏ Diệp tối tăm mặt mũi. Nó mím môi uất ức:

- Tại khi nãy anh nói đáp số trước chứ bộ!

Quý ròm phẩy tay:

- Tao có miệng tao muốn nói gì tao nói! Còn mày chỉ được phép làm, không được phép hỏi!

Trước một ông anh ăn nói ngang như cua, nhỏ Diệp chẳng biết làm gì khác hơn là lặng lẽ cúi nhìn vào tập và cứ mỗi lần nghĩ đến việc mình bị mắng oan, mũi nó lại sụt sà sụt sịt.

Cái cảnh nhỏ Diệp vừa ngồi học vừa thỉnh thoảng đưa tay quạt nước mắt làm Quý ròm ngứa mắt. Nó cau mặt:

- Mày có thôi cái trò “mít ướt” đó đi không! Mày cứ “hức, hức” lên như thế, bà thấy bà lại mắng tao bây giờ!

- Ai bảo anh quát em chi! - Nhỏ Diệp dẫu môi.

- Bộ tao quát mày không được hả? – Quý ròm sùng sộ - Mày có thấy gương Tiểu Long không? Chính nhờ tao quát tháo suốt cả tháng đầu, nó mới cố học và khác lên như thế! Bây giờ nó đã sắp sửa học qua vật lý và hóa học rồi đấy!

Quý ròm lôi cái gương to tổ bố là Tiểu Lương ra mong trấn áp cô em nhưng nhỏ Diệp chẳng có vẻ bị lung lạc. Nó vẫn tiếp tục phụng

phụ:

- Nhưng em khác anh Tiểu Long ! Anh Tiểu Long là con trai, em là con gái!

Quý ròm vung tay:

- Trai gái gì tao cũng quát tuốt! Dạy học mà không quát mắng thì chẳng bao giờ... có kết quả được! Chính thầy Hiếu còn khen ngợi... phương pháp của tao mà lại!

Thấy ông anh đem thầy ra làm bằng chứng, nhỏ Diệp cứng họng, mặc dù trong lòng đầy rẫy những nghi ngờ. Nó không buồn cãi nhau với Quý ròm nữa, mà lẳng lặng đưa tay gấp cuốn tập trước mặt lại và thông thả đứng dậy.

- Mà làm gì thế? – Quý ròm trố mắt.

- Em không học nữa! – Nhỏ Diệp thản nhiên – Phương pháp của thầy không hợp với em!

- Trời ơi là trời! Rõ là đồ ngốc tử!

Quý ròm tức tối kêu lên. Nhưng mặc cho ông anh lòng lộn, nhỏ Diệp vẫn kiên quyết:

- Em ngốc kệ em! Ngốc còn hơn là đưa đầu cho anh mắng!

Thái độ tẩy chay của nhỏ Diệp khiến Quý ròm giận run người. Nó nghiêng răng chồm dậy định chạy tới cốc cho nhỏ em một phát nhưng cuối cùng sợ “bứt dây động rừng”, nó đành buông phịch người xuống ghế, thở hắt ra, giọng chán nản:

- Mặc xác mày! Cho mày học dốt suốt đời luôn!

Rồi vẫn chưa nguôi, nó lại làu bàu “triết lý” như một kẻ từng trải, ngán ngẫm nhân tình thế thái:

- Đời là thế! Bụt nhà chẳng bao giờ gọi là thiêng!

Quý ròm buồn lắm. Càng ngẫm nghĩ nó càng buồn. Nó không ngờ sau một thành tích tuyệt vời như thế, đến thầy Hiếu còn phải khen lầy khen đẽ, nhỏ Diệp lại cả gan trở mặt với nó. Con nhỏ này đúng là chẳng biết trời cao đất dày là gì! Thái Sơn trước mặt mà nó chẳng nhìn ra, ngốc ơi là ngốc!

Lòng đầy tổn thương, Quý ròm lủi thủi bước ra khỏi nhà. Nó chẳng định đi đâu, chỉ lang thang nhắm mắt đưa chân cốt cho vui ảm ức.

Thơ thần một hồi, Quý ròm sực nhớ tới Tiểu Long. Ủ ờn, tại sao mình không tâm sự với Tiểu Long để cho nguôi bực dọc? Chính Tiểu Long, kẻ đã đạt được sự tiến bộ khả quan trong học tập nhờ vào “phương pháp quát tháo” của mình, sẽ là người thông cảm hơn ai hết sự hậm hực trong lòng “sư phụ” nó! Khi nghe mình kể, chắc chắn nó sẽ lên án thái độ của nhỏ Diệp tội tã! Nó sẽ san sẻ và an ủi nỗi phiền muộn của mình. Nó sẽ nói “Người tốt bao giờ cũng lặn lội...”

Quý ròm tiến về phía con hẻm dẫn vô nhà Tiểu Long với bước chân hăng hái.

Mẹ của Tiểu Long ngồi bán hàng đằng trước, nhắc thấy Quý ròm liền mỉm cười niềm nở:

- Cháu vào nhà chơi đi! Tiểu Long có nhà đấy! Có cả Hạnh nữa!

Quý ròm “dạ” một tiếng rồi hăm hở tiến vào hẻm.

Khi bước vào gần tới cửa nhà Tiểu Long, nghe thấy tiếng rù rì vọng ra, Quý ròm nảy ra một ý nghĩ nghịch ngợm, bèn rón rén

bước lại áp tai vào vách. Nó định nghe thử Tiểu Long và nhỏ Hạnh kháo với nhau những gì, lát nữa tìm cách trêu chọc chơi.

Nhưng dỏng tai một hồi, Quý ròm cảm thấy lạ quá. Hình như hai đứa bạn nó đang bàn tán về chuyện gì chứ không phải trò chuyện bình thường. Chẳng ai lại trò chuyện với giọng điệu đều đều như thầy giáo giảng bài thế cả.

Quý ròm lại tò mò lắng tai nghe. Lần này thì nó sững sốt nhận ra đó là tiếng giảng bài thực sự. Nhỏ Hạnh đang giảng toán cho Tiểu Long học.

Điều vừa phát hiện khiến Quý ròm không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. Sao lại có chuyện lạ lùng thế được? Tại sao nhỏ Hạnh lại đến đây giảng bài cho Tiểu Long? Tiểu Long đang học với mình kia mà? Nhỏ Hạnh chỉ mới kèm cho Tiểu Long học hôm nay hay đã lâu rồi?

Hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu Quý ròm. Và câu hỏi cuối cùng khiến nó giật bắn người như chạm phải dây điện.

Nhón trên đầu ngón chân, Quý ròm nín thở rón rén lùi xa khỏi bức vách. Và thay vì bước vào nhà, nó lảng lảng quay trở ra đầu hẻm.

- Cháu đã gặp Tiểu Long chưa?

Thấy Quý ròm nhoáng một cái đã quay ra, mẹ Tiểu Long tỏ vẻ thắc mắc.

- Thấy Tiểu Long đang học nên cháu không vào! – Quý ròm lễ phép – Để hôm khác cháu tới!

Rồi làm như tình cờ, Quý ròm buột miệng hỏi:

- Bạn Hạnh kèm cho Tiểu Long học lâu chưa vậy hử bác?

Mẹ Tiểu Long nhíu mày:

- Cũng lâu rồi! Đâu khoảng tháng rưỡi nay! - Rồi bà chép miệng - Tội nghiệp con bé, nó siêng lắm! Chiều thứ hai thứ tư thứ sáu nào nó cũng tới! Tiểu Long vừa học với cháu vừa học với Hạnh hèn gì nó chẳng khá! Hôm nó lần đầu tiên được điểm mười môn toán, cả nhà bác cứ y như là ngày hội ấy!

Khi nói những điều đó, mẹ Tiểu Long không giấu được niềm hoan hỉ long lanh trong đôi mắt và Quý ròm cảm nhận ngay sự cảm kích trong mắt bà khi bà âu yếm nhìn nó.

Nhưng Quý ròm lại chẳng thấy hân hoan tí tẹo nào cả. Thậm chí nó còn đỏ mặt khi đón nhận về biết ơn của mẹ Tiểu Long. Bây giờ thì nó đã bàng hoàng hiểu ra chính nhờ Hạnh là người đem lại kết quả học tập cho Tiểu Long chứ không phải nó. Bây giờ ngẫm lại nó mới nhớ ra Tiểu Long chỉ “thông minh sáng dạ” chừng khoảng một tháng rưỡi nay thôi, đúng vào thời điểm nhờ Hạnh quí quái kia bắt đầu “nhúng tay” vào chuyện học tập của Tiểu Long.

Cái thằng to xác này đã học trước với nhờ Hạnh ở nhà hèn gì hôm sau mình giảng đâu nó hiểu đó! Vậy mà mình ngu ngốc chẳng mấy may ngộ vục, cứ tưởng nó giỏi giang là nhờ mình, thật là xấu hổ. Xấu hổ nhất là khi được thầy Hiếu khen về thành tích “giúp bạn học tập” mặt mình cứ nhơn nhơn như như một người hùng thực sự, thật chả ra làm sao!

Nhớ về hình ảnh hôm đó trên lớp, mặt Quý ròm nóng bừng và đỏ gay như tôm luộc may mà những người đi đường không ai để ý. Nhưng Quý ròm không giận Tiểu Long. Nó hiểu mọi chuyện là do nó. Chính nó quá tháo ồm tỏi khiến Tiểu Long không học hành gì được, lại còn bắt tên học trò khốn khổ này “không được nghỉ ngang dù xảy ra bất cứ chuyện gì” nên Tiểu Long đành phải đóng kịch với nó.

Nhưng không thể kéo dài chuyện hiểu lầm này được! – Quý ròm băng khuâng nhủ bụng - Tối tiết sinh hoạt lớp đầu tuần, mình sẽ nói rõ sự thật về sự tiến bộ của Tiểu Long cho cả lớp biết! Mình chẳng làm nên công trạng gì, chỉ giỏi tài nạt nộ, lại đi nhận vơ thành tích của nhỏ Hạnh thì mình đâu còn xứng đáng là nhà ảo thuật lừng danh Elvis Quý nữa!

Nhớ tới chuyện nạt nộ, Quý ròm bất giác nghĩ tới nhỏ Diệp, và lòng nó bỗng nhiên chùng xuống. Tội nghiệp em mình, có một ông anh được xưng tụng là “thần đồng toán” mà nó học toán lại chẳng ra sao! Chẳng qua là do “phương pháp quát tháo” của mình mà ra! Về chuyện này, có lẽ từ nay mình phải cố học tập “cô giáo Hạnh” của thằng Tiểu Long mới được!

Nhỏ Diệp không hay biết gì những chuyển biến trong lòng ông anh nên nó kinh ngạc đến há hốc miệng khi thấy Quý ròm ở đâu bên ngoài chạy vù vào, vừa thở hỏn hển vừa nói với nó bằng giọng ngọt ngào mà từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ nó chưa từng có “hân hạnh” nghe qua:

- Em đem bài toán khi nãy ra đây anh giảng lại cho ! Lần nãy mà anh còn nói nặng em một tiếng, anh sẽ tôn em lên làm chị còn anh tụt xuống làm em ngay!

Nguyễn Nhật Ánh

Kính vạn hoa

Phần 5- Chương 1 Xin Lỗi Mà, Tai To

DÌ KHUÊ ƠI! DÌ KHUÊ À!

Đang ngồi đọc sách trên gác, tự nhiên phát hiện khung cảnh chung quanh vắng lặng, nhỏ Hạnh thấp thỏm buột miệng kêu.

Kêu xong, chờ một hồi chẳng nghe tiếng dì Khuê đáp, nhỏ Hạnh đoán dì đã đi chợ. Nhưng còn thằng Tùng, nó ở dưới nhà sao chẳng nghe tiếng Tùng, nó ở dưới nhà sao chẳng nghe tiếng lục đục quen thuộc? Hay nó đã chạy chơi đâu rồi?

Nhỏ Hạnh lại ngoác miệng:

- Tùng ơi! Tùng à!

Đúng như nó dự đoán, tiếng gọi của nó rơi tõm vào thinh không.

Đợi một lát, nhỏ Hạnh lại gân cổ gọi:

- Tùng ới ời!

Vẫn chẳng có tiếng đáp lại. Nhất định thằng này đã chuồn đi đâu rồi! Chẳng hiểu nó có nhớ khóa cửa ngoài không? Nhỏ Hạnh cau mày lắm bầm và sau một thoáng lưỡng lự, nó tiếc rẻ gấp cuốn sách đang đọc dở lại và lẹp xẹp lê bước xuống cầu thang.

Nhà dưới vắng tanh vắng ngắt. Suốt từ phòng ngủ, phòng làm việc của ba ra đến tận phòng khách tịnh không một bóng người. Giờ này ba mẹ đang ở sở làm, dì khuê đi chợ còn thằng Tùng chắc sang chơi bên nhà hàng xóm.

Thực ra gặp những lúc yên tĩnh như thế này, nhỏ Hạnh thích lắm.

Tính nó không ưa ồn ào náo nhiệt. Bao giờ đi học về, ăn cơm xong, nó cũng tót lên ghế bố nằm đọc sách. Đọc sách chán, nó lại ngồi vào bàn loay hoay giờ tập ra học. Có một đứa con ham học như nhỏ Hạnh, ba mẹ chả cần nhắc nhở. Thậm chí mẹ còn lo âu, sợ nó học nhiều sinh ốm.

Nhỏ Hạnh không ốm nhưng đến năm học lớp năm, mẹ phát hiện nó mắc tật cận thị. Ngồi trong lớp, nhìn lên bảng chỉ thấy lơ mờ,

nó cứ xin thầy đổi lên bàn thứ bảy. Sau đó nó chuyển lên bàn thứ sáu, rồi thứ năm. Ngồi bàn thứ năm một thời gian, nó lại xin lên bàn trên nữa. Cho đến khi được thầy xếp ngồi ở bàn đầu, vẫn không thấy rõ chữ trên bảng, nó bèn quay sang dòm tập đưa ngồi cạnh.

Vậy mà nhỏ Hạnh vẫn chưa biết mình bị cận thị. Cho đến hôm mẹ chở nó đi mua cuốn “Đạo đức” thì mọi chuyện mới vỡ lở. Sau khi đi lòng vòng mấy hiệu sách vẫn không tìm thấy cuốn muốn mua, trên đường về lúc chạy qua một sạp sách báo bày bên lề đường, thấy người ta treo la liệt các loại sách giáo khoa, mẹ dừng xe lại, bảo:

- Con nhìn thử xem có cuốn “Đạo đức” trong đó không?

Nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Đứng đây xa quá, con đâu có nhìn rõ chữ!

- Con không nói đùa đấy chứ? – Mẹ sừng sốt – Cách có mấy mét mà con không đọc thấy gì sao?

- Mẹ cũng có đọc được đâu! – Nhỏ Hạnh phụng phịu cãi – Nếu đọc được, mẹ đâu có bảo con!

Mẹ giải thích bằng giọng lo lắng:

- Nhưng mẹ bị cận thị, mà hôm nay mẹ lại quên mang theo kính!

Còn con thì khác!

- Con chẳng khác tí nào đâu! – Nhỏ Hạnh hồn nhiên đáp – Ở lớp, con cũng chẳng nhìn thấy gì trên bảng, chỉ toàn nhìn tập bạn để chép bài!

Rồi nó hào hứng kể chuyện nó cứ dăm ba bữa lại phải xin đổi chỗ ngồi như thế nào và thầy nó chiều ý nó ra sao cho mẹ nghe.

Đến lúc đó, mẹ mới biết điều gì đã xảy ra với con mình. Ngay lập tức, mẹ đưa nó đến bệnh viện khám mắt và tiếp theo dẫn nó đến hiệu kính thuốc để sắm cho nó một cặp kính 1.5 đi-ốp theo chỉ dẫn của bác sĩ.

Chuyện đó xảy ra cách nay đã bao năm rồi, từ hồi nhỏ Hạnh chưa vào trường Tự Do và còn chưa biết Tiểu Long và Quý ròm là ai. Bây giờ cặp kính vẫn còn chễm chệ trên sống mũi nó, đã tăng thêm 0.5 đi-ốp và thỉnh thoảng lại xệ xuống khiến nó chốc chốc phải đưa tay đẩy lên.

Sở dĩ tác giả nói dông dài về nhỏ Hạnh như vậy không phải để giải thích tại sao nó đeo kính mà không đeo một thứ gì khác trên mắt mà chính là để cho bạn đọc thấy rằng nhỏ Hạnh là một đứa ham học ngay từ hồi còn học cấp một.

Và một đứa ham học như vậy sống trong cảnh nhà yên ắng cũng thích thú chẳng khác gì cá sống trong nước.

Nhưng là một đứa nhất gan, nhỏ Hạnh không tài nào yên tâm ngồi thu mình trên gác để tận hưởng cái thú đó. Nó cứ sợ thằng Tùng bỏ đi chơi quên khóa cửa, kẻ trộm sẽ thừa cơ lẻn vào nhà. Mà ở cái chung cư nó đang sống, đã có khối nhà bị mất trộm. Cứ nghĩ đến cảnh mình đang ngồi đọc sách trên gác, còn kẻ trộm thì đang lục lọi vơ vét ở dưới nhà, nhỏ Hạnh đã nghe lạnh toát sống lưng.

Đã không nghĩ thì thôi, càng nghĩ vợ nghĩ vãn, nhỏ Hạnh càng run. Nó thận trọng bước ra kiểm tra cửa trước. Nhìn thoáng qua, thấy cửa khóa bên trong, nhỏ Hạnh thở phào. Như vậy là thằng Tùng còn ở trong nhà. Ừa, nhưng nó chui vào xó xỉnh nào kìa?

Nhỏ Hạnh dỏng tai nghe ngóng. Đứng một hồi, chẳng nghe thấy gì, nó nhíu mày đi lần xuống nhà sau.

Kế phòng ngủ là cánh cửa mở ra hành lang dẫn xuống bếp và phòng tắm. Ban ngày cánh cửa này luôn luôn mở, chỉ trước khi đi ngủ dì Khuê mới đóng lại.

Nhưng lúc này cánh cửa đang đóng im ỉm trước mặt nhỏ Hạnh.

Ngạc nhiên, Hạnh rón rén lại gần áp tai vào cửa, và nó nghe rõ ràng có tiếng sột soạt và tiếng cười khúc khích ở đằng sau.

Chắc thằng quỷ Tùng lại giở trò nghịch tinh gì đây! Nhỏ Hạnh thầm nhủ và nhẹ nhàng đưa tay đẩy cửa. Nhưng cánh cửa hình như bị chặn từ bên kia bởi một vật nặng nào đó.

Nhỏ Hạnh mím môi xô mạnh. Chiếc ghế chường ngại vật liền bị đẩy chệch qua một bên và cánh cửa hé ra.

Đập vào mắt nhỏ Hạnh là hai thằng nhóc. Một là thằng Tùng, đứa kia là thằng Đạt, bạn học cùng lớp với Tùng, nhà ở cách đây mấy dãy phố.

Hai đứa đang thích chí ngồi nhìn con Tai To cuống quýt đưa hai chân trước lên loay hoay tìm cách gỡ chiếc bao ni-lông úp trên mõm. Chiếc bao ni-lông được giữ chặt bằng một sợi dây thun ràng

bên ngoài nên mặc dù rất cố gắng, con Tai To chẳng làm sao tháo tuốt ra được. Nó cuống cuống vùng vẫy, thậm chí bò toài xuống đất, lăn lộn một cách tuyệt vọng.

Nhỏ Hạnh xuất hiện đúng vào lúc ánh mắt con Tai To đang lộ vẻ van xin tội nghiệp.

- Này, này, các em làm gì thế? – Nhỏ Hạnh sững sốt kêu lên.

Sự xuất hiện thình lình của bà chị khiến Tùng hốt hoảng:

- Tụi em có làm gì đâu ạ!

- Chơi nghịch thế mà bảo là không làm gì!

Vừa nói nhỏ Hạnh vừa bước lại chỗ Tai To, tháo chiếc bao quái ác trên mồm nó ra.

Tùng đã kịp thời lấy lại bình tĩnh. Nó dài giọng:

- Đây chẳng phải là chơi nghịch! Em phạt nó đấy!

- Nó làm gì mà em phạt?

Tùng mím môi :

- Ai bảo nó xé tập của em!

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Nó trèo lên bàn học của em à?

- Không phải là trèo lên bàn học! – Tùng đáp ứng – Nhưng vẫn la xé tập!

- Chị chả hiểu gì cả! – Nhỏ Hạnh vờ ngờ ngác – Tập học bao giờ cũng được để ngăn nắp trên bàn. Con Tai To lại không trèo lên bàn được, thế làm sao nó có thể xé tập của em?

Câu hỏi oái oăm của bà chị làm Tùng cứng họng. Nó ngắc ngư một lát rồi không nói không rằng, quay mình chạy vụt đi.

Lát sau, nó xuất hiện với cuốn tập toí tả trên tay, giọng meo mào:

- “Thành tích” của con Tai To đây nè! Em có nói dối với chị đâu!

Rồi nó sụt sịt, vẻ tức tưởi:

- May mà đây là cuốn tập nháp! Nếu không nó xé cuốn tập học ở lớp, chắc em phải nghỉ học luôn!

Nhỏ Hạnh cầm cuốn tập sẫm soi một hồi rồi gật gù:

- Đúng là cuốn tập đã bị xé. Nhưng có lẽ không phải do Tai To. Có thể một con chó hàng xóm đã gây ra chuyện này

- Chính con Tai To mà! – Tùng kêu lên đầy ảm ức – Em nhìn thấy rõ ràng! Thậm chí em còn rượt theo nó để giật cuốn tập lại!

- Nhưng em đã bảo Tai To không trèo lên bàn học của em kia mà?
- Nhỏ Hạnh vắn vẹo – Thế thì làm sao nó đựng tới cuốn tập này được?

- Cuốn tập này ấy à? – Tùng bối rối hỏi lại, rồi sau một thoáng ngần ngừ nó đành tặc lưỡi thú nhận – Thực ra thì... cuốn tập này em không để trên bàn! Trưa hôm qua em nằm dưới sàn nhà tập vẽ, lúc đi Khuê giục đi ngủ, em vội vàng thế là... thế là...

Nhỏ Hạnh nheo mắt nhìn em:

- Thế là em cứ để cuốn tập dưới sàn, quên cất đi chứ gì?

- Thì vậy! – Tùng khụt khịt mũi tìm cách bào chữa – Nhưng mà ai chả có lúc quên! Mẹ thỉnh thoảng cũng vô quên chìa khóa rồi cuống cuống đi tìm vậy!

- Đừng có lôi mẹ vào đây! – Nhỏ Hạnh nghiêm mặt – Em làm thì em chịu! Trong chuyện này không thể trách Tai To được! Chỉ tại em cứ vứt tập vớ bừa bãi dưới sàn thôi!

Tùng vùng vằng:

- Nhưng trước đây em vẫn bỏ quên tập dưới sàn nhà mà có xảy ra chuyện gì đâu! Chỉ tại mẹ đem con Tai To về thôi! Từ ngày có nó nhà ta mới lảm chuyện!

- Lêu Lêu! – Nói thế mà cũng nói được! – Nhỏ Hạnh quệt hai ngón tay vào má, trêu em – Chỉ có em luộm thuộm mới thấy lảm chuyện thôi! Đã vậy, còn đồ thừa cho Tai To nữa!

Bị nhỏ Hạnh tấn công tới tấp, nhất là trước mặt bạn bè, Tùng đồ quau:

- Chị nói gì mặc chị! Em cứ phạt nó đấy! Em bỏ quên tập dưới sàn thì chị cứ phạt em, nhưng Tai To xé tập của em thì em có quyền phạt nó!

Thằng Tùng đột ngột “lý sự” khiến nhỏ Hạnh ngớ người ra. Thông minh như nó mà trong lúc bất ngờ cũng không tìm ra cách nào để bắt bẻ được thằng em.

- Thôi được! – Cuối cùng nhỏ Hạnh hạ giọng – Em muốn phạt Tai To thì cứ phạt! Nhưng chỉ nên đánh khẽ nó vài cái thôi! Chả ai đi phạt một con chó bằng cách bịt mõm nó lại cả!

Từ khi nhỏ Hạnh xuất hiện rầy la cậu em, thằng Đạt vằm im thín thít. Nó sợ chị thằng Tùng sẽ hỏi tội đồng lõa của nó. Nhưng câu

nói vừa rồi của nhỏ Hạnh khiến Đạt cảm thấy ngứa ngáy quá chừng.

- Thế mà có đây! – Đạt đột ngột buột miệng – Ở nhà em vẫn thấy cậu em bịt mõm con Mi-na hoài!

- Con Mi-na nào? – Nhỏ Hạnh tròn mắt.

- Con chó của nhà em ấy! – Đạt chớp mắt – Ngày nào nó cũng bị cậu em phạt về đủ thứ tội!

- Ái chà chà! – Như phát giác ra điều gì, nhỏ Hạnh chột kêu lên – Hóa ra trò bịt mõm này là em bày cho thằng Tùng phải không?

- Đâu có! – Đạt rùn vai – Trò đó ai mà chả biết, cần gì phải bày! Lời bào chữa của Đạt chẳng thuyết phục được nhỏ Hạnh mấy may.

Nhỏ Hạnh gí tay vào trán nó:

- Em hư lắm đây nhé! Bày cho bạn toàn chuyện gì đâu không!

Rồi không để thằng nhóc kịp phân bua, nhỏ Hạnh cúi xuống ôm con Tai To đang nằm khép nép dưới chân, quay lưng đi thẳng một mạch.

Kính vạn hoa

Chương 2

Thực ra trong chuyện này Đạt có phần bị mắng oan.

Lúc thằng Tùng bảo nó chỉ cách “trừng phạt” con Tai To, nó đã không muốn nói nhưng thằng này cứ theo hỏi hoài nên nó không thể làm thinh mãi được.

Chả là sáng nay lúc ra chơi Tùng tuyên bố trước một đám bạn:

- Chiều nay tao sẽ trị tội con Tai To!

Nghe vậy, thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương ngạc nhiên lắm. Hai đứa này vốn rất mến Tai To. Lúc mẹ thằng Tùng mới đem con Tai To về, Tùng lên lớp khoe tíu tít và rủ Đạt, Nghị và nhỏ Cúc Phương về nhà để xem con cún tai dào đặc biệt của mình.

Vừa thấy con Tai To, Nghị đã trầm trồ:

- Con chó này khôn lắm đấy! Xem cặp mắt nó kìa, cứ long lanh như hai giọt nước ấy!

Còn nhỏ Cúc Phương thì không ngớt vuốt ve đôi tai dày rậm và dài thậm thượt của Tai To và luôn miệng hít hà:

- Ôi, con chó mới xinh làm sao! Trông chẳng khác nào một con chó bông!

Hai đứa thích con Tai To là thế, bây giờ nghe Tùng đòi trị tội nó, liền ngăn người ra:

- Nó bị tội gì mà trị?

Tùng ra vẻ nghiêm trọng:

- Nó xé cuốn tập của tao!

- Ôi trời! – Nghị buột miệng – Chó con nào mà chẳng ưa xé giấy xé tập! Nó ngứa răng ấy mà!

Nhỏ Cúc Phương cũng lên tiếng bênh vực Tai To:

- Tại Tùng thôi! Nếu Tùng cất tập cẩn thận thì con Tai To làm sao xé được!

Thấy hai đứa bạn đều hứa vào biện hộ, che chở cho Tai To, thậm chí nhỏ Cúc Phương còn có ý chê mình cầu thả, Tùng ức lắm. Nó

nghiến rằng:

- Nhưng dù sao thì chiều nay Tai To vẫn phải bị phạt!

Quyết tâm của Tùng khiến Cúc Phương lo lắng. Nó chớp mắt:

- Nếu muốn phạt Tai To, Tùng chỉ cần giở mồm nó vào cuốn tập bị xé, nạt lớn vài tiếng là lần sau nó chừa ngay thôi!

Tùng “hú” một tiếng:

- Thế mà cũng gọi là phạt! Đúng là trò con gái!

Nhỏ Cúc Phương đỏ mặt:

- Ở nhà Phương, mỗi lần con Tí Ti làm gì quấy, Phương vẫn phạt nó như thế, vào sau đó chẳng bao giờ nó dám tái phạm nữa!

- Nhưng đó là với con Tí Ti! - Tùng gạt phắt – Còn đây là con Tai To. Đã gọi là Tai To thì phải khác Tí Ti chứ lại! Với con Tai To mà phạt như thế, không chừng nó sẽ tưởng là... khen nó, lần sau nó lại làm tới!

Nghị rất muốn mở miệng xin tội cho Tai To nhưng thấy Tùng hùng hổ quá, nó biết nếu nó lên tiếng chẳng những không có kết quả gì mà chỉ tổ chọc giận thêm thằng Tùng.

Tùng cũng chẳng buồn ngó ngang hay hỏi han gì đến Nghị. Biết thằng này cùng phe với Cúc Phương, “xin ý kiến” nó cũng vô ích, Tùng bèn quay sang Đạt là đứa này giờ vẫn im lặng một cách “khách quan”:

Làm sao để trị tội con Tai To hờ mày?

Thằng Đạt được hỏi câu này chẳng khác nào được gãi trúng chỗ ngứa. Ở nhà ngày nào nó cũng chứng kiến cảnh cậu nó “hành hạ” con Mi-na. Hễ đi nhậu say về là cậu lôi con Mi-na ra bắt nó làm đủ trò, nào là đứng hai chân, nào là bò lết từ góc nhà này đến góc nhà khác, khi lại nhảy từ chiếc ghế này qua chiếc ghế nọ. Cũng có lúc cậu đặt con Mi-na lên đầu tủ cao ngheo và khoái trá nhìn nó run rẩy đi vòng quanh, vừa đi vừa rên ư ử, đôi mắt sợ hãi nhìn dáo dác khắp nơi tìm chỗ xuống. Khi cao hứng cậu còn ném con Mi-na tít lên trên cao rồi đợi nó rơi xuống, thò tay ra chụp. Con Mi-na sợ nhất trò này. Mỗi lần bị ném bổng lên trời như vậy, chân cẳng nó cuống cuống và cặp mắt thất thần trông đến tội.

Mẹ thằng Đạt rất ghét những trò tai quái của cậu nó. Nhưng lần nào bị mẹ nó rầy la, cậu nó cũng chỉ thôi hành hạ con Mi-na chừng

vài ba ngày, sau đó chúng nào vẫn tật nấy. Thường thì vào những lúc tỉnh, cậu nó cũng hiền lành ra phết. Suốt ngày cậu nằm đơng đưa trên võng, ngủ gà ngủ gật, lúc thức thì mở ti-vi ra xem. Những lúc ấy, con Mi-na mặc sức ung dung lượn lờ quanh nhà mà chẳng lo tai họa ập xuống đầu. Chỉ đến chiều tối, lúc cậu đi làm rai lai ba xị ngoài các quán cóc trở về, con Mi-na liền cụp đuôi lần tuốt vào gầm giường, gầm tủ, thậm chí có hôm nó trốn biệt trong toi-lét. Nhưng dù nấp lánh ở đâu, cuối cùng nó cũng bị câu lôi ra và tung bổng lên không.

Cậu bị cơ quan đuổi việc gần nửa năm nay mà chưa tìm được chỗ làm mới. Vịn cớ đó, chiều nào cậu cũng lén ra khỏi nhà “uống vài tợp rượu cho đỡ buồn” theo cách nói của cậu. Khổ nỗi, cậu càng đỡ buồn chừng nào thì con Mi-na lại buồn thêm chừng nấy !

Đạt không tham gia vào trò nghịch tình của ông cậu thất chí nhưng nó hoàn toàn thờ ơ trước số phận khốn khổ của con Mi-na. Bởi một lẽ đơn giản là nó cũng chẳng ưa gì con Mi-na. Tổ dân phố nó ở lúc này đang có phong trào xây dựng gia đình văn hóa mới; ngoài các khoản khác mỗi nhà đều phải cam kết không được thả chó chạy rong ngoài đường. Và từ ngày bị nhốt trong nhà, con Mi-na cứ ị vãi tứ tung và Đạt, vốn không anh không em, mỗi ngày phải ề cổ ra hốt phân và chùi rửa nền nhà ba, bốn lượt.

Chính vì cái công việc nhọc nhằn đó mà Đạt cấm con Mi-na không để đâu cho hết và trái với mẹ nó, Đạt chẳng hề xót ruột trước việc cậu nó đối xử tệ hại với con cho trong nhà mình.

Khi thằng Tùng “vấn kế” nó về cách trừng phạt con Tai To về tội xé tập, trong đầu Đạt nảy ra không biết bao nhiêu là cách thức, những cách thức cậu nó vẫn thường áp dụng với con Mi-na.

Nhưng thấy cặp mắt thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương đang hau háu nhìn mình, Đạt không dám công khai bày cách cho Tùng. Nó thừa biết hai đứa này yêu quý con Tai To vô cùng, nếu nó đại dốt xui thằng Tùng nặng tay với Tai To thế nào hai đứa này cũng không để yên cho nó.

Nghĩ lợi nghĩ hại một hồi, Đạt liếm cặp môi khô rang:

- Tùy mày thôi! Tai To là của mày, mày muốn trị cách nào chẳng được!

Lời nói nước đôi của Đạt không làm Tùng thỏa mãn. Nó khẳng
khăng:

- Nhưng tao muốn mày chỉ cách cho tao kìa!
- Cách hả – Đạt nuốt nước bọt – Thiếu gì cách!

Tùng nôn nóng:

- Nhưng mà cách gì? Mày chỉ tao một cách đi!

Trước sự dồn thúc của Tùng, Đạt biết mình khó lòng từ chối. Nó
hỏi Tùng nhưng mắt lại khẽ liếc Nghị và Cúc Phương:

- Con Tai To phạm tội xé tập phải không?

Tùng nhăn nhó:

- Mày biết rồi mà còn hỏi!

Phót lờ về trách móc của bạn, Đạt thản nhiên hỏi tiếp:

- Mà cắn xé là lỗi của cái mõm, đúng không?
- Đúng! – Tùng gật đầu.

Đạt kết luận gọn lỏn:

- Vậy phải trị tội cái mõm của con Tai To!

Tùng chớp mắt:

- Trị cách sao?

Đạt ngó lơ chỗ khác:

- Lấy bao ni-lông bịt mõm nó lại!
- Ủ hay đấy! – Tùng hân hoan – Tao sẽ trị tội bằng cách bịt mõm nó!

Nhỏ Cúc Phương nãy giờ vằm im lặng và hồi hộp theo dõi cuộc
đôi thoại giữa Tùng và Đạt, đến lúc này thấy “tính mạng” của Tai
To sắp bị nguy ngập, liền hốt hải can thiệp:

- Không được! Các bạn làm như thế Tai to sẽ ngộp thở chết mất!

Tùng nhún vai:

- Chết sao được mà chết! Tai To chứ có phải là Tí Tì đâu!
- Chết đấy! – Nghị rụt rè chen lời – Không có không khí thì chả ai sống được!

Thấy đề nghị của mình bị Nghị và Cúc Phương bài bác, Đạt tức
lắm. Nó hừ mũi:

- Chả biết gì mà cũng nói! Trước khi bịt mõm con Tai To, bọn này
đục sẵn vài lỗ nơi đáy bao cho nó thở chứ lại!

Mặc dù vẫn còn âm ức nhưng nghe Đạt nói như vậy, Nghị và Cúc

Phương không nghĩ ra lý do gì để khuyêng hai đứa bạn của mình từ bỏ cái kế hoạch trừng phạt quỷ quái kia.

Trưa đó, lúc chen ra cổng giờ tan học, Tùng nháy mắt với Đạt:

- Chiều ghé nhà tao chơi!

Như hiểu ý, Đạt không hỏi đi hỏi lại, chỉ mỉm cười gật đầu.

Và như các bạn đã biết, trong khi hai ông nhóc đang lén lút “thưởng thức” màn trừng phạt con Tai To thì nhỏ Hạnh thành linh xuất hiện và mắng cho một trận.

Khi nhỏ Hạnh ôm Tai To đi mất, Đạt liếc Tùng về hờn trách:

- Tại mày mà tao bị chị Hạnh mắng!

- Sao lại tại tao?

- Chứ gì nữa! – Đạt ai oán – Hồi sáng trên trường tao đã nhất định không chịu bày cách cho mày, mày lại cứ theo hời hoải!

Giọng điệu than van của Đạt khiến Tùng chẳng ham cãi. Nó thở ra một hơi dài:

- Đầu đuôi cũng tại con Tai To cả thôi! Vì nó mà trước nay tao cũng đã bị mắng không biết bao nhiêu lần!

Tùng nói câu đó cốt để an ủi bạn. Nhưng khi lời nói thốt ra khỏi cửa miệng, bất giác Tùng cảm thấy tủi thân vô cùng.

Ừ, từ ngày mẹ đem con Tai To về, Tùng chẳng còn được cả nhà cưng chiều như trước. Trước đây, Tùng là út, cái gì cũng được ưu tiên. Mẹ lúc nào cũng nhắc chăm chăm:

- Khuê ơi, lát nữa Tùng đi học thêm, em nhớ lấy cơm cho cháu ăn trước nhen!

- Hạnh ơi, con xem ấm nước sôi chưa, bảo Tùng xuống tắm đi con!

Hồi trước Tùng cứ như cậu hoàng con, cả nhà luôn xúm xít quanh nó. Nhưng cái thời huy hoàng đó đã qua mất rồi. Vị trí béo bở của nó đã bị Tai To nhảy vô chiếm mất. Bây giờ mẹ lúc nào cũng Tai To:

- Khuê ơi, Tai To ăn cơm chưa vậy?

- Hạnh ơi, dẫn Tai To đi tắm đi con!

Cái tên Tùng thân yêu ngày nào chưa hoàn toàn biến mất trên môi mẹ nhưng đã bị “giảm giá” đi nhiều trước sự cạnh tranh ngày càng tăng của Tai To.

Nhưng điều khiến Tùng tủi lòng nhất là không chỉ mẹ, mà cả dì

Khuê và chị Hạnh của nó cũng đều tỏ ra yêu quý Tai To hơn nó. Hễ mỗi lần trong nhà vang lên tiếng “ăng ăng” của Tai To là bao nhiêu cái miệng lại đồng loạt réo tên nó:

- Tùng! Cháu làm gì con Tai To thế?

- Tùng! Em lại đánh con Tai To nữa phải không?

Trong khi chẳng ai buồn điều tra trước đó con Tai To đã giở trò gì với Tùng. Mà ai chứ Tai To thì lắm trò nghịch tinh!

Ba ngày đầu mới về, còn lạ cảnh lạ người, con Tai To giả bộ rụt rè, hiền thực. Trông cái cảnh nó vừa bò rón rén vừa lăm lét nhìn quanh, mũi khịt khịt đánh hơi, ai cũng tội. Nhưng qua đến ngày thứ tư là nó phô ngay bộ mặt thật ra. Nó chạy ngúng ngoảng khắp nhà, chui rúc không chừa một xó xỉnh nào, chốc chốc lại cao hứng phóng vèo vèo như những tay lái xe bạt mạng ngoài phố, vừa phóng vừa luồn dưới gầm bàn, chui cả qua giữa hai chân của mọi người khiến dì Khuê đang bung khay trà vừa chùi rửa từ bếp đi lên phải la oai oái.

Nhưng cái trò mà Tai To thích nhất là nhảy chồm chồm theo Tùng. Nhưng chỉ nhảy suông thì chả có gì vui, nó vừa nhảy vừa há mồm đớp lấy gấu quần soọc của Tùng kéo lấy kéo để một cách khoái chí bao nhiêu thì cái người bị nó kéo quần càng bức mình bấy nhiêu.

Thoạt đầu Tùng nhỏ nhẹ:

- Tao không giống với mày à ghen!

Tùng bảo “không giỡn” nhưng Tai To lại láu táu hiểu thành “tao thích giỡn với mày lắm” nên nó càng ra sức nhảy và ra sức kéo.

Tùng sầm mặt:

- Thôi ghen! Tao cảnh cáo mày lần chót đấy! Liệu hồn!

Tai To lại nghe thành “đồ mày kéo sao cho tuột luôn ra được” nên lần này vừa táp được mấu quần của Tùng nó liền ngoạm chặt không chịu nhả ra khiến người nó bị hổng khỏi mặt đất và treo lơ lơ lửng giữa không trung nom rất buồn cười.

Nhưng Tùng không cười được. Sợ bị rách quần, nó lật đật vung mạnh chân khiến con Tai To văng ra xa rơi đánh bịch. Thế là Tai To liền giở trò “ăn vạ” bằng cách ngoác mồm kêu ừng ực ra về ta đây đang bị thằng Tùng oắt con này hiếp đáp ghê lắm. Tiếng kêu cổ làm ra vẻ thảm thiết ghê lắm. Tiếng kêu cổ làm ra vẻ thảm thiết

của Tai To lập tức kéo theo hàng loạt những tiếng kêu thảm thiết khác:

- Trời ơi, có chuyện gì thế Tai To?

- Tùng ơi, sao con lại đánh “em”?

Tùng ức lắm. Mọi người cứ làm như thể nó là đứa hung hăng gây sự còn Tai To bao giờ cũng nhu mì nhũ mĩ! Và nếu Tùng gân cổ phân trần thế nào cũng bị gạt đi:

- Em đùa một tí mà cũng nổi dóa!

Nhưng nỗi oan của Tùng không chỉ có thế. Có những lúc nó chẳng hề đụng chạm gì đến Tai To – nó ngồi học ở nhà trước, Tai To chơi đùa ở nhà sau – nhưng hễ Tai To thình lình kêu toáng lên vì một nguyên nhân lãng xẹt nào đó, chẳng hạn bị bộ đồt hoặc do mãi chui rúc phá phách bị kẹt đuôi vào các thanh gỗ ngổ ngang trong góc bếp, là mọi người lập tức nghĩ ngay đến nó và tất cả những câu ca thán tuôn ra từ cửa miệng mọi người bao giờ cũng bắt đầu bằng hai tiếng “Tùng ơi”.

Chính vì những bất công mà nó phải chịu đựng ngày này qua ngày khác như thế khiến Tùng cảm thấy Tai To không còn đáng yêu như ngày đầu mẹ mới đem về nữa. Đối với Tùng, Tai To trở thành một tên phá rối khó ưa.

Kính vạn hoa

Chương 3

Sự có mặt của Tai To trong nhà nhỏ Hạnh bắt nguồn từ một lý do rất buồn cười

Chả là thời gian gần đây, không hiểu sao ba mẹ Hạnh bỗng nhiên “thích” cãi nhau. Tất nhiên ba mẹ không đi đến chỗ to tiếng nhưng nói chung vẫn là “bất đồng”, có nghĩa là khi bàn bạc về chuyện nào đó, ba mẹ cứ mỗi người mỗi ý, không ai chịu ai, thế là đi đến chỗ nói qua nói lại. Người ta gọi như thế là “khắc khẩu”.

Một bà bạn của mẹ không biết nghe ai nói khuyên mẹ nên nuôi một con vật ba màu trong nhà. Có con vật này, chuyện “khắc khẩu” sẽ chấm dứt ngay, vợ chồng sẽ lập tức hòa thuận như cũ. Mẹ nói chuyện đó với ba, ba cười:

- Tùy em! Nuôi một con gì đó trong nhà cũng hay!

Mẹ nhú mày:

- Nuôi con gì bây giờ?

Ba gãi cằm:

- Muốn có đủ ba màu thì kiếm một con mèo tam thể!

- Eo ơi, em sợ mèo lắm! – Mẹ rút cổ.

Ba nhún vai:

- Vậy thì kiếm một chú cún! – Rồi ba chép miệng nói thêm –

Nhưng tìm được một con chó ba màu thì hơi gay!

Nhưng rồi mẹ vẫn tìm ra. Một tuần sau, mẹ ôm về một chú cún không những ba màu – trắng, vàng và điểm một tí đen – mà còn rất xinh, tai dài thậm thọt. Ba liền đặt tên là Tai To.

“Sự tích” về con Tai To là như vậy. Khi nhỏ Hạnh vui miệng kể chuyện đó với cậu em, Tùng nhún vai hết người lớn:

- Mẹ như thế là mê tín dị đoan! Cô em bảo mê tín dị đoan là không tốt!

- Oai ghê nhỉ! – Nhỏ Hạnh cười – Dám phê bình cả mẹ cơ đấy!

Tùng tiếp tục nghiêm nghị:

- Cả ba nữa! Ba là nhà báo mà cũng mê tin dị đoan!

Nhỏ Hạnh bênh ba:

- Không phải đâu! Ba chỉ chiều mẹ thôi!

Tùng gọn lỏn:

- Lẽ ra ba không nên chiều mẹ những chuyện như thế mới phải!

Rồi trước vẻ mặt sừng sốt của bà chị, Tùng khệnh khạng bỏ đi, lòng vô cùng đắc ý vì đã dám oai vệ phê phán những “khuyết điểm” của ba mẹ.

Tối hôm đó, khi đem những câu nói của Tùng rụt rè thuật lại cho ba nghe, nhỏ nh ngạc nhiên thấy ba gật đầu vui vẻ:

- Tùng nói đúng đấy! Không nên mê tin dị đoan!

- Thế sao ba mẹ lại đem con Tai To về nhà? – Nhỏ Hạnh trố mắt Ba mỉm cười:

- Đây không phải là mê tin dị đoan mà là một “liệu pháp tâm lý”!

- “Liệu pháp tâm lý” là sao hả ba? – Nhỏ Hạnh đi từ thắc mắc này đến thắc mắc khác.

- Như thế này này! – Ba buông tờ báo đọc dở xuống bàn, khoa tay giải thích – Tất nhiên cả ba lẫn mẹ không ai tin con Tai To sẽ làm được điều kỳ diệu là giúp cho ba mẹ bớt cãi nhau. Nhưng một khi đã có nó trong nhà, cái ý nghĩ về điều kỳ diệu đó sẽ ám ảnh và chi phối hành động của ba mẹ, giúp ba mẹ lúc nào cũng kiểm soát được những gì sắp sửa xảy ra, con hiểu không?

- Con chỉ hiểu sơ sơ! – Nhỏ Hạnh bẽn lễn thú nhận.

- Hiểu sơ sơ là được rồi! – Ba nheo mắt gật gù - Khi nào lớn lên con sẽ hiểu rõ hơn!

Quả thực nhỏ Hạnh dù rất thông minh cũng không thể hiểu hết những điều ba nói. Nhưng nó cũng chả cần hiểu hết. Nó chỉ cần biết hai điều quan trọng nhất: một, ba mẹ không phải là những người mê tin dị đoan; hai, sự có mặt của con Tai To trong nhà rõ ràng giúp cho quan hệ giữa ba mẹ nó tốt hơn. Và chỉ cần điều thứ hai thôi nhỏ Hạnh đã thấy yêu quý con Tai To gấp bội.

Thằng Tùng tất nhiên chẳng biết gì về “sứ mệnh trọng đại” của Tai To. Mà nếu nhỏ Hạnh có giải thích đến ráo nước bọt, chắc nó cũng không hiểu, có khi nó còn lên án nhỏ Hạnh nhiễm cái thói “mê tin dị đoan” của ba mẹ nữa không chừng! Nghĩ vậy nên nhỏ Hạnh

chẳng hó hé gì với em về chuyện của ba mẹ nữa. Còn Tùng vẫn tiếp tục liên kết với Đạt trong việc nghĩ ra hết trò này đến trò khác để trừng phạt đủ thứ tội vớ vẩn của Tai To.

Chiều thứ tư mới đây, Tùng rủ Đạt về nhà. Thừa lúc ba mẹ đi làm, nhỏ Hạnh đi “dạy kèm” đằng nhà Tiểu Long còn dì Khuê mãi lục đục dưới bếp, hai đứa lôi con Tai To ra tập bò.

Tùng ngồi bệt dưới sàn nhà. Cách một quãng, Đạt ngồi xồm, hai tay giữ con Tai To.

- Khi nào tao thả tay ra, mày kêu nó bò lại!

Đạt dặn và từ từ buông tay.

Tùng liền chồm môi huýt sáo:

- Tai To! Bò lại đây!

Nghe kêu, Tai To vẩy đuôi phóng vụt lại.

Nhưng nó mới chạy được vài ba bước đã bị Đạt chồm tới kéo lại.

Đạt cóc lên đầu nó một phát:

- Đồ ngốc! Bảo mày bò chứ đâu phải bảo mày chạy!

Tai To không hiểu vì sao mình bị ăn đòn, liền co rúm người lại.

Tùng lại kêu, lần này nó không huýt sáo mà đập đập tay xuống đất:

- Bò lại đây, Tai To!

Tai To lăm lét nhìn Tùng, mặt lộ vẻ phân vân, đuôi cụp xuống.

Vừa rồi nghe kêu vội vã chạy lại liền bị ngay một cái cóc vào đầu, bây giờ nó vẫn còn hoang mang. Nghe tiếng gọi của cậu chủ nhỏ, Tai To cảm thấy ngứa chân ngứa cẳng vô vùng nhưng không dám bước, cứ đứng đực tại chỗ giương mắt nhìn.

- Bò lại đây đi nào! – Tùng lại gọi.

Bây giờ thì Tai To đã chồn chân lắm. Mắt vẫn dán chặt vào Tùng, nó nhích chân lên trước một tí để thăm dò, đuôi ngập ngừng ve vẩy. Nó biểu lộ thái độ một cách dè dặt, vẻ như sẵn sàng thu người lại nếu chẳng may có biến.

Đến khi thấy chẳng có ai nói gì, mặt nó rạng lên, đuôi ngoáy lia và bốn chân chụm lại lấy đà phóng tới. Nhưng đúng vào lúc lòng nó đã hoàn toàn cởi bỏ mọi ngờ vực và sợ hãi thì có một bàn tay nắm chặt lấy cổ nó và tiếng Đạt gầm gừ:

- Cái đồ đàn độn này! Bò là như thế đấy hả?

Tai To chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã ăn thêm một cái cóc nữa. Nó

sợ hãi nằm bẹp người xuống.

- Đúng rồi! – Tùng reo lên – Bò là phải nằm sát xuống như thế đấy!

Rồi nó vẫy tay:

- Nào! Cứ thế mà bò lại đây!

Nhưng lần này thì Tai To chẳng buồn nhúc nhích. Nó đã hãi lắm rồi. Hãi nhất là nó chẳng biết hai cái thằng người bé tí lúc nào cũng sẵn sàng gõ vào đầu nó những cú đau điếng kia thực sự muốn gì ở nó. Cậu chủ nhỏ thì vẫy vẫy, gọi gọi nhưng bạn của cậu dường như lại không muốn nó vâng lời. Rõ khổ!

Tai To cứ nằm dán người xuống sàn nhà, mõm đặt trên hai chân trước, mắt sợ sệt nhìn quanh.

- Nhìn cái gì! Có bò lại đây không thì bảo! – Tùng sốt ruột gắt.

Tai To không bò mà cũng không “bảo”. Nó vẫn tiếp tục nhìn đảo dác và có một lúc nó chồm người dậy nhưng lập tức bị Đạt ấn xuống:

- Nằm yên đấy!

Tai To vội nằm yên. Nhưng Đạt vẫn không hài lòng.

- Làm gì mà không động cựa thế! – Nó hừ giọng – Bò đi chứ!

Vừa hô nó vừa dết mạnh vào mông Tai To.

Tùng lập tức hòa theo :

- Bò đi! Bò đi!

Nhưng mặc cho cả hai hò hét, Tai To vẫn không chịu bò. Nó lảo liên nhìn sang phải sang trái và thoát một cái nó phóng vụt qua dưới nách Đạt chuồn ra phía sau.

Diễn biến bất ngờ khiến cả Tùng lẫn Đạt điều tái mặt gầm lên:

- À, mày muốn chết hả?

Và cả hai lập tức nhồm dậy đuổi theo kẻ chạy trốn.

Thoạt đầu, Tai To định phóng xuống nhà sau, hy vọng vào sự che chở của dì Khuê, nhưng cánh cửa dẫn ra hành lang không biết bị ai khép chặt, nó đành luồn vào dưới gầm tủ quần áo.

- Mày tưởng chui vào đây là an toàn rồi hả – Tùng bò lom khom dưới đất, cúi đầu nhìn vào gầm tủ, hỏi với giọng hăm dọa.

Đạt chân quì chân ngồi bên cạnh Tùng xúi:

- Lôi nó ra nện cho nó một trận!

- Đứng đây! – Tùng nhanh chóng hưởng ứng – Phải đánh đòn nó về tội chạy trốn!

Rồi nó nhìn Đạt:

- Mày thò tay vào lòi nó ra đi!

Về hăm hờ trên mặt Đạt biến mất. Nó liếm môi:

- Mày lòi đi!

Tùng khăng khăng:

- Mày lòi!

Đạt khịt mũi:

- Sao mày không lòi? Con Tai To là của mày mà?

Tùng chìa tay ra:

- Nhưng tay tao ngắn, tao thò không tới!

Đạt “xì” một tiếng:

- Tay tao cũng vậy! Tay tao còn ngắn hơn tay mày!

Nói xong, nó cũng chìa tay ra như để chứng minh cho lời nói của mình.

Tùng quên bém mắt mục tiêu chính là con Tai To đang nắn cổ thủ dưới găm tử. Nó đuổi sát cánh tay nó vào cánh tay Đạt, neho mắt so đo một hồi rồi khinh khỉnh bảo:

- Mày ăn gian! Tay mày đâu ngắn hơn tay tao!

Đạt nuốt nước bọt:

- Có ngắn hơn một tí! Một tí tẹo thôi!

- Một tí tẹo cũng không có! – Tùng hừ giọng – Rõ ràng tay tao và tay mày bằng y nhau!

Nghe Tùng nói vậy, mắt Đạt liền sáng lên:

- Nếu hai tay bằng nhau thì mày thò không tới, tao cũng đâu có thò tới!

Lợi dụng sơ hở của đối phương, Đạt chơi một cú “phản đòn” độc địa khiến Tùng bật ngựa. Thật ra vấn đề ở đây chẳng phải là tay ngắn hay tay dài, mà cái chính là không ông nhóc nào dám thò tay vào găm tử lòi con Tai To ra, sợ nó cắn bậy. Một con chó lâm vào cảnh cùng đường thường dễ trở nên dữ tợn và có những phản ứng không thể nào đoán trước được. Vì vậy mà ông nhóc nào cũng ngán, tìm cách đùn đẩy cho nhau. Giả dụ dưới găm tử là một con chó nhồi bông thì có khi nãy giờ hai ông nhóc đã đánh nhau đến

bươu đầu sút trán để giành được thò tay vào rồi!

Trước “lý do chính đáng” của thằng bạn, Tùng biết mình chẳng thể gây sức ép được nữa.

- Ủ nhỉ! – Nó lúng túng nói, rồi sau một thoáng nhú mày, nó chột reo lên – A, tao nghĩ ra cách rồi!

- Cách gì vậy? – Đạt tò mò.

Tùng phẩy tay:

- Mày ngồi đây canh con Tai To! Để tao chạy đi kiếm một khúc cây!

Nói chưa dứt câu, Tùng đã lật đật chạy bỏ xuống nhà sau.

Dì Khuê đang mài chiên xào món gì đó trên bếp nên không trông thấy nó.

Thừa cơ, Tùng rón rén lẩn về phía đông gõ tạp đằng góc nhà. Đang lui cui sục sạo, bỗng nó vô ý đụng rớt một thanh gỗ xuống sàn nhà.

Nghe tiếng động lịch kịch, dì Khuê vội vàng quay lại.

- Cháu tìm gì thế? – Thấy trăng cháu đang loay hoay nơi góc bếp, dì ngạc nhiên hỏi.

Tùng ấp úng:

- Dạ, cháu định tìm cái này!

- Cái này là cái gì?

Thấy dì Khuê hỏi dồn, Tùng đành bối rối thú nhận:

- Dạ cháu định tìm một khúc cây! – Rồi nó chép miệng nói thêm – Nhưng chỉ một khúc nho nhỏ thôi!

- Lớn nhỏ gì cũng không được! – Dì Khuê bắt thần nghiêm mặt – Cháu định chơi trò đánh nhau với ai phải không :

- Đánh nhau đâu mà đánh nhau! – Tùng nhăn nhó – Cháu chỉ tìm khúc cây để khều... trái bóng dưới gầm tủ thôi!

Dì Khuê hỏi lại bằng giọng ngờ vực:

- Cháu nói thật không đấy?

Tùng gãi đầu:

- Cháu lúc nào mà chẳng nói thật!

- Hứ! Làm như ngoan lắm đấy!

Dì Khuê lườm Tùng một cái. Nhưng dì vẫn bước lại chỗ đông gỗ nhặt một thanh nho nhỏ đưa cho nó:

- Cầm lấy nè! Nhưng khều quả bóng xong nhớ mang xuống trả

đấy!

Tùng hớn hở cầm lấy thanh gỗ, “dạ” một tiếng rõ to rồi quay mình chạy vụt đi.

Lên tới nhà trên, thấy Đạt vẫn còn ngồi chồm hồm bên chiếc tủ,

Tùng nhướn mắt:

- Con Tai To còn ở đó không?

- Còn! Nãy giờ nó cứ im thít!

- Để tao khêu nó ra!

Vừa nói Tùng vừa bò toài ra sàn, thò thanh gỗ vào dưới gầm tủ khua khoắng.

Nhưng Tai To vẫn không chịu động cựa. Mặc cho thanh gỗ trên tay Tùng quất vào mông nó “bôm bốp”, Tai To vẫn lì ra. Đối với nó, trốn trong gầm tủ kín mít này dù sao cũng an toàn hơn là chui ra ngoài nộp mình để hai ông nhóc mặc sức hành hạ. Nghĩ vậy nên Tai To cứ gồng mình chịu trận, mặc Tùng đập lấy đập để thanh gỗ vào người nó và bên cạnh ông tướng Đạt đang khản cổ hò hét trợ oai. Tùng tay nhỏ sức yếu, thanh gỗ lại quơ ngang nên Tai To chẳng nghe đau đớn gì. Nó cảm giác như đang được cậu chủ nhỏ... gãi ngứa. Nếu nói được tiếng người, nó đã nhe răng cười hì hì rồi.

Tùng khua một hồi mới tay bèn quay sang Đạt, chán nản:

- Làm sao giờ? Nó cứ nhất định nằm im trong đó!

- Mà đập mạnh hơn nữa vào!

Tùng quệt mồ hôi trán:

- Chẳng thể nào mạnh hơn nữa! Tao đã cố hết sức rồi!

Đạt bĩu môi:

- Mà dờ quá! Đưa đây tao!

Đạt đón lấy thanh gỗ trên tay Tùng và nằm bẹp xuống sàn nhà.

Đạt quả là “dân có nghề”. Nó không đập lia lịa theo kiểu “đuổi ruồi” của Tùng mà dang thanh gỗ ra thật xa, nheo mắt ngắm nghía cẩn thận rồi quất vụt một phát.

Quả nhiên dưới cú đánh của Đạt, Tai To giật nảy người kêu đánh “ăng” một tiếng.

Đạt quay nhìn Tùng, mặt vênh lên:

- Thấy chưa?

- Ừ, mà đánh hay ghê! – Tùng xuýt xoa thán phục.

Đạt lại cuối xuống, lại ngấm nghĩa và quát thêm một phát nữa.
Tai To đau quần đít. Nó kêu “ăng ăng” và mắt lão liên tìm đường tháo chạy.

- Mày giữ chặt đầu kia! – Đạt la lên – Nó định chạy đấy!

Đạt vừa hạ lệnh cho Tùng vừa cúi nhìn vào gằm tử định nện tiếp cú thứ ba. Nhưng lần này nó chưa kịp ra tay thì dì Khuê ở nhà sau hấp tấp chạy ra, mặt mày dáo dác:

- Con Tai To ở đâu mà kêu ăng ăng thế các cháu?

Sự xuất hiện đột ngột của dì làm hai ông nhóc giật mình. Đạt vẫn tiếp tục quờ quạng thanh gươm dưới gằm tử, vờ như này giờ vẫn đang khêu một thứ gì đó vất vả đến toát mồ hôi mà vẫn chưa được. Tất nhiên nó chỉ khua vớ vẩn thôi chứ lúc này có cho vàng nó cũng không dám để thanh gươm chạm vào người Tai To.

Còn Tùng, trước câu hỏi của dì, nó giả bộ ngờ ngác nhìn quanh:

- Con Tai To đâu có ở đây! Từ này đến giờ cháu đâu có trông thấy nó!

- Dì mới nghe thấy tiếng nó kêu trên này mà! – Dì Khuê cau mày, vẻ lạ lùng.

- Chắc tai dì bị sao rồi ấy! – Tùng khịt khịt mũi – Chứ tụi cháu chơi trên này cả buổi mà có nghe thấy gì đâu!

- Cháu đừng có nói bậy! – Dì Khuê nạt – Tai dì chẳng bị gì cả, ngược lại còn thính hơn tai mèo ấy!

Rồi liếc Đạt vẫn đang dán người xuống sàn nhà khêu khêu chọc chọc trong gằm tử, dì nheo mắt hỏi:

- Cháu khêu cái gì trong đó thế, Đạt?

Bị kêu đích danh, Đạt giật thót. Biết không thể tiếp tục “giả chết”, nó ậm ừ lên tiếng:

- Dạ, cháu khêu... cái này!

- Cái này là cái gì vậy?

Sợ Đạt nói hớ, Tùng vọt miệng:

- Thì quả bóng chứ là cái gì! Cháu đã bảo với dì khi này rồi mà!

Giọng dì Khuê đượm nghi hoặc:

- Quả bóng gì mà khêu cả buổi chưa xong?

- Khó lắm! – Đạt than vãn – Nó cứ lăn qua lăn lại hoài!

Dì Khuê thỉnh thoảng tay ra:

- Đưa thanh gỗ đây gì khều cho!

- Không cần đâu dì! – Đạt hốt hoảng – Cháu khều sắp được rồi! Dì cứ xuống bếp làm cơm đi!

Sự thoái thác vội vã của Đạt càng khiến dì thêm ngờ vực, nhất là nó có vẻ muốn dì rời khỏi nơi đây sớm phút nào hay phút ấy. Thế là không nói không rằng, dì nằm nhoài ra sàn, trở mắt nhìn vào gầm tủ.

- Này, này, dì làm gì thế! Dơ quần áo hết! – Tùng hốt hải kêu.

Nhưng tiếng kêu thất thanh của Tùng chẳng cứu vãn được gì. Dì Khuê vừa nhoài xuống đã nhòem ngay dậy.

- Thế đây! – Dì Khuê hừ mũi – Thế mà dám bảo tai dì bị làm sao! Có mắt cháu bị làm sao thì có!

Tùng chớp chớp mắt:

- Mắt cháu có bị làm sao đâu ạ!

- Nhìn con Tai To thành quả bóng mà không bị làm sao à? – Dì Khuê nhếch môi – Mắt cháu là phải đem đến bệnh viện giải phẫu đi thôi!

Rồi dì Khuê đá vào chân Đạt:

- Thôi, dậy đi ông tướng con! Quả bóng “lăn qua lăn lại” thế là đủ rồi!

Giọng điệu chế giễu của dì Khuê làm Đạt nóng bừng mặt. Nó lồm cồm đứng lên và bối rối đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Còn Tùng, ngượng ngập vì bị bắt quả tang về tội nói dối, cứ đứng dí dí chân xuống sàn nhà như muốn xoi thủng mấy tấm gạch bông rắn chắc.

- Hòa vào bắt nạt một con vật bé bỏng! – Dì Khuê lắc đầu – Thật không thể nào hiểu nổi!

- Tội cháu không bắt nạt Tai To! – Tùng rụt rè phân bua – Tội cháu chỉ muốn gọi nó ra ngoài này thôi!

Dì Khuê quắc mắt:

- Cháu còn cãi bướng nữa hả? Người ta gọi bằng miệng chứ chẳng ai lại gọi bằng một khúc cây! – Rồi dì nhún vai – Nhưng điều quan trọng là các cháu đã làm gì Tai To đến nỗi nó phải chạy trốn vào gầm tủ như thế?

Tùng liếm môi:

- Tụi cháu có làm gì nó đâu! Tụi cháu chỉ tập nó bò thôi!
- Hay lắm! Chỉ tập bò thôi! – Dì Khuê gật gù - Chiều nay mẹ cháu về, dì méc lại chuyện này, thế nào rồi cháu cũng sẽ được mẹ cháu “tập bò” như cháu đã tập cho Tai To thôi!

Lời hăm dọa của dì Khuê làm Tùng xanh mặt.

- Đừng, dì! – Nó nói, miệng méo xệch – Dì đừng méc lại với mẹ cháu! Cháu hứa...

- Chả hứa hiếc gì cả! Dì sẽ méc! – Dì Khuê cắt ngang – Trước nay cháu đã hứa cuội bao nhiêu lần rồi!

Nói xong, không để Tùng kịp nài nỉ thêm, dì quay ngoắt người đi xuống bếp.

Tai To nãy giờ nằm im dưới gầm tủ khoai trá, thưởng thức cảnh Tùng và Đạt bị mắng, nay thấy vị cứu tinh bỏ đi, liền nhanh nhẹn lườn ra khỏi chỗ nấp lẻo đẻo chạy theo.

Kính vạn hoa

Chương 4

Dì Khuê chỉ dọa.

Tùng thở phào khi thấy chiều hôm đó, cả mẹ lẫn chị Hạnh chẳng ai hỏi tội nó.

Cả những ngày hôm sau nữa cũng vậy.

Như vậy dì Khuê đã chẳng hề hé môi về chuyện nó và Đạt hành hạ Tai To. Dì không tố cáo nó nhưng mỗi khi ngồi vào bàn ăn, dì nhìn nó gườm gườm khiến nó cứ thối tha thối thối.

Gặp nó trên trường, Đạt hỏi:

- Bét dít hả mày?

Tùng cười tươi:

- Dì tao chỉ hăm he thế thôi!

Đạt tròn mắt:

- Dì mày không nói gì cả à?

- Không! Nhưng dì ngó tao lườm lườm làm tao hãi quá! – Tùng vừa nói vừa rút cổ.

Đạt nhếch môi:

- Ngó thì ăn thua gì! Roi dết vào mông thì mới sợ!

Đạt nói đúng. Roi dết vào mông thì mới sợ. Roi không dết vào mông nên chừng ba bữa sau, khi mọi chuyện đã bắt đầu nguôi dần, Tùng lại nháy mắt rủ Đạt về nhà. Và hai đứa lại thập thò lồi con Tai To ra đùa nghịch.

Nhưng như ông bà vẫn nói, đi đêm lắm thế nào cũng có ngày gặp ma. Và lần này thì hậu quả tệ hại hơn nhiều.

Hôm đó, nhân được nghỉ học sáng thứ năm, Tùng và Đạt lại tụ tập nhau bày ra đủ trò. Lúc này, khung cảnh chung quanh thật là “lý tưởng”: ba mẹ và chị Hạnh đều đi làm đi học, dì Khuê thì xách giỏ đi chợ lâu lắc mới về, bọn trẻ tha hồ nghịch mà chẳng sợ ai dòm ngó, can thiệp.

Con Tai To hôm đó đúng là bị “sao quả tạ” chiếu mạng. Thoạt đầu

nó bị Tùng và Đạt bắt làm trò “đứng hai chân”. Hai chân sau chống xuống đất, hai chân trước yên như vậy, khi nào cho xuống mới được xuống. Nếu chưa được cho nghỉ mà bỏ chân xuống là ăn đòn.

Lúc mới bị nhắc bồng hai chân trước đặt trên mặt ghế, Tai To chẳng phản nản hay phản đối gì. Nó thấy trò này chẳng có gì cực nhọc, lại còn có vẻ hay hay. Ủ, lâu nay vẫn đi lại bằng bốn chân, nay chỉ “xài” hai chân thôi xem thử nó có gì đặc biệt không! Nghĩ vậy nên Tai To lẳng lặng làm theo mệnh lệnh của hai ông nhóc, thậm chí nó còn khoái chí vẩy đuôi nhè nhẹ.

Nhưng đứng theo tư thế “đặc biệt” đó một hồi, Tai To phát hiện ra cái trò này không “hay hay” như nó tưởng. Hai cẳng chân sau càng lúc càng mỏi, hết như đang phải đỡ một cục sắt trên vai.

Tai To cụp đuôi xuống và liếc mắt sang hai bên ra ý hỏi. Nhưng Tùng và Đạt cứ ngồi thô lỗ mắt ra nhìn nó, chẳng nói năng gì. Không biết làm sao, Tai To đành cố gượng thêm một lúc. Nhưng rồi cặp giò ê ẩm quá xá, Tai To lại ngoảnh cổ nhìn cậu chủ nhỏ, lần này vừa nhìn nó vừa rên ư ử ra ý van xin.

Tùng liếc Đạt:

- Nó xin xuống đây!

- Đừng cho xuống! – Đạt nhún vai – Để xem nó chịu đựng được bao lâu!

Đạt vừa bảo “để xem” thì Tai To cho nó xem liền. Tai To rón rén bả một chân ra khỏi ghế. Rồi vừa giữ cả thân mình bằng một chân nó vừa khẽ ngo ngoay đầu lăm lét nhìn quanh xem thử có ai phát hiện ra hành động phi pháp của nó không.

Khi chẳng thấy ai phiền trách gì, Tai To lẳng lặng và rụt rè bỏ nốt chân kia xuống. Nhưng nó chưa kịp mừng thì Đạt đã một tay tóm lấy cổ nó, tay kia dết vào mông dít:

- Này, này, tưởng bọn tao không thấy mày giở trò hả? Đặt hai chân lên!

Vừa nói Đạt vừa tóm lấy hai chân trước của Tai To đặt lại trên mặt ghế.

Biết lỗi, Tai To không dám phản kháng. Nhưng chỉ một lát sau, không gắng gượng nổi, nó lại đánh liều bỏ chân xuống đất. Đạt và

Tùng lại “bộp” vào mông nó và lôi người nó lên.

Cứ thế, trò này lặp đi lặp lại cả chục lần, lên lên xuống xuống.

Riết, Tùng đâm chán. Nó nhìn Đạt:

- Còn trò gì hay hơn không?

- Còn! Có một trò hay lắm!

Đạt nhanh nhẩu đáp, và nhìn ra cửa, hỏi:

- Di Khuê mày sắp về chưa?

Tùng dòm đồng hồ trên tường:

- Mày yên tâm! Còn lâu lắm!

Đạt gật gù:

- Nhà mày có lon sữa bò không?

- Có!

Tùng gật đầu, rồi hỏi ra vẻ hiểu biết:

- Mày định chơi trò cho nó uống sữa hả?

- Nếu vậy đâu gọi là trò! – Đạt nhăn mặt – Tao hỏi là hỏi lon sữa
rỗng kia! Chạy kiếm cho tao hai lon!

Chẳng biết bạn mình định làm trò gì nhưng Tùng không hỏi. Nó
chạy vù xuống bếp, sục sạp một hồi rồi cầm lên hai lon sữa rỗng.

- Kiếm một cọng kẽm và chục cọng thun nữa! – Đạt phán tiếp.

Một lát, Tùng cầm nguyên một nắm vừa dây kẽm vừa dây thun
đem lại.

- Có búa đinh không? – Đạt lại hỏi.

- Có! Chi vậy?

- Thì mày cứ đem lại đây đi!

Tùng chạy đi lấy búa và đinh. Xong, nó đặt tất cả trước mặt Đạt rồi
chống tay lên đầu gối đứng dòm. Nhưng Đạt không để cho nó làm
“khán giả”:

- Mày giữ chặt chiếc lon giùm tao chút!

Sau khi Tùng hai tay “ốp” chặt chiếc lon, Đạt bắt đầu kê mũi đinh
vào và bậm môi đóng mạnh.

Một lát sau, mỗi chiếc lon đã bị đục thủng hai lỗ nhỏ sát mép. Đạt
lấy cọng kẽm xuyên qua từng chiếc lon rồi buộc vào cọng thun.

Sau đó nó nối từng cọng thun cho sợi dây dài ra rồi quay sang

Tùng ra lệnh:

- Mày ôm con Tai To lại đây!

- Mày định làm trò gì thế?

- Thì mày cứ ôm nó lại đây đi! Trò này vui lắm!

Từ khi nhác thấy Tùng và Đạt loay hoay chuẩn bị “dụng cụ”, Tai To đã đánh hơi được sự nguy hiểm nên vội vàng lủi tuốt vào đằng sau đồng gỗ trong bếp.

Khi Tùng lôi nó ra, Tai To vừa kêu ăng ăng vừa ra sức giãy giụa nhưng chẳng làm sao đào thoát được.

Lên tới nhà trên, thấy Đạt cầm lăm lăm hai chiếc lon sáng chói và sợi dây thun dài ngoằng, Tai To càng hoảng hốt vùng vẫy và khi biết không thể bỏ chạy được thì nó chúi đầu rúc sâu vào người cậu chủ nhỏ một cách vô vọng như cố kiếm tìm một chỗ ẩn nấp tạm bợ nào đó.

Thấy vậy, Tùng hơi động lòng liền hỏi Đạt:

- Trò này có làm Tai To đau lắm không?

- Chẳng đau tí ti ông cụ nào cả! Chỉ hải đến són đáí ra thôi!

Vừa nói Đạt vừa buộc đầu kia của sợi thun vào đuôi Tai To.

- Xong rồi! – Đạt bảo Tùng – Bây giờ mày thả con Tai To ra và đét mạnh vào mông nó một phát!

Tùng liền làm theo chỉ dẫn của bạn.

Bị đánh, Tai To kêu “ăng” một tiếng và cong đuôi chạy.

Khốn khổ cho Tai To, hai lon sữa rỗng buộc liền sau đuôi nó vừa chạm xuống sàn gạch bông vừa va vào nhau kêu leng keng khiến nó hồn vía lên mây cứ cắm cổ phóng thục mạng. Nhưng nó càng chạy quỳnh chạy quáng thì hai chiếc long lại càng va quệt phải đủ thứ đồ vật linh tinh và cái tiếng rồn rảng sau lưng nó không những không mất đi mà mỗi lúc càng vang dội điếc tai hệt như có một con quái vật ghê rợn nào đang rượt bén gót và sắp sửa ngoạm đứt đầu nó vậy.

Tai To kinh hoàng phóng từ nhà ngoài vô nhà trong, từ nhà trong ra nhà ngoài, chồm cả lên ghế, phóc cả lên đi-văng, nước tiểu vãi thành vệt dài.

Hoạt cảnh trước mắt khiến hai ông nhóc ôm bụng cười ngặt cười nghèo, cười chảy cả nước mắt. Đạt khoái trá :

- Thấy chưa! Tao đã bảo nó sẽ hải đến són đáí ra mà!

Tùng chùi nước mắt, chưa kịp lên tiếng phụ họa thì từ ngoài cửa

bỗng vang lên giọng nói đầy bất mãn:

- Các bạn chơi ác thế mà còn cười được hở?

Tùng và Đạt giật mình quay ra.

Đứng lù lù bên ngoài tấm cửa lưới là Nghị và Cúc Phương. Chả rõ tụi nó đến từ lúc nào. Đứa vừa lên tiếng là nhỏ Cúc Phương. Nó đang bám tay vào những ô mắt cáo trên tấm lưới, hậm hực nhìn vào nhà.

Nguyên nhà Tùng có hai lượt cửa. Bên ngoài là lớp cửa lưới, bên trong là lớp cửa kính, cách nhau bởi một khoảng hiên hẹp nơi mọi người để giày dép.

Ổ khóa chính gắn trên cửa lưới. Những khi ở trong nhà, mọi người thường cẩn thận bấm ổ khóa này, còn cửa kính bên trong vẫn mở toang để nhà cửa sáng sủa và thông thoáng.

Hôm nay lẽ ra Tùng phải đóng kín cả hai lớp cửa để tránh bị ba hoặc dì Khuê về thành lình bất gặp. Nhưng do chủ quan và mãi đùa nghịch, Tùng quên bém đi mất. Nó chỉ khóa mỗi lớp cửa lưới theo thói quen.

Nhưng rốt cuộc ba và dì Khuê chẳng thấy đâu, chỉ thấy hai tên “khó chịu” này lò dò dẫn xác đến.

Nghe Cúc Phương lên giọng phê bình, Đạt chồm ra “hú” một tiếng:

- Ác đâu mà ác? Tai To chỉ hoảng lên thôi chứ có đau đớn gì đâu!

- Như vậy còn gặp mấy lần đâu đấy! – Cúc Phương nhăn mặt – Các bạn tháo mấy chiếc lon ra đi!

Lúc này Tai To đã nhảy xuống khỏi đi-văng phóng luống cuống quanh nhà, tiếng ăng ăng đầy hải hùng pha lẫn tiếng kim loại leng keng tiếp tục vang lên không dứt.

Nhưng bất chấp vẻ sốt ruột của hai đứa đứng ngoài, Đạt nhâng nháo:

- Các bạn có ngon thì vào mà tháo!

Vừa nói nó vừa vênh mặt lên, nếu có râu thì nó đã vênh cả râu lên rồi.

Nhỏ Cúc Phương tức tối đập tay rầm rầm vào cánh cửa:

- Vậy mở cửa ra đi!

Bị bắt quả tang đang hành hạ con Tai To, Tùng xấu hổ làm thinh

nãy giờ. Nhưng thấy nhỏ Cúc Phương hét lên án lại gây áp lực, cứ như thể nó là công an đi bắt kẻ gian, Tùng then quá hóa giận, cau mày sùng sộ:

- Không mở!

Nhỏ Cúc Phương tông cửa một cái ầm:

- Mở!

Thái độ hung hăng của nhỏ Cúc Phương làm Tùng thêm cáu.

- Bạn phá nhà tôi hả?

Miệng Cúc Phương mếu xệch:

- Bạn có mở cửa không?

Giọng của nó đã bắt đầu nhòe nước mắt, lần này nghe như một lời năn nỉ hơn là một mệnh lệnh. Nhưng đang nóng tiết, Tùng gạt phắt:

- Không! Nhà tôi, tôi muốn mở lúc nào tôi mở, chẳng phải nghe theo lệnh của ai hết!

Nghị nãy giờ không nói gì, nay thấy tình hình có vẻ căng thẳng liền kéo áo Cúc Phương:

- Thôi, tụi mình về đi!

Rồi nó quay lại nhìn Tùng và Đạt, trợn mắt đe:

- Các bạn nhớ đấy nhé! Chuyện này chưa xong đâu đấy!

Đạt chìa cùi chỏ:

- Thách mày làm gì được tụi này!

Nhưng Nghị không buồn cãi nhau với Đạt. Nó hằm hằm bỏ đi, theo sau là nhỏ Cúc Phương vừa tấp tễnh bước vừa không ngừng đưa tay lau nước mắt.

Tưởng Nghị đe chơi cho sướng miệng, không ngờ nó làm thật. Tất nhiên nó chẳng làm chuyện gì ghê gớm. Nó chỉ “trả thù” bằng cách ngay ngày hôm sau nó đem chuyện Tùng và Đạt lôi con Tai To ra hành hạ như thế nào kể lại cho mấy đứa bạn trong lớp nghe.

Giờ ra chơi, Tùng khêu Đạt, lo lắng thông báo:

- Tụi nó nghe lời thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương lên án tụi mình quá mày!

- Lên án sao?

Tùng liếm môi:

- Tụi nó bảo hai đứa mình là... đồ dã man!

- Ôi dào! – Đạt thở hắt ra – Tụi nó có miệng tụi nó muốn nói gì chẳng được, hơi đâu mà để ý!

Mặt Tùng vẫn bản thân:

- Sao tao cứ thấy lo lo là!

- Việc quái gì phải lo! – Đạt trấn an – Cậu tao hành con Mi-na nhà tao đến ị vãi cả ra quần mà có ai làm gì cậu ấy đâu!

Đạt đem cậu mình ra làm dẫn chứng mong Tùng yên tâm nhưng lại làm thằng này thô lỗ mất ra:

- Chó nhà mày biết... mặc quần?

- Bậy! Nó ị ra quần của cậu tao ấy!

Tùng bật cười:

- Vậy mà tao cứ tưởng!

Ngay lúc đó, Tùng không biết đó là một trong những nụ cười hiểm hoi của nó kể từ giây phút đó.

Suốt trong giờ chơi, chẳng đứa bạn nào bén mảng lại gần Tùng và Đạt, kể cả những đứa trước nay vẫn thường rủ Tùng và Đạt nhập bọn chơi đá cầu hoặc đánh bi. Cho đến khi tiếng trống vào học vang lên vẫn chỉ có độc hai đứa lẩn quẩn bên nhau.

Thoạt đầu Tùng không có cảm giác gì rõ rệt lắm, nhưng khi vào lớp, thấy những đứa bạn mới hôm qua đây thôi vẫn thường quay sang nó mượn gôm, mượn thước hôm nay bỗng dưng không hỏi han gì đến nó, những đứa lăm chuyen bàn trên ưa quay xuống xâm xì tán dóc cũng tự nhiên dậm ra “đứng đần” không thèm ngoảnh tới ngoảnh lui nháy nhó với nó như mọi bữa, Tùng dậm ra ngơ ngợ.

Liếc sang dãy bàn bên kia, Tùng nhận ngay ra Đạt cũng đang lâm vào tình cảnh hệt như vậy. Đạt ngồi trơ vơ giữa lớp như ngồi trên một hoang đảo. Chẳng đứa nào bắt chuyện với nó. Buồn ơi là buồn!

Thế là tụi trong lớp “tẩy chay” mình và thằng Đạt rồi! Tùng chợt dạ nghĩ. Từ lúc đó, đầu óc Tùng cứ lơ lơ lửng lửng, chẳng nghĩ ngợi được điều gì ra hồn, lời cô giảng cũng chui vào tai này ra tai kia lúc nào chẳng biết.

Kính vạn hoa

Chương 5

Liên tiếp nhiều ngày sau đó, tình hình vẫn chẳng sáng sủa lên được tí nào. Tùng và Đạt vẫn “cô đơn” bên nhau như hai chiếc bóng. Từ lớp ra sân rồi từ sân vào lớp, lúc nào cũng chỉ có hai đứa cặp kè lẻo đẻo. Trên đường về cũng vậy, vẫn chỉ hai chiếc bóng âm thầm làm lũ sánh vai nhau.

Tùng vẫn chẳng hiểu tại sao lại ra như vậy. Con Tai To của nhà nó nuôi, nó muốn đánh đập hành hạ gì mặc nó, ba mẹ nó không “tắt chay” nó thì thôi, mắc mớ gì tụi bạn lại nghỉ chơi với nó.

Đòn “trả thù” của thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương hóa ra “độc” còn hơn ong chích!

Tùng âm ức lắm. Nó tức Nghị, Cúc Phương lẫn cả tụi bạn trong lớp. Rõ là một lũ đạo đức giả! Nhưng tức mấy đứa này cũng chẳng làm gì được, nó quay sang trút nỗi phẫn uất lên đầu Tai To.

Thừa lúc không có ai, nó đi ngang qua Tai To vung chân đá một cái, đi lại đá một cái. Mỗi cái đá kèm theo một lời mắng:

- Tai mày mà ra tất cả nè!

Tùng làm riết, Tai To đâm sợ đến nỗi bây giờ hễ thấy Tùng thấp thoáng nơi đâu là nó cụp đuôi lảng tuốt ra xa.

Một hôm nhỏ Hạnh tình cờ phát giác ra thái độ kỳ lạ của Tai To, liền thòp cổ Tùng, hỏi:

- Này, này, em làm gì mà con Tai To cứ thấy em là trốn biệt thế kia?

Tùng giăng ra khỏi tay chị, nhăn nhó:

- Em có làm gì nó đâu!

Nhỏ Hạnh nhìn Tùng bằng ánh mắt nghiêm khắc:

- Em hay đánh đập nó lắm phải không?

- Đánh đập đâu mà đánh đập! – Tùng kêu lên đầy oan ức – Chị ở nhà suốt ngày với em, nếu em đánh nó hấn chị phải nghe thấy chứ? Lời phân trần của Tùng không phải là không có lý. Trong lòng nhỏ

Hạnh vẫn đầy rẫy những nghi ngờ nhưng không tìm ra cứ nào để hạch hỏi tiếp, đành buông một lời dọa dẫm bằng quơ:

- Em liệu hồn đấy! Mẹ mà biết thì em chỉ có nát đất!

Rồi mặc kệ thằng em đứng tiu nghỉu bên cạnh, Hạnh ngồi xôm xuống đất, dịu dàng gọi:

- Tai To, lại đây chị bảo!

Vừa nghe tiếng nhỏ Hạnh, Tai To chụm chân phóng vèo lại, đuôi ngoáy tít. Nó vừa chồm lên người cô chủ nhỏ vừa kêu rin tít trong cổ họng ra chiều mừng rỡ lắm.

Cái cảnh quần quít giữa nhỏ Hạnh và Tai To làm Tùng muốn lộn ruột. Với nó thì nhỏ Hạnh lúc nào cũng gắt gỏng, hoành hợ trong khi đối với Tai To, chị nó lại rù rì âu yếm cứ như thể nó là cục cưng gia bảo. Như vậy là nó chiếm đứt mất vị trí của mình rồi! – Tùng ghen tức nhủ bụng – Bây giờ nó là thằng Tùng còn mình chỉ là một đứa lạ hoắc lạ hươ nào đó trong nhà!

Giọng nhỏ Hạnh vang lên như muốn đổ thêm dầu vào lửa. Nó vừa vuốt ve Tai To vừa nhỏ nhẹ hỏi:

- Ở nhà Tùng hay bắt nạt Tai To lắm phải không?

Không rõ Tai To có hiểu được câu nói của cô chủ nhỏ hay không mà bỗng nhiên nó lại đưa mắt nhìn Tùng khiến Tùng phải quay mặt đi, sợ bất thần nó gật đầu thì khốn. Nói tiếng người thì họa may kiếp sau Tai To mới nói được chứ gục gặc cái đầu lông thông hai nhánh tai kia thì khi cao hứng con Tai To có thể làm được dễ dàng.

Nhỏ Hạnh lại thủ thỉ :

- Khi nào Tùng hiếp đáp Tai To thì Tai To kêu lên thật to cho chị biết nhé!

Tới nước này thì Tùng hết chịu nổi. Để mẹ bà chị với con cún cưng tâm sự với nhau, Tùng bỏ ra đứng trước bao lon nhìn xe cộ chạy qua chạy lại dưới phố.

Nhưng ngắm cảnh một hồi mà sao lòng Tùng chẳng nguôi khuây được tí tẹo nào. Nó vẫn đang chán lắm. Ở trường thì bị bạn bè làm mặt lạnh, về nhà thì bị bà chị làm mặt ngầu, Tùng chẳng biết phải nương thân ở đâu trên trái đất bao la này mới gọi là yên phận.

Tuy nhiên, mọi phiền phức đối với Tùng không dừng lại ở đó.

Hôm học tiết tập làm văn, cô Tú Duyên bỗng nhiên cất có ra đề: “Gia đình em có nuôi một con chó rất khôn. Em hãy tả con chó đó”.

Tùng là một trong những học sinh giỏi văn của lớp Bốn A trường Hòa Mi. Trước nay những bài tập làm văn của nó bao giờ cũng được điểm cao nhất nhì trong lớp. Vì vậy, tập làm văn là tiết học mà nó mong ngóng nhất trong tuần.

Nhưng hôm nay thì cái môn học ưa thích nhất này đã hoàn toàn phản lại nó. Tất nhiên Tùng thừa biết thế nào cô Tú Duyên cũng sẽ ra đề tả con chó. Học loại văn miêu tả loài vật, đã tả qua mèo, gà, vịt, chim... thì đằng nào cũng sẽ tả đến chó. Nhưng đúng ngay vào lúc nó và thằng Đạt đang bị cả lớp hê nhau nghỉ chơi về cái tội hành hạ con Tai To, cô Tú Duyên lại bắt nó tả chó chẳng khác nào muốn “ám sát” nó.

Ngay khi cô vừa chép đề lên bảng, dưới lớp đã nổi lên những tiếng rúc ra rúc rích rồi. Dĩ nhiên Tùng biết tổng những âm thanh nhạo báng đó nhắm vào ai. Nhưng nó không phản ứng gì chỉ mím môi ngồi im, lắng tai nghe cô giảng. Kỳ này nó quyết làm bài văn điểm cao nhất lớp để “trả thù” bọn bạn lảm chuyện kia.

Mà tụi kia đúng là lảm chuyện thật. Cô vừa mới nói:

- Các em có thể mở bài bằng câu “Bố em thường nuôi chó để trong vườn”...

Đã có đứa giơ tay cắt ngang:

- Thừa cô, nhà em không có vườn thì sao ạ?

Cô mỉm cười:

- Nếu không có vườn thì nuôi chó để trông nhà chứ sao! Đây là cô chỉ ví dụ thôi mà!

Cô Tú Duyên đúng là hiền thật! – Tùng âm ức nghĩ - Nếu là mình, gặp những câu hỏi vớ vẩn như thế, mình sẽ cóc thèm trả lời, có khi mình còn phạt tên học trò lẻo mép kia một mẻ ra trò nữa không chừng!

Nhưng Tùng chẳng có thì giờ để bực tức lâu. Cô Tú Duyên bắt đầu giảng đến phần thân bài. Cô hướng dẫn học trò cách tả hình dáng bên ngoài như thế nào, tả hoạt động ra sao...

Tùng ngẩn cổ nghe như nuốt lấy từng lời. Dàn bài gợi ý của cô

thật chi tiết và rõ ràng, mặc dù một đôi chỗ khiến Tùng không khỏi hoang mang. Chẳng hạn cô bảo phải tả sự quyến luyến của con vật đối với chủ. Trong khi đó, con Tai To ở nhà chẳng hề quyến luyến Tùng lấy một mảy. Nó chỉ thầm mong Tùng biến đi cho khuất mắt. Đến phần cảm tưởng lại càng gay! Phải nói lên được tình cảm yêu thương và quý mến của mình dành cho con vật! Tùng khế cựa mình trên ghế, tặc tặc lưỡi: Thôi kệ, cô hướng dẫn thế nào mình cứ làm y như vậy! Mình rất căm con Tai To nhưng nếu viết điều đó vào bài làm, không khéo cô lại sổ toẹt bài mình đi mất!

Tính toán đầu đó xong xuôi, Tùng thở một hơi nhẹ nhõm và yên tâm hí hoáy làm bài.

Tùng không ngờ mình có thể miêu tả con Tai To dễ dàng và sống động đến như vậy. Từ ngày Tai To soạn đoạt mất vai trò “cậu hoàng con” của nó, hình ảnh của Tai To luôn lớn vồn trong đầu nó, từ những cú phóng người liều lĩnh từ ghế qua đi-văng, từ thái độ xun xoe trước giờ cơm đến điệu bộ cuồng cuồng khi thấy Đạt đẩy cửa bước vào nhà... Bây giờ tất cả những điều đó tuôn ra theo ngòi bút một cách tự nhiên và trơn tru đến Tùng cũng không ngờ.

Và đúng như mong mỏi của Tùng, hôm trả bài, bài của nó đạt điểm cao nhất lớp.

Khi cô ra đề tả con chó, nghe những tiếng cười giễu cợt chung quanh, Tùng ức lắm. Nó nhủ bụng sẽ cố làm bài văn thật hay để “trả thù”. Nhưng khổ nỗi, sự đòi chẳng bao giờ đi theo ý muốn của con người. Bài văn của Tùng hay thì hay thật, nhưng “thù cũ” không những không trả xong mà lại còn chất chồng thêm “thù mới”.

Cả lớp cười hí hí khi nghe cô Tú Duyên bảo bài của Tùng là bài tập làm văn duy nhất đạt 9 điểm.

Sự nhốn nháo của lớp học khiến cô khẽ cau mày. Cô đập đập cây thước kẻ lên bảng:

- Các em im lặng để nghe cô đọc bài văn xuất sắc của bạn Tùng! Nghe vậy, cả lớp cố nín cười, đóng tai chờ đợi.

Nhưng sự im lặng giả vờ đó chẳng kéo dài được bao lâu. Khi cô Tú Duyên đọc đến phần kết luận “Con Tai To nhà em là con chó hiền lành và ngoan ngoãn nhất mà em được biết. Vì vậy, em rất

yêu quý nó và đối xử với nó đầy dịu dàng, yêu thương như đối xử với một đứa em bé bỏng trong gia đình” thì tại bạn không nhận được nữa. Những tràng cười ngặt nghẽo nổ ra khắp lớp như một cơn bão thành linh ập đến. Nhiều đứa cười vẹo cả người, nước mắt nước mũi tèm lem. Trong khi đó, Tùng ngồi chết sững trên ghế, mặt mày thoát xanh thoát đỏ.

Cô Tú Duyên hoàn toàn bất ngờ trước phản ứng bất thường của học trò mình. Cô hỏi, giọng ngờ ngác pha lẫn giận dữ:

- Các em làm gì thế? Chẳng lẽ đây không phải là một bài văn hay sao?

- Thưa cô, hay ạ! – Cả lớp đồng thanh.

- Thế sao các em lại cười?

- Thưa cô, tại nó tức cười ạ! – Nghị nói.

Cô liền chỉ ngay Nghị:

- Nghị! Em hãy cho cô biết bài văn của bạn Tùng tức cười chỗ nào?

Nghị đứng dậy. Nó gãi đầu:

- Thưa cô, bài văn của bạn Tùng tức cười ở chỗ... ở chỗ...

Cô nghiêm mặt:

- Ở chỗ nào? Làm gì mà em ấp a ấp úng thế?

- Thưa cô, - Nghị chớp chớp mắt – Nó tức cười ở chỗ bạn Tùng nói không đúng sự thật ạ!

- Không đúng sự thật là sao? – Cô Tú Duyên vẫn chưa hiểu.

Nghị lại gãi đầu:

- Là... bạn Tùng không thực sự yêu quý con Tai To như bạn ấy viết trong bài! Bạn ấy hay lừa con chó của mình ra hành hạ lắm ạ!

Tổ cáo của Nghị khiến cô Tú Duyên sững sốt. Cô hướng mắt về phía Tùng:

- Có đúng vậy không Tùng?

Tùng ngượng ngập đứng dậy, chưa kịp nói, nhỏ Cúc Phương đã bổ:

- Thưa cô, đúng đấy ạ! Bạn ấy lấy bao ni-lông bịt mõm con Tai To rồi còn cột mấy lon thiếc vào đuôi để nó hoảng sợ chạy quỳnh lên chơi ạ!

Cúc Phương vừa dứt lời, nhiều cái miệng liền nhao nhao phụ họa:

- Thưa cô, tụi em cũng biết chuyện đó ạ! Bạn Tùng đối xử với con chó của mình ác lắm cô ơi!

Những đòn tấn công tới tấp từ bốn phía khiến Tùng cứ đứng thộn mặt ra, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán. Nó không lường được tình thế lại xoay ra như thế này. Nó cố làm bài thật hay để mong được điểm cao, không ngờ lại “trót” hay đến mức cô giáo phải đọc trước lớp, mọi sự vì thế đâm ra hỏng bét. Lúc này nó ao ước phải chi nó có thể biến thành người vô hình như trong phim bộ nó vừa mới xem tuần trước. Như vậy nó mới mong thoát khỏi làn sóng công kích và tố khổ của tụi bạn.

Sau khi hàng loạt “nhân chứng” nối tiếp nhau lên tiếng, cô Tú Duyên chẳng buồn tra hỏi “bị cáo” Tùng nữa. Cô chỉ khẽ thở dài ra hiệu cho nó ngồi xuống và nhẹ nhàng bảo:

- Em không nên đối xử với con chó của mình như vậy! Trong các vật nuôi, chó là con vật gần gũi nhất và trung thành nhất đối với con người!

Rồi trước những đôi mắt tròn xoe của học trò, cô lần lượt kể những mẩu chuyện ca ngợi lòng trung thành của chó đối với chủ, từ chuyện chó theo chủ ra trận, lúc chủ bị thương, đã cắn vào chân ngựa đối phương để cản trở sự truy đuổi của quân giặc như thế nào đến chuyện chó dắt bà lão mù đi ăn xin, khi chủ qua đời, đã quanh quẩn ở bên mộ rồi nhịn đói chết theo ra làm sao... Cô kể bốn, năm chuyện, chuyện nào cũng cảm động đến nỗi nghe xong, cả lớp cứ ngân nga. Nhỏ Cúc Phương và bọn con gái “mít ướm” không ngớt khịt khịt mũi, mắt đưa nào đưa nấy đỏ hoe.

Cuối cùng, cô kết luận:

- Tóm lại, chó là con vật khôn ngoan, trung thành, siêng năng, được việc, chó là bạn của con người. Nó quyến luyến ta và ta nên yêu mến nó!

Cô Tú Duyên vừa dứt câu bỗng có một đứa vọt miệng:

- Thưa cô, nhưng chó cũng làm nhiều chuyện bậy bạ lắm ạ!

Cả lớp ngạc nhiên ngoảnh nhìn. Hóa ra đứa vừa lên tiếng phá bình là Đạt.

Nãy giờ thấy thằng bạn chí cốt của mình bị cả lớp hùa vào lên án, Đạt hậm hực lắm. Nhưng không nghĩ ra cách nào “cứu” bạn, nó

đành ngậm miệng làm thinh. Nay thấy cô giáo cứ luôn miệng ca ngợi “đức tính” của mấy con chó, nghĩ đến chuyện con Mi-na khôn khiếp ở nhà vẫn hành tội mình bấy lâu nay, Đạt không nén được bất bình, liền ngửa miệng thốt lên.

- Làm chuyện bấy bạ là làm những chuyện gì thế em? – Cô nhìn Đạt, tò mò hỏi.

Đạt liếm môi:

- Chẳng hạn như con Mi-na nhà em đó cô! Nó cứ ị vãi tứ tung làm em ngày nào cũng quét dọn khổ lắm cô ơi!

- Hê hê! – Một giọng châm chọc vang lên – Mình làm ra mà không dám nhận, lại đổ vấy cho con Mi-na!

Cô nhìn về phía có tiếng nói, trợn mắt “suyt” khẽ rồi quay lại dịu dàng nói với Đạt:

- Nuôi một con chó trong nhà cũng như nuôi một em bé, ta phải dạy dỗ, tập luyện thì nó mới có những thói quen tốt! Điều quan trọng là tình cảm mình dành cho nó như thế nào. Nếu em yêu thương nó, em mới có thể kiên nhẫn dạy cho nó được!

- Bạn Đạt không thương loài vật đâu cô ơi! – Lại nhỏ Cúc Phương lên tiếng hạch tội, nó vừa nói vừa nhìn Đạt bằng ánh mắt hả hê, chắc nó đang nhớ đến chuyện thằng này ngăn cản không cho nó vào nhà Tùng để “giải thoát” cho con Tai To bữa trước – Tất cả những trò tai ác của bạn Tùng toàn là do bạn Đạt bày ra cả đó cô! Lời tố cáo bất thần của nhỏ Cúc Phương khiến Đạt co rúm người lại như bị ong đốt. Nó vừa sợ vừa giận. Giận Cúc Phương và giận cả chính nó. Tội nó đã quên mình rồi, tự dưng mình lại đứng lên bép xép làm chi cho tội nó nhớ ra không biết! Thật ngu ơi là ngu! Đạt lẩm bẩm rửa thềm và thừa lúc cô ngó đi chỗ khác, nó rón rén ngồi xuống.

Nhưng cô Tú Duyên đã trông thấy.

- Đạt, đứng lên! – Cô hắng giọng – Cô đã cho em ngồi xuống đâu! Chẳng biết làm sao, Đạt đành khếp nép đứng lên, và mặt nó bỗng nhẵn như bị khi nghe cô tuyên bố:

- Bây giờ cô sẽ đọc lên bài của em để các bạn xem thử em có viết “không đúng sự thật” như bài của bạn Tùng hay không!

Kính vạn hoa

Chương 6

Tùng thù thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương tím gan tím ruột. Dĩ nhiên hòa nhau lên án Tùng trong tiết tập làm văn sáng nay không chỉ có hai đứa này. Nhưng so với cả bọn, Nghị và Cúc Phương to mồm nhất. Suốt buổi, chúng không tiếc lời “tố khổ” những “tội trạng” của Tùng với cô giáo. Đạt điểm văn cao nhất lớp, lẽ ra Tùng phải ngồi trên “tột đỉnh vinh quang”, nhưng vì hai đứa này, buổi lễ đăng quang của Tùng bỗng biến thành một phiên tòa đặng đặng sát khí.

Nhưng nhỏ Cúc Phương là con gái, Tùng chẳng thể gây hấn. Nó chỉ lăm lăm chờ hỏi tội Nghị.

Tiếng trống ra chơi vừa vang lên, Tùng liền chạy vội lại chỗ Đạt ngồi. Hai đứa nháy nhó nhau lĩnh ra trước hành lang âm thầm mai phục.

Một lát, Nghị lững thững bước ra. Sau khi đảo mắt một vòng khắp sân trường, Nghị hăm hở rảo về phía gốc phượng kế hàng rào nơi một nhóm bốn, năm đứa đang chơi đá cầu.

Tùng và Đạt lập tức rời khỏi chỗ nấp, nhanh nhẹn bám theo.

Nghị hoàn toàn không hay biết tai họa đang sắp sửa ập đến sau lưng mình. Đang đi, bỗng một cú thúc mạnh vào người từ phía sau khiến nó mất đà chúi nhủi tới trước, sém tí nữa té lăn quay ra đất. Phải lạng choạng có đến mười bước, Nghị mới lấy lại được thăng bằng.

Hoàn hồn ngoảnh lại, thấy Đạt và Tùng đang đứng nhe răng cười hèngh hếch, Nghị tức điên:

- Tụi mày chơi trò gì vậy?

Tùng khinh khỉnh:

- Trò của mày!

Nghị hừ mũi:

- Tao chả có trò nào lén lút như thế cả!

- Có đây! – Tùng nheo mắt – Mà có trò “chó cắn trộm”! Sáng nay mà mới “cắn trộm” tao mấy phát, sao mà mau quên thế?

- Cái đó chẳng phải là “cắn trộm”! – Nghị đỏ mặt – Cô giáo hỏi thì tao nói!

Đạt nhếch mép:

- Như vậy là đồ mách lẻo!

- Tao cũng chẳng mách lẻo!

Tùng độc địa:

- Vậy mà là đồ... đồ mật thám!

Tới đây thì Nghị hết chịu nổi. Nó sầm mặt:

- Tụi mày muốn gì nào?

Tùng hươ nắm đấm:

- Muốn “tặng” mày cái này chứ muốn gì!

- Ghê nhỉ? – Nghị ưỡn ngực thách thức – Mày giỏi thì đụng vào người tao xem!

Tùng chạm khế đầu ngón tay vào ngực Nghị:

- Tao đụng rồi đây!

- Đụng thế thì ăn thua gì! – Nghị cười khẩy – Mày đụng mạnh thử xem!

- Thế mà không mạnh à?

- Chả mạnh tí ti nào cả! – Nghị bĩu môi.

Tùng liền “đụng” thêm một cái nữa, lần này mạnh hơn một chút xiu.

- Vẫn chẳng ngứa ngáy gì! – Nghị tiếp tục khiêu khích – Đụng mạnh hơn tí nữa thì mày sẽ biết!

Lời lẽ của Nghị làm Đạt đứng bên tức khí.

- Mày cứ đụng thật mạnh vào xem nó làm gì! – Đạt bảo Tùng, giọng hùng hổ. Rồi sợ Tùng do dự, nó thêm – Chẳng lẽ mày lại sợ nó à?

- Xì! Tao mà sợ nó!

Tùng hừ giọng và như để chứng minh cho lời nói của mình, nó liền xô mạnh vào ngực Nghị.

Cú đẩy bất ngờ của Tùng khiến Nghị lão đảo suýt ngã.

- A, mày dám!

Nghị găm lên một tiếng và sau khi gượng lại được, nó bậm môi lao

thăng vào người Tùng như một mũi tên vút ra từ dây cung.

Trong thoáng mắt, cả hai đứa quần lầy nhau, tay nắm chân đá huỳnh huych.

Đám bạn chung quanh lập tức bỏ dở trò chơi chạy lại. Nhiều đứa vừa chạy vừa reo:

- A ha, đi xem đấu võ đài!

Khán giả kéo tới mỗi lúc một đông, bu kín vòng trong vòng ngoài.

Lúc này, hai đấu thủ đã ngã nhoài ra đất, ôm nhau lẫn lộn, đất cát bay mù mịt.

Đạt nhảy loi choi chung quanh, khản cổ hò hét:

- Ráng lên, ráng lên Tùng! Đè cổ nó xuống!

Nhưng mặc cho thằng bạn đứng ngoài không ngừng cổ vũ, Tùng vẫn chẳng làm sao áp đảo được địch thủ. Thằng Nghị to con hơn nên không những Tùng không “đè cổ” được nó mà ngược lại còn bị nó đè sập mặt xuống đất không tài nào ngóc lên được. Tùng chỗi hai cùi tay xuống đất cố vùng dậy nhưng chỉ ngo ngoay một cách bất lực.

Đúng vào lúc Tùng hết gắng gượng nổi, chuẩn bị gục mặt xuống “cạp đất” bỗng có tiếng con gái la hoảng:

- Ồi! Ai như thằng Tùng em chị Hạnh!

Đó là nhỏ Oanh, nhỏ Diệp và nhỏ Thùy Vân. Ba đứa đang chơi nhảy dây kết đó, thấy đằng này bỗng nhiên nhón nháo bèn tò mò kéo lại xem thử chuyện gì. Nào ngờ vừa nhướn cổ dòm vào, nhỏ Diệp nhận ngay ra một trong hai ông nhóc đang vật nhau tít mù dưới đất kia là Tùng, liền hốt hoảng la lên và vội vã xông vào.

- Buông ra ngay! – Nhỏ Diệp hét lên – Không được đánh nhau nữa!

Đang say máu, Nghị cố tình giả điếc. Nó vẫn một tay ghì chặt người Tùng, tay kia đè lên gáy đối thủ, ấn lầy ấn đẽ.

Thấy Nghị chẳng có vẻ gì muốn buông tha Tùng, nhỏ Oanh hừ giọng:

- Hai bạn mà không thôi trò vật nhau, tôi đi méc thầy giám thị à!

Lời hăm dọa của nhỏ Oanh hiệu nghiệm như thần. Vừa nghe tới ba chữ “thầy giám thị”, mặt Nghị đột nhiên tái mét. Nó lật đật nhồm dậy và nhón nhác nhìn quanh. Và mặc dù không phát hiện ra điều

gì khả nghi, trống ngực Nghị vẫn đập thình thịch và sau khi lảo liên đảo mắt thêm một vòng, nó vội vàng lủi ngay vào đám đông, bộ tịch cuống quýt hết như một con thỏ lủi vào bụi rậm.

Sự rút lui của Nghị lập tức kéo theo sự tan rã của đám đông hiếu kỳ. Không còn đám đánh nhau nữa, các vị khán giả nhóc tì nhanh chóng tản ra, tiếp tục những trò chơi bỏ dờ.

Lúc này, bên cạnh Tùng chỉ còn Đạt và ba cô bạn gái lớp Năm B. Tùng vừa lồm cồm ngồi dậy, đang còn loay hoay phủi bụi trên người, nhỏ Diệp đã hỏi:

- Sao em lại đi đánh nhau với bạn thế?

Trong ba cô bạn gái trước mặt, Tùng chỉ biết nhỏ Diệp và nhỏ Oanh. Nhỏ Diệp là em anh Quý ròm, nhỏ Oanh em anh Tiểu Long, Tùng chẳng lạ gì. Cả hai đều lớn hơn Tùng một tuổi, học trên Tùng một lớp, lại là con gái, đến trường chẳng bao giờ chơi chung nhưng khi về nhà, nhỏ Oanh và nhỏ Diệp đều xem Tùng thân thiết như một đứa em trai, lúc nào cũng sẵn lòng chiều chuộng những vói vỉnh của Tùng.

Nhưng trước mặt Tùng lúc này, ngoài nhỏ Diệp và nhỏ Oanh còn có thêm một con nhỏ lạ hoắc nữa. Chính vì vậy mà khi nghe nhỏ Diệp hỏi, Tùng đã muốn phải gắng kềm lại.

- Tại bạn ấy gây sự trước chứ bộ! – Tùng sục sục đáp.

- Bạn ấy vô cớ đánh em à? – Nhỏ Diệp hỏi.

Tùng liếm môi:

- Không phải vậy! Bạn ấy không đánh!

Nhỏ Diệp tròn mắt:

- Như vậy nghĩa là sao?

Trước những câu “chất vấn” tới tấp của nhỏ Diệp, Tùng dậm lúng túng. Nó chẳng biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào.

Đạt đứng cạnh thấy vậy, ngửa miệng thốt:

- Đầu đuôi cũng tại môn tập làm văn mà ra!

Lời giải thích chẳng ra đầu ra đuôi của Đạt càng khiến mọi chuyện thêm tối mò.

Nhỏ Oanh này giờ không nói gì, nghe vậy bèn vọt miệng:

- Môn tập làm văn thì dính dáng gì ở đây?

- Dính dáng chứ sao không! – Đạt khịt mũi, rồi nó hùng hồn tường

thuật – Cô giáo ra đề tập làm văn tả con chó, bài của bạn Tùng đạt điểm cao nhất, được cô giáo khen ngợi và đem ra đọc trước lớp. Một số bạn khác ghen tức liền đem chuyện của bạn Tùng méc với cô giáo!

- Méc chuyện gì? – Nhỏ Oanh và nhỏ Diệp cùng bật hỏi, câu chuyện của Đạt khiến chúng thắc mắc quá xá. Cả nhỏ Thùy Vân vô can cũng há hốc miệng và tự động nhích lại gần.

Thấy người nghe quan tâm đến câu chuyện của mình, Đạt khoái chí đến mức không để ý đến cái nhăn mặt đầy phật ý của Tùng. Nó kể tiếp bằng giọng hăm hở:

- Thì các bạn ấy méc chuyện bạn Tùng lấy bao ni-lông bịt mõm con Tai To, chuyện bạn Tùng cột lon thiếc kêu leng keng vào đuôi Tai To làm nó hoảng vía chạy cuống lên! Các bạn ấy bảo bạn Tùng không hề yêu thương con chó của mình như đã tả trong bài! Bạn Tùng nổi dóa lên, thế là sinh sự!

Trước vẻ mặt hau háu của ba vị thánh giả, Đạt hào hứng kể một lèo. Nó quên bằng chính nó là người đã bày ra những trò quái ác đó.

Nghe xong, nhỏ Oanh và nhỏ Diệp ngẩn người ra nhìn Tùng:

- Ôi, sao em chơi ác thế?

- Ác gì đâu! Em chỉ đùa chơi một tí thôi mà!

Tùng làu bàu thanh minh. Rồi linh cảm hai bà chị đang đứng trước mặt nó cũng thuộc về cùng một phe với bọn thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương, Tùng liền hăng giọng:

- Bọn em đi đây! Sắp có trống vào học rồi!

Nói xong, không đợi người đối diện có ý kiến, nó cầm tay Đạt lôi tuốt đi. Ba đứa con gái chỉ biết thộn mặt ngơ ngác trông theo.

Kính vạn hoa

Chương 7

Cuộc gặp gỡ “định mệnh” với nhỏ Oanh và nhỏ Diệp trên trường không ngờ lại trở thành “tai họa” đối với Tùng.

Với những chuyện như thế này, bọn con gái không thể nào giữ kín được. Ngay trưa hôm đó, nhỏ Diệp đã kể lại với Quý ròm, còn nhỏ Oanh kể lại với Tiểu Long.

Buổi chiều, khi đến kèm cho Tiểu Long học, nhỏ Hạnh liền biết tổng hết những gì vừa xảy ra với thằng em mình ở trên trường.

Chiều tối, vừa về đến nhà, nhỏ Hạnh đã kêu Tùng ra.

- Giỏi nhi? Nhỏ Hạnh nheo mắt nhìn em, buông một câu gọn lỏn.

Tùng giật thót:

- Chị bảo giỏi gì cơ?

- Còn làm bộ làm tịch nữa hả? - Nhỏ Hạnh hừ giọng – Chả phải dạo này em giỏi đánh nhau với bạn là gì!

Câu nói của bà chị làm Tùng lạnh toát sống lưng. Thoạt đầu nó định chối biến nhưng sức nhớ chị mình vừa từ nhà nhỏ Oanh về, nó đâm xui lơ:

- Tại bạn ấy chứ bộ! Ai bảo bạn ấy méc tội em với cô giáo!

Nhỏ Hạnh nghiêm nghị:

- Nhưng vấn đề là bạn ấy méc đúng không? Hay là bạn ấy bịa chuyện để nói xấu em?

- Tất nhiên là bạn ấy nói đúng! – Giọng Tùng xuôi xị – Nhưng...

- Em chả cần phải bào chữa! – Nhỏ Hạnh cắt ngang, rồi nó nói tiếp, giọng đe dọa – Chị sẽ kể chuyện này lại với ba mẹ!

- Chị đừng kể! – Mặt Tùng méo xệch – Ba mẹ mà biết em đánh nhau, em sẽ như đòn mất!

- Em yên chí! Chị sẽ không méc ba mẹ về tội em đánh nhau đâu! Nhưng chị sẽ kể về chuyện em đã đối xử với con Tai To như thế nào!

Tùng nài nỉ:

- Chuyện này chị cũng đừng kể!
- Chị sẽ kể! – Nhỏ Hạnh nhún vai, giọng dứt khoát – Nếu chị không kể, con Tai To sẽ đến chết vì em mất!
- Chị chỉ nói! – Tùng phụng phịu – Em có làm gì đau đớn cho nó đâu!

Nhưng mặc cho Tùng van vãn, lần này nhỏ Hạnh nhất quyết không bỏ qua. Nó kể tuốt tuột hết mọi chuyện với ba.

Tối đó, ba ngập ngừng bảo mẹ:

- Không ổn rồi em ạ!
- Gì cơ? – Mẹ không hiểu ba định nói gì.

Ba thở dài:

- Phải đem cho con Tai To đi thôi!
- Sao lại cho? – Mẹ ngạc nhiên – Nó đang sống yên ổn ở nhà ta kia mà?

Ba chép miệng:

- Đó là em tưởng thế thôi!
- Sao lại tưởng? – Mẹ tròn mắt – Em chả hiểu gì cả!
- Như thế này này...

Ba “e hèm” một tiếng rồi chậm rãi thuật lại cho mẹ nghe những gì ba vừa biết về mối “quan hệ căng thẳng” giữa Tùng và Tai To. Kể xong, ba tắc lưỡi kết luận:

- Như vậy Tai To không thể tiếp tục ở lại đây được!
- Vấn đề nghiêm trọng đến thế ư? – Mẹ lộ vẻ băn khoăn.
- Dĩ nhiên rồi! – Ba bóp trán – Một đứa trẻ khi chưa học được cách yêu thương loài vật thì không nên sống chung với con Tai To!

Mẹ chớp mắt:

- Nhưng em nghĩ đây chỉ là trò đùa nghịch trẻ con đối với một con chó!
- Không hoàn toàn là như thế! – Ba khẽ lắc đầu – Với một con chó to lớn, một con bực-giê chẳng hạn, Tùng sẽ không bao giờ dám đùa nghịch với cái kiêu đã đùa nghịch với Tai To. Chuyện đó chỉ xảy ra với chú cún bé nhỏ, hiền lành nhà ta. Tất cả thoạt đầu chỉ là những trò chơi vô tâm và tự phát. Nhưng lâu dần sẽ hình thành nơi đứa trẻ khuynh hướng hiếp đáp những kẻ yếu hơn mình và thói quen thích thú khi làm những chuyện đó! Và điều đó vô cùng nguy

hiếm cho việc phát triển và rèn luyện nhân cách!

Những phân tích của ba khiến mẹ giật mình, cảm thấy vấn đề đột nhiên trở nên quan trọng đến mức không thể cứu vãn. Trán mẹ nhíu lại:

- Nhưng Tai To là một con chó... ba màu!

- Chuyện đó thì em khỏi lo! – Ba chuyển qua giọng khôi hài – Anh và em cũng là những sinh vật ba màu đấy thôi! Riêng con mắt đã có hai màu đen trắng, thêm màu da vàng nữa là đạt yêu cầu “ba màu” rồi còn gì!

Câu bông đùa của ba làm mẹ bật cười. Nhưng rồi mẹ nghiêm mặt lại:

- Anh định đem con Tai To cho ai thế?

Ba gật gù:

- Anh sẽ gọi điện thoại cho chú Xuân!

- Chú Xuân chồng cô Lại ư?

Mẹ hỏi nhưng không cần ba trả lời. Chú Xuân là bạn ba, cũng làm nghề viết báo. Chú Xuân rất thích nuôi chó. Nhà chú hiện nay có đến hàng chục con là ít, trong đó gần phân nửa là những con chó hoang quen sống lang thang bờ bụi, một hôm đi lạc vào nhà được chủ nhân cho ăn uống tử tế, mến người mà ở lại.

Nhưng mặc dù đã có cả chục con chó trong nhà, mỗi lần đến chơi với ba, bao giờ chú Xuân cũng năn nỉ hỏi xin Tai To. Chú bảo nhà chú lắm chó nhưng không có con nào đẹp như Tai To thật. Hễ thấy nó là chú ôm vào lòng vuốt ve nựng nịu, miệng không ngớt trầm trồ:

- Ôi, chú cún đáng yêu của ta!

Xin hoài không được nhưng chú Xuân vẫn thích gọi Tai To là “của ta”. Nhỏ Hạnh trêu chú, chú bảo gọi vậy cho “hên”. Và hôm nay thì chú Xuân hên thật. Khi nghe ba bảo sẽ gọi điện thoại nhắn chú Xuân đến đón Tai To, mẹ yên tâm ngay. Ai chứ chú Xuân thì mẹ không lo. Sống với chú, hẳn Tai To sẽ được chăm sóc chu đáo!

Trưa hôm sau, ba tuyên bố quyết định đem cho Tai To ngay trong bữa cơm.

Nhỏ Hạnh giãy nảy:

- Không được! Con không chịu đâu!

Nói xong, nó buông đũa, bưng mặt khóc thút thít. Hôm qua khi kể lại mọi chuyện với ba, nhỏ Hạnh hoàn toàn không nghĩ ba sẽ đi đến một quyết định như thế.

Không chỉ nhỏ Hạnh, mặt dì Khuê cũng buồn dàu dàu. Dì không vùng vằng phản đối như nhỏ Hạnh, mà nhìn ba ngẩn ngơ:

- Sao thế hở anh?

Ba nhìn Tùng, nói bằng giọng trào phúng:

- Đơn giản là Tùng với Tai To không thể sống chung với nhau được! Người ta bảo hai con hổ không thể sống chung một rừng mà lại!

Ba cố làm ra vẻ khôi hài nhưng chẳng ai cười. Mọi người đang rầu rĩ vì sự ra đi của Tai To. Ngay cả Tùng cũng không cười, nó mím môi lại, hiểu rằng mọi chuyện thế là vỡ lở và thất thỏm không biết ba mẹ sẽ xử trí với nó như thế nào.

Nhưng dường như ba chẳng tỏ vẻ gì muốn phạt Tùng. Sau khi giải thích với dì Khuê về lý do ra đi của Tai To, ba bưng chén lên dùng đũa và cơm và bắt đầu nói sang đề tài khác.

Thái độ của ba cho biết câu chuyện về Tai To coi như đã xong, không cần phải bàn cãi gì nữa.

Mọi người không bàn cãi, nhưng không vì thế mà không khí bớt nặng nề. Biết mẹ, dì Khuê và nhỏ Hạnh rất yêu quý Tai To và việc Tai To ra đi chắc chắn làm mọi người nẫu ruột, ba cố kể những mẩu chuyện vui, thỉnh thoảng chêm vài lời pha trò, nhưng mọi người đều hưởng ứng một cách uể oải, gượng gạo.

Nhỏ Hạnh cứ gặm đầu vào cái chén trên tay, vừa ăn vừa sụt sịt. Dì Khuê rệu rạo nhai cơm, mắt đỏ hoe. Riêng mẹ từ đầu đến cuối không thốt một lời nào, chốc chốc lại buông ra những tiếng thở dài náo nuột.

Tùng không buồn một tẹo nào trước sự ra đi của Tai To nhưng thấy ai nấy đều xui xẻo, nó bỗng đâm ra bứt rứt. Nó có cảm giác nó chính là kẻ đem lại nỗi phiền muộn cho mọi người.

Liếc lại đằng góc phòng, thấy Tai To đang nằm hiên lành, mồm gồi lên hai chân trước, ngoan ngoãn chờ tới giờ ăn của mình, Tùng chợt thấy tội tội. Ừ nhỉ, thằng quý con này có lúc trông cũng đáng yêu ra phết!

Tai To dường như cũng linh cảm được sự ra đi của mình. Mặt nó buồn rười rượi khiến Tùng bất giác cảm thấy nao nao. Khi cả nhà ăn xong, dì Khuê đem phần cơm dành riêng cho nó đặt ngay trước mõm, thái độ của nó cũng chẳng vồ vập như mọi bữa. Tai To chỉ khề ve vẩy đuôi, gí mũi vào đĩa thức ăn hít hít hai, ba cái rồi ngoảnh đầu đi chỗ khác hết như một đứa bé hờn dỗi.

Dì Khuê ngồi xôm bên cạnh, tay không ngớt vuốt ve bộ lông mềm mại của Tai To, miệng dỗ dành:

- Ăn đi cưng! Ăn đi mà!

Rồi thấy Tai To vẫn hờ hững, dì chép miệng trấn an:

- Mà đừng lo! nói vậy chứ không ai nỡ đem cho mày đâu! Ăn đi!

Dì Khuê nói với Tai To nhưng Tùng có cảm giác như dì đang trách móc mình. Nó đang nhột nhột, chưa biết nên ngồi lại hay bỏ đi, đã nghe nhỏ Hạnh tiếp lời:

- Ráng ăn một chút đi Tai To! Rồi chị sẽ năn nỉ ba mẹ giữ cưng lại! Ở nhà này chỉ có một người ghét bỏ cưng thôi, còn những người khác ai cũng thương cưng hết ấy!

Câu nói của bà chị làm Tùng tức anh ách. Nó sầm mặt:

- Chị ám chỉ ai vậy?

Nhỏ Hạnh nghinh mặt:

- Người nào thường bắt nạt Tai To thì người đó tự biết lấy! Hỏi làm chi!

Nhỏ Hạnh thường ngày vốn ăn nói nhỏ nhẹ. Bữa nay đang âm ức về chuyện Tai To sắp bị đem cho, nó đâm gắt gỏng, chẳng buồn nường nhẹ với “thủ phạm”.

Thấy bà chị nổi khùng, lại có dì Khuê ngồi bên sẵn sàng... nổi khùng theo, Tùng không dám nói đi nói lại. Nó mím môi ngồi im một cách tức tối.

Lúc này, thấy cả nhà từ người tới vật ai nấy đều buồn thiu buồn thiu trước cảnh “sinh ly tử biệt”, Tùng không ngăn được xao xuyến. Nó định bụng chờ đến tối sẽ thủ thủ xin mẹ cho Tai To ở lại. Nó sẵn sàng hứa với mẹ là sẽ không bao giờ hành hạ con Tai To nữa. Nó sẽ yêu thương Tai To như mọi người yêu thương...

Nhưng đó là lúc này. Bây giờ những ý định đẹp đẽ đó đã nhanh chóng tan biến sau khi hết bà dì tới bà chị thi nhau xiên xỏ, chì

chiết nó.

Thế đấy! – Tùng cay đắng nhủ thầm – Mọi người luôn luôn “coi trọng” con Tai To hơn mình! Hễ có chuyện gì dính dáng đến Tai To là mình bao giờ cũng bị trách mắng. Mà Tai To là gì? Nó chẳng là gì cả! Nó chỉ là một con cún thôi. Cũng như mọi con cún khác trên đời. Tai To đâu phải là một con cún bằng vàng!

Tùng càng nghĩ càng cảm thấy ghen tức. Và nó quyết định mặc kệ mọi chuyện. Tai To cứ việc cuộn gói ra khỏi nhà. Nó đến ở với chú Xuân chứ có phải đến chỗ chết đâu mà phải lo cuống lên.

Chú Xuân xuất hiện ngay chiều hôm sau. Buổi trưa vừa nhận được cú điện thoại của ba, đầu giờ chiều chú đã đứng ngay trước cửa lưới, đập rầm rầm:

- Nào, nào! Mở cửa đi nào!

Vừa thấy ba bước ra, chú đã reo ầm:

- Ôi, ông anh ơi! Tôi có nghe nhầm không đấy! Ông anh định tặng con Tai To cho tôi thật à?

Ba mở rộng cửa, mỉm cười:

- Mời vào! Nếu không thật thì tôi chả gọi chú làm gì!

Ba nói rõ ràng như thế mà chú Xuân vẫn chưa tin. Chú nhúc nhích hai hàng ria mép, bờ ngõ hỏi:

- Nhưng tại sao ông anh lại nghĩ ra được một quyết định tuyệt diệu như thế? Thần linh mách bảo à?

- Chả thần linh nào mách bảo cả! – Ba tặc lưỡi – Không thích nuôi nữa thì tặng quách cho chú rồi!

Đang nói, ba chợt nhìn thấy sợi dây chú Xuân vẫn cầm trên tay này giờ:

- Chú mang theo cái gì thế?

- À! – Chú Xuân giữ sợi dây dài ra – Đây là sợi xích bằng da!

Rồi chú rút từ trong túi quần ra một cái vòng nhỏ cũng bằng da thuộc:

- Còn đây là cái vòng đeo cổ!

Và chú cười khoe chiếc răng sún:

- Tôi sẽ dắt bộ con Tai To về nhà!

- Dắt bộ? – Ba ngạc nhiên.

Ba ngạc nhiên là phải. Nhà chú Xuân thuộc một quận vùng ven, ở

bên kia kinh Tàu Hủ. Thực ra nhà chú Xuân cách nhà Tùng không xa lắm, khoảng gần hai cây số, chỉ quẹo chừng bốn, năm cua đường là tới. Nhưng đây là nói lúc chạy xe. Còn đi bộ thì lại là chuyện khác, xa lằng lắt. Đó là chưa kể còn phải qua đò. Vì vậy, nghe chú Xuân bảo sẽ cùng với Tai To đi bộ về nhà, ba tưởng chú nói đùa.

Nhưng chú Xuân không đùa.

- Tôi nói dóc với ông anh làm chi! – Chú nói – Khi nãy tôi đi xích-lô từ bến đò Cây Me tới đây chứ đâu có cỡi xe gắn máy!

Rồi trước vẻ mặt ngơ ngác của ba, chú hào hứng giải thích:

- Có gì lạ mà ông anh phải trở mắt lên như thế! Một trong những cái thú của người nuôi chó là dắt chúng dạo chơi dung dăng dung dẻ ngoài phố! Nhất là với một con chó xinh xắn như con Tai To này! Tại ông anh ít nuôi chó nên ông anh không biết đấy thôi!

Nói xong, chú quay mặt vào nhà trong kêu lớn:

- Nào, Tai To đâu! Ra đây chúng ta đi bát phở một vòng nào!

Thường, mỗi khi chú Xuân đến chơi, Tai To bao giờ cũng mừng rỡ chạy ra đón và quẩn quít hàng giờ bên chú. Nhưng hôm nay chẳng thấy tăm hơi nó đâu. Thậm chí, chú gọi đến bốn, năm tiếng, Tai To vẫn không buồn đáp lại. Cứ như thể nó đi vắng đâu cả tuần nay rồi. Ba và chú Xuân đi xuống nhà sau.

- Con Tai To đâu rồi dì? – Ba hỏi dì Khuê.

Dì Khuê vẫn cúi mặt trên rửa rau, giọng thật như đêm:

- Em không biết! Từ trưa đến giờ em chẳng thấy nó đâu!

Ba biết thừa là dì Khuê nói dối nhưng ba không buồn gạn hỏi. Ba ngoắt chú Xuân, cả hai lui cui sục sạo trong các góc ngách.

Chú Xuân vừa đảo mắt dò tìm vừa cất giọng ngọt ngào:

- Tai To ới ời! Tao có miếng thịt bò cho mày đây này! Mày không ra thì tao ăn mất đấy!

Chốc chốc chú lại đổi “tông”:

- Á, à, tao biết mày nấp ở đâu rồi! Mày không ra thì tao chui vào tao... nấp chung với mày đấy!

Từ khi chú Xuân đập cửa, Tùng chui ngay vào phòng ngủ. Nó không dám lớn vở ở nhà ngoài, sợ sẽ bắt gặp ánh mắt oán trách của dì Khuê và nhỏ Hạnh.

Tùng đứng đằng sau bức vách, áp tai vào khe hở tò mò theo dõi cuộc đối đáp giữa ba và chú Xuân. Đến khi nghe chú Xuân giọng bông lơn gọi Tai To, nó phải cố lắm mới khỏi phì cười.

- Tai To ơi hỡi Tai To! – Chú Xuân lại cất giọng ngâm ngợi – Nếu nghe tao gọi thì lòi đuôi ra!

Nhưng mặc cho chú giở trò, Tai To vẫn biệt dạng. Nó chẳng thò đuôi cũng chẳng thò đầu. Chỉ có Tùng là khổ sở vì phải cố nhịn cười.

- Chắc nó ở đâu trên gác! – Ba nói.

Và trước khi quay đi, không hiểu nghĩ sao ba bỗng hắng giọng nói:

- Tai To! Ra đây bảo nào!

Ba vừa dứt lời bỗng có tiếng ư ử phát ra từ trong chạn đựng chén bát.

Linh cảm được chuyện chẳng lành, từ khi được dì Khuê giúi vào trong chạn, Tai To nằm im thít giữa đồng chén như một cục bông. Từ trước đến nay nó vẫn yêu mến và quyến luyến chú Xuân nhưng hôm nay tiếng gọi quen thuộc của chú không hiểu sao lại làm nó lo lắng. Khi nghe tiếng chân của chú đến gần, nó hồi hộp thu người lại, cố không động đậy, thậm chí gần như không cả thở.

Nghệ thuật bất động của Tai To phải nói là đã đạt đến mức hoàn hảo. Chỉ đến khi nghe tiếng gọi của chủ thì nó mới bèn chồn bật lên tiếng rên khẽ.

Tiếng rên của Tai To làm dì Khuê tái mặt. Còn chú Xuân thì tươi hơn hớn. Chú mở cửa chạn, cúi đầu nhìn vào:

- A ha! Thì ra chú mày chơi trò đi trốn đi tìm ở trong này!

Nhưng chú chưa kịp thò tay vào thì nhỏ Hạnh ở trên gác bắt thần phóng vèo xuống.

- Đừng, chú ơi! – Nó chạy bổ lại và kêu lên bằng giọng nức nở đến tội – Chú đừng bắt con Tai To của cháu!

Kính vạn hoa

Chương 8

Rốt cuộc Tai To vẫn ra đi với chú Xuân.

Ba đã cân nhắc kỹ lưỡng trước khi gọi điện cho chú và quyết định của ba không thể thay đổi được.

Ba ôm lấy bờ vai đang rung lên của cô con gái yêu, trầm giọng an ủi:

- Nín đi con! Nhà chú Xuân cũng gần đây thôi mà! Mỗi tuần ba sẽ chở con qua đó thăm Tai To!

Nghe ba nói vậy, nhỏ Hạnh cảm thấy nhẹ nhõm được phần nào.

Nhưng nó không nói gì, chỉ gục đầu trên ngực ba “híc híc”.

Không chỉ có con Hạnh khóc. Tùng rón rén rời phòng ngủ, nhón gót bước lại đầu hành lang nhìn qua khe cửa, thấy dì Khuê cũng đang ngồi thõn thức bên rổ rau, chốc chốc lại đưa tay áo lên quẹt nước mắt.

May mà mẹ đi làm! Nếu mẹ ở nhà, chắc mẹ cũng sụt sà sụt sịt như thế, có khi đến phút chót mẹ đòi giữ con Tai To lại không chừng!

Lúc đó thì gay go to! Tùng hoang mang nhủ bụng và nó sẽ sè sè bỏ ra nhà trước lối tập võ ra cắm cúi ngồi học, cố quên đi câu chuyện về Tai To.

Tùng cố quên câu chuyện Tai To nhưng khổ nỗi câu chuyện Tai To lại không chịu quên Tùng. Chú Xuân đem con Tai To đi chừng hai ngày là lớp biết hết.

Đầu đuôi cũng do thằng Đạt lẻo mép. Nó đến chơi nhà Tùng, không thấy Tai To đâu, liền giương mắt ếch lên hỏi han hết người này đến người khác. Đến khi biết chuyện, nó nôn nóng chờ đến sáng hôm sau là vọt lẹ lên trường “phi báo” cho cả lớp, ra cái điều ta đây vừa biết được một tin quan trọng. Cái thằng ngốc ời là ngốc! Về “vụ án” hành hạ Tai To vừa rồi, nó bị ghép tội chung với mình mà bây giờ nó làm như nó vô can, cứ xoén xoét cái mồm, thật khổ! Mà Tùng khổ thật! Từ khi tin tức về con Tai To loan đi, tội bạn

liền xúm lại quanh Tùng thi nhau chất vấn, dò xét, xỏ xiên, bình luận, thôi thì không thiếu một thứ gì!

Nhỏ Cúc Phương cứ tò tò đi theo Tùng, luôn mồm hỏi:

- Bạn cho con Tai To đi đâu vậy?

Nhớ đến “mối thù” trước đây, Tùng sầm mặt:

- Đi đâu hỏi làm gì?

Cúc Phương nhỏ nhẹ:

- Phương hỏi để Phương ghé thăm!

Tùng nhết mép:

- Bạn muốn biết thì bạn đi mà hỏi thằng Đạt hót lẻo ấy!

- Phương đã hỏi rồi nhưng Đạt không biết! – Giọng Cúc Phương vẫn nhẫn nại – Đạt chỉ biết là nhà bạn vừa cho con Tai To đi thôi! Về cầu cạnh của nhỏ Cúc Phương không lay chuyển được Tùng.

Nó lạnh lùng:

- Cái thằng hót lẻo đó mà không biết thì chẳng ai biết!

Biết Tùng chưa quên thù cũ, nhỏ Cúc Phương đành buồn bã bỏ đi, chờ dịp khác.

Nhưng ở đời chẳng thiếu gì người muốn làm khổ Tùng. Nhỏ Cúc Phương vừa đi thì Nghị trời tới. Nó hỏi Tùng đúng cái câu Cúc Phương vừa hỏi:

- Bạn cho con Tai To đi đâu vậy?

Với Nghị thì Tùng chẳng cần dài dòng. Nó quạu quọ:

- Tao không biết! Mà muốn biết thì đi tìm thầy bói mà hỏi!

Nghị chẳng phải tay vừa. Nó đốp lại ngay, cũng chẳng buồn kêu Tùng là “bạn” nữa:

- Chẳng cần xem thầy, tao cũng biết! Tóm lại là nhà mày chẳng cho con Tai To đi đâu cả!

Câu nói của Nghị khiến Tùng chung hửng:

- Ai bảo mày vậy?

- Cần gì ai bảo! – Nghị nheo nheo mắt – Tao thừa biết là con Tai To chết rồi!

- Chết? – Tùng ngạc nhiên.

- Chứ sao! – Nghị gật gù - Mày hành hạ Tai To như thế, nó sống làm sao nổi!

- Láo toét! – Sự phỏng đoán có ý kết tội của Nghị làm Tùng tức

diên.

- Có mày lão toét thì có! – Nghị vẫn thản nhiên – Con Tai To chết rồi mà mày bảo là đem cho!

Mặt Tùng nóng bừng bừng. Nó ngoác mồm cãi:

- Nhà tao đem con Tai To cho chú Xuân rõ ràng! Mày đừng có đoán mò!

- Chú Xuân nào?

- Thì chú Xuân chứ chú Xuân nào! Bạn của ba tao ấy!

Nghị liêm môi:

- Thế nhà chú ấy ở đâu?

Tùng vung tay:

- Nhà chú ấy ở bên kia kinh Tàu Hủ chứ đâu! Leo lên đò chạy vào một cái là tới!

Nghị gãi cằm:

- Thế nhà chú ấy... số mấy, ở đường nào?

Nãy giờ Nghị dùng kế “khích tướng” để âm thầm thăm dò tung tích Tai To. Trong khi đó, Tùng vô tình rơi vào bẫy của Nghị, cứ tức khí nói huyên thiên.

Nhưng đúng vào lúc Tùng sắp sửa buột miệng khai ra địa chỉ mới của Tai To, nó bỗng khựng lại. Câu hỏi quá xá cụ thể của Nghị khiến nó sinh nghi.

- À, à! – Nó liếc Nghị, nhăn nhăn mũi – Tao không có để mày lừa đâu!

Nghị giật thót:

- Tao có lừa gì đâu!

Tùng hừ giọng:

- Cúc Phương dọa hỏi tao cả buổi không được, nó kêu mày tới “điều tra” chứ gì?

Rồi không để Nghị phân trần, Tùng khoát tay, giọng dứt khoát:

- Tao đã nói rồi! Muốn biết Tai To hiện giờ ở đâu, mày đi kiếm thầy bói mà hỏi!

Đuổi được Nghị, Tùng lại phải loay hoay đối phó với những đứa khác.

Tùng bực cái đám lão nháo này nhất. Nghị và Cúc Phương là hai đứa hài tội Tùng trên lớp, nhưng dù sao đó cũng là những đứa yêu

quí Tai To thực lòng. Vì vậy, tụi nó quan tâm đến số phận của Tai To là điều có thể hiểu được. Còn những đứa khác chưa từng biết mặt mũi Tai To tròn méo ra sao, vậy mà khi nghe thằng Đạt bô bô phao tin, tụi nó cứ lân la lại bên Tùng hỏi thăm tíu tít, làm như thể Tai To là bạn chí cốt của tụi nó không bằng!

- Sao mày? – Một đứa khều vai Tùng – Bộ nhà mày cho con Tai To đi thật đấy hả?

- Ừ.

- Thế sao phải cho đi vậy?

Tùng nhăm nhắng:

- Không thích nuôi nữa thì cho chứ sao!

Đứa kia bấu môi:

- Chứ không phải mày “tầm quất” nó ghê quá, ba mẹ mày sợ nó chịu không nổi, phải đem cho nó đi hả?

Cái giọng của thằng bạn rõ là giọng gây sự. Tùng thu nắm tay:

- Mày muốn chơi nhau hả?

- Chạy mau đi! – Đứa bên cạnh thấy vậy liền rút cổ bảo bạn – Thằng Tùng nó tưởng mày là con Tai To đấy!

Một đứa khác láu lỉnh hùa theo:

- Đứng rồi đó! Chạy mau đi! Nếu không thì nó lấy bao ni-lông bịt mõm mày lại bây giờ!

Hai, ba cái miệng nhao nhao khiến Tùng muốn lộn ruột. Nhưng biết mình thân cô sức yếu, Tùng chẳng dám động thủ. Nó hậm hực quay mình bỏ đi, răng nghiến trề trạo.

So với ở trường, không khí ở nhà dù sao cũng dễ chịu hơn. Gần như không ai trách móc gì Tùng nữa.

Thỉnh thoảng mẹ chỉ nói trống không:

- Cứ thấy nhà cửa nó vắng vắng sao ấy!

Dì Khuê thì đếm từng này. Hôm trước dì nói:

- Thế là đã một ngày!

Hôm sau dì lại chép miệng:

- Đã hai ngày rồi!

Đó là dì tính khoảng thời gian Tai To ra đi. Mà nó cũng chỉ mới đi có hai ngày chứ mấy! Dì thật lắm cảm! Hai ngày mà cứ làm như hai năm không bằng!

Nhỏ Hạnh không nói gì, không than thở cũng không tính đếm. Nhưng mỗi khi đi học về là nó tót lên gác nằm lì trên đó. Vẻ lặng lẽ của nhỏ Hạnh báo cho Tùng biết là bà chị buồn lắm. Buồn mà không nói ra đó thôi.

Riêng Tùng, nó không rõ là mình buồn hay vui. Lúc Tai To còn ở nhà, thấy mọi người nuông chiều nó, Tùng không khỏi ghen tị. Rồi vì nó mà mình thường xuyên bị trách mắng, Tùng càng thêm căm. Nhưng khi Tai To đi rồi, Tùng lại đâm ra... nhớ nhớ, lạ thật!

Mà về Tai To thì có rất nhiều điểm để nhớ. Mỗi lần Tùng đi học về, bao giờ Tai To cũng mừng rỡ chạy ra đón. Nhưng nó không dám chạy xô ra cửa quần quít bên chân như vẫn làm với ba mẹ, dì Khuê hay nhỏ Hạnh. Với Tùng, Tai To chỉ chạy ra tới giữa nhà rồi đứng đó giương đôi mắt đen láy nhìn ra, đuôi ve vẩy.

Những lúc như thế, thái độ của Tai To rất buồn cười. Nó vừa muốn bày tỏ tình cảm của mình với cậu chủ nhỏ lại vừa sợ cậu chủ nổi hứng tung cước vào người mình. Vì vậy, đuôi nó chỉ tung tẩy một cách vừa phải để sẵn sàng cụp xuống chạy trốn bất cứ lúc nào.

Khi Tùng bước vào nhà cũng vậy. Tai To vẫn nồng nhiệt đi quanh cậu chủ nhưng nó đánh một vòng khá rộng để đề phòng mọi bất trắc, mắt không ngừng theo dõi nhất cử nhất động của Tùng.

Dĩ nhiên là Tùng biết thừa tâm trạng phấp phồng của Tai To.

Trong khi nó thập thò quan sát Tùng thì Tùng cũng kín đáo “ngiên cứu” nó. Những lúc ấy, máu nghịch ngợm trong Tùng lại nổi lên. Nó đột ngột vung tay ra. Chiếc cặp bay vù xuống sàn nhà đánh “rầm” một tiếng. Thế là Tai To hồn xiêu phách lạc, cong lưng chạy bán sống bán chết. Đuổi theo sau là tiếng cười hăng hắc của Tùng.

Bây giờ nhớ lại những hình ảnh đó, Tùng không khỏi xao xuyến. Nó không cảm thấy Tai To là một “kẻ tranh chấp” đáng ghét nữa. Dù sao Tai To cũng là một con cún hiền lành, tội nghiệp! Mình đối xử với nó quả có phần bất công thật! Nhưng dù sao tất cả cũng đã muộn màng. Chắc chắn chú Xuân sẽ không đời nào chịu “phóng thích” Tai To về với nhà mình! ý nghĩ đó khiến Tùng bất giác thờ dài. Và bây giờ thì nó hiểu tại sao mọi người lại buồn bã vì sự ra đi của Tai To đến thế!

Kính vạn hoa

Chương 9

Sáng hôm sau nhằm vào ngày thứ năm, ngày Tùng được nghỉ học. Điều đó thật là hên cho nó.

Tối hôm trước nằm trần trọc nghĩ mãi về Tai To, Tùng ngủ trễ hơn mọi bữa. Sáng ra, ba mẹ đi làm, nhỏ Hạnh đi học, còn Tùng vẫn nằm bẹp trên giường, mắt nhắm tịt. Nếu nhằm ngày đi học, dì Khuê chắc sẽ không ngừng than khổ than sở khi phải dựng nó dậy trong một tình trạng như thế.

Tùng ngủ một mạch đến hơn tám giờ sáng. Khi dì Khuê xách giỏ chuẩn bị đi chợ, nó vẫn chưa tỉnh ngủ.

- Nào, dậy đi cháu! - Dì lay vai nó - Cháu định nằm nướng cho đến lúc cả người cháy thành than hay sao?

Nhưng mặc cho dì lay lay đập đập, Tùng vẫn không buồn mở mắt. Nó chỉ ú ớ vài ba tiếng rồi xoay mặt vào tường... ngủ tiếp.

- Dậy đi! - Dì Khuê thò tay nắm lấy chân Tùng, giọng nài nỉ - Dậy một chút xíu thôi! Chạy ra đóng cửa cho dì rồi sau đó muốn ngủ tiếp thì ngủ!

Cánh cửa lưới nhà Tùng có cả khóa trong lẫn khóa ngoài. Nếu người đi ra là kẻ cuối cùng rời khỏi nhà thì bấm ổ khóa bên ngoài. Ngược lại, nếu trong nhà có người thì người trong nhà phải chạy ra bấm ổ khóa hoặc chốt then cài phía trong. Dãy phố Tùng ở thỉnh thoảng vẫn xảy ra những vụ mất trộm nên ba mẹ luôn luôn nêu cao cảnh giác. Ba nói cho "Cẩn tắc vô ưu", rồi gật gù giải thích "Cẩn thận bao giờ cũng hơn". Hôm nào đi làm về, kéo một phát thấy cửa mở toang, nghĩa là quên cài chốt bên trong, thế nào ba cũng nghiêm khắc phê bình. Vì vậy, chẳng ai trong nhà dám chểnh mảng chuyện cửa nẻo, kể cả Tùng.

Nhưng hôm nay Tùng buồn ngủ quá. Nghe đến chuyện khóa cửa, nó cũng muốn nhòm dậy nhưng mắt nó cứ díp lại và hình như có một sức mạnh vô hình nào từ trong đồng chăn nệm cứ níu lưng nó

xuống.

- Dì cứ đi chợ đi! - Tùng nói, mắt nhắm mắt mở, giọng nhừa nhựa
- cháu sẽ dậy ngay bây giờ đây!

Chẳng làm sao được, dì Khuê đành tặc lưỡi quay đi sau khi dặn dò kỹ lưỡng:

- Nhớ đấy nhé! Cháu mà không dậy khóa cửa, trộm sẽ vào nhà
khuân hết đồ đạc đi đấy!

- Ôi giời! - Tùng nhủ bụng - Dì chỉ giỏi tài dọa! Trộm nào mà dám
viếng nhà vào giờ này!

Nghĩ vậy nên Tùng tự cho phép mình nằm nán thêm một lát. Ngay
cả khi nghe tiếng dì Khuê sập cửa, Tùng vẫn không buồn động
đậy. Nó cứ nằm mơ mơ màng màng, xoắn chân xoắn tay một cách
biếng nhác.

Tùng không ngờ lúc đó có hai tên trộm đang lảng vảng ở bên ngoài
thật.

Hai tên trộm, một béo một gầy. Tên gầy cao lóng khòng, mặt choắt
như quả cau khô, đi tay không. Tên béo râu ria lởm chởm, thấp
hơn đồng bọn gần cả cái đầu, tay cầm đong đưa chiếc giỏ lác.

Khi dì Khuê đẩy cửa bước ra, hai tên trộm đang đứng cách đó mấy
căn. Cả hai đang tựa người vào lan can, vừa phì phà khói thuốc
vừa chỉ trỏ xuống đường nói léo nhéo gì đó.

Thái độ của chúng không có gì khả nghi nên dì Khuê chỉ đưa mắt
nhìn qua một cái rồi vội vã rào bước xuống cầu thang.

Nhưng khi dì vừa khuất dạng, tên béo đã nháy mắt với tên gầy:

- Sao mà?

- Yên chí! Tao đã điều tra kỹ càng rồi!

Tên béo vẫn chưa yên tâm:

- Nhớ trong nhà có người thì sao?

- Làm gì có chuyện đó! - Tên gầy trấn an đồng bọn.

Tên béo vẫn lộ vẻ trù trừ, hần liếm môi:

- Hình như trong nhà còn một thằng nhóc! Từ sáng đến giờ tụi
mình đâu có thấy nó ra khỏi nhà!

- Có thể nó đi vắng từ hôm trước!

Tên gầy đưa ra lời phỏng đoán. Rồi để đánh tan nỗi ngờ vực trong
lòng tên béo, hắn gật gù nói thêm:

- Muốn kiểm tra chuyện đó chả có gì khó! Đi theo tao!

Nói xong, không để tên béo kịp có ý kiến, tên gầy lững thững tiến về phía nhà Tùng. Đến ngay trước cánh cửa lưới, hẩn nhướn mắt nhìn vào bên trong, ngoác miệng rao:

- Ai có ve chai, dép đứt, thau nhôm, mủ để bán không?

Sau khi giả giọng người buôn ve chai rao hai, ba lần liên tiếp, vẫn thấy bên trong chẳng động tĩnh gì, tên gầy nhún vai:

- Thấy chưa! Tao đã bảo nhà không có người mà lại!

Đang nói, ánh mắt chợt chạm phải chỗ móc khóa, tên gầy mừng rỡ reo lên:

- Ôi, trời giúp ta rồi! Cửa không khóa!

Tên béo dè dặt:

- Có thể cửa khóa phía trong!

Nghe vậy, tên gầy khẽ cau mày. Hẩn thò tay cầm cánh cửa kéo nhẹ.

Cánh cửa bật ra ngay theo đà kéo của tên gầy khiến tên béo tròn mắt:

- Sao có chuyện lạ thế này?

- Chẳng có gì lạ cả! - Tên gầy phấn khởi - Tất cả là do sự đáng trí của người đàn bà kia thôi!

Vừa nói hẩn vừa lách người vào. Sau một thoáng ngập ngừng, tên béo cũng lẹ làng lách theo và thò tay khép cửa lại.

Sau khi lọt vào nhà, hai tên trộm nép sát tường dò dẫm từng bước một, mắt lảo liên quan sát.

Trong phòng khách chẳng có món gì hấp dẫn. Ngoài bộ xa-lông và chiếc đi-văng là bàn học ngổn ngang tập vở của Tùng. Dọc tường là dãy kệ sách đồ sộ, dài ngoằng. Tên béo lẩm bẩm: Toàn là thứ vô tích sự! Treo tít trên cao là chiếc đồng hồ quả lắc. Tên gầy liếm môi: Món này không đáng giá là bao nhưng có thể thó được, chỉ tiếc là treo quá cao, trèo lên trèo xuống bất tiện!

Hai tên trộm vừa nhanh nhẹn đảo mắt nhằm tính giá trị các món đồ vừa lần ra phía sau.

Khi bước qua khỏi chiếc tủ buýp-phê dùng làm vách ngăn, cả hai chợt sáng mắt lên.

Trước mặt chúng, trên chiếc bàn thấp kê sát tường là chiếc ti-vi 14

inch và ngay bên cạnh là một đầu máy vi-đê-ô hiệu Sony mới toanh.

Chiếc ti-vi công kênh tất nhiên không thể mang ra khỏi nhà nhưng cái đầu máy thì quả là gọn nhẹ, chỉ cần thả tọt vào chiếc giỏ lác là xong. Có xách ngang qua mặt công an thì công an cũng chỉ biết lễ phép cúi chào mà thôi!

Tên gầy hất đầu về phía tên béo:

- Ra tay đi! Còn chờ gì nữa!

Không đợi giục đến lần thứ hai, tên béo vọt lại ôm chiếc đầu máy bằng hai tay, kéo mạnh. Nhưng những dây nhợ nhùng nhằng phía sau đã giữ rịt lại. Chiếc đầu máy không những không tuột ra mà chiếc bàn lại bất thần chao nghiêng khiến những chiếc băng vi-đê-ô đặt hờ hững bên trên rơi xuống sàn nhà phát ra những tiếng "lộp cộp".

Sự cố bất ngờ khiến hai tên trộm giật nảy người. Tên béo dè tay lên ngực:

- Hú ba hồn bảy vía!

- Hồn vía cái đầu mày! - Tên gầy nghiêng răng trèo treo, mắt long lên - Lấy dao cửa phăng ba sợi dây chết tiệt đó đi chứ còn đứng trơ ra đây làm gì!

Nghe nhắc, tên béo lập tức thò tay vào giỏ lác lấy ra một con dao bén ngọt, lưỡi sáng loáng. Hắn lia một phát, sợi dây cắm vào ổ điện đứt phăng.

Khoái chí, hắn khoa dao định cắt luôn sợi dây thứ hai nối liền đầu máy với ti-vi nhưng lần này chưa kịp hạ dao xuống, hắn đã rút tay lại, hốt hoảng ngược mắt nhìn lên.

Trên gác đang vang lên những tiếng động lịch kịch, rõ mồn một.

Rồi có tiếng chân bước vội về phía cầu thang.

Dĩ nhiên tiếng chân đó không của khác hơn là của Tùng. Đang lim dim nửa mơ nửa thức, chợt nghe có tiếng đồ đạc rơi vãi dưới nhà, Tùng vọt ngồi ngay dậy. Trong chớp mắt, cơn buồn ngủ biến mất. Trộm chẳng? Tùng nhú mày lo lắng. Ý nghĩ đó khiến nó tỉnh như sáo. Nhưng rồi cặp lông mày Tùng nhanh chóng dãn ra. Nó tự trấn an: Không thể là trộm được! Bọn này chỉ hành động vào ban đêm thôi! Chẳng tên trộm nào đại dột đến mức vào nhà người ta đánh

thó đồ đạc vào lúc trời sáng bảnh như thế này! Nhưng nếu không phải trộm thì ai đang lục đục ở dưới nhà? Hay là dì Khuê đã về? Vô lý! Chả bao giờ dì trở về sớm như thế cả! Mỗi khi ra chợ, bao giờ dì cũng rảo tới rảo lui ít nhất là hai tiếng đồng hồ, thích thú ngắm nghía và sờ mó hết món này đến món khác mặc dù cuối cùng, tính tằn tiện bẩm sinh chẳng cho phép dì mua sắm bao lâu. Đã được dì dẫn đi chợ đôi lần, Tùng chẳng lạ gì cái "tật la cà" của dì. Do đó nó không tin giờ này dì đã ở trong nhà.

Đang loay hoay nặn óc, Tùng chợt nhớ tới một việc, liền reo khê: Thôi, đúng là dì rồi! Hôm nay dì phải vội vàng trở về nhà chính là vì sợ mình cứ nằm ườn ra trên giường, không chịu ngồi dậy chạy đi khóa cửa. Mà chết rồi, mình đâu đã khóa cửa! Thế này thì lỗi thôi với dì to!

Vừa nghĩ tới đó, Tùng giật thót, vội leo xuống khỏi giường chạy về phía cầu thang. Nó hoàn toàn không hay biết nỗi nguy hiểm đang chờ đợi mình.

Không khí chung quanh vẫn vắng lặng như tờ. Tùng vừa lần xuống các bậc thang vừa ngoảnh cổ dòm dáo dác. Chẳng có ai cả. Dì Khuê đâu rồi nhỉ? Tùng tự hỏi, rồi nó tự trả lời: Chắc dì ở dưới bếp! Nhưng không hiểu sao Tùng vẫn cảm thấy lo lo. Nhớ đến tiếng "lộp cộp" lạ lùng lúc nãy tự dưng nó đâm rờn rợn. Nỗi xao xuyến trong lòng mỗi lúc một tăng khiến Tùng bồn chồn không dám bước tiếp. Nó dừng lại ở lưng chừng cầu thang, động tai nghe ngóng.

Một tiếng động khê đột ngột phát ra từ chỗ tủ quần áo khiến Tùng nơm nớp đảo vội mắt về phía đó. Và tóc gáy nó lập tức dựng đứng cả lên khi từ đằng sau tủ bất thần nhô ra một bộ mặt lạ hoắc, râu ria lởm chởm. Bộ mặt hung hãn đó huơ dao:

- Đứng im! Biết điều thì câm mồm!

Mệnh lệnh của tên béo thực ra không cần thiết. Quai hàm của Tùng đã cứng đờ. Bảo nó nói lúc này khó hơn là bảo nó câm miệng.

Mặt thộn ra, Tùng nhìn lưỡi dao sáng loáng trên tay tên béo bằng ánh mắt sợ hãi. Trong một lúc, không chịu nổi, nó phải quay mặt đi chỗ khác.

Tùng không quay mặt đi còn đỡ. Vừa ngoảnh cổ sang bên cạnh

suýt một chút nữa nó đã tè vãi ra quần: một bóng người gầy khẳng gầy kheo và cao lóng khòng như cây tre miếu đang đứng lù lù đằng góc nhà và giương cặp mắt trắng dã lên nhìn nó, vẻ đe dọa.

Trái tim trong ngực Tùng như muốn bắn ra ngoài. Chân run lên, Tùng phải cố lắm mới không khụy xuống. Trong lúc này, nó chỉ biết khấn thầm dì Khuê mau mau trở về dù nó thừa biết điều đó hoàn toàn vô vọng.

Tên gầy hất đầu về phía tên béo:

- Trói nó lại! Nhét giẻ vô mồm.

Tên béo lẹ làng đặt chiếc giỏ lác dựa vào chân tủ nghe "cạch" một tiếng. Đây là tiếng chiếc đầu máy bên trong chạm vào nền gạch.

Xong, tên béo hoa dao lừ lừ tiến lại phía cầu thang nơi Tùng đang đứng chết trân nãy giờ.

Đúng trong lúc đó, Tai To đang trên đường trở về nhà.

Hôm bị chú Xuân dẫn đi, Tai To đã cực lực phản đối. Nó vừa leo đèo theo chú vừa kêu lên rin rít, đau khổ và phẫn uất. Có lúc nó bướng bỉnh đứng hăng lại không buồn cất bước khiến chú Xuân phải dỗ dành mãi. Hôm đó, phải mất gấp đôi số thời gian dự tính, chú Xuân mới đưa được Tai To về đến nhà.

Cô Lài và cu Tèo thấy Tai To về, liền ủa ra hơn hở:

- Ôi, chú cún xinh quá!

Cu Tèo nhảy cẫng:

- Ba ơi, ba đưa sợi dây cho con dắt nó đi chơi đi!

- Không được đâu! Con Tai To này ghê lắm! - Chú Xuân tặc lưỡi - Không khéo con làm sổng nó bây giờ!

Nói xong, chú cột một đầu sợi dây vào thanh cửa sổ:

- Phải xích nó lại vài ba ngày cho nó quen chỗ đã!

Bầy chó nhà chú Xuân thấy con chó lạ liền xúm lại xem. Có con đi vòng quanh Tai to thò mõm hít hít ngửi ngửi. Có con nghịch ngợm đưa chân khều vào đôi tai dài của nó khiến Tai To nhe răng "grừ grừ".

- Thôi, thôi, giải tán! Tụi mày đừng có mà giở trò ma cũ bắt nạt ma mới!

Chú Xuân vung vẩy tay xua bọn chó đi.

Bọn chó tản hết. Chỉ còn lại cu Tèo.

Cu Tèo thò bàn tay nhỏ nhắn vuốt lên bộ lông mềm mại của Tai To, miệng liến láu:

- Tên mày là Tai To hở? Ừ đúng đấy! Tai mày dài ghê là!

Được người bạn nhỏ vuốt ve, Tai To chớp mắt đứng yên, thậm chí nó còn khẽ ve vẩy đuôi, ve thân thiện.

Thấy vậy, cu Tèo thích lắm. Nó vừa vỗ vỗ lên lưng Tai To vừa nhỏ nhẹ "dụ khi":

- Mày ở lại đây làm bạn với tao nhé! Mấy con chó kia không dám làm gì mày đâu! Đứa nào gây sự với mày, tao sẽ phạt ngay tắp lự! Tai To cúi đầu ra dáng ngẫm nghĩ. Tai To không biết cu Tèo nói gì nhưng qua cử chỉ và giọng điệu của người bạn nhỏ, nó cũng lờ mờ đoán ra cu Tèo muốn được kết bạn với nó.

Tuy mới gặp cu Tèo lần đầu nhưng Tai To cảm thấy rất mến chú nhóc này. Chú Xuân cũng vậy, lâu nay Tai To vẫn rất mến chú. Nhưng dù sao Tai To cũng không muốn ở lại đây. Nó nhớ nhà. Sự quyến luyến với những người chủ cũ khiến nó không muốn rời xa nơi ăn chốn ở quen thuộc. Tất nhiên gia đình nhỏ Hạnh không phải là những người chủ đầu tiên của Tai To. Tai To ra đời ở một nơi khác. Nhưng rời bỏ nơi "chôn nhau cắt rốn" của mình từ hồi mới mấy tháng tuổi nên Tai To chẳng nhớ gì nhiều, cũng chẳng có bao lâu kỷ niệm để nhớ. Những ngày tháng sống ở nhà nhỏ Hạnh lại khác. Sự triu mến, ân cần mà ông bà chủ, dì Khuê và nhỏ Hạnh dành cho nó khiến nó vô cùng cảm kích. Cậu chủ nhỏ thỉnh thoảng giở những trò tai ác làm nó nhiều phen hoảng vía nhưng dù sao cậu cũng không nặng tay nặng chân lắm. Lúc còn ở nhà, Tai To cũng hơi giận cậu một chút đỉnh nhưng bây giờ lưu lạc nơi "đất khách quê người", nó đã quen bég mọi hờn dỗi. Lòng nó bây giờ chỉ tràn ngập nhớ nhung.

Lòng nặng trĩu, chiều đó Tai To bỏ ăn. Trong khi đám bạn của nó sục mõm vào những tô cơm trước mặt tấp lấy tấp để, vừa tấp vừa ủi để dò tìm thịt cá, chốc chốc lại gấu ó giành giựt nhau vì một khúc xương trong tô chọt bắn ra đất, thì Tai To chỉ kê mũi vào tô cơm của mình đánh hơi qua loa rồi uể oải nằm mọp xuống, đưa cặp mắt buồn bã nhìn ra khoảng sân đang vò võ nắng chiều.

Vẻ thần thờ của Tai To làm Cô Lài chột dạ. Cô lo lắng nhìn chòng:

- Nó không chịu ăn kia anh!

Chú Xuân nhún vai:

- Em đừng lo! Mới về nhà lạ, chú chó nào chả vậy! Đến khi đói bụng lại cuống quít lên ngay thôi!

Nhưng lời tiên đoán của chú Xuân không đúng với trường hợp của Tai To. Trưa hôm sau, Tai To vẫn tiếp tục "tuyệt thực". Rồi đến bữa tối, nó cũng không buồn ăn. Nó nhìn tô cơm đầy thịt cá cô Lài dành riêng cho nó bằng ánh mắt hờ hững và rầu rĩ.

- Không xong rồi anh ạ! - Cô Lài lắc đầu - Nếu cứ nhịn đói như thế này, Tai To sẽ chết mất thôi!

Chú Xuân cũng chẳng biết làm sao đành thở dài:

- Đợi thêm ngày mai nữa xem sao! Nếu nó vẫn cứ bỏ ăn, chắc ta phải trả nó về cho chủ cũ thôi!

Cu Tèo nãy giờ thấp thỏm theo dõi cuộc cuộc đối đáp của ba mẹ, nghe vậy liền giãy nảy:

- Con không chịu đâu! Con không chịu đâu! Tai To phải ở với con! Nói xong, nó òa lên khóc. Rồi thấy khóc cũng chẳng ăng thua gì nó ngồi xuống ôm lấy Tai To, hạ giọng năn nỉ:

- Ăn đi Tai To! Tao lạy mày đây! Ăn đi, ăn một chút xíu thôi cũng được!

Nghe cu Tèo dỗ, Tai To khẽ ve vẩy đuôi nhưng vẫn không nhúc nhích. Nó liếc tô cơm với vẻ thờ ơ, lạnh nhạt.

Cô Lài dịu dàng xoa đầu con:

- Con không dỗ được nó đâu! Nó đang nhớ chị Hạnh với anh Tùng đây! Cũng như con vậy, đi đâu xa mà con chẳng nhớ nhà!

Cu Tèo biết mẹ nói đúng. Vì vậy nó cứ thấy buồn buồn làm sao! Từ lúc đó cho đến trước khi đi ngủ, nó cứ ôm khư khư lấy Tai To như sợ ba mẹ nó sẽ thành linh đem Tai To đi mất.

Nhưng chú Xuân chưa kịp đem Tai To đi trả thì nó đã tự động trở về nhà.

Tối đó, Tai To không hề chớp mắt. Nó thức suốt đêm dùng răng nhay nhay sợi dây da và đến tờ mờ sáng hôm sau thì sợi dây bị cắn đứt.

Không kịp nghĩ lấy sức, vừa được tự do, Tai To đã vội vàng phóng vụt ra cổng trước những cặp mắt ngỡ ngàng của lũ bạn đang nằm

rải rác trong sân. Một vài con chồm dậy. Nhưng chúng không sủa, chỉ tò mò ngơ ngác trông theo.

Những con chó nhà chú Xuân không lên tiếng nhưng lũ chó của những căn nhà hai bên đường thì cứ sủa nhặng mỗi khi cái bóng trắng của Tai To lướt qua. Mặc dù lũ chó bép xép này chỉ xô ra cổng ngoác mồm "ăng ăng" chứ không rượt theo, Tai To vẫn cong đuôi chạy bán sống bán chết.

Mãi đến khi ra tới cánh đồng dẫn về phía bờ kinh, Tai To mới dần dần trấn tĩnh và chậm bước lại. Nó thông thả chúi mũi xuống đất đánh hơi dò đường và tiếp túc lần ngược theo lối cũ.

Khi mặt trời nhô lên khỏi những mái nhà thấp thì Tai To cũng vừa tới bờ kinh. Nó bồn chồn chạy ngược xuôi, cặp mắt hoang mang nhìn xuống dòng nước đen ngòm, không biết làm cách nào để vượt qua. Đã mấy lần Tai To dọ dẫm lại sát mép nước, rụt rè thò một chân xuống lòng kinh nhưng dòng nước lạnh buốt như cắn vào da khiến nó sợ hãi rụt chân lại.

Cuối cùng, Tai To quyết định chui vào ngòi thu lu trong bụi rậm ven đường vừa nghỉ mệt vừa chờ đợi.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, những bóng người đầu tiên xuất hiện bên bờ kinh. Một tốp người khác lũ lượt kéo tới liền sau đó. Rồi tiếp theo là những người cỡi xe đạp và xe gắn máy. Tất cả đều đổ về phía bên đò. Những tiếng trò chuyện râm ran xen lẫn tiếng động cơ làm quăng kinh vắng bỗng chốc ồn lên như đang họp chợ. Tai To vẫn nấp kín trong bụi rậm hồi hộp và láo liên quan sát. Mỗi khi chiếc đò máy từ bờ bên kia cập bến, nó mới vội vàng chui ra và khôn ngoan len lỏi vào đoàn người đang lục tục lên đò.

Chẳng ai để ý đến nó. Chỉ đến khi đò ra tới giữa dòng mới có người trầm trồ reo lên:

- Ôi, con chó của ai mà xinh quá thế này!

Lúc ấy mọi người mới đổ dồn mắt về phía Tai To. Và người nào người nấy đều bật lên những tiếng tấm tắc. Không ai nghĩ một con chó xinh như thế lại là một con chó vô chủ. Họ cứ đinh ninh chủ nhân của nó là một khách đi đò nào đấy. Cũng may cho Tai To, chứ nếu biết nó thân đơn thể cô, không khéo một tay bợm nào đó lại tìm cách bắt mất.

Đò vừa cập bến, Tai To nôn nóng vượt lên trước và thoát một cái, nó đã ở trên đường. Để đề phòng mọi bất trắc, chân vừa chạm đất là nó co giò phóng đi ngay. Chạy được một quãng, nó cảnh giác ngoái đầu lại phía sau. Khi không thấy gì khả nghi, nó mới dừng lại cúi xuống đánh hơi và mừng rỡ nhận ra những dấu vết quen thuộc.

Khi chạy đến đầu đường Nguyễn Tri Phương thì Tai To có cảm giác đã gần đến nhà lắm rồi. Tim đập giục giã trong ngực, nó hồi hải hải bước.

Nhưng đang chạy bon bon, Tai To bỗng sững lại. Ngay chỗ cua quẹo cuối cùng, hai con chó to đùng đang đứng lù lù, nom chẳng khác nào hai con sư tử.

Thế này thì gay rồi! Tai To lo lắng nhủ bụng và cố ra vẻ hiền lành vô hại, nó hăm đà phi lại, lưng thững đi từng bước một, vừa đi vừa thận trọng dò xét thái độ của hai con chó cản đường kia.

Nhưng kế hoạch của Tai To nhanh chóng bị phá sản. Vẻ nhu mì của nó chẳng khiến hai tay anh chị kia động lòng tí ti nào. Nó vừa bén mảng lại gần, cả hai lập tức dạng chân gân cổ sủa gâu gâu, lông lá xù cả lên, đầy dọa nạt.

Tai To thót bụng lại. Nó định nhắm mắt nhắm mũi phóng vèo qua nhưng những chiếc nanh nhọn hoắt, trắng ỏ của hai tay hộ pháp khiến nó đâm chợn. Để những chiếc nanh đó cắm vào người thì cứ gọi là đi đứt!

Sau một thoáng phân vân, Tai To quyết định đi vòng. Nó vội vàng chạy trở lui và đến khi thấy hai con chó kia không tỏ vẻ gì muốn đuổi theo, nó liền băng qua đường và lao vụt về phía ngã tư. Để cho chắc ăn, Tai To đánh thêm một vòng rộng quanh bùng binh trước khi tấp vào lề đường.

Nhưng Tai To chưa kịp vào đến lề thì một chiếc xe tải đã bất thần tràn tới.

Những người đi đường thất thanh la lên:

- Tóp! Tóp! Tóp lại!

- Thôi rồi! Chết mất con chó nhà ai rồi!

Dĩ nhiên Tai To không thể nghe thấy những tiếng la hét hoảng đó. Tiếng gầm rú khủng khiếp của động cơ đã làm tai nó ù đặc và

trong khi chưa kịp hiểu ra chuyện gì, nó chợt kinh hoàng đến co rúm người lại khi kèm theo những tiếng nổ xé tai kia, một bóng đen đồ sộ như một trái núi hùng hổ chồm lên người nó.

Trong nháy mắt, chiếc xe tải đã nuốt gọn chú cún bất hạnh vào bụng. Tội nghiệp Tai To! Nóng lòng trở về với những người chủ cũ, nó đã tận lực vượt qua một chặng đường dài bất chấp hiểm nguy và vất vả nhưng khi sắp về đến nhà thì tai họa thành linh ập đến...

Kính vạn hoa

Chương 10

Máu trong người Tùng như đông cứng lại, mặt cắt không còn hột máu.

Tên béo một tay cầm dao, tay kia thò vào túi quần rút ra một chiếc khăn ó bản.

- Chú mày đừng lo! - Hắn cười hì hì - Bọn này chỉ khóa mõm chú mày trong chốc lát để chú mày khỏi la lên thôi! Khi bọn này đã thoát thân an toàn rồi...

Tên béo đang vung vít thì tên gầy sầm mắt quát:

- Đừng ba hoa nữa! Hành động lẹ lên!

Giọng điệu của tên gầy rõ là giọng thủ lĩnh. Tên béo tuân lệnh răm rắp. Hắn thò cổ Tùng, vẻ tươi cười biến mất:

- Há miệng ra!

Vẻ mặt hung dữ của tên trộm khiến Tùng sợ hãi. Khổ nỗi, càng sợ quai hàm của Tùng càng cứng đờ, không làm sao nhúc nhích được.

- Bướng hả! - Tên béo gi lưỡi dao nhọn hoắt vào cổ Tùng - Há ra không?

Nói xong, chợt nhìn thấy ánh mắt bất thần của Tùng, biết thằng nhóc đang sợ vãi cả mặt, không thể há miệng được tên béo liền tóm lấy quai hàm của Tùng bóp mạnh, và miệng Tùng vừa hé ra hắn đã lẹ làng nhét vôi chiếc khăn vào làm Tùng muốn nghẹt thở. Trong khi đó, tên gầy nhanh nhẹn giựt những sợi dây điện ra khỏi ổ cắm rồi bẻ quặt hai cánh tay Tùng ra sau lưng, mím môi trói nghiền lại.

Tùng cứ đứng trơ ra như tượng gỗ, mặc hai tên trộm muốn làm gì thì làm. May mà hai tên trộm chỉ muốn bịt mõm và trói gô Tùng lại để lạng lẽ chuồn êm, chứ nếu chúng nổi hứng muốn "băm vằm tùng xẻo", Tùng cũng chẳng có cách nào chống đỡ.

Tên gầy trói xong hai tay Tùng, liền ngồi thụp xuống định trói nốt hai chân. Nhưng hắn mới quấn sợi dây quanh chân Tùng được hai,

ba vòng, chưa kịp thắt nút, đã vội ngừng tay lại, mặt biến sắc. Ngoài cửa trước, tiếng chó sủa thành linh vang lên, mỗi lúc một dữ dội. Có cả những tiếng chân cào mạnh vào tấm cửa lưới. Nhận ra tiếng sủa của Tai To, Tùng như người chết sống lại. Mặt nó trở nên hồn hào và nổi hoang mang kinh khiếp đã nhanh chóng rời bỏ trái tim không ngừng co thắt nãy giờ của nó, thay vào đó là một niềm vui tràn bờ, một nỗi ngạc nhiên mừng rỡ. Thế là tụi mày hết thoát! - Tùng hân hoan nhủ bụng - Tai To đã trở về, có nghĩa là chú Xuân đã đến kịp lúc. Chú Xuân mà xông vào, hô hoán lên thì tụi mày cứ coi như là nằm trong rọ!

Ở điểm này, Tùng đã đoán sai. Tai To chỉ trở về một mình. Vừa rồi, trước khi về đến nhà, Tai To đã xuýt chết trong đường tơ kẽ tóc. Lúc chiếc xe tải hùng bạo lao đến, Tai To hồn vía đã lên mây. Bụng chết đặng, nó chỉ biết rúm người lại nằm mộp một chỗ chờ tử thần tới rước đi.

May làm sao, Tai To lại nằm lọt thỏm ngay chính giữa bụng xe nên không bị những chiếc bánh khổng lồ cán phải. Nó không chết, chỉ bị một phen vãi đá. Và khi con quái vật dữ tợn với những tiếng gầm gừ không khác gì sấm sét kia đã lướt qua rồi, Tai To mới hoàn hồn chạy vội vô lễ trước những tiếng reo hò của khách đi đường. Từ chỗ Tai To suýt bị cán chết đến chiếc cầu thang dẫn lên nhà nhỏ Hạnh chỉ cách chừng năm mươi mét nên Tai To chỉ khua chân vài lượt là đến. Càng gần đến nhà nó càng quính quíu. Tim đập thình thịch, nó phóc vội lên cầu thang, hấp tấp đến nỗi cứ té lên té xuống. Và khi tấm cửa lưới quen thuộc hiện ra trước mắt, Tai To mừng rỡ đến phát điên. Nó vừa sủa vừa đập cửa liên tục, điệu bộ nóng nảy và cuống cuồng.

Những ồn ào do Tai To gây ra làm náo động những căn hộ chung quanh. Nhà nào nhà nấy đều thò đầu ra dòm.

- Có chuyện gì vậy kìa? - Một người hỏi.

- Nhà này đi đâu mà nhốt con chó ở ngoài như thế này!

Ông tổ trưởng tổ dân phố lẩm bầm và rào bước lại trước nhà Tùng. Ông nhướn mắt nhìn vào trong, hắng giọng kêu:

- Có ai ở nhà không?

Không nghe tiếng trả lời, ông tổ trưởng tỏ vẻ ngạc nhiên. Rồi thấy

Tai To vừa rít vừa sửa quính lên, ông càng sinh nghi. Điều bộ hoảng loạn của con vật có vẻ gì đó không bình thường. Hay trong nhà đã xảy ra chuyện gì chẳng? Ý nghĩ đó khiến ông giật thót. Không chần chừ, ông cầm lấy cánh cửa kéo mạnh. Ông hoàn toàn không ngờ cửa không gài chốt bên trong. Cánh cửa khép hờ bất thần bung ra theo đà kéo khiến ông loạng choạng suýt ngã, trong khi đó Tai To đã bắn vọt vào nhà như một tia chớp. Ngay từ khi nghe tiếng con Tai To sửa vang, hai tên trộm đã mặt mày nhớn nhác. Trước khi quyết định đột nhập, hai tên đã cẩn thận dò thám nhà Tùng cả tuần lễ nay. Cách đây hai hôm, khi biết con Tai To đã được đem cho, cả hai mới bàn nhau kế hoạch lên vào lấy trộm. Không ngờ trong lúc mọi chuyện đang suôn sẻ thì Tai To đột ngột trở về. Tên gầy chẳng buồn trối chân Tùng nữa. Cửa trước bị chặn khiến hắn quính quáng. Liệng bừa sợi dây điện ra đất, hắn vọt ra hành lang phía sau tìm đường thoát. Nhưng thoáng một cái, hắn đã thất vọng quay vào Hành lang phía sau bị bít. Nhảy qua lan can có thể xuống dưới nhưng lại lọt vào... một căn nhà khác ở tầng trệt. Trong khi bọn trộm chưa nghĩ ra kế gì thoát hiểm, giọng nói của ông tổ trưởng lại vang lên đằng trước nhà càng làm chúng thêm luống cuống.

- Lên trên kia thử xem!

Tên béo trỏ tay lên gác và không cần biết tên gầy đồng ý hay không, hắn lật đật chạy lại chỗ tủ quần áo cúi xuống xách chiếc giỏ lác đưng đầu máy vi-đê-ô rồi nhảy phóc về phía cầu thang. Hắn thò tay ra định xô Tùng xuống đất để lấy đường leo lên nhưng tay hắn chưa kịp chạm vào người Tùng thì Tai To đã vào tới nơi. Thấy cậu chủ nhỏ đang bị lâm nguy, Tai To lập tức lao mình về phía cầu thang, tấp mạnh vào bắp chân tên béo.

- Ui da!

Tên béo kêu lên đau đớn và phẫn nộ. Rồi nghiêng răng ken két, hắn rẩy mạnh chân cố làm văng con chó nhỏ ra. Nhưng Tai To càng khép chặt quai hàm, thà bị kéo lê trên sàn theo đà chân tên béo chứ nhất quyết không chịu buông tha đối thủ. Thấy tên đồng bọn dùng dằng với con chó nhỏ hoài, tên gầy sốt

ruột chạy lại trợ giúp. Hấn co chân đá phốc vào hông Tai To khiến con chó tội nghiệp bắn vào tường đánh "bốp" và rơi bẹp xuống sàn nhà.

Tai To kêu lên thảm thiết và cố nhồm dậy, nhưng vừa đứng lên nó đã ngã quỵ ngay xuống.

Nhìn Tai To nằm mọp dưới sàn nhà thờ dốc, Tùng nghe như có ai xát muối vào lòng mình. Bất chấp miệng bị nhét giẻ và hai tay bị trói, từ lưng chừng cầu thang nó nhảy phốc một phát xuống đất. Và tất nhiên, không thể giữ thăng bằng với hai tay bị bẻ quặt sau lưng, Tùng ngã chúi vào chiếc bàn để ti-vi và đổ kênh ra đất. Thừa dịp đó, hai tên trộm hè nhau chạy lên gác.

Ông tổ trưởng cùng bác Đục hàng xóm bước vào đúng lúc Tùng đang giãy giụa cố tìm cách ngồi dậy

- Trời đất! Chuyện gì thế này?

Ông tổ trưởng hốt hải kêu lên và chạy bỏ lại chỗ Tùng. Ông vội vàng đỡ nó dậy, miệng hỏi lia:

- Sao vậy cháu? Ai trói cháu vậy?

Rồi thấy Tùng cứ a ú ớ, ông chợt phát hiện miệng nó đang bị nhét giẻ liền thò tay lôi chiếc khăn ra, hấp tấp hỏi:

- Ai nhét giẻ vô miệng cháu vậy?

Tùng thở hắt ra:

- Trộm! Có hai tên! Chúng chạy lên gác rồi!

Tùng vừa nói dứt câu, bác Đục đã phóng một cái tên tới ba bậc thang. Và thêm ba cú nhảy nữa bác đã biến mất. Ông tổ trưởng cũng không chịu thua. Ông đảo mắt một vòng, vớ vội chiếc chổi lông gà treo trên vách rồi chạy theo bác Đục.

Quá hăng hái bắt trộm, hai người quên bém chuyện cời trói cho Tùng. Nhưng đối với Tùng, bị trói hay không bị trói bây giờ không phải là điều quan trọng. Tim nó đang thót lại vì lo lắng cho Tai To. Tùng lê bước lại phía chú cún thân yêu đang nằm thiêm thiếp, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh. Không thể đưa tay vuốt ve Tai To, nó sụt sịt nói:

- Cho tao xin lỗi mày, Tai To nhé!

Đang nhắm nghiền, nghe tiếng Tùng, Tai To từ từ mở mắt ra, đôi khê ve vẩy. Đôi mắt mệt mỏi của nó ánh lên nỗi mừng vui, âu yếm.

Tùng mừng lắm, mặt nó rạng lên:

- Như vậy là mày tha lỗi cho tao rồi phải không Tai To?

Nhưng lần này, Tai To không trả lời Tùng. Đầu nó vừa hơi ngẩng lên đã gục xuống, cặp mắt vừa mở ra chưa kịp bộc lộ hết niềm vui đã nặng nề khép lại. Hình ảnh thảm não của Tai To khiến Tùng chết điếng.

- Tai To ơi, mày đừng chết! Mày đừng bỏ tao nhé, Tai To! - Nó bật khóc hu hu.

- Nín đi cháu! Con Tai To của cháu không chết được đâu!

Tiếng bác Đực vang lên. Bác từ trên thang gác bước xuống, theo sau là ông tổ trưởng tay cầm chiếc giỏ lác.

- O, thế hai tên trộm đâu rồi? - Tùng bật hỏi.

- Chúng thoát rồi! - Ông tổ trưởng nhún vai, vẻ tiếc rẻ - Có lẽ khi nghe tiếng chân của hai bác chạy lên, bọn chúng liền chuồn ra cửa sổ, đu qua mái ngói và chạy về hướng bờ kinh.

Rồi ông đặt chiếc giỏ lác xuống đất, loay xoay lôi chiếc đầu máy ra:

- Rốt cuộc chúng đành phải vứt thứ này lại...

Đang nói, nhác thấy hai tay Tùng vẫn còn bị trói, ông trợn tròn mắt:

- O!

Nhưng ông tổ trưởng chưa kịp chạy lại thì bác Đực đã nhanh nhẹn tháo dây trói cho Tùng.

Hai tay vừa cử động được, Tùng đã vội cúi xuống định bế Tai To vào lòng. Nhưng Tùng vừa chạm đến nó, chưa kịp nhấc lên, Tai To đã kêu "ăng" một tiếng khiến Tùng hoảng hồn rụt tay lại.

- Nó còn đau đấy! - Bác Đực nói.

Tùng đang định hỏi lại thì bỗng có tiếng kẹt cửa.

Rồi dì Khuê xuất hiện với giỏ đồ chợ trên tay. Mắt dì tròn xoe:

- Ôi, nhà ta hôm nay có chuyện gì mà đông đúc vui vẻ thế?

Chợt nhìn thấy Tai To nằm kề bên Tùng, dì sững sốt kêu lên:

- Ôi, có cả Tai To nữa! Nó về lúc nào thế này?

Khi dì Khuê vừa bước vào, miệng Tùng đã mếu xệch, mừng mừng tủi tủi. Bây giờ nghe dì hỏi, nó liền rơm rớm nước mắt:

- Tai To mới về khi nãy! Nó về để cứu cháu đấy!

- Cứu cháu? - Dì Khuê không hiểu - Cháu làm gì mà cứu?
- Ôi, bà chị ơi! - Ông tổ trưởng chen lời - Trộm mới vào nhà bà chị đây! Nếu không có con chó này đánh động thì trộm đã khoắng hết đồ đạc trong nhà bà chị rồi!

Đến bây giờ dì Khuê mới phát hoảng. Dì thả giỏ đồ chợ xuống đất một cái "bịch", hai tay áp lên ngực:

- Trời đất thiên địa ơi! Có chuyện đó sao? - Rồi dì thần thờ chép miệng - Thế này thì chết mất! Chết mất!

Bác Đục cười:

- Chẳng có ai "chết mất" trong chuyện này đâu! Người ngợm, của cải vẫn còn nguyên cả đây! Thôi, tụi này về nhé!

Trước khi ra khỏi cửa, bác còn nói thêm:

- Muốn biết chi tiết thì hỏi thằng Tùng! Tội nghiệp, thằng bé vừa rồi phải một phen vỡ mật đấy!

Câu chuyện của Tùng khiến dì Khuê xanh mặt. Dì hồi hộp đến mức quên cả mắng nó về tội không chịu khóa cửa. Hai tay hết xoa ngực lại vò đầu, dì xuýt xoa luôn miệng:

- Chết mất! Chết mất!

Khi Tùng kể xong, dì ngăn ra:

- Tôi nay phải qua nhà bác Đục và bác tổ trưởng tạ ơn mới được!

Khi này hoảng quá dì quên bém cả cảm ơn!

Rồi dì xích lại gần Tai to, dịu dàng vuốt ve bộ lông mềm mại của nó:

- Tai To ngoan lắm! Tai To biết về kịp lúc để cứu chủ đây! Tai To...

Đang nói nửa chừng, dì bỗng quay phắt sang Tùng:

- Ủa, Tai To về với ai thế?

- Chú Xuân dẫn về.

- Thế chú Xuân đâu

Tùng ngơ ngác:

- Cháu cũng chẳng biết!

Đến bây giờ Tùng mới sực nhớ từ nãy đến giờ chả thấy chú Xuân đâu. Đang thắc mắc, Tùng chợt nghe dì Khuê bàng hoàng buột miệng:

- Thôi rồi, không phải Tai To về với chú Xuân đâu! Nó về một

mình đây!

Tùng ngạc nhiên:

- Sao dì biết ?

Dì Khuê chỉ tay vào chiếc vòng trên cổ Tai To:

- Cháu xem này! Sợi dây da còn dính một khúc ở chiếc vòng đây này! Như vậy là nó cắn đứt dây trốn về!

Phát hiện của dì Khuê khiến Tùng bất giác nghe cay cay nơi sống mũi. Như vậy rõ ràng Tai To đã tìm cách tháo thân về đây. Nó không nở rời xa những người chủ cũ. Mặc dù trong những người chủ cũ đó, Tùng đối xử với nó chẳng ra gì. Hôm trước, cô Tú Duyên bảo chó là con vật gần gũi và trung thành nhất của con người, Tùng không tin. Với những mẩu chuyện cảm động cô kể, tuy Tùng không nói ra miệng nhưng lòng nó đầy rẫy những nghi ngờ. Nó nghĩ những mẩu chuyện đó là do người ta bịa ra thôi.

Nhưng bây giờ thì Tùng đã tin lắm. Tai To đã chứng minh cho Tùng thấy những câu chuyện của cô giáo không phải là sai ngoa. Nếu Tùng biết trên đường trở về cứu chủ Tai To đã phải chui vào bụi rậm đợi chờ như thế nào, đã bị xe cán suýt chết ra sao, có lẽ nó sẽ bùi ngùi thương cảm không để đâu cho hết.

Buổi trưa đi làm đi học về, mẹ và nhỏ Hạnh mừng rỡ và cảm động đến ứa nước mắt khi nhìn thấy Tai To và nghe dì Khuê kể lại sự trở về ngoạn mục, kịp thời cũng như cuộc chiến đấu dũng cảm chống lại kẻ trộm của nó. Dì kể sôi nổi, lưu loát, sinh động cứ như thể dì tận mắt chứng kiến mọi chuyện này.

Trưa đó, ai nấy đều tíu tít vây quanh Tai To. Mẹ lấy thuốc cho nó uống. Dì Khuê xúc dầu khắp mình mẩy và chân cẳng nó, vừa xúc vừa xuýt xoa:

- Ôi chao, tội nghiệp quá! Ráng chịu đau một chút nghe "cưng"!

Nhỏ Hạnh thì lẳng xăng pha sữa. Nó đẩy chén sữa lại trước mõm Tai To, dỗ dành như dỗ em bé:

- Uống đi "em"! Nghe lời chị đi! Uống hết chén sữa này rồi ngủ một giấc cho khỏe!

Trước đây nhìn những cảnh như thế, nghe những câu như thế, máu ghen tị đã khiến Tùng nổi dóa lên rồi. Nhưng hôm nay lòng nó bỗng dưng dịu dàng quá đi. Không những không hề khó chịu, nó

còn chạy lại giúp sức cho bà chị. Nó quỳ xuống bên cạnh Tai To, nhẹ nhàng vuốt ve đôi tai dài của chú cún thân thương, giọng âu yếm:

- Uống đi "em"! Giỏi nào, uống đi!

Nói xong, Tùng bỗng đỏ bừng mặt khi sức nhận ra mình vừa buột miệng gọi Tai To bằng "em", một từ ngữ mà trước đây mỗi khi nghe dì Khuê và nhỏ Hạnh dùng để gọi Tai To nó cảm thấy bức tức vô cùng.

Nhưng dường như chẳng ai để ý đến vẻ thẹn thùng ngượng ngập của Tùng. Cũng chẳng ai thấy lạ khi nghe Tùng gọi Tai To bằng tiếng "em" trêu mếu. Ai nấy đều chăm chú quan sát từng cử động khó khăn của Tai To bằng vẻ mặt lo âu. Đến khi thấy Tai To sau một hồi gắng gượng đang từ từ đứng lên và chậm chạp thè lưỡi vào chén sữa, mặt người nào người nấy dẫn ra và bốn cái miệng đều đồng loạt buột ra một tiếng reo khê.

Suốt từ lúc đó cho đến tối, không khí trong nhà lúc nào cũng rộn ràng như ngày hội. Ba về, hòa vào niềm vui chung cả nhà bằng một câu bông đùa:

- Thế là từ nay hai con hổ có thể sống chung trong nhà ta rồi đấy! Không khí ở nhà đã khác thì không khí ở trường tất nhiên không thể giống như cũ.

Lần này tin tức về Tai To do chính Tùng nói ra chứ không phải qua cái miệng hót lẻo của thằng Đạt.

Tụi bạn nghe Tùng kể về kỳ công của Tai To mồm đưa nào đưa nấy cứ há hốc lên như đang xem phim trình thám.

Đạt hít hà:

- Ôi trời! Sợ dây da chắc thế kia mà Tai To cắn đứt thì răng nó bén phải biết nhé!

Đưa khác trầm trồ:

- Kinh Tàu Hủ mà nó vượt qua được thì cứ gọi là bá phục!

Nghị rùng mình:

- Bay vào tấp tên trộm và đeo toòng teng trên bắp chân hấn không chịu nhả thì quả là gan lì tướng quân! Tao chưa từng thấy một con chó như thế bao giờ!

Cứ thế, mỗi đưa một câu, tất cả xúm vào ồn ào tám tặc khiến Tùng

sướng rên. Sướng nhất là mãi hào hứng khen ngợi Tai To, chả dứa nào nhớ đến chuyện bạc đãi của Tùng đối với Tai To trước đây. Trong bọn, chỉ có Cúc Phương là chán nhất. Nó chả buồn quan tâm đến những màn chiến đấu ly kỳ hồi hộp của Tai To như tụi con trai. Nghe Tùng kể tai To vì liều mình cứu chủ mà bị tên trộm đá trọng thương phải nằm liệt từ hôm qua đến giờ, nó cứ ngồi sứt sà sứt sứt:

- Tội nghiệp Tai To quá! Chắc là nó đau lắm!

Nghị mền Tai To không kém gì Cúc Phương. Nó an ủi bạn:

- Nín đi! Chốc nữa tan học tụi mình chạy lại thăm Tai To chứ lo gì!

Tùng gật đầu vui vẻ:

- Ủ, lát nữa mình dẫn mấy bạn về thăm Tai To!

Khi nói vậy, Tùng tưởng chỉ có Nghị và Cúc Phương ghé nhà mình. Nào ngờ tiếng trống tan học vừa vang lên, cả lớp rùng rùng túa ra:

- Đi thăm Tai To! Đi thăm Tai To!

Thế là không ai bảo ai, cả bọn ùn ùn rong rã đi theo Tùng, Nghị và Cúc Phương khiến Tùng không có cách nào khác hơn là cầm cùi dẫn đường.

Bọn học trò lúc nhúc chen nhau lên cầu thang khiến dãy phố Tùng ở mọi người nhón nháo không hiểu chuyện gì.

Dì Khuê ra mở cửa cũng thất đảm:

- Ôi, có chuyện gì thế này?

Dì cứ ngỡ Tùng vừa gây ra đại họa gì. Đến khi nghe Tùng bảo các bạn tới thăm Tai To, dì mới thở phào nhẹ nhõm và mở rộng cửa đón các bạn trẻ vào.

"Người bệnh" đang nằm "tĩnh dưỡng" ở góc nhà thấy người ngợm không biết ở đâu kéo tới lố nhố đầy nhà, liền ngẩng đầu dáo dác nhìn quanh, vẻ hoang mang hiện rõ trong mắt.

Thấy vậy, Tùng quăng vội chiếc cặp lên bàn, chạy ủa lại Nó vỗ vỗ lên lưng Tai To, trấn an:

- Đừng sợ, Tai To! Bạn tao tới thăm mày đấy! Chả phải trộm đâu! Được cậu chủ nhỏ vỗ về, Tai To nhanh chóng trấn tĩnh. Và đến khi thấy Nghị và Cúc Phương bước lại ngồi xuống bên cạnh, Tai To đã

yên tâm lắm lắm. Nó khẽ ve vẩy đuôi tỏ ý chào hỏi. Nó muốn nói rằng nó rất vui khi gặp lại hai người bạn nhỏ.

Thấy Nghị và Cúc Phương được "nhân vật quan trọng" là Tai To "nghênh đón" một cách thân thiết, Đạt cũng muốn lên mặt một chút với lũ bạn. Nó vạch đám đông chui vào và hùng hổ bế Tai To lên.

Nhưng nó chưa kịp ẵm Tai To vào lòng đã giật bắn người vì một tiếng quát sát bên tai:

- Bỏ xuống! Tai To đang bị thương mà mày xách bổng lên như thế làm sao nó chịu đựng được! Phải biết đối xử dịu dàng với loài vật một chút chứ!

Người vừa thốt lên câu đó là Tùng. Câu nói đầy vẻ "yêu thương loài vật" của nó "lạ lùng" đến mức lũ bạn chung quanh hầu như không tin vào tai mình. Nghị và Cúc Phương cũng tưởng mình đang nằm mơ. Chỉ có nhỏ Hạnh nằm trên gác thò đầu xuống theo dõi nãy giờ là mỉm cười ý nhị.

Trong khi bọn trẻ đang ngơ ngác, còn Đạt thì đang ngượng nghịu đặt con Tai To xuống, ngoài cửa bỗng vang lên một giọng nói ồm ồm:

- Ông anh bà chị ơi! Tôi đến để xin tạ tội trước ông anh bà chị đây! Thật khốn khổ thân tôi, có con chó xinh thế mà cũng không biết cách giữ! Hôm qua đến nay tôi lùng sục tìm kiếm khắp nơi mà chẳng thấy tung tích nó đâu! Xin ông anh bà chị...

Nghe thoáng qua, dù chưa gặp mặt bọn trẻ vẫn biết ngay người vừa bước vào nhà là chú Xuân trong câu chuyện Tùng kể. Chú cừa than vãn vừa đi lẩn vào trong. Chợt chú đứng sững lại, hai hàng ria mép không ngừng nhúc nhích:

- Ái chà chà! Bộ nhà ta mở lớp dạy thêm hay sao mà học trò tụ tập đông đúc thế này

Đang nói, chợt nhận ra tụi "học trò đông đúc" này đang vây quanh một con vật gì trắng trắng, cặp mắt chú vụt trở lên:

- Ối! Ối! Ối!

Rồi chú bước tới một bước, sừng sốt:

- Phải mày đây không?

Nín thở quan sát một hồi, biết chắc con vật trắng trắng mà tụi học

trò đang bu quanh chính là con vật mà mình đã đi tìm toát mồ hôi hai này nay, chú sung sướng thở đánh thượt một cái, như trút bỏ một gánh nặng trong lòng. Vẻ rầu rĩ trên mặt chú lập tức biến mất. Tươi hơn hớn, chú bắt đầu bông đùa ngâm ngợi:

- Tai To ơi hỡi Tai To.

Nếu nghe tao gọi gì thò đuôi ra!

Tất nhiên Tai To chẳng thò đuôi cũng chẳng thò đầu Nó đang mệt gần chết. Chỉ có bọn học trò là ôm bụng cười sặc cười sụa trước câu thơ nhuốm đầy vẻ hoạt kê của thú thôi!

Nguyễn Nhật Ánh

Thành phố Sài Gòn 1995

HẾT